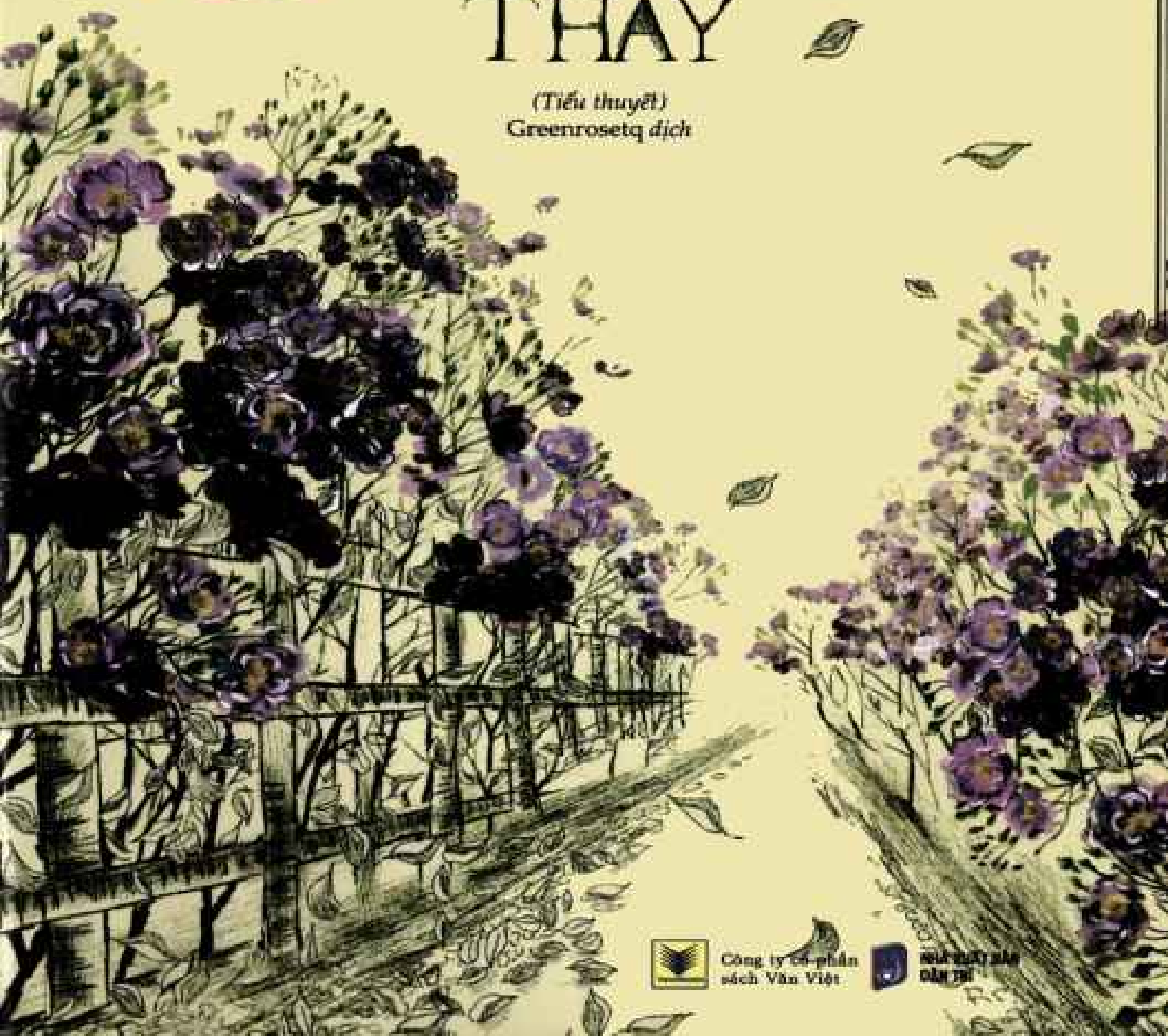

H u y ế n M ặ c

ĐỜI NÀY KHÔNG ĐÔI THAY

(Tiểu thuyết)
Greenrosetq dịch

Công ty Cổ phần
sách Văn Việt

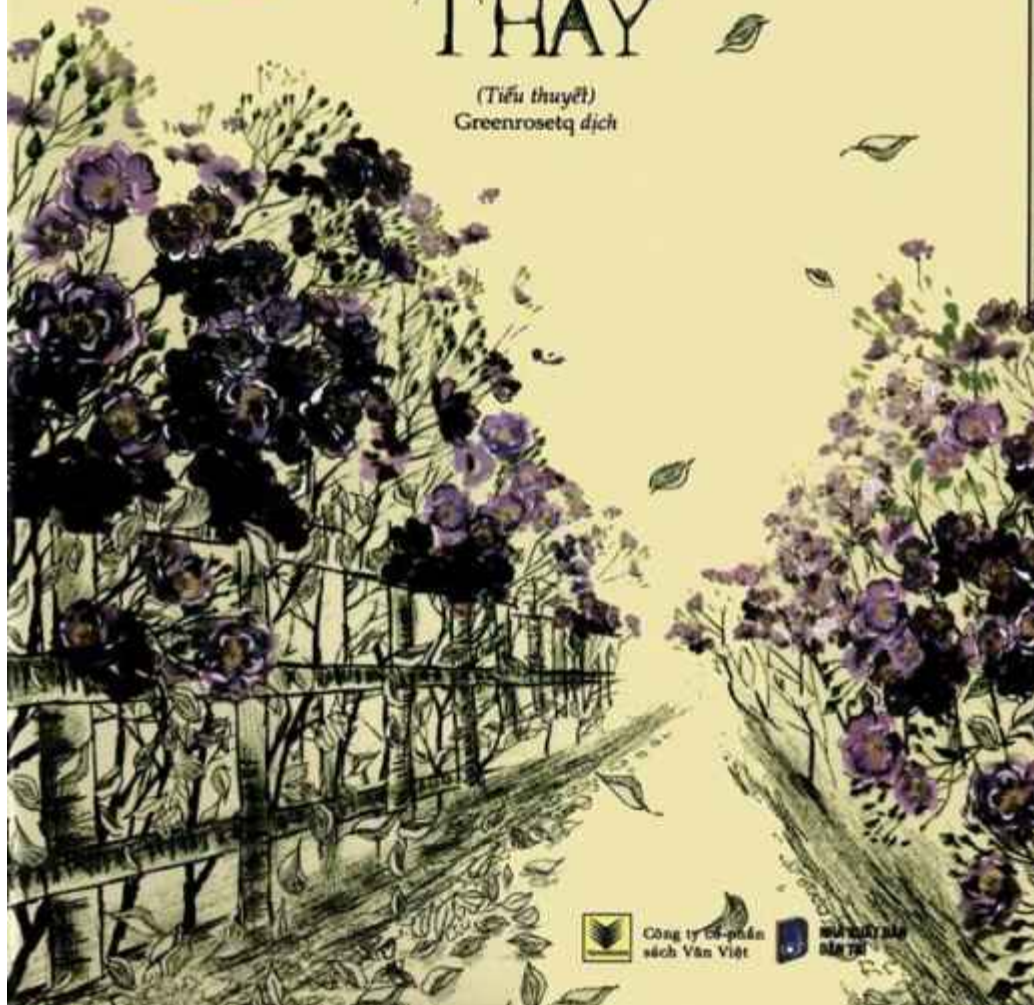
Nhà xuất bản
DÂN TRÍ

H u y ế n M ặ c

ĐỜI NÀY KHÔNG ĐỔI THAY

(Tiểu thuyết)
Greenrosetq dịch

Công ty Cổ phần
sách Văn Việt

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Đời này không đổi thay

Tác giả: Huyền Mặc

Dịch giả: Greenrosetq

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eff.fff/>

Sách: Mai Anh Nguyễn

Typer:

1-3 Lãnh Cơ

4-7 Nhung Đỗ

8-11 Mai Truc Giang

12-15 Uyên Lê

16-18 Linh Nguyen

19-21 Huong Thanh Tran

22-hết Quân Như

Beta lần 1:

Reyna Duong 1-11

Thanh Trà 12-hết

Beta lần 2:

Aries Mun 1-11

Meo Luoi Ngu Ngay 12-hết

Làm ebook: Horcrux

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết *Đời này không đổi thay* do Văn Việt books
phát hành.

CHÚ Ý

Ebook *Đời này không đổi thay* được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

Anh vốn là kẻ ngông cuồng tự đại, khi còn nhỏ vì bị bức ép mà phải dồn cô bạn thanh mai trúc mã của mình vào biển lửa, từ đó về sau anh hao tâm tổn sức làm biết bao chuyện nhằm bù đắp cho cô, ngày cầu hôn cũng là ngày cô quay lưng phản bội anh. Tình nghĩa nhiều năm hóa ra cũng chỉ là lời nói dối.

Còn cô cả đời kiên cường, nhẫn nại, nhưng vì âm kém dương sai mà tận mắt chứng kiến cái chết của người mình yêu, từ đó cô đóng cửa trái tim mình nhất quyết gìn giữ lời thề ước cùng người đã khuất. Khi cây tường vi đã đi qua bốn mùa, tóc đã dài lại lần nữa cắt đi, không biết đã gặp gỡ bao lần, nhưng tất cả chỉ là trong giấc mộng.

Ba năm sau, cơ duyên xảo hợp, cố nhân tương phùng, từng bước xích lại gần nhau, chẳng thể chia xa. Bên cạnh cô giờ đây có một người mới theo đuổi, một vị giảng viên đại học tưởng như nho nhã dịu dàng nhưng thân phận chứa đựng một bí mật không ngờ.

Lan Phường lần nữa dậy sóng, hồi ức của mười năm sinh tử dần rơi vào tĩnh lặng, chỉ có tình yêu là tồn tại mãi mãi.

Mục lục

Mở đầu

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11

12 13 14 15 16

17 18 19 20 21

22 23

Ngoại truyện Trọn kiếp yêu

Mở đầu

Trong ký ức của Nguyễn Vi, ấn tượng sâu đậm nhất về tỉnh Nam là hình ảnh mặt trời chói chang, tựa như mùa hè mãi mãi không qua đi.

Sợ cháy nắng nên cô khoác thêm một cái áo, nhưng chưa ra đến sân, trán đã lâm lâm mồ hôi. Xe của Diệp Tĩnh Hiên chờ sẵn ở bên ngoài, thấy cô xuất hiện, Tiểu Ân liền bước xuống, che ô cho cô.

Nắng như thiêu như đốt, Nguyễn Vi bước chậm chạp, Tiểu Ân dè dặt đi theo. Dáng vẻ của cậu ta khiến cô bật cười, lắc đầu nói: “Chỉ một đoạn thôi, tôi đâu đến nổi tệ thế.”

Tiểu Ân còn ít tuổi, qua Tết mới tròn hai mươi. Ánh nắng chiếu xuống khiến cậu ta nheo mắt, miệng cười hì hì: “Tam ca bảo, mặt trời ở miền Nam rất độc, chị Vi phơi nắng nhiều thế nào cũng bị dị ứng”. Nói xong cậu ta bặm môi, làm động tác gãi ngứa, như muốn hù dọa cô.

Chẳng muốn gây khó dễ cho Tiểu Ân, Nguyễn Vi hứa tối về làm bánh nhân mút rồi bảo người mang cho cậu ta. Tiểu Ân vui mừng gật đầu lia lịa.

Nguyễn Vi vừa lên xe, Diệp Tĩnh Hiên liền nhào người thắt dây an toàn cho cô. Dù ngồi ở ghế sau anh cũng luôn nhớ tới việc này. Lúc cúi xuống mặt anh vô tình chạm vào má cô. Nguyễn Vi ngoảnh sang một bên né tránh. Người đàn ông này không bao giờ biết kiêng dè ai hết, thích làm gì thì làm. Thấy cô như vậy, anh khẽ nhếch miệng, tay giữ cầm cô rồi phủ môi xuống.

Tiểu Ân ngồi ở phía trước đờ mắt, cúi đầu giả vờ xem di động, Nguyễn Vi xấu hổ, đẩy người Diệp Tĩnh Hiên, ngó nghiêng xung quanh. Hôm nay,

anh chỉ dẫn theo Tiểu Ân. Cảm thấy không yên tâm, cô hỏi: “Chúng ta đi Phương Uyên thật sao?”

“Hai ngày trước, anh sai người kiểm tra, thấy bảo năm nay hoa tường vi nở rất đẹp. Lâu rồi em không đến đó, hôm nay rảnh nên anh đưa em đi chơi.”

Nguyễn Vi gạt đầu, dõi mắt ra bên ngoài. Mặt trời đã bị cửa xe che khuất một nửa. Hai bên đường là hàng cây nhãn xum xuê. Ô tô nhanh chóng chuyển bánh. Chợt có chút bất an trong lòng, cô liền kéo áo Diệp Tĩnh Hiên: “Phương Uyên là khu ngoại ô vắng vẻ, bên cạnh anh có mỗi Tiểu Ân, sao có thể yên tâm?”

Diệp Tĩnh Hiên ngoảnh đầu nhìn cô. Từ thời niên thiếu, anh đã là nhân vật nổi tiếng ở tỉnh Nam. Cụ ngoại là người Nga tha hương, đến đời anh tuy không còn đọng lại dấu vết nguồn gốc nhưng diện mạo vẫn hết sức nổi bật.

“Ai có bản lĩnh thì bảo hấn thử, anh cũng thật sự muốn biết.” Diệp Tĩnh Hiên xắn tay áo, giọng điệu có vẻ bông đùa và không để tâm.

Quen biết bao nhiêu năm, Nguyễn Vi hiểu rõ nhược điểm của người đàn ông này nên tiếp tục can ngăn: “Hai tháng gần đây, Tiểu Ân bí mật điều tra kẻ nằm vùng trong bang hội mà chưa đâu vào đâu. Cứ đi ra ngoài thế này, em chẳng yên tâm chút nào. Hay là chúng ta quay về đi!”

Chợt nhớ ra điều gì, Diệp Tĩnh Hiên liếc qua chân cô rồi bảo tài xế dừng xe, ra lệnh Tiểu Ân về gọi đàn em. Trong xe rất yên tĩnh, Nguyễn Vi thấp thỏm bất an. Rõ ràng đã mở điều hòa nhưng cô vẫn thấy ngột ngạt. Diệp Tĩnh Hiên ôm cô vào lòng, sắc mặt hết sức điềm tĩnh. Tưởng cô nhớ tới quá khứ nên mới sợ hãi, anh nhẹ nhàng an ủi, khiến tâm trạng cô bình ổn trở lại.

Phương Uyên nằm ở ngoại ô thành phố. Nơi này mọc đầy hoa tường vi, mấy năm nay lại có người đầu tư, tạo thành biển hoa rực rỡ. Nguyễn Vi và

Diệp Tĩnh Hiền đi vào từ cổng chính. Hôm ấy không phải cuối tuần nên rất vắng vẻ, ngoài bọn họ chỉ có Tiêu Ân và mấy thuộc hạ đi đằng sau.

Những bông hoa e ấp trên giá sắt ở hai bên lối đi nhỏ ngoằn ngoèo như không thấy tận cùng. Bốn bề chỉ toàn là tường vi, không thấy loài thực vật nào khác. Từ trước đến nay, Nguyễn Vi luôn yêu hoa cỏ nên hoàn toàn bị thu hút. Một ngọn gió thổi qua, những cánh hoa màu tím nhạt rung rinh, khiến tâm trạng con người trở nên lắng dịu.

Nguyễn Vi hít một hơi sâu. Trong một buổi trưa dễ chịu và dễ buồn ngủ, bỗng dưng cô có cảm giác không chân thực. Nguyên vọng của phụ nữ thật ra rất đơn giản, chỉ muốn một cuộc sống yên bình như vậy cả đời. Cô tiện tay ngắt một cành hoa. Loài thực vật mọc hoang phổ biến này giống cô, vốn không có chỗ dựa, tự sinh tự diệt. Thế mà quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô lại về bên anh.

Bởi vì chân không được bình thường nên Nguyễn Vi rất ít hoạt động. Nhưng hôm nay, Diệp Tĩnh Hiền thấy cô vui vẻ nên để mặc cô chạy nhảy tung tăng. Một lúc sau, anh bắt đầu lo chân cô không chịu nổi về lại bị chuột rút nên đuổi theo, bế ngang người cô lên. Nguyễn Vi giật mình, kêu lên một tiếng. Cô chợt nhớ năm xưa, khi còn là thiếu niên, Diệp Tĩnh Hiền tính cách ngang ngược, chú Diệp đánh gãy roi cũng vô dụng. Lúc bấy giờ, anh rất thích trêu chọc, dọa nạt người khác, thỉnh thoảng đột ngột bế cô thế này. Nguyễn Vi muốn nhảy xuống nhưng anh đời nào chịu buông tay, đưa cô thẳng đến chòi nghỉ gần đó.

Chòi nghỉ nằm giữa biển hoa, bốn mặt thông thoáng. Nguyễn Vi nhẹ nhàng ngồi xuống. Lúc này, ánh mặt trời dịu đi nhiều, trong tầm mắt cô chỉ toàn là những đóa hoa nở rộ, khiến cô thích thú và sáng khoái vô cùng.

Cô quay sang Diệp Tĩnh Hiền đứng bên cạnh. Anh từ nhỏ đã bộc lộ tính cách ngông nghênh. Ai cũng biết nhà họ Diệp xuất hiện một con sói hoang, cũng là con sói mà cô yêu thương. Cô giơ tay ôm thắt lưng anh: “Tĩnh Hiền,

ngoài Tết anh hãy “gác kiếm” đi. Kính Lan Hội ở tỉnh Nam đông người thế, giao cho ai quản lý mà chẳng được.”

Diệp Tĩnh Hiên vuốt mái tóc ngắn của cô. Chợt nhớ ra điều gì đó, anh ôm cô, cười khẽ rồi ngắt cánh hoa thả xuống người cô. Sợ anh từ chối, Nguyễn Vi tiếp tục thuyết phục: “Nếu còn ở Kính Lan Hội, chỉ e cả cuộc đời lúc nào anh cũng sống trong tâm trạng nơm nớp, bất an. Cứ nhìn kết cục của chú Diệp và bố em thì biết. Em hiểu đàn ông các anh thích mấy thứ đó, một khi dính vào rất khó lòng buông tay. Nhưng anh... nên nghĩ đến em một chút.”

Nói đến câu cuối, giọng Nguyễn Vi run run. Diệp Tĩnh Hiên liền nắm chặt tay cô. Gió mỗi lúc một lớn. Anh vẫn lặng thinh. Đến khi cô cảm thấy hơi lạnh, anh mới lên tiếng: “Anh đều vì em cả.”

Nghe câu này, Nguyễn Vi không khỏi xúc động. Cô vừa định mở miệng, anh đã rút ra hộp nhẫn. Chợt hiểu ra vấn đề, cô liền nắm tay anh. Bất gặp dáng vẻ căng thẳng của cô, Diệp Tĩnh Hiên cảm thấy thú vị. Anh cúi người, vuốt nhẹ má cô: “A Nguyễn, hãy gả cho anh. Sớm ngày nào, anh yên tâm ngày đó.”

Trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp một cách ngẫu nhiên. Diệp Tĩnh Hiên vừa dứt lời, phía xa xa bỗng vang lên tiếng động kịch liệt. Nguyễn Vi nhìn thấy mấy người lao ra từ bụi hoa nhưng nhanh chóng bị đàn em của Diệp Tĩnh Hiên chặn lại. Tiếp theo, nơi đó chợt vang lên tiếng súng.

Diệp Tĩnh Hiên liền nhét hộp nhẫn vào tay cô. Mấy người vừa xuất hiện đều mặc thường phục, Nguyễn Vi định lên tiếng nhưng đã bị anh bịt miệng. Gió thổi ù ù, chỗ bọn họ đang ngồi không phải là nơi an toàn. Diệp Tĩnh Hiên ôm cô vào lòng, cất giọng điềm tĩnh: “Em đừng sợ.”

Nghe thấy tiếng động, Tiểu Ân cùng mấy đàn em chạy đến, chặn ở hướng bắc, đồng thời cất cao giọng cảnh báo: “Tam ca! “Cóm” đây! Anh

mau rút về phía sau!”

Mấy tháng trước, hai lô hàng của Kính Lan Hội ở tỉnh Nam bị cảnh sát tịch thu, trong bang hội chắc chắn có nội gián của họ. Diệp Tĩnh Hiên đã sớm phát giác ra điều này. Chỉ là không ngờ hôm nay, họ lại ra tay một cách lộ liễu như vậy.

Diệp Tĩnh Hiên không do dự, vừa che chắn cho Nguyễn Vi vừa đưa cô đi. Biết rõ tác phong của người đàn ông này, cô liền túm lấy cánh tay anh, đồng thời nói giọng gấp gáp: “Anh bảo bọn họ đừng nổ súng. Đối đầu với cảnh sát, hậu quả...”

Nguyễn Vi còn chưa dứt lời, Diệp Tĩnh Hiên đã giở đầu cô xuống, không cho cô động đậy.

“Nhà họ Diệp chết không ít người, nhưng không ai chết trong lao tù.”

Câu nói này giống một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim Nguyễn Vi. Cô nghiêng rãnh, ép bản thân bình tĩnh. Chỉ một khắc do dự, đằng sau lại vang lên tiếng súng.

“Tiểu Ân!” Nguyễn Vi quay đầu, hét to một tiếng. Tiểu Ân nằm sõng soài dưới đất, máu từ đầu chảy lênh láng.

Trước đó không bao lâu, Tiểu Ân còn che ô cho cô, cô còn hứa sẽ làm bánh cho cậu ta. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, cậu ta đã bị bắn chết ngay trước mặt cô.

Máu đỏ khiến Nguyễn Vi bỗng quay ngược trở lại quá khứ. Mọi cảm quan tựa như bị hồi ức đáng sợ đó xé vụn. Một khi Diệp Tĩnh Hiên khăng khăng làm theo ý mình, cơn ác mộng vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

“Đừng ngáng đầu, mau đi theo anh.” Diệp Tĩnh Hiên như không nhìn thấy cái chết của đàn em, anh vừa chắn trước Nguyễn Vi, vừa kéo cô lao ra ngoài.

Cảnh sát đã bao vây tứ phía, không ngừng kêu gọi bọn họ buông vũ khí đầu hàng. Tuy nhiên, Diệp Tĩnh Hiên đâu có ý định dừng tay. Anh đảo mắt xung quanh, ra lệnh cho thuộc hạ tiếp tục chiến đấu.

Không còn thời gian đắn đo, Nguyễn Vi đột nhiên túm lấy cổ tay người đàn ông. Anh vốn đã bước xuống bậc thang ở bên ngoài chòi nghỉ, giờ tay về phía cô. Roi vào hoàn cảnh nguy hiểm nhưng anh vẫn nhớ tới chuyện chân cô đi lại không tiện, định bế cô lên.

Không biết lây đâu ra sức lực, Nguyễn Vi bẻ quặt tay anh. Diệp Tĩnh Hiên hoàn toàn bất ngờ. Cho đến lúc bị cô khống chế, anh vẫn chưa định thần. Động tác của cô rõ ràng từng được huấn luyện. Cô trở về bên anh ba năm... Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

“Hãy nghe em nói... Anh bảo mọi người buông vũ khí đi! Chỉ cần anh chịu từ bỏ...” Nguyễn Vi vội vàng khuyên anh. Tuy nhiên, nụ cười ở khóe miệng Diệp Tĩnh Hiên lạnh lẽo, ánh mắt thâm trầm, đến mức cô bất giác rùng mình.

Cảnh sát siết chặt vòng vây. Tay của Diệp Tĩnh Hiên vẫn bị cô khống chế. Anh không phản kháng, chỉ nói một câu nhạo báng: “Hóa ra là em.”

Lòng ngực đau buốt vô ngần, Nguyễn Vi không thể thốt ra lời mà chỉ ra sức lắc đầu. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên nâng đầu gối húc mạnh vào người cô. Cảm giác đau nói khiến cô buông tay theo phản xạ. Anh đã nhanh chóng kéo cô vào lòng. Hơi thở anh phả vào tai cô, cảm cô tựa trên vai anh. Cô nghe thấy giọng trầm thấp của anh, ánh mắt dõi thẳng vào đám người đang bao vây đằng sau bọn họ.

Dưới những họng súng đen ngòm vẫn là biển hoa tường vi rực rỡ như thiên đường ở nhân gian. Ngay cả bầu trời cũng xanh biếc đến tuyệt vọng. Anh nói: “A Nguyễn, em đóng kịch giỏi thật đấy!”

Cảnh sát không rời mắt khỏi đôi nam nữ. Có người giơ súng nhắm thẳng vào họ. Chợt nhận ra tư thế của Diệp Tĩnh Hiên và mình bây giờ rất dễ gây sự hiểu nhầm, cô liền ra sức đẩy anh. Cô muốn giải thích với người ở phía sau, đây không phải là hành vi bắt con tin.

Nhưng cô không thể đẩy được, Diệp Tĩnh Hiên ôm chặt cô, gần như cắn môi cô, chất vấn: “Em đã cầm nhẫn mà chưa nhận lời anh.”

Nguyễn Vi chưa kịp lên tiếng, một tiếng súng đánh sắc vang lên, Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng đè xuống đầu cô theo bản năng. Cô vùi mặt vào ngực anh, mọi cảm quan dường như tê liệt trong giây lát. Khi cánh tay anh buông thõng, cô lập tức ngẩng đầu. Nhưng anh bị bắn trúng đầu, máu chảy ròng ròng, che khuất tầm nhìn của cô.

Nguyễn Vi quỳ dưới đất, hai tay dính đầy chất lỏng ấm nóng. Cô ra sức gào to, kêu đối phương dừng nổ súng. Cô giải thích không phải Diệp Tĩnh Hiên muốn làm hại mình, nhưng tất cả đã quá muộn. Cuối cùng, cô mới biết thế nào là nỗi tuyệt vọng thật sự, sinh mệnh bị đốt cháy sạch trong khoảng khắc.

Khoảng thời gian tiếp theo, Nguyễn Vi không nhớ rõ đoạn kết của biên cố đáng sợ đó. Thần kinh của cô trốn tránh mọi hình ảnh, chỉ giữ lại một màu đỏ thắm. Cô không biết, Phương Uyên đã trở thành khu đất cằn cỗi từ mấy năm trước. Có người bỏ tiền đầu tư, tìm mọi cách trồng lại hoa tường vi. Cô cũng không biết, anh không muốn đợi lâu hơn nữa nên đã bắt tay chuẩn bị đám cưới. Hôm nay, anh mang nhẫn theo cầu hôn, khi quay về, cô sẽ trở thành người của anh.

Cô biết rất nhiều chuyện, vì bất đắc dĩ nên mới phải đi đến bước này. Nhưng điều cô biết cũng rất ít, thậm chí còn không kịp trả lời câu hỏi cuối cùng của Diệp Tĩnh Hiên. Con người sống trên đời, nhiều lúc đúng là chỉ sai một ly đi một dặm.

Chuyện xảy ra hôm đó trở thành giai thoại lúc trà dư tửu hậu. Nhưng kể từ khi ấy, không ai dám đặt chân vào Phương Uyển. Chẳng bao lâu sau, nơi này trở thành khu đất hoang. Mọi người đều nói, Diệp Tĩnh Hiên quá ngông cuồng, trước sau gì cũng xảy ra chuyện. Chỉ có điều, không ai ngờ anh lại chết vì một người phụ nữ.

Trước khi rời khỏi tỉnh Nam, Nguyễn Vi có đi thăm “mộ” của anh. Diệp Tĩnh Hiên được chôn cất ở nghĩa trang gia tộc họ Diệp. Nhà họ Diệp căm hận đến mức muốn chôn sống cô nên cô không thể xuất hiện. Cô tìm một nơi chôn chiếc nhẫn anh tặng, lập bia mộ cho anh. Cô đứng ở đó cả buổi chiều. Bia mộ thật ra chỉ là một sự tưởng nhớ, trên viết gì không quan trọng. Thế là cô thuê một người khắc tên: *Người còn sống: Diệp Nguyễn Vi.*

1

Phù sinh chưa tận

“Thầy Nghiêm nói cô không nghe điện thoại, thầy ấy không yên tâm nên bảo tôi qua xem cô thế nào.” Chị Triệu ở siêu thị bên cạnh đẩy cửa vào. Chị vòng qua chậu cây phát tài, ngó nghiêng tìm người: “Hôm nay cô bận à?”

Nguyễn Vi đang ngồi xỏm dưới nền nhà làm tơi đất ở chậu cây cảnh. Nghe nói vậy, cô liền tháo găng tay tìm di động, đồng thời nở nụ cười áy náy với đối phương: “Buổi chiều có người đặt hàng, em hơi bận nên không để ý đến điện thoại.”

Thấy cô một mình vất vả chuyển đất, chị Triệu bảo về gọi mấy cậu thanh niên ở siêu thị nhà mình sang giúp, Nguyễn Vi vội xua tay: “Em sắp xong rồi, cũng không nặng mấy.”

Chị Triệu tựa vào cửa, mỉm cười: “Thầy Nghiêm nhà cô tốt thật đấy. Tính cách dịu dàng không nói làm gì, trưa nào cũng chuẩn bị cơm nước cho cô. Không tìm thấy là lo cô đau chân hay bị ngã. Mau bật mí đi, có phải hai người sắp cưới rồi không?”

Nguyễn Vi cúi xuống tìm bình nước tưới hoa, một lúc mới đáp lời: “Không phải đâu ạ.”

“Cô đừng giấu nữa, chúng tôi biết thừa, chẳng phải hai người đang sống chung hay sao? Tôi không có ý gì đâu, nhưng nghe nói cô và thầy ấy sống cùng nhau.” Chị Triệu đang rảnh nên quyết tâm thỏa mãn trí tò mò.

Nguyễn Vi phủ tay, giải thích: “Thầy Nghiêm là chủ nhà em thuê chứ không phải bọn em sống chung. Thật đấy, quan hệ của bọn em không như mọi người nghĩ đâu. Hồi mới đến thành phố Mộc, em đi tìm nhà rất vất vả. Khu vực này nhiều trường đại học nên không dễ tìm. May mà thầy Nghiêm đọc được thông tin cần thuê chỗ trọ của em. Âu cũng coi là duyên phận. Con người anh ấy rất tốt, giúp em bao nhiêu việc.”

Nghe cô nói vậy, chị Triệu hết hứng thú, lại nói sang chuyện khác. Nguyễn Vi đứng dậy, từ từ kéo chậu cây ra ngoài. Chị Triệu vừa đẩy giúp vừa hỏi: “Trông cô cũng không đến nỗi nào, chỉ tiếc cái chân... Cô bị từ nhỏ phải không?”

Nguyễn Vi dừng bước, nhìn xuống chân trái của mình. Bao năm qua, cô đã quen, bình thường không cảm thấy có gì khác biệt. Hóa ra, người khác không nghĩ vậy. Cô gật đầu, cất giọng thờ ơ: “Từ năm em mười tuổi. Hồi xảy ra tai nạn do không có điều kiện nên em không kịp thời chữa trị.”

Sợ cô buồn, chị Triệu liền nói trông không rõ mấy, mọi người phải để ý kỹ mới nhận ra. Tuy nhiên, cô không hề bận tâm đến điều đó.

Xong công việc đã là hai giờ chiều, Nguyễn Vi gọi xe chở chậu cây đi. Lúc này cô mới cảm thấy mệt mỏi, nên đứng sau cửa kính, pha cho mình một cốc trà sữa.

Cửa hàng hoa tươi này rất nhỏ, ban đầu còn không có tên. Sau đó, việc kinh doanh khá hơn một chút, cô mới nhờ người sửa sang mặt tiền, viết một chữ “Vi” ở bên cạnh. Cô không có tay nghề lẫn bằng cấp nên khó xin việc. Ngày xưa bố cô chăm sóc vườn hoa cho nhà họ Diệp. Kể từ lúc biết đi, cô đã theo bố trồng hoa lá cây cỏ nên có chút ít kiến thức.

Thời tiết thành phố Mộc rất dễ chịu. Nơi này ánh nắng mùa xuân ấm áp, mùa hè không nóng bức như tỉnh Nam, lại phân bốn mùa rõ rệt, hoa cỏ tốt tươi. Chỗ cô tuy không nằm trên đường phố lớn nhưng đông người qua lại,

phần lớn là sinh viên ở khu vực xung quanh nên có thể tức tặc duy trì cuộc sống.

Cửa hàng rất tối, bởi ánh sáng không thể chiếu vào trong nên tấm kính dễ bị phản quang. Nguyễn Vi nhìn hình bóng mình phản chiếu trên đó, đột nhiên nhớ về quá khứ. Năm xưa, Diệp Tĩnh Hiên mới mười hai tuổi, một lần đánh nhau với con nhà người ta đến sứt đầu mẻ trán. Cuối cùng, chú Diệp phải sai người đi lôi anh về. Không biết cướp được thứ gì, anh cứ nắm chặt trong tay, nhất quyết không cho ai xem. Đến khi nhìn thấy Nguyễn Vi, anh mới đưa cho cô. Thì ra đó là mặt dây chuyền hình bông hoa tường vi nhỏ. Nhà chú Diệp chỉ có mỗi thằng con trai, nhưng tính cách không ai chịu nổi. Nhìn thấy thứ mình ưng, anh không nói một lời, cướp bằng được mang về cho cô.

Nguyễn Vi đột nhiên không dám đối diện ánh mặt trời, vô thức nắm lấy cổ tay. Có những chuyện không thể lãng quên. Cô biết mình là người đáng chết, nhưng lại không có tư cách.

Thất thần một lúc, cô nhướng mày, bất chợt bắt gặp một bóng hình quen thuộc, đứng bất động ở bên kia đường. Cô gần như ngừng thở, toàn thân lạnh buốt trong giây lát.

Giây tiếp theo, cô lao về phía cửa ra vào. Rõ ràng vừa rồi có người đứng ở đó quan sát cô, vậy mà khi cô mở cửa, lại không thấy ai. Bên kia đường là một quán cà phê có tên gọi tương đối đặc biệt: Chờ đợi Godot. Quán không lớn lắm, bên ngoài bày mấy bộ bàn ghế. Có đôi nam nữ ngồi ở đó nhưng không phải người đàn ông vừa rồi.

Hô hấp của Nguyễn Vi trở nên dồn dập. Cô run rẩy đặt cốc trà sữa xuống rồi lao đến giá đựng dụng cụ ở bên cạnh tìm kiếm. Cô biết rõ mình đang làm gì. Nhưng nếu không làm thế, cô sẽ chẳng thể dừng lại, sẽ lại bắt đầu không nhìn thấy thứ gì ngoài máu đỏ của anh.

Nguyễn Vi điên cuồng bới tìm, cuối cùng nhìn thấy con dao nhỏ. Cô cầm con dao, nhưng vừa định rạch cổ tay, di động bất chợt đồ chuông, Lưỡi dao đã sượt qua, khiến làn da rỉ máu. Tuy nhiên, âm thanh vang lên bất thành linh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, cũng đánh thức lí trí cô. Cô hoảng hốt buông con dao, nắm lấy cổ tay, lão đảo đi lấy điện thoại.

“Nguyễn Vi!” Giọng đàn ông trầm ấm từ đầu kia truyền tới: “Em ăn cơm chưa?”

Nguyễn Vi nhìn hộp cơm đã nguội lạnh, vô thức nói cô ăn rồi. Thấy vết thương không còn rỉ máu, cô ngồi xuống, tựa vào giá để hoa, lặng thinh hồi lâu. Người ở đầu kia hỏi hôm nay cô bận không, buổi chiều anh chỉ có một tiết, có thể về sớm giúp cô. Cuối cùng, Nguyễn Vi lên tiếng: “Không cần đâu, em xong việc rồi. Vừa nãy em hơi bận nên không để ý đến điện thoại.”

Nghiêm Thụy mỉm cười. Chợt nhớ ra điều gì đó, anh lại nói. “Đúng rồi, anh quên mất. Hai hôm nay, trong hộp đựng báo có đồ của em, anh đã để hết trên giá ở cửa ra vào. Em nhớ lấy đồ nhé.”

Nguyễn Vi “vâng” một tiếng rồi hỏi: “ Ai gửi đến thế ạ? Là thư hay gì vậy?”

“Là túi giấy bên ngoài đề tên em. Anh cũng không để ý.”

Tối hôm đó, tất cả diễn ra bình thường. Nguyễn Vi dán miếng băng y tế nhỏ vào vết thương rồi đeo dây buộc tóc vào, Nghiêm Thụy không lưu tâm. Sắc mặt cô nhợt nhạt, anh tưởng mệt mỏi vì công việc nên về phòng từ sớm, không làm phiền cô.

Rửa bát xong, chợt nhớ túi đồ mà Nghiêm Thụy nhắc tới, Nguyễn Vi liền đi lấy.

Đó là hai túi giấy bình thường, không phải được gửi qua công ty chuyên phát nhanh. Rõ ràng có người viết tên cô rồi bỏ vào thùng đựng báo. Cô ngẫm nghĩ một lát nhưng không đoán ra ai gửi cho mình.

Ngôi nhà mà Nguyễn Vi đang sống gồm hai tầng, do người mẹ quá cố của Nghiêm Thụy để lại. Phòng ngủ chính ở tầng trên, bởi vì chân lên xuống cầu thang không tiện nên cô ở tầng dưới. Thấy tầng trên không có tiếng động, Nguyễn Vi cầm hai cái túi giấy về phòng mình.

Trong túi là mặt dây chuyền hình hoa tường vi và một chiếc lược bằng gỗ mun. Nguyễn Vi không ngờ lại được nhìn thấy những thứ này. Cô làm “tay trong” của cảnh sát, vụ án đó do chứng cứ không đầy đủ nên cuối cùng khép lại. Tuy nhiên, cuộc sống của cô đã bị hủy hoại hoàn toàn. Lúc rời khỏi tỉnh Nam, Cục công an yêu cầu cô thay đổi thân phận, không được mang theo những gì thuộc về “Nguyễn Vi”.

Mặt dây chuyền đã phai màu. Qua thời gian, đồ vật tốt hay xấu cuối cùng sẽ lộ rõ, chỉ lòng người là khó phân biệt. Bông hoa tường vi này là món quà đầu tiên Diệp Tĩnh Hiên tặng cô, món quà thứ hai chính là chiếc lược gỗ. Hôm nay, có người mang chúng trả lại cho cô.

Hồi đó, ai cũng nói Diệp tam là thẳng diên, nông cuồng và ngạo mạn, không coi thiên hạ ra gì. Kính Lan Hội đã sớm là bá chủ của giới xã hội đen, việc làm ăn ở tỉnh Nam ngày càng lớn, mức độ nguy hiểm cũng tăng cao, phải là người đủ bản lĩnh mới có thể ngồi lên ghế Đường chủ. Ban đầu, Đường chủ đều là bậc trưởng bối, thân tín của Hội trưởng quá cố nhưng họ đều không cầm cự nổi. Sau đó đến thời đại của Hoa tiên sinh. Hoa tiên sinh là “động vật” máu lạnh có tiếng trong giới. Anh ta đã xử lý A Thát, đối thủ duy nhất của nhà họ Diệp, khiến cả gia tộc của đối phương không góc đầu lên nổi. Tỉnh Nam cần một Đường chủ quản lý chung, nhìn đi nhìn lại, trong đám trẻ chỉ có Diệp Tĩnh Hiên là được nhất. Tuy nhiên, Hoa tiên sinh là một con cáo già thành tinh, tâm tư khó đoán. Tuy đã dẹp bỏ A Thát nhưng cũng chưa chắc anh ta cho phép nhà họ Diệp bật lên.

Vậy mà Diệp Tĩnh Hiền đã tạo dựng được chỗ đứng của mình. Tác phong của vị tân Đường chủ này khiến mọi người đau đầu. Có mấy lần anh dám nổ súng, chẳng thèm nể mặt ai, khiến người của Kính Lan Hội ở tỉnh Nam rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nguyễn Vi còn nhớ câu chuyện người giúp việc kể. Trước lúc qua đời, chú Diệp thở dài, bảo anh nông nghênh như vậy, sớm muộn cũng xảy ra chuyện. Diệp Tĩnh Hiền nói với bố: “Đi theo con đường nguy hiểm là một bản lĩnh không phải ai cũng có.”

Diệp Tĩnh Hiền biết rõ, một khi sinh ra trong gia tộc xã hội đen thì chẳng có ai “sạch sẽ”, nếu đã nhúng chàm thì đừng mong cuộc sống yên ổn. Nguy hiểm cũng có cái hay của nó, mỗi bước đi đều không có đường lùi. Cho tới hôm xảy ra chuyện, anh đã làm những việc mình muốn, cuộc đời không có gì tiếc nuối. Thậm chí, anh đã thốt ra điều mình muốn hỏi, chỉ là cô không kịp trả lời mà thôi.

Trong lúc thất thần, mặt dây chuyền và chiếc lược tuột khỏi tay Nguyễn Vi rơi xuống đất. Tuy nhiên, cô chẳng có sức mà nhặt lên.

Nghe thấy tiếng động, Nghiêm Thụy ở tầng trên gọi lớn tiếng: “Nguyễn Vi!”

“Em không sao.” Cô đứng dậy đóng cửa rồi ngò bệt xuống nền nhà, giơ tay ôm mặt. Có câu nói, con người có khả năng tự chữa lành vết thương rất tốt, không gặp và nghĩ đến những chuyện hoặc người của quá khứ, tất cả sẽ dần phai nhạt, bao nhiêu oán thù cũng sẽ qua đi. Con người sống trên đời, bầm sinh có tính lãng quên.

Nhưng Nguyễn Vi thật sự không hiểu, tại sao thời gian trôi qua lâu như vậy mà cô vẫn nhớ rõ từng câu nói của Diệp Tĩnh Hiền?

Trần trọc cả đêm, hôm sau đợi Nghiêm Thụy đi làm, Nguyễn Vi mới ra cửa hàng.

Thấy cô đi ngang qua, chị Triệu quên cả đếm tiền, thò đầu ra ngoài, cười nói với cô: “Bó hoa to quá... Thảo nào cô em không chịu chấp nhận thầy Nghiêm, thì ra bên ngoài cũng có người theo đuổi.” Chị ta dời mắt về phía cửa hàng nhỏ của Nguyễn Vi, càng cảm thấy thú vị: “Buồn cười thật đấy. Đối phương không biết cô mở cửa hàng hoa tươi hay sao mà lại đi tặng hoa? Lần sau bảo người ta tặng đồ khác đi!”

Nguyễn Vi chờ người. Khi nhìn thấy bó tường vi đại rất lớn đặt bên ngoài cửa hàng của mình, toàn thân cô như bị hóa đá. Bó hoa màu tím đặc biệt nổi bật trên hè phố. Mặc dù đang là ngày xuân ấm áp nhưng cô cảm thấy rét run.

Nguyễn Vi đột nhiên chạy vào siêu thị, tới chỗ chị Triệu. Chị Triệu đang thanh toán cho khách, giật mình hỏi cô: “Sao thế?”

Bất chấp ánh mắt của người xung quanh, Nguyễn Vi kéo chị ta ra một góc, hỏi nhỏ: “Ai mang hoa đến hả chị?”

Chị Triệu lắc đầu: “Tôi không rõ. Buổi sáng mở cửa ra đã nhìn thấy nó ở bên ngoài cửa hàng của cô.”

Nguyễn Vi siết chặt tay chị Triệu, sắc mặt tái nhợt. Chị Triệu giật mình, vừa gỡ ngón tay cô, vừa hỏi thăm: “Nguyễn Vi, cô không sao đấy chứ?”

Nguyễn Vi chẳng nói chẳng rằng quay người chạy nhanh ra đường. Thành phố Mộc buổi sáng ánh nắng dịu dịu. Cô chạy dọc theo hè phố về phía trước. Như bị ma nhập, cô không bỏ qua bất kỳ con đường, hay ngã rẽ nào. Cho đến khi người ướt đầm mồ hôi, tóc bết vào trán, chân trái co giật, đau nhức, cô mới dừng lại, phát hiện xung quanh rất xa lạ, không biết mình đang ở phương nào.

Nguyễn Vi ngồi bệt xuống vệ đường. Có người đi đến hỏi cô có cần giúp đỡ nhưng bị bộ dạng của cô dọa chạy mất. Xung quanh rất đông người nhưng không thấy hình bóng quen thuộc đó.

Nguyễn Vi đã trải qua ba năm sống vất vờ như thế. Hoa tường vi nở bao nhiêu mùa, đến mái tóc của cô cũng đã dài, nhưng mỗi lần tường có tia hy vọng, kết cục chỉ là ảo giác mà thôi.

Mọi người xung quanh túm tụm, thảo luận xem có nên báo cảnh sát hay không: “ Người phụ nữ này hình như bị điên hay sao ấy. Trên cổ tay cô ta có vết thương kia.”

Lúc này, Nguyễn Vi mới phát hiện miếng băng dán rơi từ lúc nào. Cô liền ôm cổ tay, đột nhiên cảm thấy bản thân nực cười.

Sau biến cố ở Phương Uyển, mọi người đều sợ cô bị điên. Nếu điên được thì tốt biết bao, cô sẽ chỉ nhớ mỗi chuyện bản thân yêu anh, cô sẽ có thể sống trong quá khứ và sẽ có thể... gả cho anh.

Nguyễn Vi thất thểu đứng dậy. Đồ trong túi xách rơi tung tóe khiến cô phải cúi xuống nhặt. Chân vô cùng đau nhức nên động tác này càng lộ rõ nhọc nhằn.

“Chắc là bị bạn trai đá rồi. Chân cô ta thế kia, người đàn ông nào thích cơ chứ? Chắc chắn đôi phương đòi chia tay, cô ta không chịu nổi đây mà... Con người không nên đòi hỏi nhiều, cứ tìm một đối tượng cũng có khiếm khuyết là xong ngay.”

Nguyễn Vi nghiêng răng lê chân quay về đường cũ. Không còn trò vui để xem, người qua đường nhanh chóng giải tán. Chiếc ô tô đỗ bên lề đường nổ máy, từ từ bám theo cô.

Buổi trưa, khi Nghiêm Thụy đến cửa hàng hoa, Nguyễn Vi đang cầm hộp cơm, nhét đầy thức ăn vào miệng. Anh liền đi tới vỗ vai cô: “Nguyễn Vi! Hãy nhìn anh, thả lỏng một chút.”

Nguyễn Vi vẫn xúc cơm vào miệng, ánh mắt vô hồn. Nhận ra điều bất thường, Nghiêm Thụy không ngừng gọi tên cô. Cuối cùng, cô cũng bùng tỉnh, một lúc sau mới thở phào: “Em... Có phải em lại lên cơn rồi không?”

Hồi mới đến thành phố Mộc, tuần nào cô cũng phải đi điều trị tâm lý. Biến cố ở Phương Uyên khiến cô mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, lúc lên cơn thường khó tập trung tinh thần, dần dần phát triển sang khuynh hướng tự ngược đãi bản thân. Cùng sống dưới một mái nhà nên cô không thể giấu Nghiêm Thụy. Cuối cùng, nhờ sự chăm sóc của anh, cô mới từng bước thoát khỏi bóng đen quá khứ, không cần dựa vào điều trị tâm lý nữa.

Ba năm qua, không ít người nói Nghiêm Thụy thích cô. Nhưng Nguyễn Vi không hiểu mình có gì đáng để anh thích. Hồi mới gặp, cô giống một người điên, bề ngoài có vẻ đáng thương, trong lòng tràn ngập cảm giác tội lỗi. Thậm chí ban đêm, cô còn cầm dao rạch da mình.

Cô tưởng Nghiêm Thụy sẽ tổng cổ mình khỏi cửa. Đây cũng là lẽ thường tình, anh chỉ cho thuê nhà, không ngờ gặp phải người bị thần kinh. Nhưng anh tỏ ra hết sức dịu dàng và ân cần, cuối cùng còn chủ động giúp cô tìm bác sĩ tâm lý.

Ban đầu, có lẽ xuất phát từ phong độ của người đàn ông có giáo dục nên anh mới chăm sóc cô, không nhẫn tâm để một người phụ nữ bệnh tật, yếu ớt lang thang ở bên ngoài. Cho tới bây giờ, Nguyễn Vi vẫn không hiểu rõ nguyên nhân, cũng không dám nhắc tới.

Mặc dù thấy cô ôm cổ tay nhưng Nghiêm Thụy không hề đả động tới. Cô khỏi bệnh đã lâu, trừ khi chịu sự đả kích nào đó, bằng không, cô sẽ không đau đớn như vậy. Biết những lúc như thế này không thể ép cô, nên anh đi

pha cốc trà sữa cho cô, đồng thời bảo hai hôm nay không có tiết dạy, có thể ở bên cô.

“Hay là chúng ta đi du lịch? Thời điểm này, sinh viên đều tổ chức du xuân. Em muốn đi đâu, ngày mai anh sẽ dẫn em đi.” Nghiêm Thụy cất giọng ôn hòa, giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô.

Nguyễn Vi ngẩng đầu nhìn anh. Hôm nay anh mặc áo sơ mi kẻ ca-rô, vì vừa đi làm về nên vẫn đeo kính trắng. Trong lòng rất áy náy, cô uống một ngụm trà, do dự vài giây rồi lên tiếng: “Anh cứ về trước đi. Tối nay em không về, anh nhớ khóa chặt cửa. Nếu nhận được thứ đề tên em thì hãy vứt đi.”

“Sao thế?” Nghiêm Thụy hơi ngạc nhiên.

Cô lắc đầu, không chịu giải thích. Thấy cô cứ như vậy cũng không ổn, Nghiêm Thụy kéo cô đi uống trà chiều. Cô đành đi theo anh.

Vừa ra ngoài cửa, chân lại bắt đầu co rút, cô đau đến mức không đứng vững. Nghiêm Thụy giơ tay nhưng cô không cho đỡ. Biết tính cố chấp của cô, anh đành thôi, cuối cùng ôm vai cô để cô tựa vào người mình: “Xe đỗ ở đằng kia.”

Hai người vừa đi qua siêu thị nhỏ ở bên cạnh, Nguyễn Vi chợt linh cảm thấy điều bất thường. Cô liền giơ tay đẩy mạnh người Nghiêm Thụy. Tiếp theo là tiếng súng nổ, cửa kính sau lưng họ bị bắn trúng. Nơi trúng đạn cách Nghiêm Thụy chỉ một bước chân. Đường phố trở nên hỗn loạn. Nghiêm Thụy định kéo Nguyễn Vi chạy đi nhưng cô giằng khỏi tay anh, nhìn sang bên kia đường tìm kiếm. Quả nhiên, cô nhìn thấy một người đàn ông từ chiếc xe ô tô màu đen bước xuống. Nguyễn Vi run rẩy, ngồi xồm xuống đất, không rời mắt khỏi người đàn ông đó. Cho đến khi nhìn rõ, cô phát hiện đó không phải là Diệp Tĩnh Hiên.

Đã có người báo cảnh sát. Nghiêm Thụy giục cô rời đi, người ở trong siêu thị la hét, ngòi sụp xuống đất. Tất cả trở nên hỗn loạn trong giây lát.

Nguyễn Vi nhìn chăm chăm người đàn ông, cảm thấy hơi quen. Cho đến khi đối phương tiến lại gần, cô mới nhớ ra, anh ta là một trong những đàn em của Diệp Vĩnh Hiên năm xưa, tên Phương Thạnh.

Phương Thạnh cúi đầu chào cô: “Chị Vi!”

“Anh ấy...” Nguyễn Vi lắp bắp hỏi lâu nhưng không thể thốt ra lời, viên mắt đỏ hoe.

“Hôm nay tôi đến thăm chị Vi. Năm xưa Tam ca từng tuyên bố, ai dám động đến chị Vi, sẽ không đi nổi hai bước.” Phương Thạnh nói một câu đầy ẩn ý, mắt liếc qua Nghiêm Thụy.

Anh ta là người may mắn thoát chết trong vụ Phương Uyển. Nguyễn Vi biết anh ta hận mình nhưng dường như không có ý trả thù.

“Anh... Xin hãy nói cho tôi biết... Có phải anh ấy vẫn còn sống không?”

Phương Thạnh cung kính đứng đó, sắc mặt không đổi: “Năm xưa chị Vi ở gần Tam ca nhất, chắc phải biết rõ hơn tôi chứ.”

Nguyễn Vi như bị siết chặt cổ họng, không thể thốt ra lời. Phương Thạnh chột đời giọng, an ủi cô: “Có bọn tôi ở đây, sẽ không ai có thể làm tổn thương chị.”

Nghe ra ý tứ trong câu nói của anh ta, Nguyễn Vi định hỏi thêm nhưng tiếng còi hụ xe cảnh sát mỗi lúc một gần. Phương Thạnh lập tức quay người về ô tô, nhanh chóng rời đi. Hiện trường chỉ còn lại viên đạn đến bất thành linh và những mảnh kính vỡ rơi trên mặt đất. Nguyễn Vi không thể tiếp tục gắng gượng, liền bất tỉnh nhân sự.

Nguyễn Vi được Nghiêm Thụy đưa đến bệnh viện. Nhưng vừa tới phòng cấp cứu, cô liền tỉnh lại, sống chết không chịu ở bệnh viện mà bảo anh đưa đi lánh nạn.

Không rõ cô đang trốn tránh điều gì, nhưng Nghiêm Thụy biết, người đàn ông hôm nay không phải hạng bình thường. Do đó, anh không hỏi nhiều, tìm một khách sạn, nghỉ ngơi qua đêm nay trước.

Tâm trạng của Nguyễn Vi đã dần ổn định nhưng sắc mặt vẫn rất tiêu tụy. Nghiêm Thụy hỏi gì, cô cũng không chịu nói. Chợt nghĩ ra điều gì đó, cô bắt đầu lo lắng: “Em xin lỗi, đều do em cả. Anh đi cùng em, chỉ e sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.”

Nghiêm Thụy cười. Sự cố xảy ra hôm nay đúng là đáng sợ, anh chưa từng trải qua bao giờ. Anh ngồi xuống sofa cạnh cô, hỏi nhỏ: “Rốt cuộc em đã gặp chuyện gì trong quá khứ? Hãy nói cho anh biết đi!”

Trước kia, Nguyễn Vi đã kể sơ qua cảnh ngộ của mình. Nhưng cô chỉ nói, người yêu thanh mai trúc mã qua đời ngay trước khi kết hôn, cô không thoát khỏi ám ảnh của quá khứ nên mắc bệnh về tâm lý. Đây là câu chuyện bi thương nhưng hoàn toàn bình thường. Tuy nhiên, mấy ngày nay, người của Kính Lan Hội rõ ràng đã tìm ra cô và có thể âm thầm giải quyết cô bất cứ lúc nào.

Bây giờ còn không nói thật, ngộ nhỡ làm liên lụy đến Nghiêm Thụy, có chết cô cũng không thể chuộc tội. Cô im lặng một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng: “Là em hại chết anh ấy. Thật ra, em không phải là người như anh nghĩ. Em rất đê tiện, lợi dụng anh ấy xong còn khiến anh ấy thiệt mạng....”

Nghiêm Thụy lên tiếng an ủi, Nguyễn Vi tiếp tục giải thích: “Anh ấy là xã hội đen. Chắc anh từng nghe qua về Kính Lan Hội rồi chứ? Anh ấy bị

em hại chết nên bọn họ muốn tìm em trả thù. Nghiêm Thụy, những chuyện này khác hoàn toàn cuộc sống của anh, em không thể liên lụy đến anh.”

Kính Lan Hội là tổ chức hắc đạo có nguồn gốc từ xa xưa, được truyền qua bao đời. Cho đến đời chủ nhân trước là Hoa tiên sinh, nó đã trở thành bá chủ của giới xã hội đen, có cơ sở ở khắp nơi. Hội trưởng và những nhân vật chủ chốt nhất của tổ chức sống tại khu Lan Phường ở thành phố Mộc.

Nghe nói chuyện này có liên quan đến Kính Lan Hội, Nghiêm Thụy ban đầu tỏ ra kinh ngạc nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh. Anh tựa hồ suy nghĩ xem lời nói của cô có bao nhiêu phần chân thực. Nguyễn Vi sốt ruột, bảo anh mau rời đi. Chỉ cần không ở bên cô là anh được an toàn.

Tuy nhiên, Nghiêm Thụy không còn ở độ tuổi mạnh động. Anh tỉnh táo hơn cô nhiều, không ngừng an ủi cô, có lẽ đây chỉ là sự cố ngẫu nhiên. Sau đó, anh ép cô đi ngủ.

Nguyễn Vi nằm xuống giường, anh liền chỉnh ánh sáng tối một chút. Cô đột nhiên ôm chặt chiếc gối bên cạnh, tựa như tìm kiếm cảm giác an toàn. Cô định mở miệng nhưng Nghiêm Thụy làm động tác “suyt”, không cho cô lên tiếng. Sau đó, anh cúi người, nhẹ nhàng ôm cô: “Đây chỉ là cơn ác mộng. Anh và em, cả cửa hàng hoa và nhà chúng ta mới là chân thực.”

Giọng nói của anh vô cùng dễ nghe, khiến cô chợt nhớ tới bức ảnh từng được xem. Đó là hình ảnh mặt biển buổi sáng sớm, trên ngọn hải đăng phía xa xa chỉ có một đốm sáng. Đốm sáng tựa như sự dịu dàng của Nghiêm Thụy rơi vào cuộc đời cô.

Trong lòng đau xót khôn nguôi, Nguyễn Vi lắc đầu: “Em tận mắt chứng kiến anh ấy bị bắn. Cảnh tượng đó... Nếu không phải do em truyền tin, anh ấy sẽ không chết.” Cô nhìn vào mắt Nghiêm Thụy: “Em sẽ bị ám ảnh suốt đời. Em không giống những người anh gặp mỗi ngày, em cũng không đáng được rủ lòng thương.”

Cuộc sống của Nghiêm Thụy vốn theo một quỹ đạo nhất định. Trong tương lai, có lẽ anh sẽ cưới một người vợ hiền hậu, sống bình yên đến hết cuộc đời. Ai bảo anh cru mang cô gái tâm lý có vấn đề này, ai bảo anh không đành lòng? Sự xuất hiện đột ngột của Nguyễn Vi khiến cuộc sống của anh bị đảo lộn hoàn toàn. Nhưng có những chuyện một khi đã hồ đồ thì rất khó quay đầu.

“Tất nhiên em không giống bọn họ rồi.” Nghiêm Thụy thở dài, buông tay để cô nghỉ ngơi. Anh không dám rời đi mà kéo ghế ngồi cạnh. Nguyễn Vi nhắm mắt một lúc vẫn không ngủ nổi. Chợt nhớ bữa tối hai người hầu như chưa ăn gì, anh hỏi cô có đói không.

Nguyễn Vi ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Anh mua giúp em chai trà sữa.”

“Được.”

Sau khi Nghiêm Thụy dời đi, cô liền xuống giường, đến bên cửa sổ, dõi theo hình bóng anh cho đến khi anh đi vào cửa hàng tạp hóa ở cuối phố. Sau đó, cô nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Cô vốn định một mình rời đi để không liên lụy tới Nghiêm Thụy. Nhưng sự việc xảy ra đột ngột, cô không kịp mang hành lý nên đành mạo hiểm về nhà một chuyến.

Nguyễn Vi thở hắt ra, vội vàng tìm chìa khóa, một giây cũng không dám chậm trễ. Khó khăn lắm mới mở được cửa, trong nhà tối om, cô lần mò công tắc điện. Ngọn đèn vừa bật sáng, chiếc chìa khóa trong tay Nguyễn Vi liền rơi xuống đất.

Một người đang ngồi ở sofa quay lưng về phía cửa ra vào. Người đó dường như đã đợi trong bóng tối một lúc lâu. Nghe thấy tiếng động, anh cũng không quay đầu.

Vào thời khắc này, Nguyễn Vi bỗng trở nên bình tĩnh. Cô lê từng bước chậm chạp về phía trước. Đường nét của người đàn ông đang ngồi ở kia đã khắc sâu trong tâm trí và giấc mơ của cô, suốt đời không thể nào quên. Cô lấy hết dũng khí, thốt ra hai từ khiến lòng ngực dội từng cơn đau buốt “Tình Hiên...”

2

Cố nhân như ngày hôm qua

Nguyễn Vi lao đến, ôm anh từ phía sau. Diệp Tĩnh Hiên bất động từ đầu đến cuối. Anh vẫn ngồi đó, để mặc cô khóc nước mắt trên vai mình. Khóc nhiều đến mức không còn sức lực, cô trượt theo thành ghế, ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên cũng đứng lên, nhìn Nguyễn Vi từ trên cao. Mặt anh có một vết sẹo kéo dài từ trán xuống lông mày. Có lẽ do thời gian trôi qua đã lâu, hoặc từng làm phẫu thuật thẩm mỹ nên vết sẹo đã mờ đi nhiều. Chỉ có điều, do anh đứng ngược sáng nên trông vẫn đáng sợ.

Chàng thiếu niên ngạo nghễ của ngày nào đã chết, người sống là ai không còn quan trọng. Con người Diệp Tĩnh Hiên bây giờ chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi. Mấy năm đó rầm rầm rộ rộ, gây ra những chuyện long trời lở đất, anh từng sống vì cô, từng chết vì cô, giờ đối diện cô, tất cả đều phai nhạt.

Nhìn thấy vết sẹo trên trán Diệp Tĩnh Hiên, Nguyễn Vi bám mạnh vào cổ tay mình. Sau đó, cô gơ tay về phía anh. Tuy nhiên, anh vẫn đứng bất động, sắc mặt vô cảm, ngay cả giọng nói cũng đều đều, không chút phẫn nộ: “A Nguyễn, em khóc gì chứ?”

Hồi bố Nguyễn Vi mới qua đời, lúc cô di chuyển chậu hoa trong sân, bị va trúng tay, thế là trôn vào một góc âm thầm khóc một mình. Diệp Tĩnh Hiên tìm mãi mới thấy, dỗ hỏi lâu cô cũng không nín, anh lại chẳng nở mắng mỏ, đành hỏi cô khóc gì chứ.

Lúc bấy giờ, Nguyễn Vi còn nhỏ. Diệp Tĩnh Hiên là con trai độc nhất của nhà họ Diệp, được mọi người gọi là Tam ca, trong khi cô chỉ là con gái người làm vườn. Bố cô đỡ hộ chú Diệp một viên đạn mà chết nên cô nghiễm nhiên sống ở nhà họ Diệp.

Câu chất vấn của Diệp Tĩnh Hiên khiến nước mắt càng giàn giụa trên mặt Nguyễn Vi. Cô biết mình đã hủy hoại cuộc đời anh, làm gì có tư cách rơi lệ. Vì thế, cô bám vào sofa, đứng dậy một cách khó nhọc. Cả quá trình đó, Diệp Tĩnh Hiên chỉ lạnh lùng theo dõi. Cuối cùng, Nguyễn Vi lau sạch nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh hãy ra tay đi!”

Diệp Tĩnh Hiên khẽ chau mày, kéo cô sát vào người mình. Nguyễn Vi nhắm mắt, cất giọng ghen ngào: “Cảnh sát tưởng thân phận của em bị bại lộ nên anh định giết con tin. Em thật sự không ngờ họ lại nổ súng...”

Diệp Tĩnh Hiên tựa như không muốn biết những chuyện này. Anh ép cô ngẩng mặt đối diện mình: “Tóc em đã dài rồi, tôi nhớ trước kia em không thích để tóc dài. Em gầy hơn...nhưng làn da sáng hơn trước nhiều. Tỉnh Nam nắng nóng quá...”

Nguyễn Vi run rẩy: “Em xin anh, anh đừng nói nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên tiếp tục lên tiếng: “A Nguyễn, tôi nằm trên giường bệnh nửa năm trời, các bác sĩ đều nói tôi không qua khỏi, còn bảo mọi người ký tên bỏ cuộc. Nhưng tôi vẫn tỉnh lại. Tôi bị thương ở đầu nên rất sợ quên đi chuyện trước kia. Có một thời gian, tôi ép mình ngày nào cũng phải hỏi tưởng lại quá khứ. Tôi phát hiện, mọi chuyện từ lúc nhỏ đến lớn tôi đều nhớ rõ.”

Đây mới là nỗi giày vò thật sự. Đến bây giờ Nguyễn Vi mới biết, Diệp Tĩnh Hiên muốn cô chết là một điều vô cùng dễ dàng. Anh chỉ cần động ngón tay, hoặc sai người tùy tiện nổ súng là có thể đạt được mục đích. Nhưng những nỗi đau mà anh phải chịu đựng thì sao?

Cô đứng không vững, anh đành giơ tay đỡ cô giống như trước kia. Tuy nhiên, ánh mắt nhìn cô dần u tối, cô đọc được sự tàn nhẫn ẩn chứa trong đó.

Vào một khoảnh khắc, Diệp Tĩnh Hiên thật sự muốn bóp chết cô. Anh từng mừng tượng vô số lần, khi nào tìm thấy cô, anh sẽ từ từ giày vò cô đến chết. Như vậy, người phụ nữ dối trá này mới thật sự thuộc về anh. Nghĩ đến đây, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên rút súng, chĩa vào gáy cô.

Nguyễn Vi đợi ngày này đã lâu rồi. Nhưng ở một khoảnh khắc, trái tim cô đau đến mức không thở nổi. Cô đột nhiên ôm chầm lấy anh: “Có một câu, năm xưa... em chưa kịp nói.”

Cuối cùng Nguyễn Vi cũng hiểu tâm trạng của Diệp Tĩnh Hiên lúc ở Phương Uyển, đó là trái tim như tro nguội. Sau ba năm, cuối cùng cô cũng trả lời câu hỏi của anh: “Em không thể gả cho anh.”

Từ đầu đến cuối, điều tiếc nuối duy nhất là Diệp Tĩnh Hiên không thể chờ câu trả lời của cô.

Diệp Tĩnh Hiên có chút thảng thốt, không ngờ đáp án mà cô canh cánh trong lòng lại là câu này. Anh nhếch miệng, buông thõng khẩu súng, tựa như tất cả không còn ý nghĩa gì nữa.

“A Nguyễn, tôi còn tưởng em sẽ cầu xin tôi. Em hiểu rõ con người tôi, chỉ cần em khóc lóc van xin, chắc chắn tôi sẽ không nỡ ra tay.” Diệp Tĩnh Hiên mệt mỏi ấn huyết thái dương. “Hoặc em dỗ ngọt tôi, nói em rất hối hận, em vẫn muốn gả cho tôi.”

Anh cúi thấp người, dùng mũi súng nâng cằm cô. Vết sẹo trên trán càng trở nên nhức mắt, khiến cô không chịu nổi.

“Em thật không biết nói dối.” Anh hôn lên vành tai cô, cắn nhẹ một cái, khiến cô bất giác rùng mình. Anh tiếp tục cất giọng trầm trầm: “Đừng trút giận lên bản thân nữa, tôi còn sống. Em đừng như vậy nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên chà nhẹ ngón tay lên cổ tay cô, nơi chằng chịt những vết sẹo mờ mờ. Nguyễn Vi không thể kiềm chế bản thân, nước mắt tuôn như mưa.

Anh lau nước mắt trên má cô. Cô vẫn không ngừng khóc, còn anh đặc biệt nhẫn nại, vừa vuốt ve vừa bình thản hỏi cô: “Mau nói cho tôi biết, con chip đang ở đâu?”

Sau khi xảy ra chuyện, Diệp Tĩnh Hiên mới phát hiện con chip trong máy tính của mình đã biến mất. Con chip lưu nhiều dữ liệu quan trọng, trong đó có ghi chép các cuộc giao dịch của Kính Lan Hội ở tỉnh Nam và danh sách tổ chức. Một khi rơi vào tay cảnh sát, nó sẽ lập tức trở thành chứng cứ, người của Kính Lan Hội ở tỉnh Nam cũng toi đời. Người có thể đánh cắp nó, chỉ mình Nguyễn Vi mà thôi.

Nhưng sau đó Kính Lan Hội vẫn an lành, chứng tỏ cô không giao nộp cho cảnh sát. Đồ của Diệp Tĩnh Hiên cũng bị cảnh sát rà soát kỹ lưỡng nhưng không tìm thấy gì, vụ án cuối cùng kết thúc với lý do chứng cứ không đầy đủ.

Nguyễn Vi lắc đầu: “Em đã ném xuống biển cùng chiếc nhẫn rồi.”

“Em là người không biết nói dối.” Diệp Tĩnh Hiên thu tay về. Rõ ràng anh không tin lời cô nên đi vòng qua sofa, đảo mắt một lượt rồi truy vấn tới cùng: “Vùng biển nào? Nằm ở đâu? Em nói đi, tôi sẽ cho người tìm.”

Nguyễn Vi không chịu hé miệng. Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên chỉ còn cách đưa cô đi.

Ô tô của anh chạy thẳng về Lan Phường. Đây là trụ sở của Kính Lan Hội, thời gian trước bởi vì đấu đá nội bộ nên người ở đây gần như thay mới một loạt. Sau biến cố ở Phương Uyển, Diệp Tĩnh Hiên rời khỏi tỉnh Nam, chuyển đến sống ở Lan Phường, trực tiếp ngồi lên chiếc ghế Đại đường chủ.

Nguyễn Vi chưa từng đặt chân tới khu vực này. Cô lựa chọn thành phố Mộc nơi sinh sống chỉ là một sự ngẫu nhiên. Sau đó, cô tự nhủ, tuy mình gần Lan Phường nhưng nơi càng nguy hiểm sẽ càng an toàn, bởi vì bọn họ chưa chắc đã nghĩ đến chuyện tìm cô ở đây. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, tất cả đã được định đoạt bởi số phận.

Ngồi trong xe, Nguyễn Vi cảm thấy hơi lạnh nên ôm vai. Diệp Tĩnh Hiên áp má mình vào mặt cô mới phát hiện cô đang bị sốt. mấy ngày qua, thân kinh cô luôn ở trạng thái căng thẳng cao độ nên cơ thể bị nhiễm lạnh mà không biết.

Anh nhìn cô đăm đăm rồi mở miệng khiển trách: “Bị sốt cũng không hay, em chẳng khác nào hồi bảy, tám tuổi. Thật không biết em lớn lên kiêu gì nữa.”

Nguyễn Vi lắc đầu, tỏ ý mình không sao. Cô dời mắt ra ngoài cửa xe, cất giọng yếu ớt: “Em nghe nói Hoa tiên sinh đã qua đời.”

Diệp Tĩnh Hiên gật đầu. Hoa tiên sinh là chủ nhân đời trước của Kính Lan Hội. “Chuyện xảy ra vào năm ngoái. Hoa tiên sinh để lại di chúc, giao Kính Lan Hội cho Trần Dữ. Bây giờ anh ta là Hội trưởng.”

Nói đến đây, ô tô vừa vặn dừng lại. Ngoài công có hai người đàn ông, dường như chờ đợi bọn họ từ lâu.

Lúc này đã là nửa đêm, Lan Phường đặc biệt yên tĩnh. Phần lớn các ngôi nhà ở đây đều có tuổi đời mấy trăm năm, nằm dưới những tán lá rậm rạp. Phương Thanh xuống xe trước, đi qua bên đó hỏi chuyện rồi quay lại báo

cáo: “Tam ca, Hội trưởng có lệnh, nếu Tam ca tìm được chị Vi thì hãy đưa đến chỗ Hội trưởng ngay.”

Diệp Tĩnh Hiên mở cửa rồi giơ tay đỡ Nguyễn Vi, đồng thời lạnh lùng mở miệng: “Chú bảo bọn họ về đi.”

Phương Thanh gật đầu, chạy đi nói với hai người đàn ông kia. Họ tỏ ra sốt ruột: “Đại đường chủ, đây là mệnh lệnh của Hội trưởng. Người đàn bà kia năm xưa là nội gián của cảnh sát, trong tay lại có thứ quan trọng của chúng ta. Hội trưởng cảm thấy không yên tâm.”

Diệp Tĩnh Hiên đang dìu Nguyễn Vi đi vào trong, nghe câu này, anh lập tức dừng bước. Biết tính Diệp Tĩnh Hiên, Nguyễn Vi liền kéo tay anh, nhưng anh không cho cô động đậy. Anh quay người nói với đối phương: “Các cậu hãy bảo Trần Dữ, người là của tôi, không đến lượt anh ta bận tâm.”

Đối phương bị chặn họng đến mức mãi không thốt ra lời. Bọn họ còn định lên tiếng, Diệp Tĩnh Hiên đã quay người rời đi, chỉ còn lại mình Phương Thanh đứng ở đó, cất giọng vô cảm: “Các anh về đi!”

Hai người đàn ông đó đều là tâm phúc của Hội trưởng, đương nhiên không chịu lép vế. Một người cất cao giọng: “Hội trưởng bảo Đại đường chủ đừng hồ đồ nữa. Lần trước vì cô ta, lần sau thì sao? Nhiều lúc con người gặp đại nạn không chết nhưng chưa chắc tương lai đã có phúc.”

Trong sân không bật đèn, Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi nhanh chóng biến mất trong bóng tối. Phương Thanh vẫn đứng ở cổng, lặng lẽ giơ súng chĩa thẳng vào đối phương: “Theo ý của Tam ca thì hôm nay các anh không thể quay về. Còn theo ý tôi... dù sao cũng nên nể mặt Hội trưởng... các anh mau cuốn xéo!”

Hai người đàn ông chửi thề một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Nguyễn Vi đi theo Diệp Tĩnh Hiên vào bên trong. Bố cục nhà cửa ở Lan Phường giống hệt những điều cô được nghe kể lúc còn nhỏ. Xung quanh trồng nhiều cây đào, hoa nở đầy sân.

Con đường nhỏ chạy qua vô số ngôi nhà ở Lan Phường dài đến mức như không thấy tận cùng. Nghe nói, vào sâu bên trong có một nơi gọi là Hải Đường Các, trồng nhiều hải đường, là nơi ở của Hoa tiên sinh quá cố. Người đàn ông đó từng là một “vị thần” của Kính Lan Hội. Rất nhiều người hận anh ta, cũng không ít người sợ anh ta. Đáng tiếc, anh ta vì bệnh tật nên đã sớm qua đời, để lại cả gia tộc lớn cho Hội trưởng đương nhiệm.

Nơi ở của Diệp Tĩnh Hiên rất yên tĩnh. Bề ngoài ngôi nhà mang phong cách cổ nhưng bên trong rất hiện đại. Bàn ghế, tủ kệ đều là màu đen giản dị.

Vừa đi vào nhà, Nguyễn Vi liền nghe thấy tiếng động. Giây tiếp theo, một bóng đen lao về phía cô. Cô không ngờ, con Ma Nhĩ vẫn còn.

Ma Nhĩ là giống chó Alaska mà Nguyễn Vi yêu thích. Nó được sinh ra bởi con chó của người giúp việc, do chính cô đỡ đẻ. Năm xưa, cô và Diệp Tĩnh Hiên coi nó như bảo bối.

“Anh vẫn nuôi nó sao?” Nguyễn Vi xúc động, ngồi xồm xuống ôm Ma Nhĩ. Rõ ràng nó vẫn nhớ cô, ngoáy đuôi tít mù mừng rỡ. Đến khi Diệp Tĩnh Hiên giơ tay, nó mới ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thấy cô cứ ôm Ma Nhĩ mãi, anh đột nhiên buông một câu: “Tôi đâu có tàn nhẫn như em. Nuôi chó ít ra nó còn trung thành.”

Nguyễn Vi như bị tát một cái vào mặt, lập tức cúi đầu lặng thinh. Cô túm đuôi Ma Nhĩ, nó dễ chịu cọ cọ vào người cô. Con chó cao bằng nửa thân người nhưng lại làm nũng như hồi còn nhỏ, khiến tâm trạng Nguyễn Vi bớt nặng nề.

Chơi với Ma Nhĩ một lúc, chân cô bị tê cứng, không đứng dậy nổi. Diệp Tĩnh Hiên để mặc cô, lấy quần áo đi tắm. Lúc ra ngoài, anh mới phát hiện chân trái cô không thể cử động, vậy mà cô không kêu than nửa câu. Anh đi tới bế cô lên sofa. Cô cứ cúi thấp đầu, khiến anh phải nâng cằm cô đối diện mình.

“Chân có đau không?” Anh hỏi.

Trong phòng bật ngọn đèn tỏa sáng dịu dịu. Nguyễn Vi mặc bộ váy màu xanh nhạt dài đến gót chân. Mái tóc xõa xuống bờ vai mảnh khảnh. Bình thường cô rất sợ đau nên sắc mặt nhợt nhạt, viền mắt đỏ hoe. Tuy nhiên, nghe câu hỏi của anh, cô vẫn lắc đầu. Diệp Tĩnh Hiên không kiềm chế nổi tức giận, lập tức kéo gấu váy của cô. Nguyễn Vi ra sức né tránh, anh túm tay cô, gầm lên: “Tôi đang hỏi, em có đau không?”

Chân trái Nguyễn Vi có vết bồng và một vết sẹo do đạn bắn. Sự cố đó xảy ra hơn mười năm rồi, bây giờ vết thương đã mờ đi nhiều, nhưng nhìn vẫn rất khó coi.

Cuối cùng cô cũng không chịu nổi, chân đau đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh. Phụ nữ xét cho cùng vẫn rất yếu đuối, những lúc như thế này càng cần một chỗ dựa. Nguyễn Vi ôm chân, lặng lẽ ngả người về phía Diệp Tĩnh Hiên.

Diệp Tĩnh Hiên không có cách nào tiếp tục nói những lời cay độc. Anh nhẹ nhàng xoa bóp, từ gót chân lên trên, giúp cô thả lỏng toàn thân.

Hai người cách nhau rất gần. Anh nhướn mày là có thể nhìn thấy vẻ mặt cam chịu của cô. Anh gạt tóc cô ra sau vành tai rồi hôn lên má cô.

“Là tôi không tốt.” Anh nói nhỏ.

“Em không trách anh. Em cũng không phải vì cái chân nên mới...” Cô hít một hơi sâu, không dám nói tiếp.

Diệp Tĩnh Hiền làm sao không hiểu ý cô cơ chứ. Ma Nhĩ chạy quanh hai người, anh liền mở cửa cho nó ra sân. Sau đó, anh vừa xoa bóp chân cô vừa nói: “Sau khi tỉnh lại, tôi đã cho người điều tra, biết em được nhận nuôi từ năm mười tuổi. Triệu Tư Minh, bố nuôi em là cảnh sát chống ma túy. Người của bố tôi bắt ông ấy bị trọng thương, cuối cùng không thể cứu sống.” Thấy cô hơi động đậy, anh liền giữ chặt chân cô. “Chú Nguyễn vì nhà họ Diệp mà chết, bố nuôi em cứu em, cuối cùng chết dưới tay nhà họ Diệp. Vì thế em mới quay về tiếp cận tôi có đúng không?”

Nguyễn Vi lặng thinh, coi như ngầm thừa nhận. Bố nuôi cô là một người cảnh sát chính trực, cả đời sống trong nguy hiểm. Ông đối xử với cô rất tốt, coi như con gái ruột. Sau khi ông qua đời, người của Cục cảnh sát biết cô có mối quan hệ với Diệp tam từ thời thiếu niên nên tìm đến cô. Kính Lan Hội có gốc rễ quá sâu, những nhân vật từ nhỏ đến lớn sống trong môi trường đó đều không phải hạng tầm thường. Bọn họ có cử người tiếp cận Diệp Tĩnh Hiền chắc chắn không thành công. Nhưng riêng với Nguyễn Vi, Diệp Tĩnh Hiền từng mắc nợ cô, trong lòng anh luôn cảm thấy có lỗi với cô. Lúc bấy giờ, cô mới lo xong tang lễ của bố nuôi, cô thật sự chẳng có lý do từ chối.

Được xoa bóp một lúc, chân Nguyễn Vi dễ chịu hơn một chút. Cô kéo váy định ngồi sang bên cạnh. Diệp Tĩnh Hiền lạnh mặt, đột nhiên ôm eo cô, kéo về phía mình.

Nguyễn Vi tựa cằm vào vai anh. Lúc này cô mới để ý đến chậu cây cảnh bên cửa sổ, thì ra đây là hàng cô mới chuyển đi hôm qua. Không biết Diệp Tĩnh Hiền đã theo dõi cô bao lâu rồi?

Đây là nơi ở của anh, đâu đâu cũng tràn ngập mùi hương của anh, khiến Nguyễn Vi có cảm giác như quay về tháng ngày tươi đẹp trong quá khứ.

Tuy nhiên, nơi này khác ngôi nhà trước kia, anh cũng không còn là người đàn ông năm xưa. Nguyễn Vi biết rõ một điều, hôm nay anh đưa cô về đây, cô sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi bàn tay anh.

Hai người từng lạc mất nhau ở thời niên thiếu, sau đó là ba năm yêu đương mặn nồng, nhưng cuối cùng chỉ là một trò lừa đảo được lên kế hoạch tỉ mỉ. Rốt cuộc ai nợ ai, sớm đã không thể tính toán rõ.

Nguyễn Vi thuận theo động tác của Diệp Tĩnh Hiên, ngã người vào lòng anh. Gạt bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, cô vẫn là A Nguyễn của anh, con bé ngốc từ nhỏ không thích phơi nắng.

Diệp Tĩnh Hiên cười khẽ một tiếng. Cô nương mày nhìn anh, trong lòng rối bời. Gương mặt anh vẫn là vẻ ngạo nghễ trong ký ức, nhưng vết sẹo như một đường ranh giới, cắt ngang kiếp trước và kiếp này, khiến cô chột bưng tỉnh. Cô đẩy người anh, ngồi dậy nhưng Diệp Tĩnh Hiên đòi nào cho cô cơ hội lần tránh. Anh lập tức kéo váy cô lên cao.

Đèn vẫn bật sáng, bầu không khí bỗng trở nên mờ ám. Nguyễn Vi vô cùng sợ hãi, nước mắt lại trào khóc mi. Diệp Tĩnh Hiên không thích nhìn thấy cô khóc. Hồi nhỏ, mỗi khi cô khóc, anh đều tỏ ra hung dữ. Nhưng hôm nay, anh lại rất dịu dàng.

“A Nguyễn!” Diệp Tĩnh Hiên hôn lên trán cô, thở dài. “Tôi hại chân em bị thương, em không trách tôi. Dựa vào cái gì mà em cho rằng... tôi sẽ tìm em trả thù?”

Anh hôn một đường từ vai xuống cổ tay cô. Nơi đó chẳng chịt dấu vết cô tự ngược đãi bản thân trong mấy năm qua. Anh khẽ chau mày, cuối cùng cắn mạnh như thể muốn trừng phạt cô.

Nguyễn Vi đau nhói, cố gắng rút tay về nhưng Diệp Tĩnh Hiên dùng sức rất mạnh, tựa như muốn cắt đứt tay cô, để cô chết cho xong. Cô đột nhiên

ôm đầu anh, nghẹn ngào mở miệng: “Em xin lỗi.”

Diệp Tĩnh Hiền cũng không miễn cưỡng. Biết ngày hôm nay tinh thần của cô đã vượt quá sức chịu đựng, anh liền kéo váy xuống, thở dài một hơi, đứng dậy đi gọi điện bảo người mang đồ ngủ đến cho cô.

Nguyễn Vi định nói điều gì đó, anh đã mở miệng trước: “Giao con chip cho tôi là em có thể ra đi.”

“Tĩnh Hiền...” Nguyễn Vi gọi tên anh.

Diệp Tĩnh Hiền dừng lại ở cửa ra vào. Cô không nói tiếp nhưng anh hoàn toàn hiểu ý. Những việc con người làm được trong cuộc đời thật sự có hạn. Yêu hay là hận, bọn họ đã phung phí hết từ lâu nên không thể trở lại như xưa. Anh gõ gõ ngón tay lên mép cửa gỗ, bình thản nói với cô. “A Nguyễn! Em đừng mơ tưởng nữa. Tôi không trách em, nhưng không còn yêu em nữa.”

Diệp Tĩnh Hiền nói xong liền đi ra ngoài, để cô nghỉ ngơi. Nguyễn Vi dõi theo bóng lưng anh cho tới khi anh khuất dạng. Cô nhắm mắt, trong lòng đau đớn vô ngần. Người đàn ông cả cuộc đời không bao giờ mềm yếu đã nguyện trao cả trái tim cho cô, là cô không biết trân trọng.

Kể từ thời loạn lạc, Lan Phường đã chứng kiến quá nhiều cảnh mưa máu gió tanh. Con đường này có quy tắc sinh tồn của nó, là nơi ẩn chứa đồng tiền, quyền lực và danh lợi Chỉ đáng tiếc con người dù lợi hại đến mấy cũng không thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Bao nhiêu đời Hội trưởng đến rồi lại đi, chỉ mình nó vẫn tồn tại, cuối cùng trở thành một vết sẹo trên bộ mặt của thành phố. Nhà cửa ở nơi này vĩnh viễn im lìm, không có âm thanh cũng như bóng dáng con người, nhưng bên trong ẩn giấu những cặp mắt luôn dõi theo từng bước đi của mỗi người.

Diệp Tĩnh Hiên đi ra ngoài. Nhìn thấy anh, Phương Thanh liền lại gần hỏi, nói nhỏ: “Tam ca, người của Hội trưởng về rồi.”

Anh thờ ơ tựa vào cây cột trên hành lang, châm một điếu thuốc. Anh đứng ở chỗ tối, cả người như hòa lẫn vào bóng đêm.

“Chú hãy gọi bác sĩ đến khám, A Nguyễn đang bị sốt.”

Phương Thanh gật đầu, đi tìm người dẫn dò. Khi quay lại, nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên vẫn bất động đứng đó, anh ta nhắc nhở: “Tam ca không thể phá lệ. Kính Lan Hội có quy định, kẻ phản bội phải chết.”

Diệp Tĩnh Hiên hít một hơi thuốc rồi nhả khói. Tựa hồ cảm thấy câu nói nực cười, anh tùy tiện buông lời: “Quy định là do con người đặt ra.”

“Nhưng bây giờ Hội trưởng đang nhắm vào chúng ta, chỉ e sẽ không chịu để yên. Dù sao cũng bởi chị Vi nên nhà họ Diệp bị điều tra. Chị Vi gây ra chuyện lớn, khiến tỉnh Nam tới nay vẫn không thái bình.”

Diệp Tĩnh Hiên gảy tàn thuốc. Anh quay về phía Phương Thanh, hơi giơ tay. Phương Thanh biết mình lỡ lời nên cúi đầu, xòe bàn tay. Diệp Tĩnh Hiên liền giở mẩu thuốc đang cháy vào lòng bàn tay đàn em. Phương Thanh nghiêng răng không dám kêu một tiếng.

Diệp Tĩnh Hiên cất giọng đều đều: “Để tôi nghe thấy lần nữa, tôi sẽ đốt tay chú.”

Phương Thanh không dám có bất cứ phản ứng nào, Diệp Tĩnh Hiên quay người đi vào trong, đồng thời lên tiếng: “Tôi đã nói rồi, kẻ nào dám động đến A Nguyễn, sẽ chỉ còn nước xuống gặp Diêm Vương. Nếu luật lệ không dung tha cô ấy thì tôi sẽ sửa luật lệ. Còn nếu Trần Dữ không chịu sửa... thì cũng đơn giản thôi.”

Phương Thanh toát mồ hôi lạnh, nhưng sắc mặt không đổi. Người đàn ông ở phía trước tiếp tục ngữ khí bình thản: “Tôi sẽ khiến anh ta không thể ngồi yên trên chiếc ghế Hội trường.”

Khi Diệp Tĩnh Hiên quay về phòng, Nguyễn Vi đã tắm xong. Cô thay bộ đồ ngủ nhưng không dám lên giường mà cuộn mình trên sofa, mái tóc ướt rượt.

Bác sĩ chưa từng gặp người phụ nữ này nên thái độ không mặn không nhạt. Anh ta đo nhiệt độ rồi chuẩn bị tiêm thuốc hạ sốt cho cô. Diệp Tĩnh Hiên không nói một lời, đi lấy khăn mặt, sau đó bế Nguyễn Vi lên giường, lau khô tóc cho cô. Nhìn ra thái độ bất thường của Diệp Tĩnh Hiên đối với người phụ nữ này, bác sĩ bỗng trở nên căng thẳng. Anh ta cất giọng dè dặt: “Đại đường chủ cứ yên tâm, cô ấy nhiễm lạnh nên bị viêm họng. Lát nữa hạ sốt là không sao.”

Diệp Tĩnh Hiên “ờ” một tiếng. Nguyễn Vi ngồi tựa vào người anh. Lúc tiêm thuốc, cô không dám nhìn, vô thức ngoảnh mặt đi chỗ khác. Diệp Tĩnh Hiên thở dài: “Khi cầm dao cắt vào cổ tay mình, sao em không sợ?”

Bác sĩ sớm để ý đến vết sẹo nhưng không dám hỏi. Ánh mắt anh ta dừng lại trên cổ tay Nguyễn Vi. Cô lặng thinh, định lấy khăn mặt trong tay Diệp Tĩnh Hiên tự lau đầu. Diệp Tĩnh Hiên mắt kiên nhẫn, ôm đầu cô, nghiêm giọng: “Đừng có động đây.”

Bác sĩ nhanh chóng ra về, để lại túi thuốc. Diệp Tĩnh Hiên đi rót nước cho cô. Nguyễn Vi ngồi yên trên giường, dáng vẻ vô cùng yếu ớt, hai má đỏ bừng vì sốt cao. Chứng kiến bộ dạng này của cô, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên không thể nặng lời. A Nguyễn của anh hồi nhỏ là cô bé góc ghech, thật thà nhất, vậy mà cuối cùng lừa anh quay như chong chóng. Cô là người phụ nữ anh thương yêu nhất, vậy mà cuối cùng anh lại nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô. Anh thật sự muốn giận cũng chẳng giận nổi.

Đợi Nguyễn Vi uống thuốc xong, Diệp Tĩnh Hiền sấy khô tóc cho cô rồi bảo cô đi ngủ. Nguyễn Vi nhìn xung quanh, hỏi anh: “Đây là phòng anh à? Em đi chỗ khác ngủ nhé.”

Diệp Tĩnh Hiền không đáp lời, thản nhiên thay đồ ngay trước mặt cô rồi nằm xuống. Nguyễn Vi không dám động đậy, cũng chẳng dám hỏi nhiều. Anh kéo chăn đắp lên hai người, nhưng mà nhìn cô đồng thời nở nụ cười chế nhạo: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Tôi chỉ ngủ ở giường của mình mà thôi.”

Nguyễn Vi nói nhỏ: “Anh để em ngủ ở phòng khác đi.”

Diệp Tĩnh Hiền quay lưng về cô, giơ tay lên tắt đèn. Căn phòng tối om trong giây lát. Nguyễn Vi biết anh ở ngay bên cạnh, đến hơi thở cũng rõ mồn một.”

Tình cảnh hiện tại chẳng khác trong quá khứ là bao. Quãng thời gian đó, Diệp Tĩnh Hiền thật sự cuồng dã, ở trên giường trò gì cũng dám làm, thậm chí còn bịt mắt rồi giày vò cô. Bởi vì trong lòng ẩn giấu điều bí mật nên Nguyễn Vi phải thuận theo anh. Điều khác biệt duy nhất là, căn phòng trước kia có tiếng đồng hồ kêu tích tắc, còn ở đây yên tĩnh đến nao lòng.

Diệp Tĩnh Hiền đột nhiên ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Em nên biết, bây giờ em muốn làm gì hoặc có thể làm gì đều do tôi quyết định.”

Nói xong anh liền cắn tai cô. Nguyễn Vi né tránh nhưng anh không buông tha. Đến khi nhói đau, cô đành ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh.

Bị mùi hương đàn ông quen thuộc bao vây, Nguyễn Vi chỉ cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt. Anh lại hôn lên chỗ nhạy cảm sau tai cô, ngoài miệng tỏ ra bá đạo: “Tôi bắt em sống ở đây, em đừng mơ có thể bước chân khỏi cánh cửa này.”

Diệp Tĩnh Hiền thò tay vào trong áo ngủ Nguyễn Vi. Thân thể ấm nóng lạ thường của cô đặc biệt quyến rũ. Nhưng cô đang bị sốt, đến ngón tay cũng run run. Nếu anh cưỡng ép cô, cô sẽ không chịu đựng nổi.

Nguyễn Vi đành đẩy vai anh, cất giọng yếu ớt: “Tam ca.”

Diệp Tĩnh Hiền buông người cô, đặt tay lên trán cô, kiểm tra nhiệt độ rồi lại nằm thẳng. Anh đột nhiên véo má cô trong bóng tối, Nguyễn Vi liền túm tay anh. Cô vừa động đậy, anh liền cất giọng khàn khàn: “Tốt nhất em cứ bị ốm, bằng không... tôi sẽ khiến em không lết nổi xuống giường.”

Nghe câu này, Nguyễn Vi lập tức ép mình mau chóng chìm vào giấc ngủ.

3

Gương vỡ khó lành

Chẳng biết có phải do tác dụng của thuốc hạ sốt, đêm hôm đó, Nguyễn Vi ngủ rất say, không hề gặp ác mộng. Cô ngủ một lèo đến gần buổi trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Vừa mở mắt, cô phát hiện rèm cửa sổ hơi hé mở, ánh nắng rọi vào, khiến căn phòng ấm áp hơn.

Làn da của Nguyễn Vi đặc biệt nhạy cảm, ánh nắng ở tỉnh Nam rất độc, phơi nắng một lúc là bị mẩn đỏ. Hồi nhỏ giúp bố làm việc trong vườn, cô luôn phải mặc quần áo dày, thế mà mấy lần suýt nữa bị cảm nắng. Biết được tật này của cô, Diệp Tĩnh Hiên cười nhạo cô quá tiểu thư, nhưng lại ghi nhớ trong lòng.

Nguyễn Vi đặt tay lên trán, thấy không còn nóng nữa. Cô vừa ngồi dậy, bên ngoài có người đi vào.

Phương Thanh mang quần áo cho cô thay. Biết cô vẫn mặc đồ ngủ, anh ta cúi đầu, cung kính đặt lên ghế, lui ra ngoài cửa mới lên tiếng: “Tam ca dặn, mùa xuân ở thành phố Mộc buổi sáng và tối hơi lạnh, chị Vi nên mặc thêm áo.”

Nguyễn Vi khoác áo, im lặng vài giây mới lên tiếng: “Cho tôi gửi lời cảm ơn đến anh ấy.”

Phương Thanh cảm thấy câu nói này nực cười nhưng không tỏ thái độ mà chỉ gật đầu: “Chị Vi khỏi cần khách sáo.”

Nguyễn Vi đưa mắt về phía cửa sổ. Nơi đó có chậu hoa lan mua từ cửa hàng của cô. Trước kia cô không rõ nội tình, tưởng là khách bình thường. Bây giờ nhìn thấy, trong lòng cô vô cớ có chút buồn bã.

Diệp Tĩnh Hiền âm thầm theo dõi cô lâu như vậy, nếu thật sự chỉ vì con chip, anh nên bắt cô ngay từ hôm phát hiện ra hành tung của cô mới đúng. Tại sao anh lại chờ đến tận ngày hôm nay?

Còn nếu không phải, anh cũng nói rõ, cô đừng mộng tưởng hảo huyền. Giữa con người với con người đôi khi chẳng phải thù hận, không nhất thiết tôi sống anh chết, mà tất cả đã không còn quan trọng. Đây mới thật sự là điều vô cùng đau lòng.

Nguyễn Vi thở dài, đi đánh răng rửa mặt. Phương Thanh bảo cô đi ăn chút đồ, cô liền bước theo anh ta ra ngoài nhà. Chợt nhớ tới một chuyện, cô hỏi: “Có thể cho tôi gọi điện thoại không?”

“Chị định gọi cho tên Nghiêm Thụy đấy à?”

Nguyễn Vi ngậm thừa nhận, lên tiếng giải thích: “Anh ấy không biết quá khứ của tôi, sẽ không uy hiếp đến mọi người. Tôi sợ anh ấy lo lắng... mà quên đi động ở nhà mất rồi.”

Phương Thanh dẫn cô đi xuyên qua hành lang. Ban ngày nơi này vô cùng yên tĩnh, cây xanh rợp bóng, ánh nắng ấm áp tràn ngập, khiến Nguyễn Vi nhớ tới ngôi nhà họ Diệp trong quá khứ.

“Chị Vi! Có lẽ chị còn chưa rõ.” Phương Thanh cười, cất giọng bình thản: “Tên Nghiêm Thụy đáng lẽ đã bị xử lý từ lâu. Là tôi khuyên can Tam ca, thành phố Mộc không phải tỉnh Nam, gây án mạng khó thu dọn tàn cục. anh ta không đáng để chúng ta ra tay.”

Nguyễn Vi hoảng hốt túm cánh tay Phương Thạnh: “Đừng! Tôi và anh ấy thật sự chẳng có quan hệ gì. Năm xưa thân kinh của tôi bất ổn, nếu không nhờ sự chăm sóc của anh ấy, tôi đã chết từ lâu rồi. Anh ấy có lòng tốt... các anh đừng...”

Kính Lan Hội không tha cho cô, cô chấp nhận, nhưng không thể liên lụy đến người khác.

Phương Thạnh ngoảnh đầu liếc Nguyễn Vi một cái. Anh ta đi theo Diệp Tĩnh Hiên nhiều năm, đã tôi luyện được tính cách trầm tĩnh như thái sơn. Anh ta thốt một câu mang hàm ý sâu xa: “Nghiêm Thụy có lòng tốt ư? Trên đời này chẳng người nào nhiều lòng tốt đến thế.”

Nguyễn Vi không hiểu ý anh ta, càng nóng ruột càng muốn gọi điện về. Tuy nhiên, Phương Thạnh đẩy tay cô: “Tam ca mà biết sẽ không tha cho tôi.”

Hai người đang nói chuyện, đầu hành lang có một người đàn ông đi tới, thái độ có vẻ nôn nóng. Anh ta tiến lại gần, ghé sát tai Phương Thạnh báo cáo điều gì đó. Phương Thạnh liếc qua Nguyễn Vi, ra hiệu đàn em đi qua một bên mới hỏi nhỏ: “Tình hình thế nào rồi?”

“Đại đường chủ vẫn bị đau đầu ạ.”

Phương Thạnh quay lại bảo Nguyễn Vi tự đến nhà ăn ở phía trước, còn mình dẫn đàn em đi về hướng đông.

Nguyễn Vi theo dõi bọn họ vài giây rồi rời đi. Cô biết dù bây giờ không ai bên cạnh nhưng xung quanh thế nào cũng có người theo dõi, muốn trốn cũng chẳng trốn được. Vài giây sau, cô đột nhiên quay người đi theo hướng Phương Thạnh vừa rẽ. Nhanh chóng tới khu nhà ở phía đông, Nguyễn Vi lặng lẽ quan sát, chỉ thấy hai người đàn ông đứng bên ngoài một căn phòng độc lập.

Cô không dám làm phiền, trốn ở đằng sau thân cây quan sát. Bên trong ngôi nhà dường như có người đang nổi nóng, đuổi mọi người ra ngoài.

Phương Thanh nhanh chóng đi ra, lắc đầu nói: “Tam ca không chịu uống thuốc. Các chú mau tránh đi, để Tam ca yên tĩnh một lát.”

Cả đám rời đi, Nguyễn Vi mới chậm chậm tiến lại gần. Vừa đến cửa ra vào, cô liền nghe thấy tiếng nói chuyện. Nguyễn Vi định gọi Diệp Tĩnh Hiên, hỏi xem anh có thể cho mình liên lạc với Nghiêm Thụy. Tuy nhiên, anh đang nói chuyện điện thoại, ngữ khí vô cùng dịu dàng, thấp thoáng ý cười: “Em đừng nhiều nữa. Tôi đang đau đầu, em nói chuyện với tôi một lúc đi.”

Nguyễn Vi chợt cảm thấy mình không nên tò mò đi qua bên này, bây giờ tự nhiên nghe thấy những lời không nên nghe. Trong lòng rối bời, cô cố nhắc bản thân mục đích đến đây, giơ tay định gõ cửa.

Người ở trong phòng cười an ủi đối phương, bầu không khí có vẻ mờ ám: “Buổi tối em qua cũng được, tôi bảo Phương Thanh đón em.”

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có mình Nguyễn Vi đứng đó, tay dửng dưng giữa không trung rồi lại buông thõng xuống. Cô biết mình chẳng có tư cách, nhưng trái tim vẫn như bị bóp nghẹt. Rõ ràng cô đã hủy hoại cuộc đời anh, ba năm trôi qua, dù anh có người phụ nữ khác cũng không liên quan đến cô. Nhưng cô vẫn không thể từ bỏ.

Người ở trong phòng vẫn tiếp tục trò chuyện qua điện thoại. Giọng Diệp Tĩnh Hiên nhỏ dần, gần như thảm thì. Đối phương yêu cầu điều gì, anh cũng chỉ nói một từ: “Được”.

Nguyễn Vi lùi lại phía sau, quay người rời đi. Bởi vì thần trí hỗn loạn nên lúc đi vòng qua hàng cây, cô liền đâm sầm vào một người, đó là

Phuong Thanh.

Phuong Thanh đỡ cô, đợi cô đứng vững liền buông tay. Biết cô vừa đi đâu, anh ta nhắc nhở: “Tam ca đang bận. Chị tìm anh ấy, anh ấy cũng không tiếp chị.”

Nguyễn Vi lắc đầu: “Tôi không biết nhà ăn ở đâu, tưởng cứ đi theo anh là được.”

Phuong Thanh bảo cô quay về phòng ngủ. mình sẽ mang cơm đến sau. Đi vài bước. anh ta ngoảnh đầu nói: “Mấy năm nay Tam ca luôn có đàn bà, gần đây là một cô người mẫu mới hai mươi tuổi. Cô ta ở bên Tam ca khá lâu rồi. Chị Vi nên sớm biết chuyện này thì hơn.”

Nguyễn Vi “ừ” một tiếng, sắc mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

Sau khi về phòng, Nguyễn Vi ngồi bất động bên cửa sổ hồi lâu. Cô không dám nhớ lại chuyện quá khứ, cũng không rõ mục đích Diệp Tĩnh Hiền giữ cô ở lại đây. Cô nghĩ, tối qua mình bị sốt đến mức hồ đồ. Việc nằm chung giường với anh chẳng khác nào một giấc mộng.

Nguyễn Vi là “tay trong” của cảnh sát nên lý lịch của cô đã bị xóa sổ. Bây giờ Kính Lan Hội muốn trừ khử cô dễ như bóp chết một con kiến. Dù cô biến mất khỏi thế gian này, cũng chẳng ai bận tâm.

Cô cứ nhất quyết không nhả con chip, dựa vào tính cách của Diệp Tĩnh Hiền, anh nên lập tức giết người diệt khẩu mới đúng. Cho dù cô có copy thêm một bản, cũng chắc chắn không thể uy hiếp anh. Nhưng anh đã không làm vậy.

Một lúc sau, Diệp Tĩnh Hiền sai người đến giám sát Nguyễn Vi ăn cơm. Cô ngoan ngoãn ăn hết, sau đó uống thuốc như lời anh dặn.

Còn lại một mình, cô kéo rèm cửa sổ rồi quan sát nơi ở của Diệp Tĩnh Hiên. Cô mở tủ quần áo, bên trong đều là quần áo của anh. Cô lấy ra ôm vào lòng mình, viền mắt bắt giác đỏ hoe.

Nguyễn Vi bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài. Cô đi tìm mọi người, họ đều không gây khó dễ cho cô mà chỉ nói, cứ giao con chip là cô có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào. Đáng tiếc là cô không thể làm theo lời họ.

Sau bữa tối, Nguyễn Vi quả nhiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên đưa người về. Cô chỉ thấy bóng lưng của họ. Người phụ nữ đó có thân hình mảnh mai, cao ráo, cô ta mặc bộ váy liền màu vàng tươi, để lộ đôi chân thon thả. Điều khiến Nguyễn Vi càng buồn hơn là đôi phương có mái tóc dài mượt mà, xõa xuống đến thắt lưng, trông rất ấn tượng. Cô ta ôm cánh tay Diệp Tĩnh Hiên, đang say sưa kể chuyện gì đó với anh ta. Hai người đi thẳng về khu nhà phía đông.

Nguyễn Vi kéo vạt áo khoác, buổi tối đúng là hơi lạnh. Nhìn mái tóc dài của người phụ nữ đó, cô chợt nhớ tới chiếc lược gỗ Diệp Tĩnh Hiên tặng mình hồi nhỏ. Trên chiếc lược khắc dòng chữ nhỏ li ti, cô nhìn mãi mới ra tám chữ: “Vạn thế vĩnh xương, bạch đầu tề mị”(*).

(* *Vạn thế vĩnh xương: Muôn đời phồn thịnh.*

Bạch đầu tề mị: Vợ chồng tương kính đến đầu bạc. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

Khi ấy, Diệp Tĩnh Hiên vẫn còn ít tuổi, không biết đi chơi đâu, thấy con gái nhà người ta toàn để tóc dài, chỉ có A Nguyễn của anh cắt tóc ngắn như con trai. Anh không cam lòng nên đánh cắp chiếc lược gỗ quý giá mà mẹ anh để lại đem tặng Nguyễn Vi, đồng thời dỗ cô: “A Nguyễn mà để tóc dài, anh sẽ chải đầu cho em.”

Nguyễn Vi lúc đó còn ngây thơ, đâu có nghĩ ngợi nhiều. Hơn nữa, bố cô gà trống nuôi con nên luôn cắt tóc cô thật ngắn cho tiện.

Đến năm mười tuổi, cô bắt đầu có ý định nuôi tóc dài, bởi vì cô biết Tam ca luôn giữ lời. Đáng tiếc, tóc chưa dài, cô đã xảy ra chuyện. Chân trái cô bị thương, đến nay vẫn còn tật. Sau đó cô được cảnh sát Triệu cứu và nhận nuôi. Cho tới năm hai mươi tuổi nhận nhiệm vụ tiếp cận Diệp Tĩnh Hiên, cô đã không gặp anh trong suốt mười năm trời.

Tất cả những gì hai người có được đều ở thời niên thiếu ngu ngơ. Cô còn chưa đến tuổi “bạch đầu”, đã không kịp cùng anh “cử án tề mi” nữa. Hóa ra, nhiều lúc có tình yêu và duyên phận vẫn chưa đủ, còn phải đấu tranh với số phận nữa.

Nguyễn Vi định quay về phòng thì hai đàn em của Diệp Tĩnh Hiên dẫn con Ma Nhĩ tới. Nó lập tức cọ cọ vào chân cô, cô liền ngồi xổm xuống ôm chặt người nó. Hai đàn em buông sợi dây, để cô chơi với Ma Nhĩ.

Nguyễn Vi không ngừng nhắc bản thân, đừng nghĩ về quá khứ nữa. Hôm nay được tận mắt chứng kiến, cô cũng nên từ bỏ rồi. Nghĩ đến đây, tâm trạng cô bớt nặng nề. Cô dẫn con Ma Nhĩ đi dọc hành lang. Đúng lúc này, ngoài cổng xuất hiện một đám người.

Nguyễn Vi trước kia chưa từng đặt chân đến Lan Phường nên không quen biết ai. Nhưng đám người này rõ ràng nhằm vào cô. Cô còn chưa có phản ứng, Ma Nhĩ đã phát giác ra điều bất thường, lập tức lao về phía bọn họ.

Nguyễn Vi không giữ nổi sợi dây, suýt nữa té ngã. Đằng sau lập tức có người xông ra đỡ cô. Cô sợ Ma Nhĩ gặp chuyện nên chạy theo. Đàn em đành lôi Ma Nhĩ lại, sau đó đứng chắn trước mặt cô.

Đôi phương lên tiếng trước, ngữ khí có phần khách sáo: “Đây là mệnh lệnh của Hội trường. Các anh hãy báo với Đại đường chủ, Hội trường muốn gặp Nguyễn tiểu thư một lát.”

Người của Diệp Tĩnh Hiên nhanh chóng vây quanh, không hề nhượng bộ: “Đại đường chủ cũng có lệnh, không cho phép chị ấy rời khỏi nơi này. Dù chị ấy muốn bỏ trốn hay ai đến mời cũng thế thôi.”

Ma Nhĩ gầm gừ nhe răng với đám người kia. Trống ngực Nguyễn Vi đập thình thịch. Cô nhanh chóng được đưa về phòng.

Một lúc sau, Diệp Tĩnh Hiên đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy cô ngồi ở sofa, anh thở phào nhẹ nhõm. Anh đặt tay lên trán cô, cất giọng trầm trầm: “Ừm, hết sốt rồi.”

Nguyễn Vi gật đầu. Thấy anh chuẩn bị rời phòng, cô hỏi: “Tại sao không giao em cho bọn họ?”

Diệp Tĩnh Hiên dừng bước, quay đầu nhìn cô, miệng mở nụ cười lãnh đạm: “Em muốn chết sao?”

“Anh đưa em qua bên đó đi! Hội trường có ép thì em cũng chỉ một câu, con chip đã bị ném xuống biển rồi. Nếu thật sự muốn hủy hoại bang hội ở tỉnh Nam, năm xưa em đã giao nó cho cảnh sát.” Nguyễn Vi cất giọng bình thản. Cô đã nghĩ thông suốt, Kính Lan Hội thật ra cần sự bảo đảm nên mới phải đòi lại dữ liệu, để xác nhận xem có rò rỉ ra bên ngoài hay không? Vì vậy, họ sẽ tiếp tục ép buộc cô.

Diệp Tĩnh Hiên tựa người vào cánh cửa châm điếu hút thuốc, hít vài hơi mới lên tiếng: “Tại sao em không nộp cho cảnh sát? Em ngủ với tôi ba năm, tốn bao nhiêu công sức mới lấy được, lẽ nào chỉ để ném xuống biển thôi à?”

Nguyễn Vi im lặng một lúc. Cô đột nhiên chuyển đề tài “Trước kia anh đâu có hút thuốc.”

“Trước kia em cũng không nói dối.”

Diệp Tĩnh Hiên đi tới, đặt tay lên vai cô. Vào thời khắc này, anh chặn hết tầm nhìn của cô, khiến cô chỉ thấy mình anh mà thôi. Bất kể đã bao nhiêu năm trôi qua, thì ra chỉ khi nào anh buông tay, cô mới có thể nhìn thấy ánh sáng.

Diệp Tĩnh Hiên lại hít một hơi thuốc, neho mắt quan sát cô: “A Nguyễn, rốt cuộc em có nói thật không?” Anh nói không giống câu hỏi mà dường như là một câu phủ định hoàn toàn. “Em theo tôi ba năm, đến thẻ điện của người phụ nữ cũng không cần.”

Nguyễn Vi giãy giụa. Từ lúc về đây, cô luôn nhẫn nhục chịu đựng. Nghe anh nói vậy, cô gần như không thể kiềm chế, liền hất tay anh: “Anh buông em ra!”

Diệp Tĩnh Hiên dùng sức ấn người cô xuống sofa. Anh cất giọng trầm thấp, có phần tàn nhẫn. Em còn nhớ lần đầu tiên ngủ với tôi không? Hôm đó... Em rất sợ đau, khóc mãi không thôi. Em thử nói xem, rốt cuộc vì cái gì? Em trao thân cho tôi là nhằm mục đích trả thù hay sao?”

“Diệp Tĩnh Hiên!” Nguyễn Vi hét lớn. Bị đả kích bởi những lời nói của anh, cô không thể khống chế bản thân, liền giơ tay đánh anh. Anh túm cánh tay cô, kéo về phía mình, tiếp tục lên tiếng: “Yên tâm đi, tôi không tàn nhẫn như em, sẽ không giao em cho Trần Dữ. Cho dù nuôi một con chó, nó dám cắn tôi, cũng chỉ có thể do chính tay tôi giải quyết.”

Tàn thuốc trên tay Diệp Tĩnh Hiên rơi xuống người Nguyễn Vi, khiến cô hít một hơi sâu. Viền mắt ngấn nước nhưng cô nghiến răng để không khóc trước mặt anh. “Anh có thể nghi ngờ em bất cứ điều gì, riêng chuyện này

không được. Diệp Tĩnh Hiên, bởi vì em yêu anh...em yêu anh nên mới vì anh chịu đựng mọi chuyện.”

Nói xong, bản thân cô cũng cảm thấy nực cười, nhưng đây đúng là câu nói thực lòng.

Nhìn người phụ nữ đang đến tức mức toàn thân run rẩy, nhìn dáng vẻ đáng thương và đáng hận của cô. Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng không kìm nổi. Anh đột nhiên chặn miệng cô bằng một nụ hôn dữ dội. Anh nhả hết khói thuốc vừa hút vào miệng cô, khiến cô bị sặc đến nghẹt thở.

Vào một khoảnh khắc, Nguyễn Vi cảm thấy trời đất quay cuồng, bản thân như sắp chết đến nơi. Cô vô thức túm tay anh, nhưng bị anh đè xuống, sống chết không xong.

Đúng lúc này, có người đẩy cửa chạy vào phòng. Cửa phòng ngủ không đóng kín, người vừa xuất hiện cũng quen thuộc với nơi đây nên không ai ngăn cản. Cô ta đi thẳng vào tìm Diệp Tĩnh Hiên. Nhìn thấy hai người trên sofa, cô ta liền dờ ra trong giây lát.

“Em... Vừa rồi anh nói về lấy đồ...” Người phụ nữ lắp bắp giải thích. Diệp Tĩnh Hiên không quay đầu. Anh ôm Nguyễn Vi vào lòng, che chắn cả người cô, đồng thời thốt ra hai từ: “Ra ngoài.”

“Cô ta là ai thế?” Người phụ nữ đã lấy lại bình tĩnh, muốn đi vào bên trong. Đối phương chỉ lộ gót chân nhỏ trắng bệch, như thể đã lâu không thấy ánh mặt trời.

Người phụ nữ càng tò mò, lại hỏi Diệp Tĩnh Hiên: “Không thấy Phương Thanh nói có người ở phòng anh.”

Diệp Tĩnh Hiên quay đầu về phía cô ta, nghiêm giọng: “Tiêu Tiêu! Đây không phải là nơi em nên đến, lập tức ra ngoài cho tôi!”

Nguyễn Vi áp mặt vào ngực anh, chăm chú lắng nghe. Cô chợt nhận ra một điều bất thường, giọng nói của người phụ nữ này... rất giống cô.

Nguyễn Vi bất giác nở nụ cười tự giễu. Cho dù có giống hay không, người phải ra ngoài nên là cô mới đúng. Người phụ nữ đứng ở cửa không chịu lép vế, không hề có ý rời đi. Nguyễn Vi thở hắt ra, lấy hết sức đẩy Diệp Tĩnh Hiên. Sau đó, cô đứng lên, chậm rãi rời khỏi phòng.

Hạ Tiêu rõ ràng có chút giận dữ, Diệp Tĩnh Hiên không trả lời, cô ta chặn đường Nguyễn Vi, hỏi: “Tên cô là gì?”

Nguyễn Vi nhướn mày nhìn cô ta. Hạ Tiêu đúng là rất xinh đẹp, gương mặt không hề trang điểm mà sáng không tì vết. Cô ta không hổ danh là người mẫu, chỉ mặc bộ váy bình thường cũng mang nét khác biệt.

Nguyễn Vi lặng thinh, Hạ Tiêu tỏ ra tức giận. Vừa định tiếp tục chất vấn, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên bước tới, kéo tay cô ta ra ngoài. Anh ôm vai Hạ Tiêu, dỗ ngọt hai câu, cô ta liền nở nụ cười rạng rỡ. Anh đưa cô ta về khu nhà phía đông, để lại mình Nguyễn Vi đứng ở đó, tiền thoái lưỡng nan.

Trong cuộc đời cô có nhiều thứ giả dối, chỉ riêng trái tim từ đầu đến cuối không thay đổi. Lòng ngực cô như bị một tảng đá đè nặng, nhức nhối vô cùng. Ngoài sân một màu tối đen. Cô chờ dẫn bước đi mà không biết có thể đi đâu.

Cho đến khi Phương Thạnh đuổi theo mới về phòng nghỉ ngơi, cô thật sự không nhịn nổi, nói với anh ta: “Anh cũng thấy tôi rồi đấy, tôi không tiện ở phòng anh ấy. Anh hãy tìm phòng khác cho tôi!”

“Tam ca không cho phép.” Phương Thạnh trả lời ngắn gọn.

Nguyễn Vi đứng ở cửa hồi lâu nhưng không thấy người đâu. Cuối cùng, cô đổi theo hướng Diệp Tình Hiên rời đi rồi quay người vào phòng.

4

Cả đời mắc nợ

“Tam ca, chị Vi nhất quyết đòi về.” Giọng Phương Thanh từ ngoài cửa truyền vào.

Trong phòng không có phản ứng. Ngôi nhà ở phía đông vốn chỉ là thư phòng, bây giờ có thêm một chiếc ghế nằm kiểu Âu. Diệp Tĩnh Hiên nửa nằm nửa ngồi, tay xoay xoay lọ thuốc. Căn phòng hết sức yên tĩnh, Phương Thanh thông báo lại một lần.

Hạ Tiêu cũng có mặt. Cô ta nằm gối đầu lên đùi Diệp Tĩnh Hiên, trên người đắp một chiếc áo ngủ. Nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài, cô ta liền mở mắt. Diệp Tĩnh Hiên cúi xuống nhìn, cuốn lọn tóc dài của cô ta vào ngón tay.

Hạ Tiêu dụi mắt như con mèo nhỏ lười nhác, sau đó mở miệng hỏi: “Người đàn bà xấu xí đó là ai thế?”

Ánh mắt lộ vẻ khó chịu, Diệp Tĩnh Hiên làm động tác suyt, tựa như bất cứ âm thanh nào cũng khiến anh không chịu nổi.

“Anh vẫn đau đầu sao?” Hạ Tiêu vô thức hạ giọng.

Diệp Tĩnh Hiên dừng tay ở cổ cô ta, bóp nhẹ: “Đừng nhắc đến cô ấy nữa, nói chuyện với tôi đi.”

Mỗi lần đau đầu, anh dường như vô cùng cần Hạ Tiêu. Anh không ngừng bảo cô ta trò chuyện. Nhưng nhiều lúc, Hạ Tiêu thật sự không biết nói gì.

Mỗi người đều có bí mật riêng, huống hồ là người của Lan Phường. Cô ta biết rõ, mình có thể sống đến ngày hôm nay là do biết phân biệt nặng nhẹ.

Hạ Tiêu cất giọng dịu dàng, cố gắng an ủi Diệp Tĩnh Hiên. Tuy nhiên, tâm trạng của anh hôm nay có vẻ không tốt. Buổi đêm yên tĩnh, ngoài cửa sổ tối đen như mực. Hạ Tiêu dỗi mắt ra ngoài, có chút thất thần. Đúng lúc này, cô ta cảm thấy Diệp Tĩnh Hiên hơi dùng sức, khiến cổ họng tắc nghẹn. Cô ta liền ngoảnh đầu, toàn thân khẽ run rẩy.

Ánh mắt Diệp Tĩnh Hiên đầy vẻ mệt mỏi. Hạ Tiêu vội vàng ôm anh: “Hay là anh uống thuốc giảm đau đi!”

Người anh cứng đờ, tựa như đang dùng toàn bộ sức lực chịu đựng điều gì đó. Cuối cùng, anh thở dài một hơi.

Hạ Tiêu không biết làm thế nào, lẩm bẩm: “Đã mấy lần anh đều cầm thuốc trên tay mà không chịu uống.”

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên nổi giận, ném lọ thuốc xuống đất. Nghe tiếng động bất thường, Phương Thanh gõ cửa dồn dập: “Tam ca!”

Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng cũng lên tiếng: “Cô ấy muốn đi, lẽ nào các chú không thể ngăn cản?”

Phương Thanh ngập ngừng vài giây mới trả lời: “Chị Vi không biết kiếm ở đâu ra khẩu súng. Chị ấy đang chĩa súng vào đầu mình, nói nếu chúng ta không thả chị ấy, hôm nay chị ấy sẽ chết ở nơi này.”

Bên trong không có phản ứng. Một lúc sau, Diệp Tĩnh Hiên mở cửa đi ra ngoài, ánh mắt tối sầm. Sau đó, anh cất giọng đều đều, Phương Thanh nghe mà lạnh toát sống lưng: “Thế thì cứ để cô ấy chết.”

Nguyễn Vi bị nhốt trong phòng Diệp Tĩnh Hiên, không được đi chỗ khác. Cứ nghĩ đến chuyện anh đang ở cùng ai, nghĩ đến chuyện người phụ nữ đó có mái tóc dài mượt mà anh yêu thích, trong lòng cô nhức nhối vô cùng.

Nguyễn Vi không rõ mục đích của Diệp Tĩnh Hiên khi giữ mình ở lại đây, nhưng cô vốn nợ anh nên dù bị anh đối xử thế nào, cô cũng chấp nhận. Nhưng khi chứng kiến anh sánh đôi cùng người phụ nữ khác, cô mới nhận ra, cứ tiếp tục kiểu này, sớm muộn mình cũng sống không bằng chết. Thế là cô thọc tay xuống dưới gối, mò lấy khẩu súng anh giấu ở đó.

Ở bên Diệp Tĩnh Hiên mấy năm, Nguyễn Vi nắm được một số thói quen của anh. Bất kể chuyện gì khi đã trở thành thói quen thì không dễ sửa đổi. Cho đến bây giờ, thói quen này của anh vẫn thế, giống như anh không hề đề phòng cô.

Đám thuộc hạ ngăn cản Nguyễn Vi, nhưng họ đâu ngờ cô lại có súng. Thế là họ không dám manh động. Cuối cùng, đầu hành lang có mấy người đi tới, cách mấy chục mét thì dừng lại.

Phương Thanh chuyển lời Diệp Tĩnh Hiên: “Tam ca nói, chị Vi cứ nổ súng. Một ngày làm vợ chồng trăm năm tình nghĩa, Tam ca sẽ chôn cất chị ở tỉnh Nam.”

Nghe câu này, Nguyễn Vi liền quay đầu về phía Phương Thanh. Diệp Tĩnh Hiên đứng bất động dưới bóng cây, tựa như không muốn nói chuyện với cô. Thần kinh bị chạm tới giới hạn cuối cùng, cô đột nhiên bất chấp tất cả, lao thẳng về phía anh. Đám thuộc hạ ra sức giữ người cô, không cho cô động đậy. Khẩu súng trong tay bị họ đoạt mất.

Nguyễn Vi không biết lấy đâu ra dũng khí, tâm trạng đè nén bấy lâu tựa như bùng nổ, cuối cùng phát tiết, cô điên cuồng đánh trả bọn họ, liền bị đẩy ngã xuống đất.

Nếu không nể mặt Diệp Tĩnh Hiên, và Nguyễn Vi không phải là phụ nữ, chỉ e tối nay, cô đã chết cả trăm lần.

Tay bị bầm tím, chân trái không còn một chút sức lực, Nguyễn Vi thở hắt ra, ngoảnh mặt về phía Diệp Tĩnh Hiên một cách khó nhọc, cất giọng yếu ớt: “Tam ca.”

Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng đi tới, lạnh lùng nhìn cô: “Em cũng biết con người tôi không bao giờ chịu sự uy hiếp của bất cứ ai. Năm xưa chúng dùng em để uy hiếp tôi, kết quả thì sao?”

Kết quả, anh đã ngoảnh mặt làm ngơ.

Diệp Tĩnh Hiên hơn Nguyễn Vi bốn tuổi. Năm cô xảy ra chuyện, anh mới mười bốn tuổi. Nhà kho bị đốt cháy, chân trái cô vô tình bị trúng đạn nên không thể di chuyển nhanh. Đối phương trong lúc điên cuồng chống trả đã dùng cô để uy hiếp anh.

Lúc bấy giờ, dù chỉ là thiếu niên mười bốn tuổi nhưng anh đã tàn nhẫn quay người bỏ đi mà không nhìn cô một lần, để mặc cô bên biển lửa. Vụ này lan truyền khắp tỉnh Nam. Thiên hạ đều biết, nhà họ Diệp đã có người kế thừa xứng đáng.

Nước mắt chảy dài trên gò má, Nguyễn Vi không thể che giấu sự bi ai: “Em biết anh hận em, nhưng em... đã trao cho anh quãng thời gian tươi đẹp nhất. Nể tình em vì anh hỏng một chân, anh đừng ép em nữa... Hãy để em rời khỏi nơi này.”

Nói xong, cô bật khóc nức nở. Diệp Tĩnh Hiên ra hiệu đàn em đứng tránh sang một bên, còn mình ngồi xổm xuống, lau nước mắt cho cô.

Ngọn gió ào ào thổi qua sân, khiến hoa đào rơi lả tả. Chỉ là đêm tối mù mịt, bất kể hoa có màu gì, giờ cũng trở thành một màu trắng bọt. Nguyễn Vi

ngơ ngẩn nhìn, trong lòng đắng chát.

Phương Thanh đứng bên cạnh nhắc nhở: “Chúng ta vẫn chưa lấy được thứ Hội trưởng cần.”

Diệp Tĩnh Hiên coi như không nghe thấy. Đợi Nguyễn Vi khóc xong, anh mới cầm tay cô lên kiểm tra, cũng may chỉ bầm tím sơ qua. Anh sai đàn em mang áo khoác đến, mặc lên người cô rồi cài từng chiếc cúc. Nguyễn Vi đột nhiên ôm chầm lấy anh. Diệp Tĩnh Hiên để mặc cổ vùi mặt trên vai mình. Anh lên tiếng, giọng nói thấp thoáng ý cười: “Từ nhỏ em chuyện gì cũng nghe lời tôi, riêng chuyện này không thể nhẫn nhịn. Hôm nay gặp Tiêu Tiêu nên em bực bội trong người, cố tình gây chuyện ầm ĩ với tôi đúng không?”

Nguyễn Vi buông tay khỏi người anh, cố chấp nói: “Xin anh hãy để em đi.”

Diệp Tĩnh Hiên đứng dậy, dõi mắt ra bên ngoài. Lúc này, nhà ở Lan Phường đã tắt đèn, con đường không một bóng người.

Cuối cùng anh gật đầu: “Bây giờ muộn rồi, để Phương Thanh đưa em về.”

Hôm đó, đèn ở thư phòng gần như bật sáng cả đêm. Hạ Tiêu không dám ngủ, tỉnh thoảng trò chuyện một hai câu với Diệp Tĩnh Hiên. Chẳng biết có phải do đau đầu quá nên anh mới không chịu nghỉ ngơi, Hạ Tiêu tỏ ra thận trọng, không nhắc đến chuyện uống thuốc giảm đau nữa.

Trời gần sáng, anh gọi người đưa Hạ Tiêu về rồi về phòng ngủ của mình. Phương Thanh đã quay về từ lâu, lặng lẽ đi theo anh.

Diệp Tĩnh Hiên ngoảnh đầu nhìn anh ta: “Tôi biết chú muốn hỏi tại sao tôi không giữ A Nguyễn ở lại đây. Hiện giờ để cô ấy ở bên ngoài có lẽ tốt hơn. Thành phố khác Lan Phường, họ sẽ không dám gây chuyện giữa ban

ngày. Ít ra, bên cạnh cô ấy cũng có người chăm sóc. Nếu cô ấy ở chỗ tôi, Trần Dữ sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Hội trưởng biết hành tung của chị Vi, chỗ chúng ta thành ra nguy hiểm.” Phương Thạnh đương nhiên hiểu đạo lý này, chỉ là không yên tâm. “Hình như Tam ca không phải chỉ vì lí do này nên mới để chị ấy đi.”

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên dừng bước, quay người về phía anh ta: “Bệnh đau đầu của tôi chẳng phải ngày một ngày hai, nếu có chết, hồi đó đã chết rồi. Chú lo sợ gì chứ?”

“Bác sĩ đã nhắc đi nhắc lại, chỉ cần anh không chế lượng thuốc, sẽ không gây NGHIỆN...”

Diệp Tĩnh Hiên nheo mắt, sắc mặt lộ sự tức giận. Giây tiếp theo, anh gio chân đạp Phương Thạnh. Phương Thạnh cúi đầu, không có bất cứ phản ứng nào, bị một lực mạnh đẩy người vào cây cột phía sau.

Trước kia, ai cũng bảo Diệp Tĩnh Hiên trẻ tuổi, hùng hực khí thế. Trải qua bao trắc trở, tính cách anh vẫn không thay đổi. Chỉ vì một câu nói, Diệp Tĩnh Hiên cũng không bỏ qua cho Phương Thạnh, dù anh ta là đàn em thân tín nhất.

Lúc này, trời đã sáng hẳn, Diệp Tĩnh Hiên không vào phòng ngay mà nhường mành nhìn Phương Thạnh đang quỳ trong sân.

“Chú khỏi cần bày trò, Lan Phường không phải Diệp gia. Có quỳ thì chú đi tìm Hội trưởng mà quỳ.”

“Trước lúc qua đời, Diệp lão gia đã từng nói, không cho Tam ca đi tìm chị Vi. Tuy chân chị ấy bị thương là do tình thế bức bách nhưng cũng tại Tam ca nóng tính nên khó tránh khỏi bị tổn thương. Lòng dạ đàn bà rất độc ác, sớm muộn cũng có ngày gây phiền phức cho Tam ca.” Phương Thạnh

không sợ chết, nói rành rọt từng từ một: “Sau đó, Tam ca đưa chị ấy về, còn làm theo ý mình định cưới chị ấy. Bọn em đâu phản đối. Chỉ là cuối cùng, cảnh báo của lão gia không sai chút nào.”

“Đây không phải làm theo ý mình, mà là tôi nợ cô ấy.” Diệp Tĩnh Hiên bình thản đáp.

“Vậy Tam ca tức giận gì chứ?” Phương Thanh đột nhiên hỏi.

Diệp Tĩnh Hiên ngẫm nghĩ hồi lâu. Anh ngồi xuống chiếc ghế ngoài hành lang, sau lưng là cây hoa đào. Ánh ban mai rọi qua kẽ lá lấp lánh dưới sân.

“Đứng lên đi!” Diệp Tĩnh Hiên nở nụ cười tự giễu: “Nếu tính toán từ đầu, là tôi có lỗi với A Nguyễn. Hôm đó cô ấy vốn phải đi học, tôi đã dỗ cô ấy trốn học đi chơi cùng tôi, kết quả bị bọn khôn nạn bắt đi.”

Phương Thanh không tiếp lời, chỉ cúi đầu đứng yên. Diệp Tĩnh Hiên châm điếu thuốc nhưng không hút: “A Nguyễn mới mười tuổi... Vì tôi mà chân cô ấy bị thương, cả đời này coi như xong. Tôi nên sớm đền mạng cho cô ấy mới phải. Lúc ở Phương Uyên, dù cô ấy có bắn tôi, tôi cũng không một lời oán trách.”

Diệp Tĩnh Hiên thở dài, gơ tay day day trán, tiếp tục lên tiếng: “Tôi tức giận là bởi vì cô ấy dám đánh cắp con chip. Cô ấy hao tâm tổn trí lừa dối tôi ba năm. Nếu chỉ vì mục đích trả thù, tôi sẽ tự nguyện gơ mặt cho cô ấy đánh.”

“Không ai nghi ngờ tình cảm của chị Vi dành cho Tam ca.” Phương Thanh nói.

“Bởi thế nên tôi mới tức giận. Ba năm làm nội gián, cô ấy phải chịu áp lực lớn đến mức nào? Đó là công việc của phụ nữ hay sao? Mọi người ai

cũng biết cô ấy sợ đau, đến tiêm cũng phải dỗ dành... Thế mà bây giờ, cô ấy cầm dao cắt cổ tay mình. Chứng kiến cảnh cô ấy tự ngược đãi bản thân... tôi thật sự chỉ muốn cô ấy đâm thẳng vào người mình, còn thấy dễ chịu hơn.” Diệp Tĩnh Hiền cảm thấy mệt mỏi nên ném điều thuốc, tựa người vào cây cột. Anh lại nói: “Tôi biết cô ấy lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, hy vọng tôi rửa tay gác kiếm. Nhưng tại sao cô ấy lại thà hành hạ bản thân chứ không chịu tin tôi?”

Phương Thanh khuyên anh về phòng ngủ một giấc. Lúc khép cửa, anh ta cất giọng cung kính: “Có một số chuyện buộc phải tính toán từ đầu, ngược lại một số chuyện vĩnh viễn không tính nổi. Tam ca đã từng qua cửa âm phủ một lần, lẽ nào còn không thông suốt hay sao?”

Diệp Tĩnh Hiền lặng thinh, nhắm mắt đi ngủ.

Sau khi về nhà, Nguyễn Vi lên giường nằm mấy tiếng rồi đi mở cửa hàng. Hôm qua, Nghiêm Thụy ở nhà đợi cô suốt một ngày. Anh biết cô có lí do riêng nên mới tự mình rời khỏi khách sạn nhưng vẫn đứng ngồi không yên. Anh lại không dám báo cảnh sát, sợ cô gặp nguy hiểm.

Khi bóng dáng Nguyễn Vi xuất hiện ở cửa, Nghiêm Thụy đột nhiên đi đến ôm chầm lấy cô. Một lúc lâu sau, anh mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi cô: “Em gặp chuyện gì thế? Dù không thể tiết lộ với anh, em cũng nên gọi điện cho anh chứ.”

Nguyễn Vi gượng cười lắc đầu. Mắt cô hơi sưng nhưng vẻ mặt hết sức bình tĩnh, tựa như sau khi ra ngoài một chuyến, cô đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Cô vỗ vỗ cánh tay anh, khách sáo mở miệng: “Thầy Nghiêm, em không sao.”

Ngữ điệu xa cách của cô khiến Nghiêm Thụy thật sự không biết nói thế nào. Ngay cả tư cách quan tâm, anh cũng bị cô đoạt mất. Cả hai đều là những con người bình thường, cuộc sống không giống tiểu thuyết, cô cứ ở bên anh có gì không tốt? Nhưng Nguyễn Vi dường như là một người lòng dạ sắt đá. Anh không thể khiến cô cảm động, cô cũng không chịu tìm một chỗ dựa tinh thần.

Cuối cùng, Nghiêm Thụy chỉ có thể nhắc cô nghỉ ngơi. Nhưng Nguyễn Vi chỉ ngủ một lúc rồi dậy, chuẩn bị ra cửa hàng hoa. Nghiêm Thụy không cho đi, cô nói có đơn đặt hàng cần giải quyết. Hôm nay anh có tiết dạy, lại là lớp sắp tốt nghiệp nên không thể đi trễ. Xem đồng hồ thấy sắp đến giờ, Nguyễn Vi liền đẩy anh ra khỏi nhà rồi thay quần áo.

Hôm xảy ra vụ nổ súng, siêu thị bên cạnh cửa hàng hoa bị vỡ cửa kính. Hiện tại, cảnh sát đã dỡ bỏ dây cách ly nhưng siêu thị vẫn đóng cửa. Cửa hàng hoa của Nguyễn Vi không bị ảnh hưởng gì.

Khi Nguyễn Vi đến nơi, ngoài cửa có một người phụ nữ đang đợi cô. Phát hiện ra đó là Bùi Hoan, Nguyễn Vi liền đi đến mở cửa, đồng thời giải thích: “Em dậy muộn, quên mất hôm nay là thứ Tư, chị đến lấy hoa.”

Bùi Hoan tầm tuổi Nguyễn Vi. Cô không trang điểm, chỉ bôi chút son nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp, nổi bật. Cô tháo kính râm, cười nói: “Mới mấy hôm không gặp, em đã tiêu tụy đến mức này... Thầy Nghiêm bắt nạt em đây à?”

Bùi Hoan là người bạn mà Nguyễn Vi mới quen. Tuần nào cô ấy cũng đến viện điều dưỡng gần đây thăm chị gái nên thường mua hoa ở chỗ cô. Viện điều dưỡng có cơ sở hạ tầng rất tốt, bên cạnh có một cửa hàng hoa lớn. Vậy mà không hiểu tại sao, Bùi Hoan lại thích đến chỗ cô. Hai người nói chuyện tương đối hợp nên chẳng mấy chốc đã trở thành bạn bè thân thiết. Mặc dù cùng độ tuổi nhưng Bùi Hoan đã có con gái năm nay lên tiểu học.

Nguyễn Vi mời Bùi Hoan vào ngồi chơi. Cô vừa gói hoa vừa nói: “Chị là ngôi sao, lần sau đừng đứng đợi ở ngoài. Nhỡ bị phát hiện thì làm thế nào?”

Bùi Hoan từng là một diễn viên nhưng đã bỏ nghề. Cô lên tiếng: “Chị rút khỏi làng giải trí lâu rồi, chẳng còn ai nhớ đến ấy chứ.”

“Chị gái chị đỡ hơn chút nào chưa?” Nguyễn Vi hỏi thăm. Bùi Hoan từng kể, chị gái bị đả kích nên tâm thần phân liệt, phải ở trong viện điều dưỡng suốt.

“Chị ấy đỡ nhiều rồi, dù sao đã nhận ra chị. Có điều, hễ gặp chị là chị ấy bật khóc. Bác sĩ bảo đó là dấu hiệu tốt, ít ra chị ấy đã có phản ứng.”

“Thế thì tốt quá.” Nguyễn Vi cười, đưa bó hoa cho Bùi Hoan. “Đúng rồi, em không thấy anh nhà chị đi cùng chị bao giờ.”

Bùi Hoan lắc đầu, ngữ khí trở nên dịu dàng: “Anh ấy khí thế lớn lắm, lại đặc biệt lười biếng, chị không mời nổi.”

Nguyễn Vi chợt có chút cảm khái. Cô biết chuyện tình cảm trong quá khứ của Bùi Hoan rất trắc trở. Cô không rõ chồng của Bùi Hoan là ai, chỉ biết cô ấy sinh con năm hai mươi tuổi, chịu biết bao khổ cực. Nguyễn Vi cũng nhìn ra, Bùi Hoan có xuất thân tốt, từ nhỏ được nâng như nâng trứng, vì thế cô ấy mới có thể không oán hờn, không hối hận, ánh mắt tràn ngập sự tự tin và hạnh phúc. Nguyễn Vi thật lòng ngưỡng mộ đôi phương.

Thấy cô thất thần, Bùi Hoan liền chọc vào người cô. Nguyễn Vi tránh sang một bên, Bùi Hoan ghé sát, nở nụ cười bí hiểm: “Sao Nghiêm Thụy vẫn để em chạy lung tung thế? Hai người mau kết hôn đi!”

“Em và thầy Nghiêm không có gì. Em nói mấy lần rồi mà chị cứ không tin.” Nguyễn Vi giải thích.

Tương Nguyễn Vi xấu hổ, Bùi Hoan thôi không nói nữa. Cô ngửi ngửi bó hoa rồi đưa mắt qua quán cà phê ở bên kia đường. Thời tiết ngày càng ấm áp, quán cà phê cũng đông khách hơn.

Bùi Hoan đột nhiên mỉm cười, quay sang Nguyễn Vi: “Chị biết rồi, trong lòng em có người khác đúng không?”

Nguyễn Vi giật mình, vài giây sau mới âm ừ thừa nhận. Cô thở dài: “Kể cả không vì nguyên nhân này, em và thầy Nghiêm cũng chẳng có khả năng. Chắc chị cũng biết chân em có tật... em đâu xứng với thầy Nghiêm. Ai bằng lòng cưới một người tật tễnh chứ?”

Hai người đang trò chuyện, tài xế của Bùi Hoan đi vào quán, nhắc cô: “Phu nhân đi bệnh viện chưa ạ? Hôm nay Sinh Sinh tan học sớm, Tiên sinh dặn phu nhân đón sớm một chút.”

Bùi Hoan chào tạm biệt Nguyễn Vi rồi đi ra ngoài. Người tài xế vội cầm lấy bó hoa, mở cửa, mời cô lên xe. Nguyễn Vi chưa từng dò hỏi về gia thế của Bùi Hoan, nhưng nhìn là biết không phải hạng tầm thường. Đây không phải vấn đề giàu có về mặt tiền bạc, chủ yếu là quy tắc ứng xử luôn khiến Nguyễn Vi có cảm giác hết sức quen thuộc.

Bùi Hoan lên xe, đột nhiên quay đầu về bên kia đường. Người tài xế thuận theo ánh mắt cô, hỏi: “Phu nhân muốn uống cà phê à?”

“Không, chúng ta đi thôi!”

Nguyễn Vi vô duyên vô cớ biến mất hai ngày nên nhận được nhiều cuộc điện thoại thúc giục của khách hàng. Đến buổi chiều, cô định chuyển hoa ra ngoài, nhưng chậu cây phát tài ở bên cửa quá lớn, chắn cả lối đi. Bình thường, cô hay nhờ nhân viên siêu thị bên cạnh giúp đỡ, nhưng hôm nay siêu thị đóng cửa. Cô nhất thời không biết nhờ ai, đành tự mình di chuyển. Chậu cây mãi vẫn không nhúc nhích, trong khi cô mệt nhoài, toàn thân vã

đầy mồ hôi. Đã ba năm trôi qua, Nguyễn Vi không có thời gian hồi hận từ lâu. Cô từng có lúc tội tệ hơn bây giờ nhiều. Nhưng sau khi từ Lan Phường trở về, dường như chỉ một chút ánh nắng ở bên ngoài cũng khiến cô không chịu nổi.

Nguyễn Vi đặc biệt nhớ Diệp Tĩnh Hiên. Một mình cô trải qua cơn ác mộng suốt ba năm, cuối cùng biết anh vẫn yên lành. Nhưng cô đã không còn lí do ở bên anh nữa.

Nguyễn Vi nghỉ ngơi một lúc rồi đi vòng ra sau chậu cây, định dùng toàn lực đẩy nó. Kết quả, cô vừa cúi xuống, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, giơ tay bê chậu cây.

Nhìn thấy Phương Thạnh, Nguyễn Vi liền ngó xung quanh nhưng không thấy chiếc ô tô nào. Phương Thạnh dẫn theo hai đàn em, giúp cô chuyển hết hoa ra ngoài rồi mới lên tiếng: “Chị Vi cần gì thì cứ gọi chúng tôi.” Nói xong, Phương Thạnh cùng đàn em lại đi sang quán cà phê Chờ đợi Tango phía đối diện.

Nguyễn Vi lập tức đuổi theo anh ta. Trên đường vang lên tiếng xe phanh kít nhưng cô không để ý, cứ xông thẳng vào quán cà phê tìm kiếm. Nhìn thấy một phòng riêng có người canh ở ngoài, cô đoán Diệp Tĩnh Hiên ở trong đó. Tuy nhiên, anh không muốn gặp cô. Dù cô nói thế nào, thuộc hạ của anh chỉ đáp: “Tam ca đang bận, không tiếp ai cả.”

Nguyễn Vi thất thểu quay về cửa hàng hoa. Cô ngồi xuống ghế, dỗi mắt về phía quán cà phê qua cửa kính.

Có khách hàng gọi điện đặt hoa, Nguyễn Vi lại bắt đầu bận rộn. Nhưng thỉnh thoảng, cô vẫn để ý sang bên kia đường. Cô biết, Diệp Tĩnh Hiên luôn ở đó. Có lẽ, kể từ ngày cô mở cửa hàng hoa, anh đã ở đó.

Cho tới bảy giờ tối, Nghiêm Thụy lái xe đến đón cô. Nguyễn Vi ngồi ở ghế lái phụ, có chút thất thần.

“A Nguyễn!” Thấy cô không có phản ứng, anh liền nhào người cài dây an toàn cho cô. Cùng một động tác, Nguyễn Vi đột nhiên nhớ tới dáng vẻ của Diệp Tĩnh Hiên hôm xảy ra chuyện ở Phương Uyên. Anh yêu cô, yêu đến mức không hề đề phòng, để cô có thể lừa dối anh lâu như vậy.

Nguyễn Vi có chút hoảng hốt, vô thức giơ tay ôm Nghiêm Thụy, miệng lầm bầm: “Em hối hận rồi... Nếu có thể quay về quá khứ, có chết em cũng không tới Phương Uyên.”

Biết tâm trạng của Nguyễn Vi bất ổn, Nghiêm Thụy không đẩy cô ra mà ôm cô vào lòng. Anh thở dài: “Nguyễn Vi, anh không phải là Diệp Tĩnh Hiên.”

Nguyễn Vi lập tức buông tay. Ý thức được vừa rồi mình đã thất lễ, cô không dám nhìn anh. Một lúc sau, cô nói lời xin lỗi. Bỗng dưng không chịu đựng nổi, cô vô thức cắn tay mình.

Nghiêm Thụy vừa lái xe vừa kéo tay cô xuống. Nguyễn Vi đột nhiên hỏi anh: “Sao anh biết tên anh ấy?”

Nghiêm Thụy bình thản đáp: “Mỗi khi tâm trạng kích động, em đều gọi cái tên này còn gì?”

Có một khoảng thời gian, trạng thái tinh thần của Nguyễn Vi vô cùng tệ hại, nhiều lúc chẳng nhớ mình đã nói gì. Cô im lặng vài giây mới lên tiếng: “Em đã gặp anh ấy. Anh ấy vẫn còn sống.”

Cô tưởng Nghiêm Thụy không biết gì về quá khứ của mình. Ngờ đâu hơn hai năm trước, Nguyễn Vi phải thường xuyên đi gặp bác sĩ tâm lý. Lúc cô ở trong phòng nói chuyện, Nghiêm Thụy đều đứng ngoài cửa.

Cô nghẹn ngào nói với bác sĩ: “Chẳng phải tôi muốn chết nên mới tự ngược đãi bản thân. Không ai hiểu cảm giác này. Tôi sẽ không bao giờ tự sát. Bởi dù kết thúc mạng sống, tôi cũng chẳng có mặt mũi đi gặp anh ấy... Cả cuộc đời này, tôi phải sống để trả món nợ...”

Mùa xuân ở thành phố Mộc, trời tối rất muộn. Nguyễn Vi biết, người bình thường khó có thể chấp nhận chuyện xảy ra mấy ngày trước, vậy mà Nghiêm Thụy không hề đả động.

Nhân lúc đèn đỏ xe dừng lại, anh ngoảnh đầu nhìn cô. Vốn có nhiều lời muốn nói nhưng vào thời khắc này, Nguyễn Vi đột nhiên không thể thốt ra miệng. Cô đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên biết rõ tâm ý của anh.

“Nghiêm Thụy...” Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

Nghiêm Thụy chột ngắt lời cô, đưa ra quyết định của mình: “Cuối tuần này chúng ta dọn đi nơi khác.”

5

Người phụ nữ của tôi

Cuối cùng, Nguyễn Vi không đồng ý với quyết định của Nghiêm Thụy. Cô nhất mực muốn ở lại thành phố Mộc, đồng thời tỏ ý sẽ dọn đi nơi khác. Nghiêm Thụy không yên tâm, hai người nói qua nói lại mãi chẳng đâu vào đâu. Cuối cùng, Nguyễn Vi thú thật với anh, cô không muốn né tránh vấn đề nữa.

“Hồi ở tỉnh Nam, em đã đắc tội với người của giới xã hội đen. Em lẩn trốn suốt ba năm, bây giờ có trốn tránh cũng không còn ý nghĩa gì. Hơn nữa...”, cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Em là người của anh ấy, chạy đằng trời cũng không thoát.”

Nghiêm Thụy dừng việc thuyết phục. Cô đã không chịu đi, thì anh ở lại cùng cô. Nguyễn Vi cảm thấy anh làm vậy rất mạo hiểm. Bởi vì bây giờ, cô là đối tượng bị Kính Lan Hội giám sát.

“Thầy Nghiêm, nếu còn ở bên cạnh em, sớm muộn anh cũng bị liên lụy.”

Nghiêm Thụy dù sao cũng chỉ là một giảng viên đại học bình thường và là chủ nhà mà thôi. Hoàn cảnh của cô phức tạp đến thế, việc gì anh phải dính vào? Nguyễn Vi cũng biết anh có cảm tình với mình. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, dù thích đến mấy cũng đâu quan trọng bằng sinh mạng.

Trước nỗi lo của cô, anh chỉ đáp ngắn gọn: “Đừng gọi anh là thầy Nghiêm nữa.”

Buổi tối, Nghiêm Thụy xuống tầng dưới rót nước, Nguyễn Vi đã đóng cửa ở trong phòng. Thế là anh pha một cốc trà, cầm di động ra ngoài ban công. Buổi đêm thời tiết se se, nước trà chẳng mấy chốc nguội lạnh. Anh uống một, hai hớp là hết hứng.

Nghiêm Thụy gọi điện thoại. Người ở đầu kia không bao giờ mang di động bên mình, mà người giúp việc nghe máy trước rồi chuyển cho phu nhân. Phu nhân hỏi anh có việc gì, rồi nói Tiên sinh đang dạy con gái viết chữ. Anh đợi thêm năm phút, người đó mới cầm máy.

Biết Nghiêm Thụy gọi đến, đối phương đã đại khái đoán ra tình hình, chỉ hỏi anh: “Nguyễn Vi không chịu đi sao?”

“Không ạ. Cô ấy đã gặp Diệp Tĩnh Hiên. Biết cậu ta bình an vô sự, cô ấy bảo sẽ không lẩn trốn nữa.” Giọng Nghiêm Thụy có chút mệt mỏi. Anh tháo cặp kính trắng, day day sống mũi. “Ngày đó Tiên sinh nhờ tôi chăm sóc cô ấy, tôi chỉ coi như trả món nợ ân tình. Nhưng bây giờ...”

Người ở đầu kia cười khẽ một tiếng, tựa hồ không hề bất ngờ trước bộc bạch của anh. Ba năm trước, Nghiêm Thụy cố ý đăng quảng cáo cho thuê nhà, lại như tình cờ liên hệ với cô gái đang cần tìm chỗ ở ấy. Tất cả diễn ra hết sức tự nhiên, Nguyễn Vi cũng chưa bao giờ nghi ngờ. Chỉ là... tình cảm là thứ mà con người không có cách nào khống chế. Định làm một người ngoài cuộc nhưng đến cuối cùng, anh lại lún sâu.

Nghiêm Thụy mỉm cười, giọng nói có chút bất lực. “Bây giờ tôi không coi là trả nợ nữa.”

Người ở đầu kia không khỏi cảm khái, vài giây sau mới lên tiếng: “Tùy chú, đây là việc riêng của chú rồi. Có điều, tôi vẫn phải nhắc chú, Diệp tam là con sói ở tỉnh Nam. Chú nên lường trước hậu quả trước khi tranh giành đàn bà với cậu ta.”

Nghiêm Thụy lắc lắc cốc trà, từ tốn mở miệng: “Tôi không phải là người của Kính Lan Hội, cũng không giống tên nhóc họ Diệp đó. Tôi tôn trọng Nguyễn Vi, không bao giờ miễn cưỡng cô ấy.”

Diệp Tĩnh Hiền là “hồ lửa”. Nghiêm Thụy thì khác, anh có thể cho Nguyễn Vi một cuộc sống yên ổn, chỉ xem cô có cần hay không.

Đôi phương nở nụ cười sảng khoái, nói với Nghiêm Thụy: “Thế thì tốt. Đúng rồi, mấy hôm trước Trần Dữ sai người mang biếu nhiều trà ngon. Tôi đợi chú đến thưởng thức.”

Từ việc mời uống trà, có thể thấy người đó đã biết trước kết quả, rằng Nghiêm Thụy thế nào cũng thua.

Nghiêm Thụy hiểu ý đối phương, thờ dài một tiếng, cuối cùng cười nói: “Tôi vẫn hy vọng... không có dịp uống trà của Tiên sinh.”

Một tuần sau đó, Nguyễn Vi trở lại cuộc sống bình thường. Cô vẫn kiên quyết mở cửa cửa hàng hoa như không có chuyện gì xảy ra. Mỗi buổi sáng, cô đều nhận được một bó hoa tươi. Cô bày hết số hoa tường vi đại đó lên bàn. Nó có màu sắc đậm hơn loại thường thấy nên trông rất bắt mắt.

Hoa không có rễ cây nên để vài ngày là héo nhưng những bó hoa tươi vẫn tiếp tục được đưa đến, của hàng nhỏ của cô tràn ngập màu tím của tường vi. Cô nghĩ, ngôn ngữ loài hoa này phản ánh tính cách của người đàn ông đó: giam cầm hạnh phúc.

Nguyễn Vi ngồi bất động ngắm hoa. Hoa cũng như con người cô, không có “gốc rễ”, lớn lên ở nhà họ Diệp, cứ tưởng có thể ở bên Diệp Tĩnh Hiền trọn đời trọn kiếp.

Lúc bố cô mới qua đời, chú Diệp đặc biệt quan tâm chăm sóc cô. Vì thế, người làm trong nhà thường nói đùa, lão gia đã ngầm đồng ý, tương lai sẽ

gả cô bé Nguyễn cho Tam ca. Khi ấy, cô mới tám, chín tuổi, vẫn còn ngu ngơ nên những điều nghe thấy và nhìn thấy đều coi là thật.

Thời đó, tỉnh Nam vẫn còn giữ nhiều tập tục thời phong kiến, đặc biệt là gia tộc hắc đạo hiền hách như nhà họ Diệp. Ba đời xuất hiện một thiếu gia vô pháp vô thiên, trong nhà từ bé đến lớn, kể từ người quản gia ngoài sáu mươi tuổi cũng phải gọi anh là “Tam ca”. Vì thế đến lúc trưởng thành, bên cạnh Diệp Tĩnh Hiền chắc chắn không thể thiếu phụ nữ. Bản thân Nguyễn Vi xuất thân tầm thường, lại là cô bé thật thà, ngoan ngoãn, nhưng về phương diện này, cô lại rất đề tâm. Nghe người giúp việc tán gẫu, nói Diệp Tĩnh Hiền thích Nguyễn Vi như vậy thì có thể giữ bên mình, tương lai cưới một cô gái môn đăng hộ đối khác về làm bà chủ, cô đổi anh mấy ngày liền. Biết cô không vui, Diệp Tĩnh Hiền răn đe, ai còn nói những cuội sẽ xé miệng người đó.

Trước hôm xảy ra chuyện, Diệp Tĩnh Hiền bảo hôm sau trốn học đưa cô ra biển chơi. Nghe đám vệ sĩ nói Tam ca có bạn gái ở trường, cô tưởng thật nên không thèm để ý đến anh. Diệp Tĩnh Hiền véo má cô, cố ý cúi thấp xuống, cất giọng mờ ám: “A Nguyễn, anh chỉ có mình em thôi. Em lớn nhanh lên, anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

Đáng tiếc sự đời khó lường, cô bị bỏ rơi ở nhà kho bốc cháy. Suốt mười năm không gặp, anh đã không có cơ hội chứng kiến cô trưởng thành, cũng chẳng thể chứng minh cho cô thấy.

Nguyễn Vi nghĩ, đây chắc là câu thỏ lộ tình cảm dịu dàng nhất mà cô nghe được trong cuộc đời, khiến cô rung động còn hơn cả câu “thiên trường địa cửu”. Tất nhiên, cô không ngây thơ đến mức cho rằng Diệp Tĩnh Hiền thủ thân trong từng ấy năm. Từ giọng điệu của Hạ Tiêu, Nguyễn Vi có thể nhận ra anh thật lòng với cô ta. Vì vậy, cô mới nhất thời không thể kiềm chế bản thân. Đúng là những lời hứa ở thời niên thiếu chẳng đáng tin chút nào.

Nguyễn Vi càng nghĩ càng thấy buồn. Ngoài cửa nắng vàng rực rỡ, đáng tiếc là cô không thể phơi nắng mà chỉ có thể trốn trong bóng tối cho đến khi mục rữa, giống như những bông hoa này. Cô đứng dậy đi ra cửa, dỗi mắt sang bên kia đường. Cô biết thế nào Diệp Tĩnh Hiên cũng ở trong quán cà phê. Quả nhiên một lúc sau, Phương Thanh cùng đàn em từ bên trong đi ra.

Nguyễn Vi đi thăm thăm tới, nói thẳng với anh ta: “Nhờ anh chuyển lời giúp, tôi rất nhớ anh ấy.”

“Tam ca biết điều đó.” Phương Thanh cười.

Nguyễn Vi khẽ lắc đầu, tỏ ý mình không còn chuyện gì khác rồi quay về cửa hàng hoa.

Cửa hàng hoa của cô mở đã mấy năm, cũng có chút tiếng tăm trong khu vực. Thịnh thoảng có người đến mua hoa, đều khen hoa tường vi đẹp và hỏi mua. Tuy nhiên, cô chỉ trưng bày chứ không bán, dù héo khô cũng không dỡ lòng vứt đi.

Tầm bốn, năm giờ chiều, Nghiêm Thụy không có tiết dạy nên qua đón cô về nhà. Lúc ra xe, Nguyễn Vi đi rất chậm, lặng lẽ quan sát bên kia đường. Tuy nhiên, cô không hề nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên. Chỉ cách một đoạn ngắn mà cô và anh đã bao lâu không gặp mặt cũng chẳng liên lạc với nhau.

Ngày tháng yên bình cứ thế trôi qua. Cho tới khi Nguyễn Vi ngỡ mình sẽ tiếp tục cuộc sống như vậy suốt quãng đời còn lại thì vào một buổi chiều, cô chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ngoài cửa kính. Ban đầu, cô tưởng là ảo giác, vô thức sờ lần xung quanh để tìm thứ gì đó sắc nhọn, đâm vào tay mình.

Diệp Tĩnh Hiên nhanh chóng đi vào, nghiêm giọng: “A Nguyễn, dừng lại!”

Nguyễn Vi đã vớ được cây kéo, nghe anh nói vậy liền bưng tỉnh, buông tay kéo rơi xuống đất.

Vốn có lời muốn nói nhưng bất gặp tình trạng tệ hại của cô, Diệp Tĩnh Hiên không thể thốt ra miệng. Anh đi tới, nắm lấy cổ tay cô, để cô bình tĩnh lại.

Toàn thân run rẩy, Nguyễn Vi ngược nhìn Diệp Tĩnh Hiên, đột nhiên ôm chặt lấy anh. Cô biết mình không nên làm vậy, nhưng biểu hiện thương xót của anh khiến cô cảm thấy vô cùng tủi thân. Cô nhớ anh vô cùng. Rõ ràng anh rất gần kề nhưng lại không chịu gặp cô. Đối với cô, hành động này là nỗi giày vò còn hơn cả suốt đời không qua lại.

Nguyễn Vi chẳng nói một lời, chỉ dùng sức ôm chặt cổ anh. Diệp Tĩnh Hiên gạt hết dao kéo rồi nhắc người cô, đặt ngòì lên bàn tựa như cô vẫn còn là bé gái tám, chín tuổi.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cất giọng trầm trầm: “Em còn dám gây tổn thương cho mình nữa tôi sẽ chặt tay em, nghe rõ chưa?”

Nguyễn Vi lặng thinh. Anh ép cô ngẩng đầu, thở dài: “Được rồi... A Nguyễn, hãy nghe lời. Em cứ như vậy tôi biết phải làm thế nào?”

Nguyễn Vi gật đầu, một lúc sau mới buông người anh, nói nhỏ: “Sẽ không có chuyện gì xảy ra. Em có thể tự lo cho bản thân, anh hãy quay về Lan Phường đi.”

Diệp Tĩnh Hiên không đáp lời. Anh đảo mắt một vòng, dừng lại ở đồng hoa tường vi, khước miệng nhếch lên: “Tôi bảo người vận chuyển từ tỉnh Nam đến đây đây. Nơi này không nắng bằng tỉnh Nam nên không thể có được màu sắc rực rỡ đến thế.”

Nguyễn Vi nắm tay anh, ngẫm nghĩ rồi cất giọng nhỏ nhẹ: “Có phải Hội trường vẫn ép anh tìm con chip đúng không?”

Diệp Tĩnh Hiên đã nói không trách cô nhưng không còn yêu cô nữa, thậm chí bên anh đã có người phụ nữ khác. Ngoài lí do con chip, cô thật sự không hiểu còn nguyên nhân nào khác khiến anh cứ ở gần bên cô.

Diệp Tĩnh Hiên cười chế nhạo: “Người có thể ép tôi đã toi mạng từ lâu rồi.”

Anh không để cô tiếp tục đề tài này, đưa mắt ra ngoài cửa. Phương Thanh đã đứng đợi từ bao giờ. Anh ta hiểu ý, lập tức mang ô đến cho Nguyễn Vi.

Không hiểu ý đồ của Diệp Tĩnh Hiên nên cô không chịu đi. Anh cất giọng bình thản: “Ma Nhi bị ốm. Em hãy cùng tôi quay về xem nó thế nào.”

Đó là con chó do chính tay Nguyễn Vi đỡ đẻ và nuôi từ nhỏ nên cô không nỡ bỏ mặc. Cô không quên lấy di động, trước khi lên xe nhắn cho Nghiêm Thụy, nói mình đi cơ sở hạt giống ở ngoại thành phía nam xem hạt giống hoa mẫu đơn, không cần anh đến đón.

Trước kia, thỉnh thoảng Nguyễn Vi cũng tự mình đi ra ngoài. Nghiêm Thụy đang có tiết dạy nên không thể gọi điện thoại, chỉ nhắn tin báo cô hay là để đến ngày mai anh chở đi. Nguyễn Vi cho biết mình đã gọi taxi. Nghiêm Thụy đành dặn cô đi sớm về sớm.

Cả quá trình đó, Diệp Tĩnh Hiên không hề có phản ứng, cuối cùng mới hỏi một câu: “Anh ta là gì của em mà đi đâu cũng phải báo cáo anh ta?”

Nguyễn Vi lặng thinh. Diệp Tĩnh Hiên giơ tay định lấy điện thoại của cô. Cô đành giải thích: “Nghiêm Thụy là chủ nhà nơi em trọ. Anh ấy rất tốt bụng, thường quan tâm chăm sóc em.”

Diệp Tĩnh Hiên nói một câu mang hàm ý sâu xa: “Tốt bụng ư? Có phải em ngây thơ quá không? Anh ta vô duyên vô cớ cho em thuê nhà với giá rẻ, đưa em đi khám bệnh, giúp em mở cửa hàng hoa dù chẳng phải là bà con thân thích hay bạn bè.”

Phương Thanh ngồi ở ghế trước cũng cảm thấy buồn cười. Nguyễn Vi tưởng anh đang ám chỉ tâm tư của Nghiêm Thụy nên đành thừa nhận: “Anh ấy từng nói thích em.”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng. Mãi đến khi xe chạy vào Lan Phường, anh mới lên tiếng, nhưng không phải nói với Nguyễn Vi mà giống tự độc thoại hơn: “Nhiều lúc tôi thật sự không hiểu nổi, em ngốc như vậy mà dám làm tay trong của cảnh sát...”

Anh quay đầu nhìn Nguyễn Vi, đồng thời nắm lấy cổ tay cô. Nơi đó có nhiều vết sẹo mới cũ chằng chịt lên nhau. Cô liền rút tay về, không muốn anh nhìn thấy. Trước hành động này của cô, sắc mặt Diệp Tĩnh Hiên dịu đi nhiều.

Thiên hạ có câu, hai người có thể sống với nhau cả đời, không ngoài một quy tắc, một người nguyện đánh, một người nguyện ăn đòn. Tuy anh và cô không thể đến với nhau nhưng cũng dính dáng gần hai mươi năm. Bình thường, Diệp Tĩnh Hiên chẳng thèm để mắt bất cứ chuyện gì. Nhưng riêng với Nguyễn Vi, bất kể là quá khứ hay hiện tại, anh đều không thể buông tay. Diệp Tĩnh Hiên vuốt ve vết thương trên cổ tay cô, bình thản mở miệng: “Em tưởng trên thế giới này chỉ mình em biết lừa người khác?”

Nguyễn Vi im lặng. Ô tô nhanh chóng dừng lại trước nơi ở của Diệp Tĩnh Hiên. Gần đây, Ma Nhĩ rất lười biếng. Khi không ở nhà, Diệp Tĩnh Hiên bố trí người giúp việc chăm sóc nó. Dần dần, Ma Nhĩ không thích chạy nhảy, cả ngày nằm ì một chỗ. Sau đó, bốn chân nó bắt đầu sưng phồng, khiến việc đi lại khó khăn, ngay cả tiếng thở cũng không bình

thường. Diệp Tĩnh Hiên sốt ruột, liền mời bác sĩ thú y đến khám. Bác sĩ kết luận nó bị bệnh xương khớp phì đại do phổi, căn bệnh thường gặp ở những giống chó lâu năm. Bác sĩ đã sắp xếp thời gian mổ cho nó.

Nguyễn Vi chạy vào phòng tìm Ma Nhĩ. Nó lờ đờ, chẳng buồn nhúc nhích, dỗ mãi nó mới chịu cọ cọ vào người cô. Nguyễn Vi buồn bã ôm lấy nó. Diệp Tĩnh Hiên sợ Ma Nhĩ bị ốm nên cực tít, lập tức giơ tay bảo vệ Nguyễn Vi, đồng thời nhắc nhở: “Cẩn thận đây.”

Nghe câu này, Nguyễn Vi chột hồi tưởng lại quá khứ. Thời gian cô mới quay về bên Diệp Tĩnh Hiên, vì cảm thấy có lỗi nên anh rất yêu thương, chiều chuộng cô. Nghe nói cô thích giống chó Alaska, người quản gia liền dẫn cô và anh tới nhà họ hàng, xin một con chó vừa ra đời. Nguyễn Vi thích vô cùng. Chó con mềm đến mức khó có thể tin nổi, cô ôm nó vào lòng chẳng dám động đây. Diệp Tĩnh Hiên cũng dịu dàng nhắc nhở cô cẩn thận như bây giờ.

Loáng một cái đã bao năm trôi qua. Đó là khoảng thời gian Nguyễn Vi luôn sống trong tâm trạng nơm nớp nhưng bù lại, cô có Diệp Tĩnh Hiên và Ma Nhĩ. Anh là người rất sợ phiền phức, nhưng vì cô, anh chấp nhận cả những thứ mà cô yêu thích. Sau này rời khỏi tỉnh Nam, anh vẫn nuôi Ma Nhĩ đến tận bây giờ.

Ma Nhĩ ngử ngử mặt Nguyễn Vi rồi đột nhiên rúc vào hõm vai cô. Diệp Tĩnh Hiên vỗ đầu nó, cười nói: “Nó lớn rồi mà vẫn làm nũng với em như ngày xưa. Ma Nhĩ! Mà chẳng có tiền đồ gì cả.”

Nguyễn Vi cúi gầm mặt, không dám nhìn anh. Chuyện quá khứ hiện rõ mồn một trong đầu cô. Sau này Ma Nhĩ lớn lên, chân Nguyễn Vi không tiện nên thiếu gia duy nhất của nhà họ Diệp phải nhận nhiệm vụ dẫn chó đi dạo. Hằng ngày ăn cơm xong, Ma Nhĩ đều đòi đi chơi loanh quanh. Nguyễn Vi giao nó cho Diệp Tĩnh Hiên, còn cố tình trêu anh. Cô nhắc cảm Ma Nhĩ, nói với nó: “Ma Nhĩ ngoan, dẫn bố đi dạo nhé.”

Quãng thời gian đó đẹp đẽ biết bao. Một khi đã vô tâm vô tư tiêu phí hết thì chỉ còn lại tiếc nuối mà thôi. Nước mắt bất giác dâng lên khóe mi, Nguyễn Vi ôm chặt Ma Nhĩ, khóc không thành tiếng. Diệp Tĩnh Hiên cúi xuống ôm cả hai vào lòng. Nếu có thể tàn nhẫn với người phụ nữ này thì đã không nhiều phiền phức như vậy. Nguyễn Vi chính là tử huyệt của anh, không thể động chạm cũng như gây thương tổn, yêu không được mà hận cũng chẳng xong. Anh đúng là đáng đời, ngay cả nước mắt của cô còn chẳng chịu nổi, lấy đâu ra thù oán.

Diệp Tĩnh Hiên nghiêm giọng uy hiếp cô như trước kia: “Đừng khóc.”

Nguyễn Vi lập tức quay người ôm anh. Anh thở dài, vỗ nhẹ lên lưng cô. Việc Ma Nhĩ bị ốm khiến nỗi đau dồn nén trong lòng bao năm qua bỗng bùng phát, cô không có cách nào che giấu sự yếu đuối của mình.

Đúng lúc này, Phương Thạnh gõ cửa, thông báo cần đưa Ma Nhĩ đến bệnh viện thú y. Diệp Tĩnh Hiên buông Nguyễn Vi. Cô muốn đi cùng Ma Nhĩ nhưng Phương Thạnh nhắc nhở: “Chị Vi! Bây giờ hoàn cảnh của chị khá nguy hiểm, chị nên ở bên cạnh Tam ca thì tốt hơn.”

Nguyễn Vi còn chưa lên tiếng, Diệp Tĩnh Hiên đã mở miệng dặn Phương Thạnh bố trí đàn em đi theo bảo vệ cô. Anh không đi cùng, đợi Nguyễn Vi lên xe, anh nói với Phương Thạnh: “Chú gọi thêm mấy người nữa. Trong thành phố đông người phức tạp, kẻ nào dám giở trò, chú cứ lột da hẵn cho tôi.”

“Vâng. Tam ca yên tâm ạ.”

Diệp Tĩnh Hiên vừa định vào nhà, bên ngoài có người đến mời. Phương Thạnh báo cáo: “Là người của Hội trưởng. Có điều, lần này Hội trưởng mời Đại đường chủ qua bên đó.”

Diệp Tĩnh Hiên thản nhiên đáp ngắn gọn: ‘Tôi không rảnh.’

Đến trước bữa tối, Hội trưởng ba lần sai người đến, lần nào cũng một câu: mời Đại đường chủ qua gặp. Ở lần thứ ba, Diệp Tĩnh Hiên vừa kết thúc cuộc điện thoại, đầu kia nói Ma Nhĩ đã phẫu thuật xong, đợi tan hết thuốc tê sẽ đưa về. Lúc này, anh mới có thời gian cùng Phương Thanh đi gặp Trần Dữ.

Kính Lan Hội là một bang hội lâu đời, rất coi trọng nề nếp truyền thống. Kính Lan Hội là do nhà họ Trần làm chủ, cho đến đời Hội trưởng quá cố. Hội trưởng không con cái, chỉ có hai cháu trai ruột là Trần Phong và Trần Dữ. Anh em Trần Dữ tuổi nhỏ chưa nên người, Hội trưởng đành giao bang hội cho con trai nuôi quản lý, chính là Hoa tiên sinh trong truyền thuyết. Bởi vì điều này, Kính Lan Hội đã âm thầm diễn ra cuộc đấu tranh nội bộ giành quyền thống trị. Cuối cùng, Hoa tiên sinh qua đời vì bệnh tật, Trần Phong cũng chết trong cuộc phản biến. Trước khi qua đời, Hoa tiên sinh quyết định giao lại Kính Lan Hội cho Trần Dữ. Tuy nhiên, ai cũng biết một sự thật, nếu Trần Dữ không phải họ Trần thì chẳng đến lượt anh ta ngồi lên ghế Hội trưởng.

Chỗ ở của Trần Dữ vẫn là nơi sinh sống của mấy đời nhà họ Trần, vừa rộng rãi vừa thông thoáng. Khu nhà này không có tên, ngoài cổng chỉ có tấm biển khắc tên người sáng lập Kính Lan Hội. Bao năm trôi qua, miếng gỗ đã bị mục, nhìn không ra con chữ ban đầu. Tuy nhiên, người nhà họ Trần không động đến nó, thậm chí còn đặt tên khu nhà này là ‘Hủ viện’.^(*)

() “Hủ” có nghĩa là mục nát*

Diệp Tĩnh Hiên đi vào bên trong, dừng lại trước cánh cửa chạm khắc tinh tế. Có người ngăn anh lại, kêu đợi thông báo với Hội trưởng đã. Anh liền đẩy người đó sang một bên, nói: ‘Khỏi cần.’

Diệp Tĩnh Hiền cùng Phương Thanh đi thẳng vào phòng. Trần Dữ đang ngồi xem hợp đồng. Anh ta ngẩng đầu nhìn hai người, không nói một lời.

Biết anh ta có ý ra về ta đây, Diệp Tĩnh Hiền không tỏ ra nhân nhượng: “Hội trưởng định học Hoa tiên sinh đây à? Học mãi cũng chỉ được trò phô trương hình thức chứ chẳng học được bản lĩnh của Tiên sinh đâu.”

Trần Dữ đập tay xuống mặt bàn, cất cao giọng: “Tôi nể mặt chú Diệp nên mới nhường nhịn cậu. Cậu đừng có quá đáng.”

Anh ta vừa dứt lời, đàn em lập tức xông vào. Phương Thanh phản ứng rất nhanh, đứng chắn trước Diệp Tĩnh Hiền. Bầu không khí trở nên căng thẳng trong giây lát, Trần Dữ nheo mắt nhìn anh, nói: “Chú cũng to gan thật, đến chỗ tôi chỉ dẫn theo có một người.”

Diệp Tĩnh Hiền nhếch miệng, thong thả ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, từ tốn mở miệng: “Bởi vì anh chỉ xứng đáng như vậy mà thôi.”

Lửa giận bốc lên đầu nhưng Trần Dữ cố gắng kiềm chế. Máy năm nay, nhà họ Diệp không ngừng mở rộng thanh thế. Hiện giờ Diệp Tĩnh Hiền đã từ tỉnh Nam chuyển đến Lan Phường. Cậu ta cũng phải có “vốn” nên mới dám ngông cuồng như vậy. Trần Dữ hiểu rõ điều này nên phát tay ra hiệu đàn em lui ra ngoài.

Diệp Tĩnh Hiền tựa vào thành ghế, không thèm dãi dòng với đối phương: “Nói thẳng đi! Hội trưởng gọi tôi đến là vì con chip đúng không? Nhưng nó vốn là của tôi, bị mất cũng do tôi chịu trách nhiệm, khỏi phiền anh bận tâm.”

Trần Dữ tìm tập tài liệu trên bàn ném cho anh: “Đây là tư liệu về người đàn bà đó. Cô ta tiếp cận chú với mục đích gì, chắc chú rõ hơn tôi. Chú còn bao biện cho cô ta?”

Diệp Tĩnh Hiên cầm lên nhưng không mở ra xem: “Tôi mặc kệ cô ấy có mục đích gì. Cô ấy làm gì trong quá khứ là việc của cô ấy và tôi. Cô ấy thích trả lại con chip thì trả, không trả thì thôi. Về phần Hội trưởng...” anh đứng dậy, “Hôm nay tôi đến đây là muốn anh hiểu rõ một điều. Nguyễn Vi là người phụ nữ của tôi, anh đừng bao giờ nghĩ tới chuyện động đến cô ấy.”

Nói xong, anh liền quay người đi ra ngoài. Phương Thanh lập tức bám theo. Trần Dữ không thể tiếp tục nhẫn nhịn, phát tay ra hiệu đàn em chặn anh lại.

Diệp Tĩnh Hiên chẳng nói chẳng rằng giơ chân đạp người cản đường mình. Đối phương liền xông tới. Phương Thanh nhanh như cắt rút súng chĩa vào Trần Dữ, cất giọng đe dọa: “Kẻ nào dám động đến Tam ca, tôi sẽ tặng Hội trưởng một “viên kẹo”.”

Đám thuộc hạ của Trần Dữ không dám manh động.

“Diệp Tĩnh Hiên!” Trần Dữ đứng bật dậy: “Cậu định tạo phản đấy à?”

Diệp Tĩnh Hiên cất giọng bực dọc: “Tôi mà đề ý đến “cái ghế” đó, liệu anh có thể ngồi đến ngày hôm nay hay không?”

Phương Thanh quay lưng vào đằng sau Diệp Tĩnh Hiên, vẫn hướng mũi súng về phía Trần Dữ. Đám thuộc hạ không ngờ Đại đường chủ càn quấy đến mức này, nhất thời không dám động đậy. Hai bên đối đầu căng thẳng, ai nấy đều trầm mặc.

Đúng lúc này, di động của Diệp Tĩnh Hiên đổ chuông. Anh từ tốn bắt máy. Người ở đầu kia là Nguyễn Vi, cô nói: “Ma Nhĩ ổn rồi, em đưa nó về bây giờ. Bác sĩ bảo chỉ cần phổi của nó không sao, xương khớp sẽ hết sưng nhanh thôi.”

Diệp Tĩnh Hiên mỉm cười: “Ừ. Em hãy chú ý an toàn.”

Nguyễn Vi ngáp ngừng vài giây mới lên tiếng: “Anh bận việc thì cứ giải quyết đi. Em đưa Ma Nhĩ về Lan Phường rồi tự mình về nhà cũng được.”

Diệp Tĩnh Hiên cất giọng nhẹ nhàng: “Không sao, tôi đợi em.”

Hơn mười người trong phòng yên lặng chờ anh nghe xong cuộc điện thoại. Diệp Tĩnh Hiên tắt máy, bỏ vào túi quần. Sau đó, anh quay người gạt khẩu súng trên tay Phương Thanh xuống, lạnh lùng nói với Trần Dữ: “Con chó của tôi không sao nên hôm nay tôi nhường anh một bước.”

Trần Dữ nghiêng rặng, ra hiệu thuộc hạ tránh đường cho anh. Diệp Tĩnh Hiên đi thẳng ra ngoài, Phương Thanh thận trọng bảo vệ phía sau cho đến khi khuất dạng.

Nguyễn Vi về đến Lan Phường đã hơn mười giờ tối. Trên đường cô ôm Ma Nhĩ suốt. Nó vừa mổ, bộ dạng lờ đờ rất đáng thương. Chân nó vẫn sung, đi lại khó khăn nên cô xót xa vô cùng. Tuy nhiên, cô không bế nổi con chó nặng như vậy nên đành để cho người giúp việc. Anh ta đỡ nó từ tay cô rồi bế thẳng về phòng Diệp Tĩnh Hiên.

Thấy Ma Nhĩ không sao, còn Nguyễn Vi mệt mỏi mướt mát mồ hôi, Diệp Tĩnh Hiên nhẫn nại cùng cô bôi thuốc cho con chó. Anh ôm nửa người nó, ra hiệu nó nằm xuống. Nhưng thuốc mát lạnh, Ma Nhĩ cứ muốn ngủ, khiến Diệp Tĩnh Hiên không biết làm thế nào. Nguyễn Vi không nhịn được cười, vỗ đầu nó: “Mau nghe lời bố, nằm xuống đi!”

Nói xong câu này, Nguyễn Vi hơi ngẩn người. Diệp Tĩnh Hiên nhìn cô đăm đăm. Cô vội cúi xuống bôi thuốc cho Ma Nhĩ, một lúc sau mới cất giọng ghen ghen: “Tất cả là chuyện quá khứ rồi.”

Bôi thuốc xong, Ma Nhĩ chỉ nằm im mấy phút rồi lại rúc vào người Nguyễn Vi. Cô không đành lòng nên ở lại chơi với nó một lúc. Con chó này

bình thường cao lớn và oai vệ nhưng hễ ở cùng Nguyễn Vi là chẳng khác nào cún con hay làm nũng.

Diệp Tĩnh Hiên ngồi bên cạnh nhìn, trong lòng chợt có chút cảm khái. Anh vừa vượt lòng Ma Nhĩ vừa nói: “Ma Nhĩ không thích người lạ. Hồi mới đến đây, Tiêu Tiêu vừa định sờ vào người nó, nó liền nhe răng gầm gừ, khiến cô áy sọ đến mức chẳng dám chơi với nó nữa.”

Nguyễn Vi lặng thinh. Một lúc sau, cô rút di động ra xem, thấy hai tin nhắn mới. Đoán là của Nghiêm Thụy, cô liền đứng lên: “Muộn rồi, em về đây.”

Nguyễn Vi đi mở cửa, Diệp Tĩnh Hiên cũng không ngăn cản. Anh vẫn ngồi trên tấm thảm, vỗ lưng Ma Nhĩ, nói nhỏ một câu: “Ma Nhĩ, mẹ đi rồi kìa.”

Nguyễn Vi không nhin nổi, quay người nhìn Ma Nhĩ. Nó dường như hiểu được lời nói của Diệp Tĩnh Hiên, đột nhiên lao về phía cô. Chân vẫn bị sưng nên nó lao đảo rồi ngã xuống trước mặt cô.

Hành vi ấu trĩ của Diệp Tĩnh Hiên khiến Nguyễn Vi không biết nên khóc hay nên cười. Rõ ràng muốn cười, vậy mà nước mắt cô lại ngấn lệ. Cô cúi đầu, thầm nhủ bản thân đúng là không có tiền đồ.

Diệp Tĩnh Hiên đứng lên, giơ tay đóng cửa. Vừa định mở miệng, cô đã bị anh đè người vào cánh cửa và phủ môi xuống. Thân hình cao lớn của anh đã che hết ánh sáng trong phòng, nụ hôn của anh mạnh mẽ đến mức cô không thở nổi. Nỗi đau xót lại dâng trào, nhìn thấy anh và Ma Nhĩ, cô mới hiểu trong cuộc đời này, đau khổ nhất là cầu mà không được, đáng sợ nhất là người vẫn như xưa mà khó quay đầu.

Diệp Tĩnh Hiên đã không thể khống chế bản thân, hai người ngã xuống tấm thảm. Anh đỡ đầu cô, ngấu nghiến đôi môi cô. Trước kia, anh không

bao giờ hút thuốc, còn bây giờ trên người thoang thoang mùi thuốc lá, khiến Nguyễn Vi bất giác mềm lòng, nước mắt lại tuôn trào.

Ma Nhĩ ở bên cạnh cũng ư ử, rúc mõm vào hai người. Diệp Tĩnh Hiên cười khẽ một tiếng, đẩy mặt nó ra xa. Anh áp má vào cổ cô, thở dài: “A Nguyễn, em nữa lòng bỏ đi hay sao?”

6

Về đúng vị trí

Nguyễn Vi im lặng nhìn anh, hàng lệ chảy dài xuống gò má. Diệp Tĩnh Hiền mở cửa, bé Ma Nhĩ ra ngoài. Thuộc hạ lập tức chạy đến, mang nó đi chăm sóc.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Diệp Tĩnh Hiền đỡ cô ngồi dậy, chỉnh lại áo cho cô. Ngón tay vẫn còn lưu luyến nhưng anh cố nhẫn nhịn. Bầu không khí nhất thời trở nên trầm lắng. Nguyễn Vi đột nhiên vén tóc trên trán anh, nhìn chăm chăm vết thương ở đó.

Cô đã tự nhủ cả trăm lần, rằng mình đừng khóc trước mặt anh. Thế nhưng, nước mắt vẫn từng giọt chảy xuống. Cô cất giọng run run: “Em rất hối hận, thật sự hối hận. Em không muốn hại anh, chỉ muốn anh buông tay... Không ngờ họ lại nổ súng... Sớm biết ra nông nỗi này, em thà chết trong trận cháy còn hơn. Anh hãy tin em... Em chỉ hận không thể chết đi, nhưng dù xuống suối vàng em cũng chẳng có mặt mũi gặp anh. Em sẽ phải giải thích thế nào về tất cả những chuyện em gây ra? Em...”, cô giơ cổ tay ra trước mặt anh, “... Em chỉ còn cách mỗi ngày rạch một nhát, coi như trả lại anh một chút. Đến khi nào người em nát bét, coi như trả toàn bộ cho anh... Chỗ ấy đau lắm nhưng em có thể chịu đựng. Vì anh, em có thể chịu đựng bất cứ điều gì...”

Diệp Tĩnh Hiền túm cổ tay Nguyễn Vi, không cho cô nhìn rồi bé cô đặt lên giường. Anh vuốt ve cổ tay thanh mảnh, đồng thời cất giọng dịu dàng, để cô thả lỏng bản thân: “A Nguyễn, hãy nhìn tôi. Không sao đâu, em nhìn tôi đây này...”

Nguyễn Vi dần lấy lại bình tĩnh, lắc đầu nghẹn ngào: “Chỉ cần anh bình an là tốt rồi.”

Thấy cô đã hết kích động, Diệp Tĩnh Hiên mở tủ lấy ra một cái vòng cao su màu nâu nhạt. Anh ngồi xuống giường, đeo vào cổ tay trái cô. Cái vòng vừa vặn che đi những vết sẹo. Anh nắm tay cô, kéo thử cái vòng xem chặt rộng thế nào. Cũng may là anh ước lượng chuẩn kích cỡ, chiếc vòng dính vào làn da, không bắt mắt nhưng cũng không gây trở ngại cho cô.

Nguyễn Vi biết anh đã chứng kiến cảnh đó. Anh vẫn luôn ở gần cô như chưa từng rời xa. Cô ôm miệng, khóc không thành tiếng.

Diệp Tĩnh Hiên lau đi giọt lệ rồi hôn lên khóe mắt cô. Cô giơ tay ôm anh, anh thở dài: “A Nguyễn! Tôi xin em, em đừng hành hạ bản thân nữa. Bằng không... tôi sẽ phát điên lên mất.”

Nghe những lời này, Nguyễn Vi đột nhiên ôm chặt Diệp Tĩnh Hiên, tựa như bầu trời có sụp xuống cũng không buông tay. Sau đó, cô nâng mặt anh, cất giọng khản đặc: “Em yêu anh. Diệp Tĩnh Hiên, em yêu anh bao nhiêu năm... Anh có thể không tin bất cứ điều gì nhưng trong chuyện này, anh không được nghi ngờ em.”

Cô còn muốn nói điều gì đó nhưng không thể thốt ra lời. Câu thổ lộ của cô khiến tâm tư Diệp Tĩnh Hiên dậy sóng. Anh cúi xuống hôn cô mãnh liệt. Giường của anh rất mềm mại khiến toàn thân cô lún xuống. Đèn trong phòng vẫn bật sáng, cô nghiêng người né tránh nhưng bị anh giữ chặt, khiến cô không thể nhúc nhích.

Động tác của anh quá lỗ mãng làm cô bất giác sợ hãi, vô thức kêu lên một tiếng. Anh liền bịt miệng cô. Cô càng hoảng hốt, vội túm tay anh, nằm bất động trên giường. Anh không cho cô nói chuyện cũng không cho cô thoát. Cô hoàn toàn kiệt sức, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Diệp Tĩnh Hiền cuối cùng cũng hài lòng, buông người Nguyễn Vi, vuốt ve má cô. Anh cố tình trêu chọc: “Đã phục chưa? Em còn thích giỡn nữa không?”

Nguyễn Vi tức giận, trừng mắt với anh. Cảm nhận được anh đang cởi cúc áo của mình, cô xấu hổ gờ tay ôm anh.

A Nguyễn vẫn là cô bé dễ thuần phục năm nào. Khóe miệng Diệp Tĩnh Hiền cong lên, anh ấn cô vào người mình, chỉ hận không thể hòa tan hai cơ thể làm một.

Đúng lúc này, di động của Nguyễn Vi đổ chuông. Cô hơi ngậy ra, đẩy người Diệp Tĩnh Hiền định đi lấy di động, nhưng anh đã nhanh tay cầm trước.

“Trả cho em đi!” Nguyễn Vi đã đoán ra là ai gọi tới. Diệp Tĩnh Hiền không buông tay, trực tiếp bấm vào nút nhận cuộc gọi.

“Anh...” Nguyễn Vi kháng nghị nhưng bị Diệp Tĩnh Hiền ấn người xuống giường. Tiếp theo, anh áp di động vào tai, bình tĩnh mở miệng: “Nghiêm Thụy, tối nay cô ấy ở lại chỗ tôi.”

Người ở đầu kia im lặng vài giây mới lên tiếng: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không quấy rầy cô ấy. Chắc cậu rõ hơn ai hết, còn ở bên cậu, cô ấy có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.”

Nguyễn Vi không nghe rõ lời nói của Nghiêm Thụy, chỉ thấy Diệp Tĩnh Hiền bỗng đổi sắc mặt. Anh ném mạnh điện thoại vào tường, làm nó vỡ tung tóe. Cô chờ người trong giây lát. Anh quay đầu nhìn cô. Vẻ mặt của anh lúc này khiến cô sợ hãi. Mỗi khi anh nheo mắt dò xét người nào, đều khiến họ liên tưởng đến con sói hoang, không biết nó sẽ gây ra những chuyện đáng sợ gì.

“Tĩnh Hiên...” Nguyễn Vi thử khiến anh bình tĩnh lại nhưng Diệp Tĩnh Hiên đã tóm lấy tay cô.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã đè xuống người cô. Khí thể mạnh mẽ và mùi hương quen thuộc khiến cô có cảm giác người đàn ông này đã phủ kín thế giới của mình. Cuối cùng, cô cũng hiểu bản thân không thể từ chối anh.

Nguyễn Vi gọi khẽ một tiếng “Tam ca” nhưng Diệp Tĩnh Hiên tựa như cố tình, không hề tỏ ra kiên nhẫn. Cô vốn sợ đau, anh lại chẳng dịu dàng, cứ thế tiến vào khiến cô đau đến chết đi sống lại. Trong lòng đầy tủi thân, cô giơ tay đánh anh. Cô biết anh tức giận, anh khó chịu khi thấy cô và Nghiêm Thụy thân thiết. Thế nhưng, anh lại không cho cô giải thích. Càng nghĩ càng hận, cô lập tức cắn vai anh để giải tỏa.

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên cũng khôi phục lí trí. Anh hôn lên má cô, động tác nhẹ nhàng hơn. Nguyễn Vi chẳng thể thả lỏng bản thân, Diệp Tĩnh Hiên lại quá mạnh mẽ, không cho phép cô rút lui. Cứ thế, cô bị khuấy động tới mức chẳng thể thốt ra lời.

Bất kể là hiện tại hay quá khứ, Diệp Tĩnh Hiên luôn có cách khiến cho khuất phục. Anh chính là tử huyệt mà số phận đã định cho cô, luôn làm cô cam tâm tình nguyện trao tất cả cho anh. Anh không ngừng gọi “A Nguyễn” bằng một giọng trầm khàn, khiến trái tim cô tan chảy. Thân thể cô dần dần bùng lên một ngọn lửa, mà chỉ có anh mới có thể dập tắt.

Cuối cùng, Nguyễn Vi mệt tới mức không nhấc nổi cánh tay. Căn phòng sáng trưng khiến cô rất không thoải mái. Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng cũng tha cho cô, tắt hết đèn trong phòng. Lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại hôn cô từ trên xuống dưới. Cô không chịu nổi sự khiêu khích, mắng khẽ anh một tiếng rồi ôm chặt người anh.

Diệp Tĩnh Hiên có chút hơi hồi hận vì mình đã hơi thô lỗ, hỏi cô có đau không. Trước kia cũng thế, anh thường khiến cô bị rút hết sức lực. Đàn ông trong chuyện chăn gối quả nhiên đánh mất lí trí. Bình thường anh luôn yêu thương, chiều chuộng cô, đến khi lên giường cứ như bị ma nhập, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc.

Diệp Tĩnh Hiên vuốt ve cổ tay cô, nói rành rọt từng từ: “A Nguyễn, chỉ mình tôi có thể làm em đau.” Nguyễn Vi vô thức rút tay về nhưng anh không cho. Anh cầm tay cô áp lên mặt, tiếp tục lên tiếng: “Ngay cả bản thân em cũng không được.”

Buổi đêm yên tĩnh, cơn sóng tình đã qua trả lại bầu không khí trầm lặng. Nguyễn Vi cuộn người trong vòng tay Diệp Tĩnh Hiên, bỗng dung mong thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này. Tận cùng của tình yêu thật ra cũng chỉ là cam tâm tình nguyện mà thôi. Vào giây phút này, Nguyễn Vi mới thật sự nhận ra, cô yêu Diệp Tĩnh Hiên đến nhường nào.

Lúc Nguyễn Vi tỉnh dậy đã là trưa ngày hôm sau. Phòng ngủ đặc biệt yên tĩnh, cũng không thấy bóng dáng anh. Cô mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Đám thuộc hạ đi qua đi lại nhưng coi như Nguyễn Vi không tồn tại. Nơi này là Lan Phường, những việc cô từng làm trong quá khứ đủ chết cả trăm lần, biết thế nên cô cứ đi dọc theo hành lang mà không dám hỏi chuyện bọn họ.

Một lúc sau, có người từ hướng đông đi tới, gọi cô: “Chờ đã”.

Nguyễn Vi quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Tiêu. Hôm nay, cô ta mặc bộ váy dài màu đen kiểu dáng đơn giản, nhưng trông cô ta vẫn rất bắt mắt.

Nguyễn Vi đưa mắt ra sau Hạ Tiêu. Cô ta từ nơi đó đi ra, chứng tỏ Diệp Tĩnh Hiên đã ở bên cô ta trong suốt buổi sáng.

Chẳng có chuyện gì để nói với Hạ Tiêu, Nguyễn Vi liền quay người bỏ đi. Hạ Tiêu không phải loại hiền lành, lập tức đuổi theo, đứng chắn trước mặt đối phương. Cô ta không kiêng dè, quan sát Nguyễn Vi từ đầu đến chân. Cảm thấy khó chịu bởi ánh mắt dò xét đó, Nguyễn Vi định hỏi cô ta muốn gì nhưng Hạ Tiêu không cho cô cơ hội. Cô ta đột nhiên vung tay, tát bốp vào mặt Nguyễn Vi.

Đúng lúc này, Phương Thạnh chạy tới. Anh ta lập tức sai người đưa Hạ Tiêu đi.

“Chị Vi!” Phương Thạnh cúi xuống định xem chỗ bị đánh nhưng Nguyễn Vi đã ngoảnh mặt đi chỗ khác. Sau đó, cô tiếp tục bước đi, sắc mặt vô cảm.

Phương Thạnh lặng lẽ bám theo cô. Nguyễn Vi đành miễn cưỡng mỉm cười với anh ta: “Tôi về đây.”

Phương Thạnh đưa cô ra cổng rồi bố trí xe cho cô. Trong lúc chờ ô tô, anh ta đột nhiên mở miệng: “Hôm qua Hạ Tiêu đợ Tam ca suốt đêm.”

Nguyễn Vi cười nhạt. Đã đến nước này cô chẳng còn gì để nói: “Tối qua là tôi đê tiện, cô ta tức giận cũng phải thôi. Hiện giờ cô ta mới là người phụ nữ bên cạnh anh ấy nên cho rằng tôi cướp người của cô ta.”

Phương Thạnh ngậm ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Trước khi lên xe, Nguyễn Vi buông một câu: “Có điều, việc gì tôi phải tranh cướp với cô ta... Anh ấy vốn là của tôi.”

Phương Thạnh thở phào nhẹ nhõm, giúp cô đóng cửa xe: “Chị Vi đi đường cẩn thận.”

Buổi chiều mặt trời chói chang, xung quanh khu nhà ở phía đông trồng rất nhiều cây xanh nhưng vẫn bị nắng chiếu. Phương Thạnh và đàn em chặn

ở cửa thư phòng, không cho Hạ Tiêu vào trong. Cô ta đã đợi mấy tiếng đồng hồ, cố tình phơi nắng mà bọn họ chẳng mảy may động lòng. Nhìn vẻ mặt vạ năm không đổi của Phương Thanh, Hạ Tiêu cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng quay người chạy ra ngoài. Sợ cô ta gây chuyện nên Phương Thanh vội vã đuổi theo.

Giữa sân có một hòn non bộ khá lớn. Hạ Tiêu dừng ở đó, quan sát xung quanh, phát hiện không một bóng người. Khi Phương Thanh chạy qua, cô ta liền kéo anh ta lại.

Phương Thanh vẫn giữ bộ mặt lãnh đạm, đẩy tay cô ta ra: “Hôm nay Tam ca có việc bận. Mấy anh em ở tỉnh Nam đến Lan Phường, anh ấy phải tiếp từ sáng sớm nên mới không cho cô vào.”

“Có việc ư? Tôi qua anh ấy cũng bảo có việc. Con mụ què đó là ai? Cô ta dựa vào cái gì mà được ở phòng ngủ của anh ấy? Từ trước đến nay, anh ấy có bao giờ cho ai vào phòng đâu.” Hạ Tiêu không thể kiềm chế, cất cao giọng.

Phương Thanh làm động tác suyt, nhắc cô ta: “Cô không muốn chết thì nói be bé thôi.”

Hạ Tiêu lùi lại phía sau một bước, tựa người vào tảng đá: “Tôi chỉ muốn biết người phụ nữ đó là ai. Anh ấy rất thận trọng, ngay cả tôi cũng đề phòng. Tại sao con mụ què lại được đối xử khác biệt?” Giọng cô ta đã có chút nghẹn ngào: “Phương Thanh! Hồi đó anh đã đẩy tôi cho anh ấy, bây giờ lại đến cười nhạo tôi đúng không?”

Vẻ mặt Phương Thanh cuối cùng để lộ chút biểu cảm. Anh ta nhếch miệng: “Là Tam ca bảo tôi đi tìm cô. Cô vốn là người anh ấy cần.”

“Anh...” Hạ Tiêu chẳng biết nói gì hơn.

Hạ Tiêu vốn xuất thân bình dân, điều kiện gia đình không tốt. Vì có gương mặt và thân hình đẹp nên cô ta muốn tận dụng lợi thế này. Thới cấp ba, Hạ Tiêu theo học ở một trường nghệ thuật loại xoàng nên đến năm mười tám tuổi, tương lai vẫn mờ mịt. Khi đó, cô ta sẵn sàng làm bất cứ việc để được vào nghề.

Một người quản lý lừa đảo đã dẫn Hạ Tiêu tham dự buổi tiệc dành chon giới công tử nhà giàu trên du thuyền cao cấp. Buổi tối hôm ấy, cô ta bị ba người đàn ông dẫn đi. Bọn họ đều uống say nên rất càn rỡ. Cô ta sợ hãi, lao ra ngoài. Đám người đó chẳng biết trời cao đất dày, sống chết cũng phải bắt bằng được cô ta. Hạ Tiêu bị đuổi theo sát nút trên hành lang. Trong lúc tuyệt vọng, cô ta vô tình đâm sầm vào Phương Thạnh. Lúc bấy giờ, anh ta cũng lạnh lùng vô cảm như bây giờ. Nhưng chỉ với vài ba câu nói, anh ta đã giải quyết được đám người kia, sau đó đi về phía Hạ Tiêu.

Nơi càng bần thiêu càng chói mắt, Hạ Tiêu không bao giờ quên hành lang trải thảm đỏ, đèn sáng lung linh đó. Cô ta vẫn nhớ mình được Phương Thạnh đỡ đứng dậy. Anh ta cởi áo, khoác lên người cô ta rồi bảo cô ta đi theo mình.

Cuối cùng, Phương Thạnh đưa Hạ Tiêu đi gặp Diệp Tĩnh Hiên. Từ đó về sau, cô ta trở thành người của Đại đường chủ Kính Lan Hội. Cô ta không còn phải lo lắng bất cứ điều gì, muốn thành danh sau một đêm cũng không phải là điều khó khăn.

Người đàn ông như Diệp Tĩnh Hiên một khi tỏ ra dịu dàng thì vô cùng cuốn hút. Hạ Tiêu lún sâu lúc nào không hay. Cô ta thích người đàn ông này, đặc biệt là sau này, anh ta chỉ giữ lại mình cô. Hạ Tiêu có chỗ dựa nên chẳng sợ trời đất. Cho tới khi cô ta sắp vượt quá giới hạn cho phép, vẫn là Phương Thạnh nhắc nhở cô ta.

Anh ta nói: “Cô hãy ở bên cạnh Tam ca, đừng chường mặt ra trước thiên hạ cũng đừng gây chuyện thì có thể sống lâu hơn một chút.” Hạ Tiêu hiểu ý,

cuối cùng lựa chọn công việc người mẫu hạng xoàng.

Hôm nay đứng bên ngoài máy tiếng, đầu óc quay cuồng nhưng Hạ Tiêu quyết không chịu bỏ đi. Chẳng khai thác được gì từ Phương Thanh, cô ta lại định đi về phía thư phòng của Diệp Tĩnh Hiên. Phương Thanh cũng không can ngăn. Đi vài bước, cô ngồi xuống chiếc ghế trên hành lang, ngoảnh đầu liếc nhìn Phương Thanh một cái.

Năm xưa, chứng kiến cảnh cô gái trẻ co rúm ở góc hành lang, bờ vai trần run rẩy, anh ta có chút thương xót nên cởi áo, khoác lên người cô ta. Cho tới bây giờ, chút thương xót vẫn còn tồn tại, anh ta mở miệng: “Cô nên nhớ, một khi đặt chân vào cánh cổng này, chúng ta đều có vị trí của mình. Tam ca giao tâm lung của anh ấy cho tôi, có nghĩa trừ khi tôi chết, bằng không bất cứ kẻ nào cũng đừng mơ động đến anh ấy. Về phần cô... vị trí của cô là ở bên cạnh Tam ca. Ai cũng có lúc mệt mỏi, Tam ca đã không muốn chị Vi biết bí mật thì cô phải chịu trách nhiệm giữ bí mật này đến cùng.”

Một vật thay thế có được ngày hôm nay, cũng coi như là cái phúc của Hạ Tiêu. Cô ta im lặng hồi lâu, không có phản ứng quá khích.

Hạ Tiêu cứ nhìn chằm chằm xuống mấy viên gạch đá hoa dưới chân. Cho tới khi Phương Thanh tưởng đối phương không còn gì để nói thì cô ta đột ngột lên tiếng: “Làm gì có người nào mà Diệp Tĩnh Hiên không giành được? Nếu anh ta thật sự yêu con mụ què đó, họ đã ở bên nhau từ lâu.”

Phương Thanh cười khẽ một tiếng. Hạ Tiêu rất hiếm khi thấy anh ta cười nên kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện ngay cả khóe mắt người đàn ông này cũng cong cong, tựa như anh ta nghe được câu chuyện vô cùng hài hước.

“Yêu và ở bên nhau là hai điều hoàn toàn khác biệt.” Cuối cùng, Phương Thanh nói với cô ta. Hạ Tiêu không phân biệt nổi câu nói này mấy phần thật, mấy phần giả. Cô ta chưa kịp ngẫm nghĩ sâu hơn, đối phương đã nhanh chóng khôi phục vẻ mặt thờ ơ.

Hạ Tiêu vẫn cúi đầu nhìn những viên gạch. Trên viên gạch bỗng dưng xuất hiện một giọt nước, cô ta liền di chân xóa sạch. Sau đó, cô ta đứng dậy đi về phía thư phòng. Phương Thanh nói đúng, ai nên về vị trí của người đó.

Mãi đến buổi chiều, đám khách mới ra về. Buổi tối Hạ Tiêu ở lại nhưng Diệp Tĩnh Hiên dường như chẳng có tâm trạng để ý đến cô ta. Sau đó, anh sai người đưa Hạ Tiêu về. Cô ta cảm thấy vô cùng âm ức. Trong lòng có muôn vàn điều thắc mắc nhưng bắt gặp vẻ mặt trầm mặc của Diệp Tĩnh Hiên, cô ta lại chẳng dám hỏi, cứ thế ngoan ngoãn rời đi.

Diệp Tĩnh Hiên quay về phòng ngủ tìm Nguyễn Vi. Thuộc hạ nói cô đã ra về, anh cũng không ngạc nhiên, ngó nhìn xung quanh rồi bảo người dọn dẹp phòng.

Phương Thanh đi tiễn đám người ở tỉnh Nam, nhanh chóng quay về. Anh ta nói nhỏ: “Mấy năm nay, anh trai Tiểu Ân đã gây dựng được chút ít thanh thế. Đương yên đương lành tự nhiên mò đến thành phố Mộc, chứng tỏ anh ta đã nghe được thông tin gì đó.”

Tiểu Ân chết trong vụ Phương Uyển, nhà còn một người anh trai tên Hứa Trường Kha. Hứa Trường Kha cũng là thuộc hạ của nhà họ Diệp. Sau sự việc đó, Diệp Tĩnh Hiên không yên tâm, sợ Hứa Trường Kha ôm mối hận trong lòng nên không để anh ta bên cạnh mình mà cử đi quản lý một khu vực.

“Cái chết của Tiểu Ân đúng là đáng tiếc nhưng sự việc đã xảy ra rồi, chẳng thể nào thay đổi. Hứa Trường Kha phải kìm nén bao nhiêu năm qua...” Diệp Tĩnh Hiên khẽ chau mày, “Chắc chắn cậu ta đã nghe nói A Nguyễn đang ở thành phố Mộc nên mới tìm đến đây nhằm mục đích trả thù cho em trai. Cậu ta ở đây nói nhăng nói cuội một ngày, thực ra cũng chỉ muốn biết tôi đã tìm ra cô ấy hay chưa.”

Nhìn thấy người làm thu dọn hai bộ quần áo của Nguyễn Vi, anh thở dài: “Chỗ tôi lộ liễu quá, cô ấy nên quay về nhà thì hơn. Nơi đó không dễ bị phát hiện.”

Phương Thanh tiếp lời: “Xin Tam ca hãy yên tâm, em đã cử người bảo vệ chị Vi. Hơn nữa... Nghiêm Thụy sống cùng nhà, cũng coi như có người bên cạnh. Tuy không điều tra ra thân phận của anh ta, nhưng chị Vi ở bên anh ta ba năm mà vẫn yên lành chứng tỏ anh ta sẽ không làm hại chị ấy.”

Nhắc đến Nghiêm Thụy, ánh mắt Diệp Tĩnh Hiên liền sa sầm. Anh ta bảo người làm rời phòng, ngồi xuống sofa rồi nói với Phương Thanh: “Tôi không tin người đàn ông đó “sạch sẽ” đến thế. Nếu không phải vì mục đích khác... với trạng thái tinh thần của A Nguyễn, sẽ chẳng có người bình thường nào thu nhận cô ấy.”

“Nhưng chúng ta đã điều tra mãi cũng chỉ nắm được thông tin, nhà Nghiêm Thụy hoạt động trong ngành giáo dục, bố mẹ đều là giáo sư. Học xong thạc sĩ, anh ta được giữ lại trường dạy môn tiếng Anh, đúng là chẳng có vấn đề gì đặc biệt. Ngay cả bạn bè của anh ta cũng đơn giản, đều là đồng nghiệp trong trường.”

“Có thật anh ta chẳng có quan hệ với Kính Lan Hội hay không?” Diệp Tĩnh Hiên ngửa đầu ra sau, bóp huyệt thái dương. “Hơn mười năm trước, tôi đã từng gặp Nghiêm Thụy ở Lan Phường, mặc dù anh ta không có tên trong danh sách những người dự tiệc gia đình.”

Năm đó, Diệp Tĩnh Hiên mười tám tuổi, vừa mới ra đời nhưng đã nổi danh ở tỉnh Nam. Thế nên anh được phép đến thành phố Mộc, tham dự tiệc gia đình mỗi năm chỉ tổ chức một lần vào dịp Tết Trung thu của Kính Lan Hội.

Đây là truyền thống của bang hội. Thời điểm ấy, Hoa tiên sinh nắm quyền. Người đàn ông này rất xem trọng quy tắc, luật lệ nên Tết Trung thu

năm nào cũng tổ chức tiệc gia đình. Bình thường chỉ các đường chủ quan trọng mới được mời đến Lan Phường, gặp gỡ và cùng ăn bữa cơm với Hội trưởng.

Khi ấy Diệp Tĩnh Hiên còn trẻ, lại chỉ tình cờ gặp qua Nghiêm Thụy nên chẳng để ý. Nếu không phải người đàn ông này liên quan đến Nguyễn Vi, có lẽ anh cũng coi đôi phương như người xa lạ mà thôi.

Phương Thanh im lặng một lúc rồi cất giọng chắc nịch: “Ít ra, chúng ta có thể khẳng định Nghiêm Thụy không phải là người của Trần Dĩ. Nếu đúng, anh ta đã ra tay với chị Vi từ lâu.”

Diệp Tĩnh Hiên bóp trán, lãnh đạm mở miệng: “Đây là nguyên nhân anh ta giữ được mạng sống đến ngày hôm nay.”

Anh nhắm nghiền đôi mắt, bắt đầu cảm thấy đầu đau râm ran. Căn phòng trở nên yên tĩnh, Phương Thanh đứng sang một bên.

Diệp Tĩnh Hiên cố gắng nghĩ điều gì đó để phân tán sự chú ý nhưng trong đầu anh toàn là dáng vẻ căng thẳng của Nguyễn Vi khi bị trêu chọc. Cô bé ngốc đó nhớ anh, khóc không thành tiếng, lại gắng sức ôm chặt anh.

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên thở dài, bóp trán, ép bản thân chịu đựng cơn đau. Anh đã trải qua ba năm như vậy, ba năm với vô số đêm đau đớn đến mức đầu muốn nổ tung, nhưng anh đều vượt qua.

Hồi Diệp Tĩnh Hiên mới tỉnh lại, ngay cả bác sĩ cũng kinh ngạc khi trí nhớ của anh vẫn còn nguyên vẹn. Tất cả là ý trời, anh hận bản thân không thể quên hết mọi chuyện. Nhưng cũng nhờ những ký ức đó, anh mới có thể vượt qua cơn đau, tiếp tục sống. Cuộc đời này bị hủy hoại trong tay cô, anh cũng chấp nhận.

7

Sẽ không buông tha

Sau khi rời khỏi Lan Phương, Nguyễn Vi tiện đường qua cửa hàng hoa dọn dẹp, mãi buổi chiều mới về nhà. Bình thường giờ này Nghiêm Thụy ở trường học. Trong lòng cô hết sức hỗn loạn, chuyện tối qua khó nói rõ, may mà anh không ở nhà. Nhưng vừa mở cửa, cô liền nhìn thấy Nghiêm Thụy đang ngồi trước máy tính trong phòng khách. Anh dường như đang đợi cô.

Nguyễn Vi ngẩn người, khẽ chào một câu rồi đi rót nước. Cho tới khi cô quay lại phòng khách, Nghiêm Thụy không nói một lời. Nghiêm Thụy cảm thấy mất tự nhiên, đành mở miệng giải thích: “Con chó em nuôi ngày xưa bị ốm nên anh ấy đưa em về thăm nó. Sau đó, em đưa nó đi bệnh viện, vì muộn quá nên...”

Nghiêm Thụy “ừ” một tiếng, ngẩng đầu nhìn cô: “Em không cần giải thích với anh. Anh có là gì của em đâu, em qua đêm với ai là chuyện của em. Anh chỉ gọi điện xem em có mang chìa khóa không, có về không mà thôi.”

Giọng Nghiêm Thụy đều đều nhưng Nguyễn Vi biết trong lòng anh không vui. Một điều đáng buồn là, từ trước đến nay, cô cứ vô tư đón nhận lòng tốt của người đàn ông này, nhưng coi như không biết tâm ý của anh, cuối cùng lại sợ gây tổn thương cho anh.

Nguyễn Vi cúi đầu im lặng. Nghiêm Thụy thở dài: “Lại đây anh xem nào.”

Cô do dự một lát rồi đi về phía anh. Nghiêm Thụy nắm tay cô, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường: “Mặt em sao thế? Ai đánh em hả?” Anh hỏi.

Thấy cô không trả lời, anh lại hỏi: “Diệp Tĩnh Hiên à?”

Nguyễn Vi lắc đầu. Sợ anh hiểu lầm, cô vội nói: “Không phải anh ấy.”

“Là ai?”

Biết bộ dạng của mình rất khó coi, cũng không có cách nào giải thích, cô đành trả lời: “Một người phụ nữ khác. Em vô tình gặp cô ta.”

Nghiêm Thụy lập tức hiểu ra vấn đề. Anh buông tay cô, đi lấy khăn mặt ướt lau mặt cho cô. Anh lại hỏi: “Biết rõ cậu ta có người đàn bà khác em còn ở lại, cậu ta ép em à?”

Nguyễn Vi lắc đầu, nắm lấy tay anh, ra hiệu anh dừng lại. Nghiêm Thụy thuận theo động tác của cô, ôm cô vào lòng.

“Thật ra anh đã biết chuyện quá khứ của em. Không phải anh cố ý, hỏi em đi gặp bác sĩ, anh đã tình cờ nghe được.” Anh nói.

Nguyễn Vi đã nghĩ thông suốt. Dù Nghiêm Thụy biết hay không cũng không quan trọng. Cô đẩy người anh, cất giọng nhỏ nhẹ: “Diệp Tĩnh Hiên không ép em, là em tự nguyện ở lại.”

Nghiêm Thụy buông người cô, giơ tay tháo kính trắng, để lộ đôi mắt ôn hòa.

Nguyễn Vi không biết bao nhiêu lần tự nhủ, một người đàn ông xuất sắc, tốt tính đến thế có thể hết lòng vì một người phụ nữ lưu lạc, thân kinh có vấn đề như cô thì đó là phúc đức của cô. Nếu giữa cô và Diệp Tĩnh Hiên

không tồn tại hai mươi năm quá khứ kia, không có vụ Phương Uyên, nếu giữa hai người chỉ là cuộc gặp gỡ tình cờ, đến với nhau một cách tự nhiên, chắc chắn sẽ là một kết cục hoàn toàn khác.

Cô cũng biết, con người sống trên đời lấy đâu ra nhiều tình cảm oanh oanh liệt liệt, thế nên cần trân trọng cuộc sống bình yên hiện tại. Tuy nhiên, tình cảm đâu phải là thứ muốn từ bỏ là có thể từ bỏ.

Thấy mặt Nguyễn Vi không sao, Nghiêm Thụy liền lên gác. Bước lên cầu thang, anh không nhìn được, dừng lại nói: “Nguyễn Vi, phụ nữ cần biết coi trọng bản thân, người khác mới tôn trọng em. Em thế này là sao hả? Bởi vì năm xưa em hại Diệp Tĩnh Hiên nên bây giờ quay về bù đắp cho cậu ta?”

Câu nói này đã đánh Nguyễn Vi về nguyên hình. Cô siết chặt chiếc khăn mặt trong tay, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô đã sớm nhận ra, với hoàn cảnh của mình, quay về tìm Diệp Tĩnh Hiên ngoài muốn chết không còn cách giải thích nào khác. Nghiêm Thụy không may mắn giữ chút thể diện cho cô, nhưng những lời anh nói đều là sự thực. Nhưng ba năm trước tận mắt chứng kiến thảm cảnh, cô không chịu tha cho bản thân cũng không chịu kết thúc sinh mạng mà sống lay lắt đến ngày hôm nay, chẳng qua chỉ vì một nguyên nhân.

“Anh nói đúng. Nhưng anh không hiểu một điều...” Nguyễn Vi cất giọng run run: “Thân phận của em là giả, mục đích tiếp cận anh ấy cũng là giả. Từ đầu đến cuối đều là giả, chỉ có chuyện em yêu Diệp Tĩnh Hiên là thật.”

Nghiêm Thụy không nói thêm bất cứ điều gì. Cả buổi tối ngôi nhà hoàn toàn chìm trong tĩnh lặng.

Nguyễn Vi về phòng tìm sợi dây chuyền và cái lược. Hôm gặp lại Diệp Tĩnh Hiên, cô về nhà là để lấy đồ vật này. Đây là thói quen từ nhỏ, sống chết cô cũng phải mang theo đồ vật cá nhân bên người mới yên tâm.

Sau một hồi bần thần, cô để lược và dây chuyền xuống dưới gối, ép bản thân đi ngủ. Nhưng đến nửa đêm, cô vẫn không tài nào chợp mắt, trong đầu toàn là ý nghĩ hỗn loạn.

Vết sẹo trên trán Diệp Tình Hiên, mùi thuốc lá tỏa ra từ người anh, anh ôm cô, cô muốn anh đến phát điên... Tất cả hình ảnh đó chồng chéo lên nhau, như tảng đá nặng đè lên ngực khiến cô khó thở. Đến lúc không thể kiềm chế bản thân, cô liền hít sâu một hơi, không ngừng bóp chặt vòng cao su trên cổ tay. Một lúc sau, tâm trạng dần lắng xuống, cô mới cảm thấy đỡ hơn.

Bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng gió ngoài cửa sổ. Nguyễn Vi xuống giường đi đóng cửa sổ, bất chợt nghe thấy tiếng động khẽ ngoài phòng khách. Giờ này Nghiêm Thụy đã ngủ, hơn nữa anh ở tầng trên. Ai đang lục xục ở bên ngoài giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?

Nguyễn Vi trở nên căng thẳng trong giây lát. Cô tiến lại gần cửa ra vào, tiện tay lần mò trên bàn. Vì cô từng có khuynh hướng tự ngược đãi nên đồ vật sắc nhọn đã bị Nghiêm Thụy thu mất. Tuy không tìm thấy thứ gì nhưng bỗng dưng cô trở nên bình tĩnh.

Nguyễn Vi đã sớm biết có ngày sẽ có kẻ tìm cô trả thù. Chỉ cần không liên lụy đến Nghiêm Thụy, cô thế nào cũng xong. Nguyễn Vi hít một hơi sâu, mở cửa phòng ngủ. Phòng khách tối om. Cô đi ra ngoài, phát hiện đèn phòng bếp bật sáng.

Nghiêm Thụy sợ đánh thức cô nên chỉ bật đèn bếp. Anh đang nhẹ nhàng mở tủ lạnh. Nhìn thấy Nguyễn Vi, anh mỉm cười: “Được rồi, chúng ta không nhắc đến chuyện đó nữa. Em chưa ăn tối nên anh xuống làm bánh sandwich cho em.”

Nguyễn Vi ngẩn người. Cả ngôi nhà tối om, chỉ nơi anh đứng tràn ngập ánh sáng ấm áp. Ngẫm lại mới thấy, dù không bằng lòng về cô nhưng cuối

cùng anh vẫn là người giảng hòa trước, còn sợ cô đói bụng không ngủ được.

Nghiêm Thụy một mình bận rộn. Đằng sau mãi vẫn không có động tĩnh, anh liền ngoảnh đầu, hỏi Nguyễn Vi: “Sao thế? Em bật đèn lên đi.”

Cô đột nhiên lao tới, ôm anh từ phía sau. Nghiêm Thụy liền dừng động tác. Cảm nhận được cơ thể cô run run, tựa như nỗ lực đè nén điều gì đó, anh bất động một hồi mới mỉm cười vỗ tay cô: “Em mơ thấy ác mộng à?”

Nghiêm Thụy thì thầm: “Nghiêm Thụy, em đã từng thử thích anh... Nếu ngày nào đó em bị mất trí như trong phim truyền hình, chắc chắn em sẽ bám lấy anh, chết cũng không buông tay.” Nói xong, cô liền thả tay xuống.

Lúc ôm Nghiêm Thụy, Nguyễn Vi cảm thấy rất yên lòng, nhưng trái tim không chút gợn sóng đến mức tĩnh lặng. Không như Diệp Tĩnh Hiên, chỉ cần nhìn anh, cơ thể và linh hồn của cô phảng phất không thuộc về bản thân cô nữa. Nguyễn Vi biết mình không phải là người phụ nữ tốt. Cô từng dao động, từng ích kỷ, từng có ý nghĩ, đợi mười hay hai mươi năm sau, nếu cô quên được Diệp Tĩnh Hiên, nếu Nghiêm Thụy vẫn còn ở đó, cô sẽ gả cho anh. Tuy nhiên, cuộc đời giống một màn kịch, chưa diễn đến phút cuối chẳng ai biết được kết cục. Con người không thể không tin vào số mệnh, Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng cũng không tha cho cô.

Nghiêm Thụy từ đầu đến cuối chẳng có phản ứng. Anh tiếp tục làm bánh sandwich rồi đưa cho Nguyễn Vi, ngồi cạnh nhìn cô ăn.

Hôm nay cả hai đều mệt mỏi, Nghiêm Thụy không muốn nói những lời vô nghĩa. Anh chỉ bảo: “Tình yêu không phải là cái cớ, em phải đối mặt với sự thực là em và cậu ta không có tương lai. Diệp Tĩnh Hiên là người của Kính Lan Hội. Đó là nơi như thế nào chắc em biết rõ hơn ai hết.” Anh đưa khăn giấy cho cô, ra hiệu cô chùi khóe miệng mới tiếp tục lên tiếng: “Hồi ấy em mới hai mươi tuổi đã phải mang gánh nặng đè vai. Anh biết em mạo

hiếm làm nội gián bởi vì lương tâm với người cha nuôi đã khuất. Sự việc đã xảy ra, chẳng có cách nào thay đổi. Em nên nhìn về phía trước thì hơn.”

Nguyễn Vi mặc ghen. Bánh sandwich chỉ có rau xà lách và xúc xích, mùi vị nhẹ nhàng nhưng cô nuốt không trôi. Cô quay ra định tìm nước uống. Nghiêm Thụy liền đưa cốc trà đã pha sẵn, tiện thể nắm tay cô.

Anh tưởng nói cô cố chấp nhưng thật ra bản thân anh cũng vậy. Anh đã nghe nói về quá khứ của cô từ trước khi gặp cô. Có người nhờ anh sắp xếp chỗ trú chân tạm thời ở thành phố Mộc cho cô gái này. Khi ấy, anh chẳng bận tâm đến quá khứ của cô, giúp cô là việc dễ như trở bàn tay. Lúc đó khóa anh dạy vừa tốt nghiệp nên được rảnh rỗi. Anh vốn định đi nước ngoài du lịch, chỉ vì giúp cô nên mới ở lại.

Tình hình của Nguyễn Vi lúc đó rất tệ. Ngay cả người nhờ Nghiêm Thụy cũng lo cô tìm đến cái chết nên dặn anh đặc biệt quan tâm, kiểu gì cũng phải bảo toàn mạng sống của cô. Tuy nhiên, biểu hiện của Nguyễn Vi nằm ngoài dự kiến của anh. Từ đầu đến cuối, cô luôn giữ một ý chí sinh tồn mãnh liệt, bất kể nhiều lúc không thể khống chế bản thân. Cô tích cực tham gia trị liệu, nỗ lực để bản thân khỏi bệnh.

Thời gian vừa đến thành phố Mộc, Nguyễn Vi mới hai mươi ba tuổi nhưng cô tựa như đã trải qua một kiếp người. Chân có tật, cô thường bị mất ngủ và ăn uống kém nên dáng vẻ tiều tụy. Một thời gian sau, khí sắc của cô mới tốt hơn một chút. Là một người phụ nữ yếu ớt, vậy mà cô có thể nghiên rãng vượt qua tất cả. Cô đối mặt với cái chết của Diệp Tĩnh Hiên một cách kiên cường. Nhiều lúc Nghiêm Thụy thắc mắc, không hiểu cô lấy đâu ra nhiều dũng khí đến thế.

Sau đó, anh phát hiện mình, có lẽ cuộc đời quá thuận buồm xuôi gió, từng gặp nhiều đóa hoa hồng xinh tươi nên anh mới đặc biệt để tâm đến bông tường vi đại này. Thích một người là chuyện bản thân khó có thể khống chế. Vì vậy, dù biết giữa Nghiêm Thụy và Diệp Tĩnh Hiên có một

quá khứ sâu đậm, anh vẫn muốn thử một lần. Chỉ cần cô đồng ý ở lại, anh sẽ cho cô một cuộc đời khác.

Nghiêm Thụy nắm tay Nguyễn Vi, cất giọng chân thành: “Không phải anh thương hại em, mà là anh thật sự thích em.”

Nguyễn Vi cúi đầu, một lúc sau mới lên tiếng: “Nhưng em đã chẳng còn gì cho anh.” Cuộc đời này, cô đã trao cả thân thể, trái tim và tất cả sự si mê cuồng dại cho người đàn ông khác. Điều này thật không công bằng với Nghiêm Thụy.

Anh còn định mở miệng, Nguyễn Vi đã đứng dậy thu dọn bát đĩa. Thấy anh vẫn không nhúc nhích, cô giục anh đi nghỉ trước.

Đêm hôm ấy, không chỉ hai người trần trọc mà ở Lan Phường cũng có người không yên giấc. Sáng sớm hôm sau, Trần Dữ ngồi ở phòng mình, trầm tư hồi lâu. Cuối cùng, không nhịn nổi, anh ta căn thời gian rồi gọi điện thoại.

Mười giờ sáng là thời điểm không sớm không muộn, người ở đầu kia thường được rảnh rỗi. Chỉ sau đôi ba câu, người ấy đã đoán ra Trần Dữ gặp khó khăn gì.

Trần Dữ cất cao giọng: “Tiên sinh, năm xưa Diệp Tĩnh Hiên đầy dã tâm lại không an phận, mục tiêu chính là Lan Phường. Tiên sinh đã dặn không được áp chế cậu ta, để phản tác dụng. Thế nên tôi mới cho phép cậu ta dọn vào Lan Phường, còn giao chức Đại đường chủ. Bây giờ, đôi cánh của cậu ta cứng rồi, trong tay nhiều đàn em nên chẳng coi tôi ra gì.”

Trần Dữ vẫn còn trẻ, tiếp quản Kính Lan Hội là chuyện ngoài ý muốn. Cả cuộc đời anh ta đi theo đuôi người khác quen rồi. Nếu không phải anh trai Trần Phong chết trong biến cố, anh ta làm gì có cơ hội ngồi lên ghế Hội

trưởng. Nhưng dù thế nào, bây giờ anh ta là chủ nhân của Kính Lan Hội, thử hỏi làm sao có thể nuốt cục tức này?

Giọng của người đầu kia điện thoại rất chậm rãi, nghe qua cũng biết sức khỏe không tốt. Nhưng người ấy vừa lên tiếng, Trần Dữ lập tức im miệng.

Đối phương dường như không hề để ý đến sự phẫn nộ và bất bình của Trần Dữ, từ tốn nói sang vấn đề khác: “Lúc tôi mang Hắc Tử về nhà, các chú đều sợ hãi, kêu rắn độc không nuôi được đâu. Vậy mà cuối cùng tôi cũng nuôi nó bao năm.”

Hắc Tử là tên một con rắn Mamba đen có độc. Loài này không thể nuôi làm thú cưng, vậy mà người ấy đã nuôi ở bên mình bao nhiêu năm. Trần Dữ tuy mới làm Hội trưởng một năm, tiền bộ chưa nhều nhưng ít ra cũng có chút giác ngộ. Anh ta cung kính đáp lời: “Là tôi không có bản lĩnh, mong Tiên sinh giúp tôi nghĩ cách. Dầu sao chúng ta vẫn chưa lấy được con chip, mà nó liên quan đến bao nhiêu anh em của Kính Lan Hội, còn cả tỉnh Nam nữa. Đó đều là tâm huyết của Tiên sinh.”

Đối phương cười nhạt: “Vì vậy tôi mới nhắc chú, nuôi động vật nguy hiểm rất đơn giản, không cần nghĩ ngợi nhiều. Có hai cách, hoặc là khiến nó phục tùng, hoặc là chú cho nó thứ nó cần, một khi nó hài lòng tự nhiên sẽ ngoan ngoãn vâng lời.” Người ấy không nể mặt, bồi thêm một câu: “Rõ ràng chú chẳng có thủ đoạn khiến Diệp tam phục tùng, do đó chỉ có thể chọn cách thứ hai. Hội ấy cậu ta muốn quyền lực, vì vậy tôi mới bảo chú đừng chèn ép, cứ cho cậu ta thứ cậu ta muốn. Một nơi loạn như tỉnh Nam mà cậu ta ổn định được, chứng tỏ cũng là nhân tài hiếm có. Chú không hề bị lỗ trong cuộc mua bán này.”

“Nhưng đầu Diệp Tĩnh Hiên bị tổn thương, giờ không bình thường đến mức nhất quyết bảo vệ người đàn bà đó. Năm xưa cô ta ăn cắp con chip là nhằm mục đích đánh đổ Kính Lan Hội. Hiện giờ cô ta ở thành phố Mộc

nhưng Diệp Tĩnh Hiền dám chống lại tôi. Đây chẳng phải hành động tạo phản hay sao?”

Trần Dữ tỏ ra sốt ruột nhưng người ở đầu kia vẫn thản nhiên như thường lệ: “Thế thì chú không hiểu rồi. Chú mà không đáp ứng thứ cậu ta cần, đương nhiên cậu ta sẽ cần chết chú.”

“Tôi...” Trần Dữ ngậy ra.

“Vớی chú, người phụ nữ đó chỉ là một kẻ đáng chết, nhưng vớی cậu ta thì sao?”

“Ý của Tiên sinh là... tôi nên giữ lại mạng sống của Nguyễn Vi?” Trần Dữ đứng bật dậy, cất cao giọng: “Không đời nào!” Ý thức được phản ứng quá khích của mình, anh ta liền ngậm miệng.

Đối phương không tức giận. Tựa như đã nói hết những điều cần nói, chẳng còn hứng thú tiếp tục cuộc trò chuyện, người ấy cất giọng biếng nhác: “Tùy chú thôi. Chú là Hội trưởng, cứ tự quyết định. Dù sao cũng chỉ có một ván cờ, thắng hay thua đều là việc của chú.”

“Tiên sinh...” Trần Dữ muốn nói tiếp nhưng đầu kia đã đổi người nghe máy. Nhà đối phương có mấy người làm lớn tuổi. Họ thường nghe máy thay chủ nhân, ngữ khí vừa khách sáo vừa lãnh đạm: “Hội trưởng, Tiên sinh đi đọc sách rồi. Nếu còn việc gì, xin hãy nói lại vớی tôi.”

Trần Dữ đành cúp điện thoại. Thời tiết nóng dần, bên ngoài loáng thoáng tiếng ve kêu. Âm thanh không lớn nhưng luôn tồn tại, giống như vô số cặp mắt ở Lan Phường. Mọi người nịnh nọt lấy lòng anh ta, nhưng cũng dõi theo anh ta ở khắp mọi nơi, để chờ tìm kẽ hở.

Đây chỉ là một con đường bề ngoài tĩnh lặng nhưng bên trong ẩn giấu vô số chuyện đáng sợ vô cùng. Bang hội quá lớn, ai cũng muốn ngồi lên vị trí

chủ nhân nhưng không phải ai cũng làm được.

Trong lòng bức bối, càng nghĩ càng cảm thấy không thể nuốt trôi cục tức, Trần Dĩ liền gọi thuộc hạ vào hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”

“Đại đường chủ không cho chúng tôi tiếp cận Nguyễn Vi.”

Câu nói này hoàn toàn chọc giận Trần Dĩ. Anh ta liền gạt hết đồ trên bàn xuống đất, quát to: “Rốt cuộc ai mới là Hội trưởng hả? Thằng đó không cho thì các cậu cũng thôi à? Mau đi bắt người đàn bà đó về cho tôi.”

Lúc nhận được điện thoại, Phương Thanh cùng Diệp Tĩnh Hiên đang ở trên ô tô. Buổi sáng, Diệp Tĩnh Hiên có việc phải vào thành phố. Vì thuận đường nên anh qua phim trường đón Hạ Tiêu cùng về, hai người ngồi ở ghế sau.

Phương Thanh quay người, hạ giọng: “Tam ca, người ở Hủ viện nhắn tin, Hội trưởng không ngồi yên được nữa.”

Ngã tư phía trước đang đèn đỏ, Diệp Tĩnh Hiên nói với tài xế: “Vượt đi! Đến cửa hàng hoa cho tôi.”

“Nhưng...” Phương Thanh đưa mắt qua Hạ Tiêu, ý tứ quá rõ ràng.

Diệp Tĩnh Hiên liền bảo tài xế dừng xe. Tài xế xuống mở cửa bên Hạ Tiêu đang ngồi. Cô ta ngỡ ngàng, không hiểu xảy ra chuyện gì, liền quay đầu hỏi anh: “Sao thế ạ?”

Diệp Tĩnh Hiên cúi xuống ôm cô ta, cất giọng vỗ về: “Em về nhà trước đi!”

Hạ Tiêu kinh ngạc nhìn anh. Cô ta còn chưa kịp phản ứng, Diệp Tĩnh Hiên đã ngồi thẳng người, nhắc lại: “Tiêu Tiêu, xuống xe đi!”

Nghe giọng điệu của anh, Hạ Tiêu biết anh đang kiềm chế tâm trạng. Cô ta không dám thắc mắc, vội vàng xuống xe, một mình đứng bên vệ đường. Hôm nay quay quảng cáo nên cô ta đi đôi giày gót nhọn cao hai mươi phân, đi hai bước đã thấy mệt.

Hạ Tiêu không ngờ bản thân rơi vào tình cảnh này. Bởi vì Diệp Tĩnh Hiên đích thân đến đón nên cô ta cố tình chọn bộ váy đẹp, thành ra bây giờ đứng bên lề đường trông đặc biệt nổi bật. Mọi người đi qua đều ngoái đầu nhìn cô ta.

Hạ Tiêu đi bộ một lúc lâu mà không bắt được taxi. Cô ta càng nghĩ càng thấy nực cười. Cô ta chẳng qua chỉ là vật thể thân được nhật về, đáng lẽ nên giữ sự tỉnh táo, nhưng đôi lúc cô ta quên mất điều đó.

Trong lúc Hạ Tiêu thất thần, bỗng có người đi đến, cất giọng lãnh đạm: "Cô chịu khó chờ ở đây một lúc, tôi gọi xe đưa cô về."

Hạ Tiêu ngoảnh đầu, liền nhìn thấy Phương Thạnh. Cô ta bật cười thành tiếng, hỏi: "Là anh ấy hay anh không yên tâm?"

Hôm nay Hạ Tiêu trang điểm nhẹ, gương mặt xinh đẹp rạng ngời dưới ánh mặt trời. Phương Thạnh vẫn giữ vẻ mặt xa cách như thường lệ. Vài giây sau, anh ta mới trả lời: "Tam ca có việc gấp. Anh ấy tự mình lái xe nên tôi cũng phải xuống ở đây."

Câu giải thích cứng nhắc nhưng khiến tâm trạng Hạ Tiêu tự nhiên dễ chịu hơn nhiều. Cô ta nghĩ, Diệp Tĩnh Hiên đối xử với cô ta không tồi. Tính anh chẳng phải hiền hoà, nhiều lúc lên cơn đau đầu cũng khó kiềm chế. Vậy mà anh ta rất hiếm khi nổi nóng với cô ta, thỉnh thoảng còn vô cùng dịu dàng, khiến cô ta vừa yêu vừa sợ. Nằm bên cạnh Diệp Tĩnh Hiên như trên bờ vực thẳm, hễ trở mình là có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Chính vì thế,

cô ta ra sức túm chặt chút dụn dụn mà anh bố thí, không nghĩ tới những chuyện khác.

Phương Thạnh ngược lại từ đầu đến cuối chỉ là người qua đường làm tròn trách nhiệm, lúc nào cũng lịch sự và xa cách. Hình bóng của anh ta trong ấn tượng của Hạ Tiêu hết sức mơ hồ. Vậy mà rất lạ là Phương Thạnh luôn khiến cô ta cảm thấy ấm áp trong lòng.

Đứng chờ một lúc, Hạ Tiêu hỏi Phương Thạnh: "Xảy ra chuyện gì thế? Chiều nay anh ấy không đến quán cà phê à?"

Phương Thạnh lắc đầu. Hạ Tiêu lẩm bẩm: "Trước kia anh ấy cũng từng có việc đột xuất, nhưng chưa bao giờ bỏ rơi tôi giữa đường thế này. Có phải con mụ què tìm anh ấy hay không? Tôi biết lí do tại sao anh ấy thường đi quán cà phê Chờ đợi Tango. Bởi vì phía đối diện có người anh ấy muốn gặp."

Phương Thạnh lập tức nhắc nhở cô ta: "Cô đừng chọc giận Tam ca."

Hạ Tiêu không đợi xe nữa, tiếp tục đi bộ về phía trước: "Tôi muốn uống cà phê. Đi thôi! Anh mời tôi nhé!"

Phương Thạnh ngăn cô ta lại. Cô ta cười: "Đúng là nhỏ mọn thật đấy, vậy thì tôi mời anh."

Thấy anh ta vẫn không chịu đi, Hạ Tiêu bổ sung thêm một câu: "Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn đáp tạ ơn cứu mạng của anh thôi."

Tình trạng kẹt xe ở thành phố Mộc rất nghiêm trọng, kể cả không phải vào giờ cao điểm. Diệp Tĩnh Hiền liên tục gọi cho cô mà không được. Anh lại gọi tới máy bàn ở cửa hàng hoa nhưng chẳng ai nghe. Thế là anh luôn lách, thậm chí vượt đèn đỏ, phóng như bay tới chỗ cô.

Ban đầu, Diệp Tĩnh Hiền còn bình tĩnh. Nhưng mãi vẫn không liên lạc được với Nguyễn Vi, anh càng sốt ruột. Cuối cùng, anh bị ai phát hiện, bản thân đang sợ hãi. Bị bắn ở Phương Uyển, phải đối mặt với cái chết mà anh vẫn vượt qua. Hôm nay là lần đầu tiên anh ý thức được, thế nào gọi là căng thẳng.

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiền cũng tới khu nhà của Nghiêm Thụy. Xe vừa dừng lại, anh liền nhìn thấy Nguyễn Vi đẩy cửa đi ra ngoài. Cô đang mở túi xách lục tìm thứ gì đó.

Diệp Tĩnh Hiền ngồi trong ô tô, tay vẫn nắm chặt vô lăng, dõi theo người con gái ở ngoài kia. Một lúc sau, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Vi đi tới. Nhìn thấy anh, cô liền ðờ ra ngay tức thì. Diệp Tĩnh Hiền đột nhiên mở cửa xuống xe. Cô không hiểu tại sao anh có mặt ở đây. Nhưng vừa định hỏi, anh đã ôm cô vào lòng.

Lòng ngực anh phập phồng, làm cô bối rối. Bàn tay anh đặt trên vai cô, dù cách một lớp vải nhưng cô vẫn cảm thấy giá lạnh. Cô vô thức kéo tay anh, lên tiếng: "Tĩnh Hiền!"

"Hôm nay em ở nhà à?" Cuối cùng Diệp Tĩnh Hiền cũng mỉm cười. Anh buông người cô, quan sát xung quanh rồi ra hiệu cô lên xe.

Nguyễn Vi ngập ngừng: "Em ở nhà dọn dẹp, bây giờ mới ra cửa hàng."

Hôm nay, Diệp Tĩnh Hiền đi giải quyết công việc nên mặc áo sơ mi nghiêm chỉnh. Nhưng vào thời khắc này, cổ áo đã bị phanh ra. Bộ dạng của anh toát ra vẻ hoang dã đặc biệt. Nguyễn Vi giúp anh chỉnh lại cổ áo theo thói quen. Anh liền túm lấy ngón tay cô: "Ở đây không tiện bắt xe, để tôi đưa em đi."

Nguyễn Vi lắc đầu, ngẫm nghĩ rồi hạ giọng: "Cũng không xa lắm, bình thường em đều đi bộ. Anh tìm em có việc sao?"

Diệp Tĩnh Hiên nhìn cô đăm đăm. Cô buộc tóc nên gương mặt trông càng gầy. Dù trời nóng nhưng lúc nào cô cũng mặc áo dài tay, đứng một lát trán đã lấm tẩm mồ hôi, quả nhiên vẫn như ngày nào. Trong lòng hoàn toàn nhẹ nhõm, đột nhiên anh muốn trêu chọc cô. Cho dù đã lớn, nhưng cô vẫn là cô bé ngốc nghếch của anh. Không hiểu tại sao anh lại khó mở miệng.

Diệp Tĩnh Hiên thở dài, giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, tùy tiện nói: "Không có việc gì."

Nguyễn Vi lại cúi đầu. Diệp Tĩnh Hiên dừng tay ở cổ cô, nhẹ nhàng xoa bóp. Sau đó, anh bắt chợt nheo mắt, cất giọng nửa đùa nửa thật: "A Nguyễn, thật ra tôi nhớ em nên đến thăm... Em muốn tự mình lên xe hay là tôi bế em?"

Biết rõ anh nói được làm được, Nguyễn Vi vội vàng theo anh lên xe.

Diệp Tĩnh Hiên nhanh chóng nổ máy. Đi được một đoạn, anh đột nhiên rẽ sang đường khác, Nguyễn Vi liền nhắc anh đi thẳng. Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông. Diệp Tĩnh Hiên liếc qua màn hình, lập tức đeo tai nghe. Thuộc hạ thông báo: "Mọi chương ngại đã được xử lý sạch sẽ rồi ạ."

Diệp Tĩnh Hiên "ờ" một tiếng rồi cúp máy. Lúc này, anh mới quay lại cửa hàng hoa. Nguyễn Vi tựa vào cửa kính, anh liếc cô một cái rồi nhắc nhở: "Dây an toàn." Vì sắp đến nơi nên Nguyễn Vi không có phản ứng. Diệp Tĩnh Hiên liền giơ tay về phía cô. Nguyễn Vi vội nói: "Đề em."

Xe nhanh chóng dừng lại ở trước cửa hàng hoa, Diệp Tĩnh Hiên mãi vẫn không mở khoá cửa xe. Nguyễn Vi ngồi bất động, anh nắm cổ tay cô, vuốt ve chiếc vòng cao su, mắt nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt anh chứa đựng biết bao nỗi niềm, tích tụ suốt mấy năm qua, như tảng đá đè nặng lên trái tim Nguyễn Vi. Nhưng khi mở miệng, anh chỉ nói: "Hôm nay không mang hoa tặng em, ngày mai tôi sẽ bù."

Nhớ đến những bó tường vi, cô lại nhói đau trong lòng. Nhưng cô biết nếu cứ tiếp tục như vậy, cả hai sẽ không được giải thoát. Thế là cô thẳng thắn bày tỏ: "Em có lỗi với cha nuôi. Ông ấy đã cứu và nuôi dưỡng em suốt mười năm. Bởi vì ích kỷ nên em đã không giao con chip cho cảnh sát, khiến cha nuôi chết không nhắm mắt. Em là một người con bất hiếu." Cô lặng lẽ nắm tay anh, cất giọng run run: "Con chip là sự báo đáp của em đối với ông. Em chỉ còn một chút kiên trì này nên không thể trả lại cho Kính Lan Hội. Anh hãy dứt khoát đi, một là giao em cho Hội trưởng xử lý, còn không để em ra đi..."

Diệp Tĩnh Hiên lại cảm thấy đau đầu. Nguyễn Vi vì lương tâm nên mới làm nội gián cho cảnh sát, vì yêu anh nên không chịu giao nộp chứng cứ. Bao nhiêu năm qua, một mình ở thế khó xử nhưng cô vẫn cố chấp như vậy.

Trong cuộc đời, bất kể gặp khó khăn trắc trở thế nào, anh cũng không thèm chớp mắt một cái. Riêng đối với Nguyễn Vi, anh luôn cảm thấy bất lực.

"Em suốt ngày khiến tôi tức giận. Hạ Tiêu đâu có như em..." Tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, anh liền buông tay cô, khước miệng khẽ nhếch lên. Sau đó, anh rành rọt nói: "A Nguyễn! Mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy, tôi sẽ không buông tha em."

Nguyễn Vi cắn môi, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên cũng mở cửa cho cô xuống xe. Đi vài bước, Nguyễn Vi liền dừng lại. Hạ Tiêu đang đứng ở cửa quán cà phê Chờ đợi Tango. Diện mạo của cô ta hoàn toàn khác Nguyễn Vi, ngay cả tính cách và thói quen cũng khác. Cô ta vừa vịn đứng dưới ánh mặt trời, trẻ trung và xinh đẹp đến mức khiến người khác ghen tỵ.

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Vi quan sát Hạ Tiêu một cách tử tế, phát hiện bản thân và cô ta chẳng có điểm gì đáng để so sánh.

Hạ Tiêu cầm một cốc cà phê đá. Cô ta vừa ngậm ống hút, vừa chạy đến bên ô tô, cười nói với người ở trong xe: “Em tình cờ đi ngang qua, muốn uống chút gì đó nên dừng lại ở đây.”

Diệp Tĩnh Hiên chẳng nói một lời, xuống xe cùng Hạ Tiêu đi vào quán cà phê.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, toàn thành phố tràn ngập ánh nắng, con người cũng tựa như sinh động hẳn lên, chỉ có mình Nguyễn Vi thất tha thất thểu. Cô đột nhiên có cảm giác bản thân chỉ là một linh hồn không được phép lộ ra ngoài ánh sáng.

8

Sinh ly tử biệt

Bận rộn cho đến tầm chạng vạng, Nguyễn Vi cũng giải quyết xong đơn đặt hàng còn tồn đọng. Cô nghỉ ngơi một lát rồi lấy túi xách. Thời gian gần đây, ngày nào cô cũng mang theo hai vật Diệp Tĩnh Hiên tặng, để tránh tình trạng lúc nào đó muốn lôi ra xem mà nó không ở bên mình.

Nguyễn Vi lấy ra cái lược gỗ, bỏ nó vào túi giấy rồi cầm sang bên kia đường. Vừa rồi cô đã nghĩ thông suốt. Sau chuyện xảy ra ở Phương Uyên, cô và Diệp Tĩnh Hiên không có khả năng quay về bên nhau, vậy thì việc gì phải níu kéo một cách vô ích.

Nguyễn Vi đi vào quán cà phê. Phương Thanh nhanh chóng ra nghênh đón. Cô nói muốn gặp Diệp Tĩnh Hiên. Phương Thanh liếc qua căn phòng riêng, ngập ngừng muốn nói điều gì đó. Biết anh đang ở trong phòng cùng Hạ Tiêu nên chắc chắn không có thời gian tiếp mình nên cô đưa túi giấy cho Phương Thanh: “Chuyển cho anh ấy giúp tôi.”

Lờ mờ nhận ra thái độ khác thường của Nguyễn Vi, Phương Thanh bảo cô đợi để anh ta đi báo một tiếng, Nguyễn Vi lắc đầu, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Không sao. Khi nào anh ấy rảnh, anh đưa sau cũng được.”

Cô vừa khuất dạng, Phương Thanh lập tức gõ cửa. Một lúc sau, người ở trong phòng mới cho anh ta vào. Vừa mở cửa, anh ta liền nhìn thấy Hạ Tiêu đang quỳ ở góc phòng. Không biết cô ta quỳ bao lâu rồi, toàn thân run lẩy bẩy.

Diệp Tĩnh Hiền đang dỗi mắt lên màn hình máy tính xách tay, vẻ mặt hết sức bình thản, tựa như Hạ Tiêu không tồn tại.

Cửa sổ đóng kín, trong phòng lại không bật đèn nên mờ mờ. Cả người Diệp Tĩnh Hiền tựa hồ hòa lẫn vào bóng tối. Phương Thanh đứng im, như một khán giả xem bộ phim hoang đường không vui không buồn.

“Chuyện gì vậy?” Diệp Tĩnh Hiền mở miệng hỏi, phá vỡ bầu không khí ì ề nén.

Phương Thanh thành thực trả lời, đồng thời đưa túi giấy cho Diệp Tĩnh Hiền. Anh mở ra xem, nhất thời lặng thinh.

Phương Thanh đưa mắt về phía Hạ Tiêu. Đôi chân đã tê dại nhưng cô ta vẫn nghiêng răng, siết chặt bàn tay, cố gắng nhẫn nhịn. Anh ta không đành lòng nên mở miệng: “Tam ca! Sao Hạ Tiêu...”

Diệp Tĩnh Hiền dừng động tác, nhướng mày nhìn Phương Thanh: “Lúc con bé ra tay đánh Nguyễn Vi, chú cũng có mặt ở đó. Chú tưởng chú không nói thì không có người báo với tôi hay sao?”

Phương Thanh im bật. Diệp Tĩnh Hiền tiếp tục lên tiếng: “Còn nữa. Hôm nay cô ta tự ý chạy đến đây, chú cũng không ngăn cản?”

Ngữ khí của Diệp Tĩnh Hiền hết sức bình thản, không được coi là tức giận. Tuy nhiên, Phương Thanh biết quá rõ con người anh, lập tức đưa khẩu súng cho anh: “Em có lỗi, Tam ca cứ xử theo quy tắc.”

Diệp Tĩnh Hiền nhìn chằm chằm đồ vật trên tay, đến mức thất thần. Chiếc lược nhỏ xinh, gỗ mun ngàn năm không mục, tỏa ra thứ ánh sáng ôn nhuận. Không hiểu tại sao, anh đột nhiên có cảm giác không cầm nổi.

Phuong Thanh lại xin được xử tội. Diệp Tĩnh Hiên có chút mắt kiên nhẫn, cầm khẩu súng chĩa vào đầu anh ta. Sau đó, anh đứng dậy, cất giọng điềm tĩnh: “Bởi vì tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra ở Phuong Uyển nên tôi biết chú không có cảm tình với A Nguyễn. Hôm nay, tôi sẽ nói rõ một lần với chú, A Nguyễn là nữ chủ nhân của nhà họ Diệp, cũng là chủ nhân của chú. Kẻ nào đánh cô ấy tức là đánh tôi. Kẻ nào tát cô ấy tức là tát vào mặt nhà họ Diệp.”

Phuong Thanh toát mồ hôi lạnh, kính cẩn đáp lời: “Vâng, xin Tam ca hãy yên tâm... Tại vì lúc đó Tam ca bận tiếp đãi người ở tỉnh Nam nên em mới không báo cáo. Em sợ Tam ca tức giận rồi lại lên cơn đau đầu.”

Diệp Tĩnh Hiên lạnh lùng nhìn anh ta.

Nghe những lời vừa rồi, Hạ Tiêu vô cùng chấn động. Cô ta hoảng hốt mở miệng giải thích: “Em thật sự chỉ muốn uống cà phê rồi đi ngay, không ngờ Nguyễn Vi lại ở đó.”

Lúc này, Diệp Tĩnh Hiên mới quay sang nhìn cô ta: “Tiêu Tiêu! Tôi biết em cố ý khiến A Nguyễn khó chịu. Tôi phạt em không phải vì em xuất hiện ở đây, mà vì em đã quên mất thân phận của mình.”

Hạ Tiêu nghẹn ngào, ra sức lắc đầu.

Diệp Tĩnh Hiên ném khẩu súng xuống bàn rồi đi về phía Hạ Tiêu. Vẻ mặt của anh đã dịu đi nhiều. Từ trước đến nay, cô ta không bao giờ dám suy đoán rằng Diệp Tĩnh Hiên có thật lòng với mình hay không. Thà anh nổi giận, cô ta còn cảm thấy dễ chịu hơn bộ dạng buồn vui khó đoán như lúc này. Thấy anh tiến lại gần, cô ta vô thức ngả người về phía sau, lưng đập vào bờ tường giá lạnh. Cô ta quỳ đã lâu, toàn thân đau nhức vô ngần, nhưng không thể sánh bằng nỗi lạnh lẽo trong tim.

Diệp Tĩnh Hiên đứng thẳng người bên cạnh Hạ Tiêu. Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô ta, một lúc sau mới lên tiếng: “Đừng khóc. Hãy bảo vệ cổ họng của em, đừng để bị đau.” Nói đến đây, anh đột nhiên cười khẽ, giạt tóc ép cô ta ngẩng đầu. Hạ Tiêu sợ đến mức kêu một tiếng, kéo tay anh van xin. Diệp Tĩnh Hiên lặng lẽ nghe cô ta nói, cuối cùng thốt ra một câu: “Đừng gây chuyện cũng đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi thì em muốn gì tôi đều đáp ứng.”

Diệp Tĩnh Hiên đúng là rất chiều Hạ Tiêu. Dù bản thân con người anh hay tất cả những thứ anh cho cô ta đều có thể thỏa mãn lòng hư vinh của bất kỳ người phụ nữ nào. Sự nhượng bộ và dung túng của anh khiến Hạ Tiêu càng muốn nhiều hơn, nhưng cũng tựa như khoét một hố sâu trong lòng cô ta, vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Diệp Tĩnh Hiên cho cô ta mọi thứ mà anh không thể trao cho người phụ nữ đó. Nguyên nhân chỉ có một: anh không yêu cô ta nên mới chẳng cần để tâm. Tất cả đối với anh chỉ là một sự bố thí mà thôi.

Nói xong, Diệp Tĩnh Hiên quay người đi ra ngoài, để mặc Hạ Tiêu ngồi bệt dưới đất, nước mắt giàn giụa. Phương Thanh nhanh chóng lui ra ngoài cửa. Anh ta không nhìn Hạ Tiêu, tiếp tục thực hiện bổn phận của mình. Chân tê đến mức không đứng lên nổi, Hạ Tiêu gàn như bò ra ngoài nhưng Phương Thanh vẫn thờ ơ. Đến khi bị Hạ Tiêu ôm chân, anh ta mới cúi xuống nhìn.

“Anh hãy thương hại tôi một lần, nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi giống con mụ đó ở điểm nào?” Hạ Tiêu hỏi. Dù chỉ là vật thể thân nhưng cô ta biết mình hơn đứt người đàn bà kia.

Phương Thanh cất giọng đều đều: “Điều đó không quan trọng. Cho dù cô giống Nguyễn Vi đi chăng nữa, chỉ cần làm những chuyện mà cô ấy từng làm, cô đã chết cả trăm lần rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, cô không phải là cô ấy.”

Anh ta hát tay Hạ Tiêu, gọi người vào diu cô ta ra ngoài.

Ở cửa hàng hoa bên kia đường, Nguyễn Vi bận rộn chuyển đồ ra ngoài hè phố. Một người quen sống ở gần đây đi qua, hiếu kỳ hỏi cô đang làm gì. Nguyễn Vi giải thích, vài ngày nữa cô sẽ đóng cửa hàng, dự định nghỉ ngơi một thời gian.

Hôm nay được nghỉ sớm nên Nghiêm Thụy đến giúp Nguyễn Vi chuyển đồ. Hai người vừa dọn lên xe, chuẩn bị ra về, Diệp Tĩnh Hiền đột nhiên từ quán cà phê đi sang.

Nghiêm Thụy liếc anh ta một cái rồi ra hiệu Nguyễn Vi lên xe. Nguyễn Vi do dự, lại quay đầu về phía Diệp Tĩnh Hiền. Nhìn thấy chiếc lược gỗ mun trên tay anh ta, cô chợt nhớ tới hàng chữ “Vạn thế vĩnh xương, bạch đầu tề mi” khắc trên đó. Câu nói có ý nghĩa biết bao, vợ chồng bên nhau đến bạc đầu là duyên phận tuyệt nhất trên thế gian này, đáng tiếc là cô và anh không có cái phúc đó.

Biết Diệp Tĩnh Hiền định nói gì, Nguyễn Vi khẽ lắc đầu. Cách một chiếc ô tô, cô bình thản mở miệng: “Thời gian tới em sẽ đóng cửa hàng nên không qua đây nữa. Em trả lại cái lược cho anh...vì dù sao nó cũng là kỷ vật của mẹ anh, nên dành cho con dâu mới đúng.”

“A Nguyễn, những lời tôi từng nói đến hôm nay vẫn còn hiệu lực.” Diệp Tĩnh Hiền lên tiếng.

Trong lòng chua chát, Nguyễn Vi gượng cười, đi đến trước mặt anh: “Em đã nghĩ kỹ rồi. Chiếc lược quá quý giá, nên trả lại anh. Còn sợi dây chuyền mặt hoa tường vi, coi như em ích kỷ, em không nỡ...anh hãy để em giữ lại làm kỷ niệm.”

Nguyễn Vi còn chưa dứt lời, Diệp Tĩnh Hiên đã ôm cô vào lòng. Cô lắc đầu, vỗ vỗ lên cánh tay anh, cất giọng nghẹn ngào: “Tất cả đã qua rồi. Em có thể nhìn ra Hạ Tiêu thật lòng với anh. Hơn nữa, anh và cô ấy ở bên nhau cũng tốt. Cô ấy sẽ không lừa gạt anh, anh em trong bang hội sẽ cảm thấy yên tâm.”

Diệp Tĩnh Hiên không nói một lời, chỉ siết chặt vòng tay. Nguyễn Vi đã từng vô số lần mừng rỡ ra cảnh chia tay nhưng vào thời khắc này, tâm trạng của cô hết sức bình tĩnh. Cô lùi lại phía sau, mấp máy môi: “Em đi đây!”

Diệp Tĩnh Hiên nắm chặt chiếc lược, đứng yên. Sắp đến giờ tan tầm, xe trên đường mỗi lúc một đông. Phía sau vang lên tiếng còi inh ỏi nhưng anh vẫn bất động, nhìn cô dăm dăm.

Nguyễn Vi quay về ô tô của Nghiêm Thụy. Diệp Tĩnh Hiên đứng dưới lòng đường, xe cô qua lại buộc phải né tránh, dần dần tắc nghẽn. Tuy nhiên, anh không hề bận tâm, tựa như mọi thứ chẳng liên quan đến mình, cả con đường ồn ào náo nhiệt chỉ còn lại mình anh và A Nguyễn.

Một lúc sau, Diệp Tĩnh Hiên khẽ gọi tên cô. Nguyễn Vi thờ dãi. Cô chợt nhớ đến nhiều chuyện hồi nhỏ. Chàng thiếu niên mười mấy tuổi đã có suy nghĩ riêng, trong khi A Nguyễn vẫn là cô bé ngốc nghếch. Khi ấy, Diệp Tĩnh Hiên thường trốn ra ngoài chơi, có lúc dỗi cô đi theo. Một hôm, anh đặt cô lên chiếc xích đu rất cao, bắt cô ngồi yên, không được động đậy. Sau đó, anh cùng mấy đàn em đi mát. Buổi tối quay về, anh phát hiện cô vẫn ngồi trên xích đu, cả ngày không ăn uống. Chỉ vì anh không cho phép cô động đậy nên cô chẳng dám nhảy xuống. Anh mắng cô là đồ ngốc nhưng rất xót xa. Từ đó trở đi, anh không dám bỏ cô một mình. Đến người làm cũng nói đùa rằng Tam ca bá đạo, ngay cả em gái cũng “buộc” bên mình. Anh rất để ý đến nhận xét này nên không cho phép bất cứ người nào bảo cô là em gái anh, ngay cả đùa giỡn cũng không được.

Sau đó, đám người làm thật sự chẳng dám nhắc tới. Nhưng họ cho rằng đây là quy tắc của nhà họ Diệp: người làm là người làm, Nguyễn Vi không phải là tiểu thư nhà họ Diệp nên đâu thể tùy tiện gọi cô là “em gái”, chứ chẳng ai biết được tâm tư Diệp Tĩnh Hiên.

Từ nhỏ, anh thích gọi cô là “A Nguyễn”, bắt cô nghe lời, bắt cô đi theo mình, bảo cô đừng tức giận. Anh nói, anh là của mình cô, đợi cô lớn lên, anh sẽ chứng minh cho cô thấy. Nhưng bây giờ thì sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyễn Vi ngập tràn nỗi chua xót, nhưng cô ép bản thân không được rơi lệ. Xung quang vang lên tiếng còi xe định tai nhức óc, vậy mà Diệp Tĩnh Hiên không hề có ý nhường đường. Anh đưa chiếc lược cho cô: “Em cứ phải gây chuyện với tôi hay sao? Em không muốn nhìn thấy Hạ Tiêu, tôi sẽ cho cô ta biến mất. Em không muốn mở cửa hàng thì theo tôi về nhà.”

Nguyễn Vi lắc đầu: “Không phải vì cô ta mà là...Nếu em muốn anh buông tay, rời khỏi Lan Phường và Kính Lan Hội, cùng em về tỉnh Nam, anh có bằng lòng không?”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng vài giây mới lên tiếng: “Không được.”

Nguyễn Vi đã sớm biết câu trả lời của anh. Đàn ông của giới hắc đạo làm gì có chuyện dễ dàng từ bỏ. Bọn họ đều có tham vọng của mình. Bởi vì hiểu anh nên cô tựa như trút được gánh nặng, thở dài: “Anh thấy chưa... Anh có tham vọng của mình, đáng tiếc là em không thể tác thành.”

Lúc này, Nghiêm Thụy mới mở miệng nói với Nguyễn Vi: “Đi thôi!”

Nguyễn Vi ép bản thân không nhìn Diệp Tĩnh Hiên nữa, cúi đầu ngồi vào xe. Nghiêm Thụy nhanh chóng nổ máy. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên lao về phía bọn họ, suýt nữa đụng phải chiếc xe bên cạnh.

Phương Thanh xuất hiện từ bao giờ, vội kéo anh lại: “Tam ca, cẩn thận!”

Nhưng Diệp Tĩnh Hiên đã nổi giận, bất chấp tất cả lao về chiếc ô tô. Thấy không ngăn được anh, Phương Thanh liền gọi đàn em chặn người và xe ở xung quanh, không cho ai tiến lại gần. Diệp Tĩnh Hiên đi đến mở cửa ô tô, định kéo Nguyễn Vi ra ngoài: “Em dám đi theo anh ta? Có tin tôi bắn anh ta ngay bây giờ không?”

“Diệp Tĩnh Hiên!” Nguyễn Vi hét hoảng nhưng Nghiêm Thụy đã ấn vai cô. Anh nhìn người đứng bên ngoài, thong thả nói: “Cậu hãy để cô ấy tự mình quyết định.”

Diệp Tĩnh Hiên buông tay, ánh mắt tối sầm. Nguyễn Vi làm sao có thể mở miệng, giữa Nghiêm Thụy và Diệp Tĩnh Hiên, cô nên chọn ai đây?

Xung quanh mỗi lúc một đông hơn, tiếng ồn ào dần lớn. Diệp Tĩnh Hiên cười nhạt, bất chợt đưa cái lược cho Nguyễn Vi. Tâm tư cô lại trôi dạt về quá khứ. Anh tặng lược, cô vì anh nuôi tóc dài. Chữ đầu tiên cô biết viết là chữ “Vi”, vì thế từ nhỏ anh thường tặng cô hoa tường vi. Loài hoa này thật ra không cao sang, rất dễ trồng, cũng chỉ có anh mới nâng niu, coi như báu vật. Một người phụ nữ có bao nhiêu thời thanh xuân, dù tốt hay xấu, cô đều trao cho anh. Tuy nhiên, hai người dây dưa mùi mấy năm, suýt nữa mất mạng mà cuối cùng cũng chẳng đạt kết quả. Ngoài tình yêu, con người còn phải gánh vác nhiều trách nhiệm khác. Nguyễn Vi đã từng ích kỷ trong quá khứ nên không thể để hai người tiếp tục giày vò lẫn nhau. Cô biết, thật ra cũng chẳng đến nỗi quá khó, chỉ cần cô nghiêng răng dứt khoát một lần là được. Vì thế, cô nói với Diệp Tĩnh Hiên: “Tam ca, hãy bảo trọng.”

Phương Thanh chạy đến bên Diệp Tĩnh Hiên, hạ giọng: “Ở đây người đông phức tạp. Cứ tiếp tục như vậy chỉ e chị Vi dễ bị đề ý.”

Đám đàn em đứng vây quanh anh. Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên lùi lại phía sau, nhưng vẫn nhìn Nguyễn Vi chăm chăm. Ánh mắt của anh khiến cô cảm

thấy khó thở. Tuy nhiên, Nghiêm Thụy không cho cô thời gian do dự, lập tức phóng vụt đi.

Còn chưa tới ngã rẽ, Nguyễn Vi đã ôm mặt khóc nức nở. Nghiêm Thụy đưa khăn giấy cho cô, một lúc sau mới lên tiếng: “Cậu ta có Kính Lan Hội của cậu ta, em có cuộc sống của mình, tất cả rồi sẽ qua đi. Năm xưa tưởng cậu ta đã chết, em còn vượt qua được. Anh tin mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”

Nguyễn Vi thút thít, không ngừng lắc đầu: “Anh không hiểu đâu...” Cuối cùng, cô và Diệp Tĩnh Hiên cũng không thoát khỏi tình cảnh sinh ly tử biệt.

Về đến nhà, hai người không ai nói với ai một lời. Sau bữa tối, Nghiêm Thụy lên gác, để không gian cho cô yên tĩnh. Tuy nhiên, Nguyễn Vi đã nhanh chóng hồi phục tâm trạng. Cô pha cốc trà mang lên tầng trên, cùng Nghiêm Thụy ngồi ở ban công trò chuyện.

Nghiêm Thụy không muốn ép cô nên không đả động đến vụ dọn đi. Nguyễn Vi đột nhiên nói với anh: “Chúng ta đi đâu đó đi anh. Lần trước chẳng phải anh bảo muốn du xuân hay sao?”

Anh mỉm cười, ngẫm nghĩ một lát mới lên tiếng: “Em có muốn ra nước ngoài không? Anh còn một kỳ nghỉ phép nữa. Trước em hay nói hoa ở Hà Lan nổi tiếng nhất còn gì, chúng ta đi Amsterdam nhé!”

Hồi nhỏ, bố Nguyễn Vi thường kể cho cô nghe về Hà Lan, đất nước của các loài hoa. Vì thế, cô đã nuôi ước mơ được đến đó một lần. Nguyễn Vi đắn đo hồi lâu mới nhận lời Nghiêm Thụy. Anh nói: “Ngày mai chúng ta đi làm visa trước.”

Nguyễn Vi ngồi im, hai phút sau mới nhẹ nhàng mở miệng: “Em sẽ khiến bản thân sống tốt hơn.”

Nghiêm Thụy nắm lấy tay cô, từ tốn bỏ sung một câu: “Chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng.”

Trước khi đi ngủ, Nghiêm Thụy xuống tầng dưới hâm cốc sữa cho Nguyễn Vi. Anh mở hộp cốc mới, cốc làm bằng sứ trắng muốt, kiểu dáng hình bông hoa tulip, toát lên một vẻ trang nhã đặc biệt.

“Trên đường vô tình nhìn thấy nó nên anh mua về. Khi nào đến Amsterdam, anh sẽ dẫn em đi ngắm loài hoa tulip đẹp nhất thế giới.”

Nguyễn Vi thích thú cầm lên xem. Trên tay còn nửa quả quýt bóc dở, dính nhơm nhớp nhưng cô mặc kệ, bôi cả vào cốc. Nghiêm Thụy bị cô chọc cười: “Đúng là trẻ con...Được rồi, anh để em dùng trước.” Anh rót đầy cốc sữa cho cô, cô liền bê về phòng mình. Thật ra, con người muốn sống tốt cũng đơn giản thôi, cứ vô tâm vô tư, nắm lấy cơ hội trước mắt là được.

Nguyễn Vi vừa xem tivi vừa uống sữa. Đến khi uống hết, cô phát hiện dưới đáy cốc in hàng chữ tiếng Anh mờ mờ: “Waiting for Forever”(*).

() Chờ đợi đến mãi mãi.*

Nguyễn Vi tắt đèn, nằm lên giường rồi gọi điện cho Nghiêm Thụy. Tưởng cô xảy ra chuyện, anh liền trở nên căng thẳng, hỏi ngay: “Sao thế? Em bị ngã à?”

“Không phải.” Cô cười.

Nghiêm Thụy thở phào nhẹ nhõm. Nguyễn Vi nhắm mắt, thì thầm vào điện thoại: “Em đang cố gắng.”

Cô biết chờ đợi một người là một việc hết sức mệt mỏi, nhưng muốn quên đi quá khứ cũng không phải dễ dàng. Nghiêm Thụy cất giọng dịu

dàng: “Chúng ta còn nhiều thời gian. Điều duy nhất anh cảm thấy may mắn là...em và Diệp Tĩnh Hiên chỉ có quá khứ.”

Tương lai rất xa xôi, là xấu hay tốt không ai biết trước, nhưng anh muốn chờ đợi đến mãi mãi. Cả cuộc đời anh sống quy củ, chỉ phá lệ lần này nên anh quyết tâm tiến sâu đến tận cùng.

Nguyễn Vi im lặng. Nghiêm Thụy chuyên đề tài: “Muộn rồi, em mau ngủ đi. Ngày mai anh dạy có nửa buổi, sẽ về sớm thôi.”

Nói xong, anh liền cúp máy. Cuối cùng, Nguyễn Vi cũng chìm vào giấc ngủ, một lèo đến sáng hôm sau.

Đáng tiếc là Nguyễn Vi vừa mới hạ quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới nhưng số phận lại một lần nữa không cho cô đạt nguyện ước. Lúc điện thoại đổ chuông, Nguyễn Vi còn chưa tỉnh giấc. Cô mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động, lập tức ngồi dậy khi nghe thấy câu thông báo của người ở đầu kia: “Nghiêm Thụy xảy ra chuyện rồi.”

9

Như cá mắc cạn

Một câu ngắn gọn nhưng đủ khiến lòng Nguyễn Vi vô cùng hỗn loạn. Đối phương hỏi: “Đồng nghiệp của Nghiêm Thụy nói anh ấy sống cùng bạn gái tên là Nguyễn Vi. Là cô phải không?”

Nguyễn Vi vô cùng sốt ruột, hỏi lại ngay: “Nghiêm Thụy sao rồi?”

Người ở đầu dây kia phụ trách công việc thông báo người nhà, hiển nhiên thường gặp sự việc tương tự nên giải thích ngay: “Nạn nhân bị đâm ở bãi đỗ xe, hiện đang được cấp cứu. Chúng tôi đã kiểm tra camera giám sát, nhưng vị trí đỗ xe của anh ấy nằm ở góc chết. Lúc đó, hiện trường cũng không có nhân chứng. Về tình hình cụ thể...cô hãy đến đây rồi nói sau.”

Nguyễn Vi đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất. Nghiêm Thụy xảy ra chuyện khi chưa đến trường học. Trong trường đỗ xe không tiện nên anh thường dừng lại ở bãi đỗ tầng hầm khu chung cư bên cạnh. Anh bị tấn công ở đó, được một người dân trong lúc đi lấy xe tình cờ phát hiện. Người ấy đã báo cảnh sát và đưa anh đi cấp cứu ở bệnh viện gần nhất.

Nghiêm Thụy vẫn trong phòng phẫu thuật, còn cảnh sát chờ bên ngoài. Nhìn thấy Nguyễn Vi, họ lập tức tiến lại gần nhưng cô đã chạy đi tìm y tá, hỏi tình hình cụ thể. Cô y tá cho biết: “Nạn nhân suýt nữa bị đâm vào lá lách. Hiện giờ anh ấy không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ mất máu quá nhiều. Cô hãy kiên nhẫn chờ một lát.”

Chứng minh thư của Nguyễn Vi đã được Cục cảnh sát tỉnh Nam đổi sang cái mới trước khi cô rời đi, trên đề một cái tên khác. Chỉ là cô đã quen với

cái tên Nguyễn Vi nên vẫn giữ nguyên.

Người cảnh sát điều tra dò xét cô, hỏi: “Rốt cuộc tên cô là gì?”

“Từ năm mười tuổi, tôi được nhận nuôi nên chứng minh thư mang tên bố nuôi đặt cho.” Không thể nói rõ ràng, Nguyễn Vi đành giải thích đơn giản.

Đối phương còn hỏi cô nhiều vấn đề, gồm cả cuộc sống riêng của Nghiêm Thụy. Cô thật sự nghĩ không ra anh đã đắc tội với ai nên cảnh sát đành nhắc cô: “Nạn nhân không bị mất đồ, hiện trường cũng rất sạch sẽ, chứng tỏ đây không phải là vụ cướp ngẫu nhiên. Có người biết lộ trình đi làm và vị trí đỗ xe của anh ấy, còn tìm hiểu cả phạm vi của camera giám sát. Tất cả những điều này cho thấy đây là một vụ trả thù, cô hãy nghĩ lại đi.”

Nguyễn Vi nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật, lời muốn nói đến cổ họng lại bị nuốt xuống. Nghiêm Thụy chẳng có mối tư thù nào, nhưng cô thì có.

Cảnh sát hỏi một lượt vẫn chẳng tìm ra manh mối, đành về tiếp tục điều tra. Nguyễn Vi không biết ca mổ bao giờ mới kết thúc, may mà nghe nói Nghiêm Thụy không nguy hiểm đến tính mạng. Cô tựa vào tường, hít một hơi sâu, cố gắng trấn tĩnh. Cảm thấy ngạt thở, cô từ từ ngồi xổm xuống, bóp cổ tay một lúc mới đỡ.

Thấy cô lo lắng đến vã mồ hôi, một nữ hộ lý trung niên có lòng tốt rót cho cô cốc nước, mở miệng an ủi: “Người không sao là tốt rồi. Thời buổi bây giờ, đi đường cũng chẳng an toàn. Hai hôm trước tôi còn gặp trường hợp xui xẻo hơn, thang máy tự nhiên bị đứt dây rơi xuống.”

Nguyễn Vi đứng dậy cảm ơn. Người hộ lý nói tiếp: “Người ở trong kia là chồng cô đúng không? Nghe nói cậu ấy là giảng viên đại học, sao có thể xảy ra chuyện này? Hình như không phải tình cờ, chắc là cậu ta gây phiền phức gì đó. Cô hãy nghe tôi, nhớ hỏi cho rõ ràng, đàn ông...”

Những lời này khiến Nguyễn Vi càng nghe càng sốt ruột. Cô lập tức chào người hộ lý, đi về một đầu hành lang gọi điện thoại. Đối phương không tìm cô trả thù, mà động đến Nghiêm Thụy thì chỉ có thể là người của Diệp Tĩnh Hiên.

Hôm qua cô kiên quyết đi cùng Nghiêm Thụy, sáng nay anh xảy ra chuyện ở gần trường học. Nếu không phải là người của Kính Lan Hội thì kẻ nào có bản lĩnh lớn đến thế?

Bãi đỗ xe của khu chung cư thường xuyên có người ra vào, vậy mà bọn họ vẫn căn thời gian rất chuẩn, không để lại nhân chứng nào.

Nguyễn Vi gọi điện thoại cho Diệp Tĩnh Hiên nhưng không ai bắt máy. Ở đầu kia thành phố, di động của Diệp Tĩnh Hiên nằm trong tay Phương Thạnh. Dù anh ta đã tắt chuông nhưng chấn rung vẫn mang lại cảm giác khó chịu.

Không biết bao lâu sau, Phương Thạnh lên tiếng: “Tam ca, chị Vi gọi mười mấy cuộc rồi.”

“Không nghe.” Diệp Tĩnh Hiên trả lời dứt khoát.

Phương Thạnh ngập ngừng, cuối cùng mạnh dạn khuyên một câu: “Nếu không giải thích, chắc chắn chị Vi sẽ cho rằng anh làm chuyện đó.”

Diệp Tĩnh Hiên cười, giọng nói toát ra vẻ tàn nhẫn: “Tôi có giải thích, cô ấy cũng chẳng tin. Do tôi làm thì sao nào?” Anh đang ngồi bên chiếc bàn gỗ lim được đưa từ tỉnh Nam tới. Chiếc bàn vừa dài vừa rộng, rất hợp với màu sắc u tối của căn phòng, đồng thời chứa đựng một ký ức khó xóa tan.

Diệp Tĩnh Hiên tựa vào thành ghế, cầm bút gạch chéo một ô trên quyển lịch bàn. Bên cạnh quyển lịch là lọ thuốc giảm đau, anh chỉ bày ở đó chứ

không bao giờ động đến. Anh gạch chéo một ngày, có nghĩa là tinh tảo thêm một ngày.

Phương Thanh còn định nói tiếp, Diệp Tĩnh Hiên lắc đầu: “A Nguyễn vốn không tin tôi, bất kể năm xưa hay bây giờ đều vậy, giải thích cũng vô dụng. Cô ấy luôn cho rằng tôi sẽ không thu tay.”

Cuối cùng Phương Thanh không nói thêm, tiếp tục từ chối cuộc gọi của Nguyễn Vi rồi rời khỏi thư phòng.

Nguyễn Vi gọi không biết bao cuộc điện thoại nhưng Diệp Tĩnh Hiên quyết không nghe máy. Ban đầu, cô phần nộ đến mức đứng ngồi không yên. Cuối cùng, cô như quả bóng xì hơi, chỉ có thể trách bản thân. Biết rõ Diệp Tĩnh Hiên không bao giờ nhượng bộ, hôm qua cô còn đi theo Nghiêm Thụy, cuối cùng thành ra lại hại anh.

Nguyễn Vi đi đi lại lại trên hành lang. Hành lang bệnh viện là nơi luôn mang đến cảm giác đáng sợ. Dù con người ở bên ngoài hô mưa gọi gió, vào đây cũng chỉ là bệnh nhân. Đến khi nằm ở nơi này mới phát hiện, trong cuộc đời bất kể là thần thánh hay ma quỷ, kết cục cũng chỉ một mà thôi.

Nguyễn Vi chợt nhớ tới bố trước lúc lâm chung. Khi ấy, ông đã lần thứ ba nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch. Tựa như rơi vào trạng thái hồi quang phản chiếu, ông đột nhiên trở nên đặc biệt tinh tảo.

Gương mặt ông đầy vẻ hối hận, đôi mắt rung rung. Ông nói, nếu mình chỉ là một thợ làm vườn bình thường, tuy cả đời chẳng nên cơm cháo nhưng ít nhất, ông có thể chứng kiến cô lớn khôn. Kể từ hôm ấy, cô chỉ còn lại một thân một mình. Với nhà họ Diệp, chỉ là mất đi một người làm trung thành, nhưng đối với cô thì tương đương trời đất sụp đổ, cuộc đời rẽ sang một hướng hoàn toàn khác.

Nguyễn Vi lại gọi cho Diệp Tĩnh Hiền nhưng vẫn không được. Trong đầu nảy ra ý nghĩ mạo hiểm đến Lan Phường một chuyến nhưng cô gạt đi ngay. Bây giờ, cô không thể rời xa Nghiêm Thụy. Cô còn đang chìm trong suy tư, ca cấp cứu của Nghiêm Thụy cuối cùng cũng kết thúc.

Anh bị thương nặng, nhưng may không ảnh hưởng đến cơ quan nội tạng. Vết thương đã được khâu lại, nhưng anh vẫn hôn mê bất tỉnh. Nguyễn Vi không rời xa giường bệnh nửa bước. Vì mất máu quá nhiều nên mãi đến buổi chiều, anh mới tỉnh lại.

Biết tin anh xảy ra chuyện, ngay chiều hôm đó đã có mấy lãnh đạo và đồng nghiệp đến thăm. Nghiêm Thụy còn yếu, chưa thể nói chuyện nhiều. Bọn họ đều tưởng Nguyễn Vi là bạn gái của anh nên xúm lại hỏi han. Nguyên nhân của vụ tấn công nhất thời chưa rõ ràng nên cô không biết nói với đồng nghiệp của anh thế nào. Cô đưa mắt nhìn Nghiêm Thụy, anh khẽ lắc đầu nên cô không dám tiết lộ quá nhiều, chỉ có thể giải thích, anh gặp phải tai nạn ô tô, mong mọi người đừng truyền tin ra bên ngoài, nhất là đám học trò sắp tốt nghiệp của anh, khiến các em lo lắng.

Đến khi đồng nghiệp ra về, phòng bệnh trở lại yên tĩnh. Nguyễn Vi ngồi cạnh giường, ngắm nhìn gương mặt nhợt nhạt của anh hồi lâu. Sau đó, cô đột nhiên cúi xuống ôm anh.

Chờ ở bệnh viện một ngày, cô đã hiểu ra một vấn đề, Nghiêm Thụy là chồn lui về cuối cùng của mình. Cô chỉ còn lại một chút kiên cường, nếu anh xảy ra chuyện, đời cô coi như xong.

Nghiêm Thụy mỉm cười, cất giọng yếu ớt: “Em đừng sợ, anh vẫn ổn.” Anh lúc nào cũng thế, bản thân gặp tai bay vạ gió nhưng vẫn an ủi cô, khiến cô càng áy náy hơn.

Sợ chạm phải vết thương của anh, cuối cùng Nguyễn Vi cũng ngồi thẳng dậy, hỏi anh có nhìn thấy thủ phạm hay không. Nghiêm Thụy im lặng vài

giây mới trả lời: “Bọn họ đã dám ra tay, chắc chắn cử người anh không quen biết. Ngoài Kính Lan Hội còn ai vào đây nữa, anh đã sớm biết thế nào cũng có ngày này.”

Nghiêm Thụy đương nhiên hiểu rõ căn nguyên. Diệp Tĩnh Hiên có tiếng là nông cuồng. Anh đưa người phụ nữ của cậu ta đi ngay trước mũi, đòi nào cậu ta chịu để yên.

Nguyễn Vi ôm miệng lắc đầu, cố không khóc trước mặt anh. Nghiêm Thụy nằm bất động, chỉ có thể nắm lấy tay cô.

Nguyễn Vi ngoảnh mặt sang một bên, hạ giọng: “Em không thể khiến anh bị liên lụy. Lần này may mắn không việc gì, nhưng lần sau thì sau? Em không thể...”

Nghiêm Thụy đột ngột ngắt lời Nguyễn Vi, đồng thời dùng toàn bộ sức lực siết chặt tay cô: “Em hãy nhận lời anh đi!”

Viên mắt ngấn nước nhưng Nguyễn Vi cố nhịn. Cô lắc đầu, cất giọng nghẹn ngào: “Ai ở bên cạnh em cũng xảy ra chuyện, bây giờ cả anh nữa...”

Nhiều lúc, Nguyễn Vi thật sự nghi ngờ liệu có phải số mình luôn hại người khác. Bất kể là người thân hay người yêu, cứ liên quan đến cô là chẳng được an lành.

Nghiêm Thụy không buông tay, ánh mắt hết sức cương quyết: “Em cứ thử đi, có lẽ vận may của anh không đến nỗi tệ.”

Nguyễn Vi bất động hồi lâu. Phòng bệnh đặc biệt yên tĩnh, ánh tịch dương nhuộm một màu vàng óng bên ngoài cửa sổ. Cuối cùng, Nghiêm Thụy cười nói: “Dù sao anh đã nhận nhát dao này, không thể tự nhiên chịu tội một cách vô ích... Hay là chúng ta biến nó thành thật đi.” Rõ ràng nằm bẹp ở đó, vậy mà anh vẫn còn sức trêu cô.

Đến giờ y tá vào kiểm tra tình hình của Nghiêm Thụy. Nguyễn Vi ngồi bên cạnh, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng. Anh vừa định nói điều gì đó, cô đột nhiên nhìn anh, khẽ gật đầu: “Vâng.”

Buổi tối Nguyễn Vi ở lại. Phòng bệnh chỉ có một chiếc sofa, cô định ngủ ở đó. Nghiêm Thụy định bảo cô về nhà nhưng chợt nghĩ ra, một mình cô càng không an toàn nên lại thôi.

Nguyễn Vi không cầu kỳ, cứ thế nằm thẳng trên sofa. Nghiêm Thụy liền nhắc nhở: “Em nên để áo khoác ở bên cạnh, nửa đêm lạnh còn có cái đắp.”

Nguyễn Vi dậy đi lấy áo khoác. Nghĩ thế nào, cô lại chạy đến bên giường Nghiêm Thụy. Anh áp tay lên má cô, cười nói: “Em chưa chăm sóc tốt bản thân, còn đòi chăm sóc anh?”

Cô hỏi vết thương có đau không, giục anh đi nghỉ sớm. Nghiêm Thụy đành nhắm mắt. Cô tắt đèn, quay về sofa.

Vết thương đau nhức khiến Nghiêm Thụy không tài nào ngủ nổi. Anh vô thức đưa mắt về phía sofa. Nhờ ánh trăng rọi vào khe cửa, anh nhìn thấy cô cuộn người trong bóng tối.

Anh nghĩ, số Nguyễn Vi đúng là khổ. Người khác có cuộc sống không lo nghĩ và ưu phiền ở thời thanh xuân, trong khi cô trải qua nhiều biến cố, gánh biết bao lời dối trá. Thật ra, cô đâu có làm sai chuyện gì. Anh đột nhiên gọi tên cô. Nguyễn Vi tưởng anh làm sao, lập tức ngồi dậy.

Anh bảo vẫn ổn, đừng bật đèn. Anh chỉ muốn ngắm cô mà thôi. Một người phụ nữ yếu ớt nhường này nhưng khi đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm và hỗn loạn, cô không bao giờ chịu cúi đầu.

Nghiêm Thụy mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh biết, em không thể quên Diệp Tĩnh Hiên. Em cảm thấy có lỗi với anh, muốn anh vui nên mới nhận lời, nhưng anh sẽ hèn hạ một lần.”

Vết thương đau buốt, anh nhắm mắt, thì thầm: “Coi như nhát dao này của Diệp Tĩnh Hiên cũng đáng.”

Nguyễn Vi cầm cái áo bị mặt mình lại. Ba năm qua, cô chẳng học được bản lĩnh gì ngoài vô số cách nhịn khóc. Đến lúc ngạt thở, con người sẽ không còn sức lực để rơi lệ nữa. Nhưng vào khoảnh khắc không thở nổi, cô lại nhớ tới Diệp Tĩnh Hiên.

Tình cảm có thể bỏ ra trong cuộc đời này, cô đã chẳng còn lại chút gì. Cô nhận lời đến với Nghiêm Thụy là vì muốn anh yên tâm, cũng nhằm mục đích cho bản thân một con đường thoát. Diệp Tĩnh Hiên không thể rời khỏi Kính Lan Hội vì đó là tham vọng của anh. Anh đã lún sâu trên con đường đó. Cô hiểu rõ nên lúc ở Phương Uyên, cô mới ép anh buông tay, không ngờ lại dẫn đến hậu quả thảm khốc.

Bản thân cô và tham vọng của Diệp Tĩnh Hiên là không thể cùng tồn tại. Vì vậy, cô mới quyết tâm cắt bỏ hồi ức ấy ra khỏi máu thịt mình. Dù biết rõ đau đớn đến nhường nào, cô cũng buộc phải chịu đựng.

Sáng hôm sau, bác sĩ vào khám theo thông lệ, Nguyễn Vi tranh thủ đi ra ngoài mua đồ ăn. Khi quay về, cô y tá trực ban tiết lộ lại có người đến thăm Nghiêm Thụy. Cô ta còn nói đùa, anh quan hệ rộng thật đấy, bảo cô phải hết sức cẩn thận.

Nguyễn Vi tưởng là bạn của Nghiêm Thụy, nhưng về phòng bệnh lại nhìn thấy Bùi Hoan đang đứng ngoài cửa, đằng sau là tài xế và một người đàn ông tay cầm giỏ hoa quả và túi quà. Người phụ nữ này từng là nhân vật của công chúng nên ra ngoài thường đeo kính râm đen che gần nửa khuôn mặt. Nhìn thấy cô, Bùi Hoan tháo kính, nở nụ cười tươi.

Bùi Hoan cầm tay Nguyễn Vi: “Hôm qua là thứ Tư, chị đi lấy hoa nhưng cửa hàng đóng cửa. Chị hỏi thăm mới biết thầy Nghiêm đang nằm viện.”

Bùi Hoan bảo người đưa đồ cho Nguyễn Vi. Cô lắc đầu: “Chị khách sáo quá, chúng ta vào trong nói chuyện đi. Chắc anh ấy cũng dậy rồi.”

Trước kia, Bùi Hoan thường đến cửa hàng hoa tìm Nguyễn Vi nên từng gặp Nghiêm Thụy một, hai lần. Bây giờ Nghiêm Thụy bị thương, Bùi Hoan đến thăm còn mang nhiều quà, có vẻ hơi long trọng, khiến Nguyễn Vi thật sự không dám nhận.

Nghiêm Thụy ngược lại không tỏ ra bất ngờ, còn mở miệng cảm ơn, thành ra Nguyễn Vi cũng không tiện từ chối.

Bùi Hoan đến bên giường bệnh, hỏi thăm tình hình, lại nói: “Thầy Nghiêm lái xe nhất định phải cẩn thận. Anh xem, Nguyễn Vi sợ đến mức gầy rộc đi kia kìa.”

Nghiêm Thụy cười: “Tai nạn bất ngờ, may mà tôi phúc lớn mệnh lớn.”

Ba người đang trò chuyện, đột nhiên cô y tá đi vào, gọi Nguyễn Vi ra ngoài thông báo những việc cần chú ý khi chăm sóc bệnh nhân. Cô vỗ nhẹ lên tay Bùi Hoan, ra hiệu đối phương cứ ngồi chơi, nói: “Em đi một lát rồi về ngay.”

Đi đến cửa, Nguyễn Vi mới chợt nghĩ ra. Bùi Hoan chỉ là bạn của cô, để hai người xa lạ ở lại phòng bệnh, bầu không khí sẽ ngượng ngập. Thế là cô dừng bước, quay đầu về phía họ.

Bùi Hoan cảm thấy thích thú, cố tình trêu cô: “Em mau đi đi. Chị có gia đình rồi, không mấy may có hứng thú với thầy Nghiêm của em.”

Nguyễn Vi phì cười: “Chị toàn nói linh tinh thôi.” Cô đi ra ngoài, tiện tay khép cửa.

Phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Bùi Hoan cũng không khách sáo, ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, chỉ vào đồng hồ vừa mang đến: “Chắc anh cũng hiểu tính anh ấy, không bao giờ có chuyện tặng đồ người khác. Hôm nay, anh ấy bảo tôi mang hai cuốn sách tuyệt bản và một số thứ cho anh.”

Bùi Hoan vừa nói vừa đưa hộp gỗ đóng kín đến trước mặt Nghiêm Thụy: “Đây là món quà một người biểu để lấy lòng anh ấy, trong giới đều biết là đồ của anh ấy. Anh ấy muốn anh giữ cái này. Sau này nếu người của Kính Lan Hội đến làm phiền, anh hãy lôi ra cho họ thấy. Có thể khiến bọn họ tạm thời kiêng dè, đối với bên nào cũng hữu ích.”

Biết người ấy tâm tư thâm sâu, bất cứ việc gì cũng sắp xếp thỏa đáng, Nghiêm Thụy thở dài: “Làm phiền phu nhân phải đích thân đến đây một chuyến. Nhờ phu nhân chuyển lời cảm ơn của tôi đến Tiên sinh. Còn nữa... là tôi tự nguyện nhảy xuống vũng bùn. Tiên sinh đã sớm khuyên bảo nhưng tôi cứ tranh giành với Diệp Tĩnh Hiên. Về việc nhận nhát dao này, tôi không trách ai cả.”

Nhìn ra cửa không thấy bóng dáng Nguyễn Vi, Bùi Hoan liền đứng dậy, đi đến bên giường bệnh, nói nhỏ: “Không. Thủ phạm đâm anh không phải là Diệp Tĩnh Hiên.”

Nghiêm Thụy khẽ chau mày: “Đối phương ra tay quá nhanh, tuy không nhìn rõ nhưng tôi có thể khẳng định là người của Kính Lan Hội.”

Bùi Hoan lắc đầu: “Vụ này bề ngoài có vẻ là sự trả thù của Diệp Tĩnh Hiên. Tôi cũng nói thế nhưng Tiên sinh bảo tôi hỏi anh: Nếu đúng là Diệp Tĩnh Hiên muốn anh chết, liệu anh có thể giữ lại mạng sống sau nhát dao đó hay không?”

Người đàn ông trên giường bệnh trầm ngâm một lúc mới mỉm cười cảm thán: “Quả nhiên... không ai có thể sáng suốt hơn Tiên sinh.”

Bùi Hoan cũng cười: “Anh đừng nịnh anh ấy nữa. Khó khăn lắm anh ấy mới có được cuộc sống yên lành, thế mà bang hội không ngừng xảy ra chuyện, muốn nhàn rồi cũng chịu.” Cô được dịp than vãn: “Số anh ấy đúng là số lo chuyện bao đồng. Mọi người cứ đến hỏi ý kiến, chính là quấy rầy anh ấy. Lần sau các anh gọi điện đến, tôi sẽ không cho anh ấy nghe.”

Nghiêm Thụy quay sang đóng quà tặng, quả nhiên là cuốn sách tuyệt bản mà anh tìm kiếm đã lâu, còn cả hai hộp gỗ trầm hương, nhìn qua cũng biết là đồ quý giá. Giá trị là thứ yếu, quan trọng là tâm ý của người tặng.

Anh lại hỏi Bùi Hoan: “Tôi không phải là người trong giới, chẳng xung đột lợi ích với ai. Nếu không phải Diệp Tĩnh Hiên thì là kẻ nào?”

Bùi Hoan tỏ ra đắc ý. Người đàn ông ở nhà đã phân tích với cô nên cô mô phỏng ngữ khí nhàn nhạt của người đó: “Anh thử nghĩ xem, Nguyễn Vi phản bội Kính Lan Hội, sở dĩ cô ấy vẫn còn yên lành đến ngày hôm nay là vì có Diệp Tĩnh Hiên chống lưng. Hiện giờ có người dùng anh để gây chia rẽ, khiến cô ấy rời khỏi anh ta. Nếu Diệp Tĩnh Hiên trở mặt, không bảo vệ Nguyễn Vi nữa, vậy thì ai là người có lợi trong vụ này?”

Nghiêm Thụy lập tức hiểu ra vấn đề: “Là Hội trưởng.”

“Vì thế Tiên sinh mới cảm thấy có lỗi với anh. Hai ngày trước Trần Dữ gọi điện cho anh ấy xin ý kiến, anh ấy chẳng thèm để ý đến anh ta. Kết quả, Trần Dữ đâu không lại Diệp Tĩnh Hiên nên mới dùng đến hạ sách này.” Bùi Hoan càng nói càng tức giận: “Trần Dữ đã ngồi lên ghế Hội trưởng mà hành sự vẫn không dùng đầu óc như ngày nào.”

Cô đoán bây giờ Trần Dữ đang dương dương tự đắc ý với kế hoạch của mình, nhưng trên thực tế chẳng có tác dụng gì, ngược lại chỉ đổ thêm dầu

vào lửa mà thôi.

Nghiêm Thụy bảo Bùi Hoan hãy yên tâm, vì dù sao anh cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Bùi Hoan thở dài: “Tự nhiên lại khiến anh bị liên lụy. Anh ấy cũng muốn đến thăm nhưng bệnh viện đông người, anh ấy không tiện xuất hiện nên bảo tôi đi thay.”

“Tôi và Tiên sinh quen biết bao năm rồi, Tiên sinh không cần khách sáo với tôi.”

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Nguyễn Vi đã quay về. Bùi Hoan lập tức chuyển sang đề tài khác.

Nghe nói tình hình sức khỏe của Nghiêm Thụy vẫn ổn, hai ngày nữa có thể xuất viện, Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm. Cô lại hỏi thăm Nguyễn Vi về cửa hàng hoa. Nguyễn Vi vẫn chưa quyết định, đành nói: “Em tạm thời đóng cửa một thời gian. Đợt vết thương của anh ấy lành hẳn rồi tính sau.”

Bùi Hoan đứng dậy ra về. Nguyễn Vi tiễn xuống dưới đại sảnh. Hai người trò chuyện vài câu, Bùi Hoan chợt hỏi: “Em định tiếp tục sống với thầy Nghiêm đấy à?”

Nguyễn Vi ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Em đã nhận lời anh ấy.”

Nghĩ đến chuyện vài năm sau, hai người có thể kết hôn và có một cuộc sống bình thường, tẻ nhạt, Bùi Hoan chợt có chút cảm khái.

Hai người đứng ở cổng bệnh viện chờ tài xế lái xe tới. Bùi Hoan vô tình mà hữu ý liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh. Cô đột nhiên giơ tay ôm vai Nguyễn Vi, thì thầm: “Chị thích ông xã chị từ nhỏ, mười mấy tuổi đã ở bên anh ấy. Sau đó, chị cũng thử trốn tránh vì nghĩ, trong cuộc đời có rất nhiều con đường, việc gì mình phải chọn ngõ cụt. Nhưng em biết không, đến khi em thật sự rời khỏi người em yêu, nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc không tìm

thấy anh ấy, cảm giác đó... khiến mình đau đến mức buốt giá từ cốt tủy, muốn khóc mà không khóc nổi. Đây mới gọi là đáng tiếc.”

Nguyễn Vi nhắm mắt. Tâm tình mà khó khăn lắm cô mới có thể cất giấu đã bị Bùi Hoan bóc trần. Bản thân có thể giả vờ kiên cường nhưng khi người khác nói ra, cô mới phát hiện mình vẫn chưa thể vượt qua, chỉ là nhẫn nhịn đến tê liệt mà thôi.

Xe của Bùi Hoan đã đến, cô mỉm cười: “Được rồi, là lỗi của chị, tự dung khiến em buồn. Chị về đây. Khi nào thầy Nghiêm xuất viện, chị lại đến tìm em.”

Nguyễn Vi gật đầu: “Lần sau chị không phải mang đồ đâu ạ.”

Bùi Hoan lên xe, nhanh chóng rời đi. Rõ ràng cùng độ tuổi nhưng mỗi khi Bùi Hoan xuất hiện đều khiến người khác không thể rời mắt. Cô ấy có diện mạo trẻ trung, xinh đẹp, đi đâu cũng có người đi theo. Dù có tính cách của một người được nâng niu, chiều chuộng từ nhỏ nhưng cô không hề đáng ghét, thậm chí còn khiến người khác muốn đối xử tốt với cô.

Có tình yêu, người phụ nữ mới dũng cảm. Yêu và được yêu, người phụ nữ mới hạnh phúc. Người đàn ông mà Bùi Hoan yêu coi cô là phần quan trọng nhất của sinh mệnh. Người ấy bảo vệ Bùi Hoan đến mức ai nhìn vào cũng ngưỡng mộ.

Nguyễn Vi thì sao? Cô đứng trong đại sảnh bệnh viện, cửa kính phía đối diện phản chiếu một hình bóng tiều tụy và nhợt nhạt. Vào thời khắc Diệp Tĩnh Hiền ngã xuống ở Phương Uyên, cô tựa như chết rồi. Sau này biết anh còn sống, cô từng có ý nghĩ quay về với anh. Thế nhưng, cô vẫn chưa trả lại con chip mà mình đánh cắp, bây giờ anh sống ở Lan Phường, trong tay đầy quyền lực, chỉ cách mục tiêu một bước chân. Hơn nữa, bên cạnh anh còn có Hạ Tiêu. Cô chẳng còn lý do gì ở bên anh.

Những ngày sau đó đặc biệt yên bình, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nguyễn Vi không liên lạc với Diệp Tình Hiên nữa, anh cũng biến mất khỏi thế giới của cô.

Nguyễn Vi cũng không có tâm trí nghĩ ngợi lung tung. Cả ngày cô bận rộn đi đi về về giữa nhà và bệnh viện. May mà vết thương của Nghiêm Thụy hồi phục rất nhanh, anh đã có thể xuống giường, đi chầm chậm ngoài hành lang. Nguyễn Vi mua một bình hoa đặt trong phòng bệnh, để cắm hoa mọi người mang đến, khiến phòng bệnh không còn đơn điệu mà tràn ngập sinh khí.

Buổi chiều, Nghiêm Thụy nằm ở giường nghỉ ngơi, Nguyễn Vi ngồi trên thành cửa sổ đọc sách. Phòng bệnh nằm ở tầng hai, ngay dưới sân trồng một cây hòe, cành lá xum xuê, trông rất mát mắt.

Tình cờ đọc được câu: “Hai người khổ sở dây dưa, chi bằng buông tay, để mỗi người có được hạnh phúc của mình...”, Nguyễn Vi cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ lòng. Cô úp quyển sách vào bụng, tựa người vào cửa kính, dõi mắt xuống bên dưới.

“Hai người khổ sở dây dưa...” Nguyễn Vi đọc thầm, ánh mắt vô tình dừng lại ở vườn hoa nhỏ. Lúc này, phần lớn bệnh nhân đã về phòng ngủ trưa, vườn hoa chỉ lác đác một vài người. Dưới hàng cây râm mát có một người đang ngồi. Dù bị cành lá che khuất nhưng chỉ nhìn thoáng qua, Nguyễn Vi cũng nhận ra, đó là người mà cô vĩnh viễn không thể nào quên. Cô lập tức chạy một mạch xuống tầng dưới.

Khi Nguyễn Vi tới nơi, chỗ đó đã không một bóng người, chỉ còn lại một đống hoa tím ngắt. Nguyễn Vi tiến lại gần, nhặt hoa tường vi lên. Bởi vì quá nhiều nên cô gần như không ôm nổi. Lần này, cô biết tự lượng sức mình, không đuổi theo Diệp Tình Hiên. Anh đã không muốn lộ diện thì cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy.

Đột nhiên nhớ đến câu nói của anh hôm chia tay: “Hôm nay không có hoa tặng em, ngày mai tôi sẽ tặng bù”, Nguyễn Vi ngồi xuống ghế, đếm từng bó hoa, không nhiều, không ít, vừa vặn mười một bó. Thì ra cô mới rời xa Diệp Tĩnh Hiên mười một ngày, vậy mà khi quay đầu nhìn lại, cô có cảm giác đã qua nửa đời người.

10

Là một quân cờ

Diệp Tĩnh Hiên đứng ở chỗ khuất phía xa xa, dõi theo Nguyễn Vi. Cho tới khi cô đi vào tòa nhà nằm viện và biến mất khỏi tầm nhìn, anh mới rời đi.

Ô tô đợi ở bên lề đường ngoài bệnh viện. Nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên, Phương Thạnh liền xuống xe nghênh đón. Cứ cách hai tuần, Diệp Tĩnh Hiên phải đi chụp CT một lần. Hôm nay, anh cố tình chọn bệnh viện này, còn tự mình lái xe chứ không cho đàn em đưa đón. Phương Thạnh không yên tâm nên dẫn người đi theo.

“Tình trạng đau đầu của Tam ca ngày càng bất ổn định, tự mình lái xe sẽ rất nguy hiểm.” Biết anh sẽ tức giận nhưng Phương Thạnh vẫn nói thẳng.

Diệp Tĩnh Hiên hơi mệt mỏi nên chẳng buồn so đo với anh ta. Anh mở cửa ngòi vào ghế sau, tài xế lập tức nổ máy, rời khỏi bệnh viện.

Phương Thạnh sắp xếp lại đồng phim chụp cắt lớp của Diệp Tĩnh Hiên trong thời gian gần đây. Anh cầm tấm mới nhất, chụp ngày hôm nay lên xem. Phương Thạnh vồ vồ vào chiếc gối của ghế ngòi phía trước, tài xế lập tức điều khiển tấm vách, ngăn cách hai người phía sau.

Phương Thạnh hạ giọng: “Vị trí của viên đạn vốn không nguy hiểm, hồi đó phẫu thuật tương đối mạo hiểm nên mới để nguyên. Nhưng trong phim chụp gần đây, bác sĩ phát hiện nó tiếp tục di chuyển, cứ như vậy sẽ có khả năng đè lên dây thần kinh... Dù Tam ca có giận em cũng phải nói, đã đến lúc chúng ta cần hạ quyết tâm rồi.”

Biết Phương Thanh sẽ đề cập đến vấn đề này, sắc mặt Diệp Tĩnh Hiên rất điềm tĩnh. Anh quẳng tấm phim cho đối phương: “Chú cất cái này đi đã.”

“Tam ca có thể bí mật nhập viện. Về phần chị Vi, anh cũng không cần lo lắng. Em sẽ đích thân âm thầm bảo vệ chị ấy. Không người nào biết chuyện này thì sẽ không có vấn đề gì.”

Diệp Tĩnh Hiên dỗi mắt ra ngoài cửa sổ. Cảnh vật bên ngoài đường phố tựa như vạn năm không thay đổi. Từ nội thành trở về Lan Phương, anh thường đi qua con đường này. Anh đột nhiên phát hiện, ngay cả ông già bán bóng bay cũng giữ nguyên một tư thế. Thành phố này có lịch sử lâu đời, con người ở đây cũng vậy, đều toát ra một vẻ yên bình mặc cho năm tháng.

Diệp Tĩnh Hiên lắc đầu, cất giọng từ tốn: “Không được. Tình hình bây giờ đang lộn xộn, Trần Dữ, anh trai Tiểu Ân... và cả người trong bang hội đều nhắm vào A Nguyễn. Chỉ cần tôi sơ suất, thế nào họ cũng sẽ dòn cô ấy vào chỗ chết.”

“Tam ca, bây giờ chị Vi ở cùng Nghiêm Thụy.” Phương Thanh nói thẳng: “Tam ca có thể chống mắt nhìn chị ấy sống cùng người khác? Hơn nữa, Tam ca đã bảo vệ chị ấy ba năm rồi, còn có thể tiếp tục bao lâu?”

Diệp Tĩnh Hiên bị chọc giận trong giây lát. Anh túm lấy cổ áo Phương Thanh, gầm lên: “Tôi thế nào cũng không đến lượt chú bận tâm.”

Phương Thanh im lặng. Diệp Tĩnh Hiên buông anh ta, ngữ khí lạnh hẳn: “Chú ngày càng to gan đấy.”

“Là em khó chịu thay Tam ca. Chị Vi ở ngay trước mặt mà không được động đến. Hay là anh bắt chị ấy về, xem ai dám trả thù chị ấy?”

Diệp Tĩnh Hiên như không nghe thấy. Một lúc sau, anh mới lẩm bẩm: “Tôi không muốn ép cô ấy nữa. A Nguyễn thiếu vắng tình mẫu tử từ nhỏ. Sau khi chú Nguyễn qua đời, cô ấy chỉ có mình tôi, vậy mà tôi lại bỏ mặc cô ấy... Những năm qua cô ấy đã quá khổ.”

A Nguyễn của anh sợ phơi nắng nhưng rất thích hoa cỏ và động vật. Ngày xưa cô hay cười, hay chọc anh, cuối cùng vì anh mà bị thương một chân. Anh không thể nhốt và giày vò cô thêm nữa.

Anh vô pháp vô thiên từ nhỏ, chẳng thềm nghe lời khuyên bảo của ai. Thế mà bây giờ anh vì cô có thể chịu đựng cơn đau đầu, nhẫn nhịn tâm trạng ngày càng không thể kiểm soát, thậm chí trốn tránh trong bóng tối. Anh sẽ thực hiện mọi lời hứa của mình. Anh nói sẽ tặng bù hoa cho cô nên nhất định sẽ mang đến. Trong cuộc đời này, anh không thể nuốt lời lần nữa.

Ô tô nhanh chóng về đến Lan Phường, Ma Nhĩ đã khỏi bệnh, bắt đầu chạy nhảy quanh sân. Nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên, nó lập tức chạy đến, ngoan ngoãn đi bên cạnh anh. Diệp Tĩnh Hiên giơ tay xoa đầu nó. Chợt nhớ ra một chuyện, anh hỏi: “Hạ Tiêu thế nào rồi?”

Phương Thanh bình thản trả lời: “Lần trước cô ấy sợ vỡ mật nên đã tạm dừng mọi hoạt động, bây giờ trốn trong nhà không dám ra ngoài.”

Diệp Tĩnh Hiên chỉ “ờ” một tiếng, coi như nghe thấy.

“Có cần sai người đón cô ấy đến đây không ạ?” Phương Thanh hỏi.

“Khỏi.” Diệp Tĩnh Hiên thờ ơ đáp: “Hôm nay tôi chẳng có tâm trạng. Chú hãy đi hỏi xem cô ta muốn làm gì? Có thể đầu tư một bộ phim, cho cô ta thử công việc diễn xuất. Chú nhớ nhấn công ty quản lý, chiếu cố cô ta một chút.”

“Tam ca...” Có lẽ nghe ra ý của anh, Phương Thạnh trở nên căng thẳng: “Cô ấy cũng được coi là người hiểu chuyện, lại có lý lịch sạch sẽ, giữ cô ấy lại cũng không sao.”

Diệp Tĩnh Hiên vẫn nói đều đều: “Đây là cho con bé đó chút an ủi, chứ tôi đâu có định xử lý.”

Phương Thạnh quay người đi thu xếp, Diệp Tĩnh Hiên đột ngột gọi anh ta, hỏi “Hồi đó là chú đưa cô ta về đúng không?”

Phương Thạnh gật đầu, sắc mặt vẫn không thay đổi. Diệp Tĩnh Hiên nheo mắt nhìn đàn em. Người đàn ông này cùng độ tuổi với anh, từ nhỏ đã luôn đứng sau lưng anh. Phương Thạnh hành sự gọn gàng và dứt khoát, lại toàn tâm toàn ý. Bất kể nói năng hay làm việc, anh ta luôn giữ một bộ mặt. Không ai để ý cũng như quan tâm đến cuộc sống của anh ta.

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên nhếch miệng cười: “Nếu không phải vì tôi, liệu chú có cứu con bé đó không?”

Anh tưởng Phương Thạnh sẽ cân nhắc kỹ trước khi trả lời, bởi câu hỏi này tương đối sắc bén, tiến hay lùi đều sai. Tuy nhiên, Phương Thạnh không chút do dự, cung kính trả lời: “Em vẫn cứu.”

Anh ta luôn trung thành với Diệp Tĩnh Hiên, kể cả trong vấn đề nhạy cảm này. Diệp Tĩnh Hiên vỗ vỗ vai anh ta, quay người đi vào trong.

Phương Thạnh đứng bất động một lúc mới rời đi. Anh ta biết rõ mình chỉ là một quân cờ, chịu sự sai khiến, mỗi bước đi đều không có đường lùi. Vị trí của mỗi quân cờ là không thể tùy tiện di chuyển. Nếu đã không thể tự làm chủ bản thân, anh ta sẽ luôn giữ sự tỉnh táo, để làm một quân cờ tròn trách nhiệm. Ở bên Diệp Tĩnh Hiên bao nhiêu năm, anh ta đã chứng kiến quá nhiều thị phi. Vì thế, anh ta biết rõ, có nhiều chuyện không nghĩ tới sẽ

không buồn phiền, có những chấp niệm cả đời cũng không được toại nguyện. Do đó, làm một quân cờ thì có gì không tốt?

Đối với các bên mà nói, vụ Nghiêm Thụy đột nhiên bị tấn công trên thực tế chẳng hề gây ra ảnh hưởng gì. Người ở Lan Phường giữ sự trầm mặc, Trần Dĩ tỏ ra thông minh hơn nhiều. Anh ta muốn mượn vụ Nghiêm Thụy để giá họa cho Diệp Tĩnh Hiên, khiến Nguyễn Vi rời xa tên khốn đó. Mặc dù vậy, Diệp Tĩnh Hiên vẫn không cho kẻ nào động đến cô ta. Nếu là bình thường, chắc chắn Trần Dĩ sẽ rất giận dữ. Nhưng anh ta hoàn toàn nhẫn nhịn, còn ra lệnh thuộc hạ tỏ thái độ khách sáo với người của Đại đường chủ, tựa như tất cả vẫn là người một nhà.

Phương Thanh sai người đi nghe ngóng tình hình rồi báo cáo với Diệp Tĩnh Hiên: “Không phải Hội trưởng đột nhiên đổi tính mà là sắp đến Tết Đoan ngo, Hoa phu nhân nhớ mọi người nên quay về Lan Phường thăm các bậc trưởng bối. Hội trưởng bận rộn đón tiếp nên không có thời gian tức giận.”

Chủ nhân trước kia của Kính Lan Hội là Hoa tiên sinh. Hoa phu nhân vốn là em gái nuôi của anh ta, kém tới mười một tuổi, cũng là Tam tiểu thư của Lan Phường, lớn lên ở nơi này. Hoa tiên sinh cả đời xảo quyệt và tàn nhẫn, nhược điểm duy nhất chính là người vợ trẻ. Đáng tiếc, tình thâm không thọ, anh ta qua đời ở độ tuổi sung sức nhất.

Người đàn ông đó đáng sợ ở một điểm, cho dù anh ta đã mất nhưng mỗi lời nói của anh ta, những quy tắc mà anh ta lập ra, cả người phụ nữ anh ta vẫn có thể khiến mọi thành viên của Kính Lan Hội cúi đầu nghe theo.

Lan Phường là nơi chứa đựng biết bao câu chuyện đen tối. Câu chuyện về Hoa tiên sinh cũng như bản thân anh ta vẫn luôn là một truyền kỳ, không bao giờ phai nhạt.

Nghe thông tin này, Diệp Tĩnh Hiên không tỏ thái độ. Lan Phường còn nhiều người già sinh sống. Các bậc trưởng bối đều đến Hủ viện gặp Hoa phu nhân. Có mình anh là không lộ diện, chỉ sai người mang quà biếu người phụ nữ đó.

“Đại đường chủ nghe nói lúc sinh thời, Hoa tiên sinh rất thích hương liệu, chắc phu nhân cũng vậy nên đặc biệt chọn một món quà này. Đại đường chủ phải tốn nhiều công sức mới kiếm được cục Long diên hương đấy ạ.”

Tuy không rành nhưng Hoa phu nhân cũng biết, đây là một loại sáp quý hiếm, nằm trong hệ tiêu hóa của con cá nhà táng. Món quà của Đại đường chủ rất có giá trị. Đây cũng coi như phép lịch sự của anh ta.

Thấy Diệp Tĩnh Hiên không lộ diện, Trần Dữ tỏ ra bực bội, định đi tìm anh. Tuy nhiên, Hoa phu nhân lập tức can ngăn, nói với anh ta: “Mục đích chính của tôi khi về đây là chuyển lời của Tiên sinh, hy vọng Hội trưởng tiếp thu. Gia tộc lớn, người đông nên khó tránh khỏi tình trạng có ý đồ riêng. Muốn đấu cũng không thể dùng cách của Hội trưởng. Ngoài ra, Kính Lan Hội có nguyên tắc, không động đến người ngoài vô tội. Hội trưởng còn dùng hạ sách chia rẽ này, tức là vi phạm quy tắc của mình đó.”

Nghe những lời này, Trần Dữ rất không cam lòng nhưng cũng biết mình hoàn toàn đuối lý.

Vết thương hồi phục nhanh, Nghiêm Thụy đã xuất viện, ở nhà tĩnh dưỡng. Một tháng trôi qua trong chớp mắt, anh quay về trường học, tiếp tục công việc của mình.

Thời gian này, Nguyễn Vi vẫn đóng cửa cửa hang hoa, ở nhà chăm sóc Nghiêm Thụy. Mọi công việc trong nhà đều do cô phụ trách, bao gồm cả bếp núc. May mà khả năng nấu nướng của cô cũng không tệ.

Hôm nào Nguyễn Vi cũng dậy sớm để chuẩn bị đồ ăn sáng. Sau bữa sáng, Nghiêm Thụy đi làm. Phát hiện cô vẫn bận rộn, anh liền quay lại xem cô đang làm gì. Nguyễn Vi vừa nướng bánh xong nhưng vẫn để trong lò. Nghiêm Thụy hỏi: “Là điểm tâm của tỉnh Nam đây à?”

Nguyễn Vi mỉm cười: “Hồi trước nhà họ Diệp mời một thợ làm bánh. Em cũng phụ giúp một tay. Em khá vụng về nên chẳng học được gì, có món bánh nhân dưa thịt này còn ăn được.”

Bánh vừa nướng xong nóng hôi hổi, thoang thoang mùi thơm hấp dẫn. Nghiêm Thụy nhón một cái, Nguyễn Vi nhoẻn miệng cười, giật lại: “Thầy Nghiêm, không được ăn vụng.”

Cô đeo một cái tạp dề in hình những bông hoa rất lớn, trông khá buồn cười. Nghiêm Thụy cảm thấy thú vị, liền túm tay cô, đưa chiếc bánh đến miệng mình. Trong lúc co kéo, hai người xích lại gần nhau. Vừa ngẩng đầu, Nguyễn Vi liền bắt gặp ánh mắt đầy ý cười của anh. Thấy anh hơi cúi đầu, cô liền lùi lại phía sau một bước. Biết anh muốn hôn mình nhưng cô vẫn né tránh theo phản xạ.

Nghiêm Thụy không bao giờ miễn cưỡng người khác. Anh chỉ đứng im nhìn cô dăm dăm. Bầu không khí trở nên gượng gạo trong giây lát. Nguyễn Vi không dám nhìn anh, cúi xuống xếp từng cái bánh vào đĩa, đồng thời mở miệng: “Xin lỗi, em...”

Nghiêm Thụy giơ tay vén tóc cô ra sau, cất giọng dịu dàng: “Em không nợ anh bất cứ điều gì, không cần nói xin lỗi.”

Nói xong, anh quay người đi ra ngoài, tựa như không có chuyện gì xảy ra. Trước khi rời nhà, anh lên tiếng: “Buổi tối đợi anh về cùng ăn cơm.”

Phòng bếp chỉ còn lại mình Nguyễn Vi. Cô xếp hết bánh ra đĩa, pha một cốc trà, đứng bên cửa sổ dõi mắt ra ngoài. Một lúc sau, cô đột nhiên quay

vào bếp, làm một phần bánh khác. Sau đó, cô đóng bánh vào hộp giấy, đợi đến buổi chiều mới xách ra ngoài.

Trên hộp thư ngoài cổng có một bó hoa tường vi rất lớn. Ngày nào cũng có người đặt hoa ở đó, Nguyễn Vi đã sớm biết điều này. Hôm nay, cô không vội đi lấy mà đứng trên bậc thang chờ đợi. Cô đợi gần nửa tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy ai.

Nguyễn Vi đành đặt túi bánh xuống rồi nghiêng rặng nhảy từ trên bậc thang xuống dưới. Bậc thang vốn không cao nhưng đối với người chân có tật, nhảy xuống là không đứng dậy được.

Vừa chạm mặt nền, chân trái của Nguyễn Vi lập tức mềm nhũn. Cảm giác đau buốt khiến cô không chịu nổi, liền ngã xuống nền xi măng. Vào thời khắc này, cô không chỉ đau chân mà cánh tay cũng bị xây xát. Cô bắt giác hít một hơi sâu.

Biết Nguyễn Vi cố ý nhưng Diệp Tĩnh Hiên không thể kiềm chế, liền chạy đến bên cô. Thấy cô không đứng dậy nổi, anh cố nhịn để không thốt ra những lời mắng mỏ.

Anh đỡ cô đứng lên. Nhìn thấy vết trầy xước trên cánh tay cô, anh bực đến mức mắt nở đom đóm. Thì ra yêu một người có nghĩa là, người ấy bị thương cũng tức là mình bị thương. Cho dù bao năm trôi qua, người duy nhất nắm được điểm yếu của anh chính là cô.

“Em cố tình phải không? Muốn chết tôi sẽ cho em toại nguyện.” Anh cất cao giọng. Càng nghĩ càng tức giận, anh liền đẩy cô ra. Sợ lại bị ngã xuống bậc thang, Nguyễn Vi vội ôm cổ anh theo phản xạ có điều kiện.

Diệp Tĩnh Hiên thuận thế ôm cô vào lòng, cúi thấp người thì cảm vào vai cô. Thời gian vừa qua, ngày nào anh cũng xuất hiện ở nơi này. Anh chứng kiến cô đi mua đồ, cô trồng hoa trong sân, cô nấu cơm cho Nghiêm Thụy,

tiền anh ta đi làm. Cô đang trải qua một cuộc sống rất đổi bình thường, cuộc sống mà anh không thể trao cho cô, nhưng anh vẫn không nỡ buông tay.

Diệp Tĩnh Hiên siết chặt vòng tay, không cho cô giây giụa. Cuối cùng, anh vỗ nhẹ lưng cô, hỏi: “Đau không em?”

Nguyễn Vi khẽ gật đầu. Diệp Tĩnh Hiên buốt nhói trong tim, miệng nở nụ cười bất lực: “A Nguyễn, tôi thật sự không hiểu tại sao em có thể tàn nhẫn với bản thân như vậy?”

Đề ép anh xuất hiện, chuyện gì cô cũng dám làm. Diệp Tĩnh Hiên biết, nếu mình vẫn kiên quyết không lộ diện, chắc cô sẽ cầm dao rạch da mình mất.

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên cảm thấy Phương Thanh nói đúng. Nếu anh cứng rắn hơn, bắt nhốt Nguyễn Vi ở bên mình, cô điên thì cùng điên với cô, cô chết thì cùng chết với cô, có lẽ sẽ không tiếc nuối. Tuy nhiên, anh vĩnh viễn không thể tàn nhẫn với cô. Ngày xưa bố nói anh quá ngông nghênh, sớm muộn cũng gặp được người có thể chế ngự anh. Diệp Tĩnh Hiên nghĩ, đâu cần phiền phức đến thế, chỉ cần A Nguyễn của anh khóc là anh sẽ đáp ứng bất cứ điều gì.

Đứng một lúc, chân Nguyễn Vi mới có cảm giác. Cô nở nụ cười gượng gạo, giải thích với Diệp Tĩnh Hiên: “Hôm nay em phải gặp anh bằng được. Em đã nhận lời làm bánh cho Tiểu Ân... Em không biết mộ cậu ấy ở đâu... Thế nào anh cũng biết, anh có thể mang giúp em không?”

Nguyễn Vi cúi xuống nhặt hộp bánh đưa cho Diệp Tĩnh Hiên. Anh không cảm, lạnh lùng nói một câu: “Em chỉ thương người chết mà thôi.”

Nguyễn Vi nhét hộp bánh vào tay anh, nói nhỏ: “Em đã hại chết Tiểu Ân. Em biết cậu ấy sẽ không tha thứ cho mình. Nhưng em đã hứa với cậu ấy nên phải giữ lời.”

Diệp Tĩnh Hiên siết chặt hộp giấy. Thấy Nguyễn Vi định đi vào trong, anh liền kéo tay cô: “Thứ này đáng để em nhảy xuống hay sao?”

Đôi bên quá hiểu nhau mới là điều đau lòng. Nguyễn Vi quay lưng về phía anh, trong lòng có muôn vạn lời muốn nói nhưng cô cố nhẫn nhịn. Cô chậm chậm ngoảnh đầu, cất giọng nhỏ nhẹ: “Anh đừng động đến Nghiêm Thụy. Anh cũng biết rõ anh ấy là người vô tội. Em đã liên lụy quá nhiều người. Nếu anh ấy còn xảy ra chuyện, chắc em không sống nổi.”

Diệp Tĩnh Hiên lạnh lùng tiếp lời: “Tôi thật sự muốn đâm anh ta hai nhát... Tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Nguyễn Vi chẳng còn gì để nói, liền đi vào nhà. Nhưng Diệp Tĩnh Hiên đã nhanh chóng chặn ở cửa hành lang: “Dù chỉ là một người bạn bình thường, tôi đã đến đây rồi, em cũng nên mời tôi vào nhà chứ.”

Nguyễn Vi đành để Diệp Tĩnh Hiên vào trong. Chân vẫn còn đau nên cô đi tập tễnh, Diệp Tĩnh Hiên không chịu nổi, liền ôm cô từ đằng sau rồi nhấc cô lên. Nguyễn Vi giật mình. Anh làm động tác suýt, thả cô xuống rồi ấn cô vào bờ tường.

Tuy bây giờ là ban ngày nhưng hành lang không có cửa sổ cũng không bật đèn nên hơi tối. Tầm nhìn bỗng dưng tối sầm, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của Diệp Tĩnh Hiên ở ngay bên cạnh. Cô liền buông thõng hai tay, né tránh sự đụng chạm của anh.

Diệp Tĩnh Hiên thở dài, hôn lên khóe mắt cô. Nguyễn Vi nhắm mắt, toàn thân cứng đờ. Anh vòng tay qua thắt lưng cô, phát hiện cô đã gầy đi. Thế là anh cố tình hỏi: “Em đúng là không có tiền đồ... Mới xa tôi gần hai tháng, người đã gầy đến mức này. Thế mà em còn muốn sống cùng Nghiêm Thụy?” Vừa nói, ngón tay anh vừa di chuyển đến chỗ nhạy cảm trên người cô.

“Tam ca!” Nguyễn Vi liền túm cánh tay anh, cố gắng giữ sự tỉnh táo. Cô và anh đang đứng ngoài hành lang, hàng xóm có thể bắt gặp bất cứ lúc nào. Diệp Tĩnh Hiên cũng nhận ra điều này nên không ép cô nữa. Nguyễn Vi nhanh chóng mở cửa, để anh vào nhà trước.

Anh không hề khách sáo, ngồi xuống sofa rồi nhìn cô chăm chú. Nguyễn Vi bối rối, liền bỏ đi pha trà cho anh. Diệp Tĩnh Hiên tựa người vào thành ghế, đưa mắt quan sát xung quanh. Cảm thấy hơi nóng, anh liền kéo cổ áo, đồng thời cất giọng ra lệnh: “Lại đây!”

Ánh mắt ngang ngược của anh lúc này y hệt quá khứ, khiến cô chẳng dám động đậy. Anh chau mày. Từ trước đến nay, anh không bao giờ biết che giấu, ánh mắt nhìn cô lúc nào cũng trắng trợn. Cô bất giác đỏ mặt, vội vàng đi vào nhà bếp. Kết quả, anh đuổi theo, kéo cô về sofa, đê người cô xuống.

Nguyễn Vi định nói điều gì đó nhưng đã bị anh chặn miệng. Cô ra sức giãy giụa, liền bị anh giữ chặt tay. Bất gặp vẻ mặt mâu thuẫn của cô, anh mỉm cười. Anh đột nhiên ngồi dậy, ôm cô đặt lên đùi mình.

Diệp Tĩnh Hiên nâng cằm Nguyễn Vi, để cô đối mắt với mình. Sau đó, anh cất giọng dịu dàng: “Có nhớ anh không?”

Nguyễn Vi ôm miệng lắc đầu, ngón tay run rẩy. Diệp Tĩnh Hiên ôm eo cô, thò tay vào trong áo, vuốt dọc sống lưng. Nguyễn Vi hít một hơi sâu, toàn thân mềm nhũn, chỉ còn cách tựa cằm vào vai anh.

Chợt nhìn thấy đĩa bánh chưa kịp thu dọn ở trên bàn trong bếp phía đối diện, Nguyễn Vi lập tức bừng tỉnh, túm lấy cánh tay anh: “Không được.”

Diệp Tĩnh Hiên không có phản ứng, nhưng ánh mắt vụt qua tia giễu cợt. Đúng lúc này, cửa ra vào đột nhiên bị đẩy ra. Nguyễn Thụy nhanh chóng đi vào, gọi cô theo thói quen: “Nguyễn Vi, sao em không khóa cửa...”

Sofa ngay đối diện khung cửa nên Nghiêm Thụy lập tức nhìn thấy Nguyễn Vi đang ngồi trên đùi Diệp Tĩnh Hiên, trông rất tình cảm. Nguyễn Vi hoảng hốt, định đứng dậy nhưng Diệp Tĩnh Hiên không cho. Anh chỉnh lại áo cô, nửa cười nửa không nhìn Nghiêm Thụy. Tuy nhiên, Nghiêm Thụy không có phản ứng, chỉ lẳng lặng đi qua chỗ bọn họ lên tầng trên, tìm tài liệu cần dùng. Lúc xuống dưới, anh đi thẳng ra ngoài, từ đầu đến cuối không hề nhìn Nguyễn Vi một lần.

Nguyễn Vi lập cập đứng dậy, đuổi theo anh. Nghiêm Thụy đứng ngoài cửa nhìn cô, cuối cùng cũng lên tiếng: “Là anh đối với em không có giới hạn nên em cảm thấy bất kể em làm gì, anh cũng sẽ tha thứ đúng không? Nếu em thật sự chỉ muốn an ủi anh thì hoàn toàn không cần thiết.”

“Nghiêm Thụy...”

Anh quay sang Diệp Tĩnh Hiên, không hề tỏ ra tức giận, vẫn giữ giọng bình tĩnh: “Cậu có thể đưa cô ấy đi đâu? Đưa cô ấy rời khỏi thành phố Mộc rồi để cô ấy sống trong tình trạng nom nớp lo sợ cả đời? Nếu muốn, cậu có thể đưa cô ấy đi bất cứ lúc nào.”

Diệp Tĩnh Hiên sa sầm mặt, đột nhiên đứng dậy, đi về phía Nghiêm Thụy. Nguyễn Vi giơ tay can ngăn nhưng anh không để ý. Khóe miệng ẩn hiện ý cười lạnh lùng, Diệp Tĩnh Hiên lên tiếng: “Thầy Nghiêm, có giỏi thì anh cứ tiếp tục giả vờ đi!”

Nghiêm Thụy chỉ thản nhiên nhìn anh mà không tiếp lời. Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên liếc qua Nguyễn Vi rồi rời đi.

Nghiêm Thụy vẫn đứng yên. Lúc này, anh mới phát hiện ra vết trầy xước trên cánh tay cô. Anh nhẹ nhàng nhắc nhở: “Em nhớ khử trùng vết thương, miếng băng dán nằm ở tầng hai trong tủ đồ.”

Nguyễn Vi lắc đầu, tỏ ý mình không sao. Đã đến nước này, cô chỉ có thể nói thật: “Em không nên nhận lời anh. Em đã cố gắng...”

Nghiêm Thụy vốn đã không chế được tâm trạng. Nghe những lời này, anh lập tức quay người, cất giọng cay nghiệt: “Nếu em không coi trọng bản thân thì chẳng ai cứu nổi em. Cả thành phố đều biết Diệp Tĩnh Hiên có nhân tình, đặc biệt là cái cô Hạ Tiêu đó. Gần đây, cô ta được tích cực lăng xê. Trên mạng toàn là tin về tình sử của cô ta với Diệp Tĩnh Hiên.”

Nguyễn Vi im lặng. Nghiêm Thụy cũng không nhiều lời mà chỉ dặn: “Ngày mai anh phải đi công tác một tuần. Minh em ở nhà, buổi tối trước khi đi ngủ nhớ kiểm tra cửa giả.”

Nguyễn Vi đã hạ quyết tâm, không thể tiếp tục có lỗi với anh. Nhưng cô vừa định mở miệng, Nghiêm Thụy đã cướp lời: “Ngày nào cũng có người tặng hoa cho em, cửa hàng hoa lại được bảo vệ, em tưởng anh không biết sao?”

Nguyễn Vi chẳng biết giải thích thế nào, đành nói thẳng: “Em sẽ dọn đi nơi khác. Cảm ơn anh đã chăm sóc em trong suốt thời gian qua.”

Nghiêm Thụy cũng không cố níu kéo. Sau khi anh đi, cô đóng cửa, đứng bất động hồi lâu. Tất cả đều do cô, là cô đã không biết trân trọng mối nhân duyên này.

Tối hôm ấy, Nghiêm Thụy không về nhà. Biết lần này anh không tha thứ cho mình nhưng cô vẫn đợi đến mười hai giờ đêm. Sợ anh xảy ra chuyện, cô gọi điện mà anh không bắt máy, cuối cùng anh chỉ nhắn tin báo, tối nay anh có buổi tụ tập với các giảng viên, sáng mai anh sẽ đi công tác luôn.

Nguyễn Vi đương nhiên hiểu rõ, vết thương của anh vừa lành, lãnh đạo nhà trường cũng biết anh mới xuất viện chưa bao lâu nên không có chuyện

bố trí anh đi công tác. Đây là anh muốn yên tĩnh một mình nên viện cớ mà thôi.

Cô bắt đầu thu dọn hành lý, đồng thời tranh thủ lên mạng tìm thông tin thuê nhà. Mãi đến gần sáng, khi tinh thần và thể xác đã kiệt quệ, cô mới lên giường đi ngủ.

Sau khi quyết định dọn đi nơi khác, Nguyễn Vi không một chút chần chừ, hôm sau liền đi xem nhà. Cô hẹn xem một ngôi nhà ở ngoại ô thành phố, cách chỗ ở của Nghiêm Thụy khá xa, ngôi xe buýt cũng phải mất một tiếng rưỡi. Chỗ đó tuy không gần nội thành nhưng có ưu điểm giá thuê nhà rất rẻ.

Lúc ngồi trên xe buýt, Nguyễn Vi chẳng có việc gì làm nên bắt đầu suy tính đến tương lai. Cô định sang tên cửa hàng hoa, rời khỏi Diệp Tĩnh Hiên một cách triệt để. Nếu sau này có cơ hội, cô sẽ tìm một nơi nào đó, tiếp tục công việc kinh doanh nuôi sống bản thân.

Chưa tới mười phút, Nguyễn Vi đã nghĩ xong mọi việc. Bây giờ cô mới phát hiện bản thân rất thảm. Trong cuộc đời này, số phận đã định cô phải “lang bạt kỳ hồ”, không ngừng di chuyển chỗ ở là sở trường của cô. Một điều đáng buồn là, Nghiêm Thụy vốn là người duy nhất cô có thể chia sẻ, nhưng bây giờ anh cũng đã thất vọng về cô.

Hôm nay thời tiết u ám. Hai ngày trước dự báo có mưa nhưng chưa thấy đâu. Từ sáng sớm, mây đen đã giăng kín bầu trời. Hễ thời tiết xấu, chân Nguyễn Vi lại đau nhức nên khi xuống xe, cô bước rất chậm về phía khu dân cư.

Đây là lần đầu tiên cô đến nơi này nên không rành đường. Cô gọi điện cho chủ nhà nhưng máy đầu kia luôn bận. Nguyễn Vi chần chừ một lát, quyết định tìm ai đó hỏi đường. Gần đấy xuất hiện một người trông có vẻ giống nhân viên bảo vệ đang đứng bóng cây hút thuốc. Thấy Nguyễn Vi

ngơ ngác ngó nghiêng, anh ta liền đi tới, hỏi cô: “Cô đến xem nhà phải không? Khu vực này đánh số rất lộn xộn nên tương đối khó tìm. Cô muốn tìm tòa nào, tôi sẽ dẫn cô đi?”

Nguyễn Vi thở phào nhẹ nhõm, nói địa chỉ rồi cảm ơn đối phương. Người đàn ông dập tắt mẩu thuốc, ra hiệu Nguyễn Vi đi theo mình: “Phải vòng tí sang bên kia mới tới, cô cứ đi theo tôi là được.”

Nguyễn Vi không hề nghĩ ngợi, lập tức cảm ơn đối phương.

Cùng thời gian đó, Diệp Tĩnh Hiên đang trên đường từ phía nam thành phố về Lan Phường. Hôm nay bang hội có việc, đúng lúc Ma Nhĩ được đưa đi tiêm mũi kháng viêm cuối cùng nên giải quyết xong công việc, anh tiện đường qua đón Ma Nhĩ.

Phương Thanh ngồi ở ghế lái phụ. Nhận được cuộc điện thoại từ đàn em, anh ta liền bắt máy rồi vội vàng báo cáo với Diệp Tĩnh Hiên: “Hứa Trường Kha sai một đám người đến cửa hàng hoa của chị Vi. Người của chúng ta cũng đang trên đường đến đó, Tam ca hãy yên tâm...”

Nói đến đây, Phương Thanh chợt bừng tỉnh, cất cao giọng: “Một lũ ăn hại. Chị Vi đã đóng cửa tiệm hoa từ lâu rồi.”

Trong xe trở nên yên tĩnh, Diệp Tĩnh Hiên chau mày: “Chuyện gì vậy?”

“Anh trai Tiểu Ân cố ý dụ chúng ta đến tiệm hoa của chị Vi. Em sẽ lập tức đi điều tra tình hình cụ thể. Có lẽ hôm nay chị Vi đã để hẳn biết chị ấy ra ngoài...”

Trái tim như bị rơi xuống đáy vực, Diệp Tĩnh Hiên nhìn chằm chằm người ngồi đằng trước: “A Nguyễn sao rồi?”

Bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của anh, Phương Thanh đành phải nói hết câu:
“Tam ca, chị Vi xảy ra chuyện rồi!”

11

Đổi diện sinh tử

Lúc tỉnh lại, Nguyễn Vi chỉ có thể nhận ra mình đang nằm dưới đất. Mắt cô bị bịt kín, tay bị trói nên không thể động đậy, đầu đập vào đâu đó nên đau buốt.

Nguyễn Vi hồi tưởng lại, chỉ nhớ mình bị ai đó bịt miệng từ phía sau. Trước khi quay về tiếp cận Diệp Tĩnh Hiên, cô cũng từng được huấn luyện nhưng hôm nay, đối phương là đàn ông lực lưỡng nên sự phản kháng của cô không có tác dụng. Cuối cùng, cô bị đối phương lôi lên xe, sau đó rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Nguyễn Vi ra sức giãy giụa. Tay bị trói chặt nên cô phải cố gắng giữ thăng bằng mãi mới có thể ngồi dậy. Lúc này, cô mới phát hiện mình đang ở trên sàn nhà bằng gỗ, chứng tỏ đây không phải là nhà kho hay bãi đất trống.

Nguyễn Vi đoán không ra, lần này mình là đối tượng trả thù của ai. Vụ Phương Uyên dính líu đến rất nhiều người. Phía cảnh sát và Kính Lan Hội đều tổn thất, không ai được toại nguyện nên cô đắc tội không chỉ với một hai người.

Nghe thấy tiếng bước chân, Nguyễn Vi vô thức ngả người ra sau. Đối phương giữ vai cô rồi giật tung cái bịt mắt. Cô bị lóa vài giây mới nhìn rõ mọi vật. Hóa ra nơi này là một căn phòng được bố trí thành phòng thờ, phía trước có một chiếc bàn thờ dài.

Bàn thờ được sắp xếp theo phong tục của tỉnh Nam. Tả ảnh thờ đặt ở chính giữa đã giải đáp mọi thắc mắc của Nguyễn Vi. Người trên tả ảnh hết

sức quen thuộc, cô vẫn còn nhớ rõ nụ cười và động tác gãi đầu gãi tai của cậu ta.

Lúc qua đời, Tiểu Ân còn chưa đến hai mươi tuổi. Tỉnh Nam vẫn giữ phong tục cổ truyền, con trai tới năm hai mươi tuổi, bố hoặc anh trai sẽ tặng một món quà thành niên.

Nguyễn Vi vẫn còn nhớ, mùa hè ở tỉnh Nam nắng đến nhưc đầu, tới tầm chiều tối mà không dịu đi chút nào. Cô thường trốn ở sau nhà để tránh nắng. Tiểu Ân hay ở bên cạnh cô, kể chuyện gia đình để giết thời gian.

Tiểu Ân họ Hứa, trong nhà còn một người anh trai lớn hơn cậu ta mấy tuổi. Từ nhỏ, mối quan hệ giữa hai anh em cậu ta với bố đẻ rất tệ. Bố cậu ta là phường lưu manh, suốt ngày đâm đầu vào cờ bạc, cuối cùng bỏ cả vợ con. Chính vì thế, người anh trai mới dẫn Tiểu Ân vào nhà họ Diệp, gia nhập Kính Lan Hội. Sau khi chú Diệp qua đời, họ một lòng đi theo Diệp Tĩnh Hiên.

Tiểu Ân từng kể với cô, qua Tết cậu ta sẽ trở thành người lớn, anh trai hứa tặng cậu ta một con xe mui trần. Mỗi khi nhắc đến chuyện xe cộ, Tiểu Ân vô cùng hứng khởi, có thể thao thao bất tuyệt hàng giờ. Nguyễn Vi thường chế giễu cậu ta, ít ra cũng là người nhà họ Diệp, xe gì mà chẳng thấy qua? Nhưng Tiểu Ân cứ một mực thích mẫu xe đó. Trên thực tế, cậu ta đã nhắm từ lâu nhưng vì chưa đủ tuổi nên Hứa Trường Kha mới không mua cho. Vậy mà cuối cùng, Tiểu Ân không đợi được món quà đó.

Nguyễn Vi ngơ ngẩn nhìn bàn thờ, trong lòng dấy lên một nỗi buồn khó diễn tả. Sau đó, cô quay đầu về phía người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế sau lưng cô. Xung quanh toàn là đàn em của hắn.

Đây là nơi ở của Hứa Trường Kha tại thành phố Mộc, một ngôi biệt thự rộng rãi, độc lập và yên tĩnh.

Nguyễn Vi lên tiếng trước: “Tiểu Ân vì tôi mà chết...” Cô còn chưa nói hết câu, Hứa Trường Kha đã cất cao giọng: “Đánh ả cho tao!”

Một thuộc hạ đứng cạnh Nguyễn Vi ngấp ngừng mở miệng: “Đại ca! Bang hội có quy tắc, không động thủ với phụ nữ.”

“Đánh đi!”

Nguyễn Vi bị tát mạnh đến mức ngã xuống. Cô nghiến răng ngời dậy, nói nhỏ: “Tiểu Ân...”

Lại một cái bạt tai nữa ập tới. Đàn em của Hứa Trường Kha rõ ràng cũng tức giận nên không hề nương tay. Khóe miệng Nguyễn Vi nhanh chóng rỉ máu.

Hứa Trường Kha nhổ nước bọt: “Kẻ phản bội không xứng nhắc đến em tao.”

Trên đường, Nguyễn Vi đã bị đập đầu vào đầu đó, bây giờ lại ăn tát nên tai cô ù ù. Cô cắn môi, cố gắng nhẫn nhịn.

Thấy Nguyễn Vi im lặng, Hứa Trường Kha đột ngột túm tóc cô giật mạnh, rít lên: “Đồ khốn! Mà tưởng có thể trốn thoát sau? Mà nghĩ Tam ca sẽ bảo vệ mày à? Hôm trước tao đi gặp anh ấy, anh ấy đã có người đàn bà khác. Cô bé Hạ Tiêu vừa xinh lại vừa vâng lời nên đã được Tam ca giữ ở bên cạnh một thời gian. Trước kia, Tam ca thích mày như vậy, kết quả thì sao nào? Bị mày hại suýt mất mạng. Một khi Tam ca không thể ra tay thì tao sẽ giúp anh ấy.”

Nguyễn Vi đã mất hết sức lực, toàn thân cứng đờ. Hứa Trường Kha nở nụ cười lạnh lùng, sai đàn em kéo cô đến trước bàn thờ em trai rồi bắt cô quỳ ở đó.

Nguyễn Vi không biết lấy đâu ra can đảm, có chết cũng không chịu quỳ. Hứa Trường Kha tức giận, đập mạnh vào người cô. Nguyễn Vi ngã đập đầu xuống đất.

Giọng nói hung hăng của Hứa Trường Kha vang lên sau lưng cô: “Tiểu Ân có lỗi với mày ở điểm nào? Năm xưa Tam ca cử nó bảo vệ mày, thằng nhóc ngốc nghếch ấy đã nhiệt tình và hết mình đến nỗi có nhà cũng không về.” Hấn đột nhiên rút súng, chĩa vào gáy Nguyễn Vi, ép cô bò đến trước bàn thờ; “Mau quỳ cho tao!”

Hứa Trường Kha hận Nguyễn Vi đến mức chỉ muốn từ từ lột da, róc thịt cô. Nhưng vào thời khắc này, Nguyễn Vi đột nhiên không thấy sợ hãi. Biết rõ mũi súng ở ngay đằng sau nhưng cô vẫn không chịu quỳ.

Cô muốn ngoảnh lại nhìn Hứa Trường Kha, đối phương đập báng súng vào đầu cô khiến cô choáng váng quay cuồng.

Nguyễn Vi đã sớm lường trước sẽ có ngày hôm nay. Cô có lỗi với quá nhiều người chứ không chỉ mình Tiểu Ân nên bị báo ứng cũng là điều tất yếu.

Kể từ lúc bên công an bố trí để cô gặp lại Diệp Tĩnh Hiên, cô đã luôn lợi dụng sự áy náy của anh.

Từ lúc còn nhỏ, anh đã không phải là người tốt. Thậm chí anh còn bỏ cô lại với kẻ thù khi cô mới mười tuổi. Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn anh rời đi. Cô từng oán hận anh nhưng đến khi trưởng thành biết suy nghĩ, cô đã hiểu, tình thế ép anh phải làm vậy. Anh là Diệp Tĩnh Hiên, còn cả gia tộc đằng sau. Hơn nữa, hồi đó anh còn ít tuổi. Một đứa trẻ mười mấy tuổi thì làm gì có tình cảm sâu sắc đến mức nguyện hy sinh bản thân?

Do nghĩ thông suốt vấn đề nên Nguyễn Vi không hề trách Diệp Tĩnh Hiên, vậy mà anh luôn cảm thấy hối hận.

Nguyễn Vi nhắm mắt. Mặc dù tính tình khá yếu đuối nhưng cô cũng không muốn uốn gối trước đối phương. Cuối cùng, cô chỉ nói với Hứa Trường Kha: “Anh hãy nổ súng đi!”

Hứa Trường Kha bị chọc giận bởi thái độ của cô. Nhưng vừa định bóp cò, hấn đột nhiên nghĩ ra trò mới, liền nói với đàn em: “Để cô ta chết như vậy thì quá dễ cho cô ta, cũng không thể trả được mỗi hận thay những người anh em thiệt mạng ở Phương Uyển.” Hấn kéo tóc Nguyễn Vi, ép cô đối diện tấm ảnh trên bàn thờ, sau đó bảo người mang dao tới.

“Dám cứng đầu với tao à? Mày không quỳ, tao sẽ cắt đứt chân mày trước, chém phăng tay mày sau rồi mới tiễn mày “lên đường”.” Nói xong, Hứa Trường Kha thả cô nằm dưới đất.

Căn phòng tối mờ mờ, bàn thờ phủ tấm vải trắng, tạo thành bầu không khí âm u, rờn rờn. Nguyễn Vi nhướng mày nhưng tầm mắt hoàn toàn mờ mịt, chỉ còn lại một màu trắng chết chóc.

Hứa Trường Kha giữ chân Nguyễn Vi. Cô nghiến răng, chỉ mong mình có thể ngắt đi. Hấn nở nụ cười tàn nhẫn, ngay cả giọng điệu cũng mang vẻ hung phẫn đầy biến thái: “Ngày xưa mày sợ bị đau, ngã một cái cũng âm ỉ hết cả lên, làm Tam ca xót chết đi được. Tam ca yêu thương mày thế mà mày nở lòng hãm hại anh ấy.”

Vừa dứt lời, hấn bắt thành linh chọc con dao vào cổ chân Nguyễn Vi. Cô thật sự không chịu nổi, hét lên một tiếng.

Hứa Trường Kha cười ha hả. Thấy vết thương bắt đầu chảy máu, hấn bóp cầm Nguyễn Vi, ép cô nhìn xuống chân mình. Sau đó, hấn lại đâm thêm một nhát vào gần vết thương vừa rồi, đồng thời mở miệng hỏi: “Có chịu quỳ không hả?”

Nguyễn Vi đau đến mức toàn thân run lẩy bẩy, ý thức trở nên hỗn loạn. Tuy nhiên, cô vẫn kiên quyết lắc đầu, ra sức giãy giụa.

Hứa Trường Kha vung tay, tát bốp vào mặt Nguyễn Vi: “Muốn chết thì tao sẽ giúp mày được toại nguyện.” Hấn gọi đàn em: “Chúng mày lại đây giữ ả cho tao.”

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động. Nguyễn Vi đã không thể phân biệt nổi, rốt cuộc là ảo giác của cô hay thật sự có người nổ súng, Cảm giác đau đớn khiến đầu óc cô tê liệt, trước mắt chỉ còn lại hình bóng một người. Người đó không ngừng gọi: “A Nguyễn! A Nguyễn!”, cô há miệng nhưng không thể thốt ra bất cứ âm thanh nào.

Hứa Trường Kha đứng bật dậy. Bên ngoài có người lão đảo chạy vào báo cáo: “Là Tam ca, bọn em không cản nổi. Đại ca mau trốn đi!”

“Đưa con mụ đó đi trước! Nhanh lên!”

Nguyễn Vi bị bịt miệng lôi đi. Cô đã gần như rơi vào trạng thái mê man.

Nơi ở của Hứa Trường Kha nằm trong một khu biệt thự mới đi vào sử dụng nên rất vắng vẻ và kín đáo, chẳng có mấy người sinh sống. Phương Thạnh làm việc rất hiệu quả, chẳng bao lâu đã tìm ra mục tiêu. Vừa đến nơi, Diệp Tĩnh Hiên liền nghe thấy tiếng hét thảm thương của Nguyễn Vi. Sắc mặt anh biến đổi trong giây lát.

Phương Thạnh thót tim. Biết không thể ngăn cản Diệp Tĩnh Hiên, anh ta đành ra lệnh đàn em đi giải quyết đám thuộc hạ của Hứa Trường Kha trước, còn mình cùng Diệp Tĩnh Hiên xông vào trong tìm Nguyễn Vi.

Sợ anh nổi điên sẽ gây ra chuyện gì đó, Phương Thạnh luôn miệng nhắc anh cần phải bình tĩnh. Diệp Tĩnh Hiên làm gì có thời gian bận tâm đến điều này, lập tức đẩy Phương Thạnh sang một bên. Anh dường như không dám

dừng lại, nỗi sợ hãi khiến sống lưng anh lạnh toát. Anh cảm thấy chỉ chậm một giây, anh sẽ không bao giờ còn cơ hội gặp lại Nguyễn Vi. Tham vọng, tiền bạc, quyền lực và danh lợi chẳng qua chỉ là cái cớ lừa thiên hạ lúc nhàn rỗi mà thôi. Trong quá khứ, anh từng bỏ lỡ một lần nên hôm tìm lại được cô, anh đã thề độc. Anh sẽ không giẫm chân lên vết xe đổ một lần nữa, dù có phải đổi cả mạng sống của mình.

Ngôi biệt thự quá lớn nên bọn họ nhất thời không rõ Nguyễn Vi bị nhốt ở nơi nào. Chợt nhớ ra Ma Nhĩ vẫn còn trên ô tô, Phương Thanh lập tức chạy đi dẫn nó vào nhà. Ma Nhĩ nhớ mùi của chủ nhân, dẫn họ đi lên thẳng tầng hai của ngôi biệt thự.

Hứa Trường Kha tỏ ra bình tĩnh. Dường như đã sớm biết mình không thể thoát chết nên một mình hắn ngồi chờ sẵn trước bàn thờ của em trai. Diệp Tĩnh Hiên không nói một lời, cũng chẳng để ý đến hắn. Anh đảo mắt một vòng nhưng không tìm thấy bóng dáng của Nguyễn Vi.

Ngôi biệt thự này gồm ba tầng, có rất nhiều phòng, tìm nữa chỉ e sẽ mất thời gian mà thôi. Anh bảo thuộc hạ đưa Ma Nhĩ vào trong này, xem nó có thể phát hiện ra điều gì đó.

Vừa dặn dò xong, Diệp Tĩnh Hiên chợt nhìn thấy vũng máu dưới đất. Anh đột nhiên không thể khống chế bản thân, não bộ vụt qua vô số ý nghĩ điên cuồng và tàn nhẫn, khiến anh gần như suy sụp. Anh hít một hơi sâu, cố gắng giữ sự tỉnh táo. Vì chưa tìm ra Nguyễn Vi nên anh ra sức tìm kiếm để không bầm vằm Hứa Trường Kha.

Diệp Tĩnh Hiên đạp Hứa Trường Kha xuống đất, giẫm chân lên ngón tay hắn, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Cô ấy đâu?”

Anh di mạnh gót giày, khiến đối phương hít một hơi. Tuy nhiên, hắn bật cười thành tiếng: “Tam ca! Con bé đó suýt nữa hại chết mọi người, anh còn muốn bảo vệ nó hay sao?”

Diệp Tĩnh Hiên quay người ra hiệu thuộc hạ mau dẫn Ma Nhĩ đi tìm người. Tự dung anh linh cảm thấy điều gì đó bất thường. Đàn em thân tín của Hứa Trường Kha đều biến mất, để một mình hắn ở đây kéo dài thời gian. Không biết chúng định giở trò gì?

Diệp Tĩnh Hiên chẳng dám nghĩ tiếp. Anh vừa chĩa súng vào đầu Hứa Trường Kha vừa cất giọng lạnh lẽo: “Chú có nói không?”

“Chỉ là một người đàn bà mà thôi.” Hắn gầm lên: “Năm xưa lão gia từng nói, không cho Tam ca tìm cô ta. Tam ca cứ làm theo ý mình nên mới khiến nhiều anh em mất mạng.”

Diệp Tĩnh Hiên lập tức nổ súng. Căn phòng chỉ còn lại tiếng kêu đau đớn của Hứa Trường Kha. Anh ngắm bắn rất chuẩn. Trên cánh tay đối phương xuất hiện một lỗ chảy máu ròng ròng nhưng tinh thần của hắn vẫn tỉnh táo.

“Tôi cho chú cơ hội cuối cùng.”

Hứa Trường Kha đầu sao cũng lặn lộn trong giang hồ mười mấy năm nên rèn được khí phách không chịu khuất phục. Hắn nhìn Diệp Tĩnh Hiên, khòe miệng nhếch lên. Anh lập tức nhả một viên đạn trúng vai hắn.

Hứa Trường Kha lại hét lên một tiếng. Sau đó, hắn cất giọng chế nhạo: “Tôi... tôi và Tiểu Ân trung thành với Tam ca như vậy. Năm đó em trai tôi mới mười chín tuổi. Nó có lỗi gì chứ? Thế mà anh vì một người đàn bà...” Hắn đột nhiên gầm lên: “Tam ca! Nhà họ Diệp chỉ còn mình anh... Cả tỉnh Nam đều trên đôi vai anh, anh không thể lỡ dở vì một người đàn bà.”

Diệp Tĩnh Hiên vốn không mềm lòng. Nhưng vừa định khiến người đàn ông nằm dưới đất vĩnh viễn câm miệng, anh đột nhiên dừng động tác khi nghe thấy câu cuối cùng của hắn.

Tâm huyết mấy đời của nhà họ Diệp... Tất cả mọi người sống trong nhà đều là người nhà họ Diệp, những người kề vai sát cánh với bố con anh cũng là người nhà họ Diệp. Trong quá khứ, anh và họ đồng sinh cộng tử, vậy mà bây giờ lại ra nông nổi này.

Diệp Tĩnh Hiên là con trai độc nhất của nhà họ Diệp, Phương Thạnh, Tiểu Ân và cả Hứa Trường Kha đều là những anh em lớn lên cùng anh. Nhà họ Diệp lắm quy tắc, địa vị cao thấp rõ ràng, nhưng đám con nít chơi với nhau đâu có phân biệt. Thời niên thiếu, họ thường cùng nhau trốn học đi chơi, từng gây ra những chuyện âm ỉ.

Phương Thạnh đứng bên cạnh lên tiếng: “Tam ca! Từ trước đến nay, anh ta cũng không mắc lỗi làm gì. Anh ta chỉ tức giận vì cái chết của em trai mà thôi. Xin Tam ca hãy giữ lại mạng sống của anh ta.”

Diệp Tĩnh Hiên ném khẩu súng xuống đất, quay người đi ra ngoài.

Hứa Trường Kha gần như nổi điên. Thấy Ma Nhĩ đã tìm ra phương hướng, đứng sủa ăng ăng bên ngoài cánh cửa nối thông với phòng thờ, hắn bật cười ha hả: “Trước khi chết, chú Nguyễn cũng đã dặn cô ta không được gả cho anh. Tam ca hãy từ bỏ đi... đừng u mê mãi như vậy.”

Cánh cửa đã mở ra, Diệp Tĩnh Hiên chẳng còn tâm trí để ý đến Hứa Trường Kha nữa. Ma Nhĩ lập tức lao vào nhưng bên trong cuộn cuộn khói đen. Động vật vốn sợ lửa, nó lại sốt ruột nên không ngừng rít lên.

“Bên dưới cháy rồi!” Phương Thạnh hét lên, đồng thời kéo Ma Nhĩ lại. Vừa nhìn qua, anh ta đã lập tức hiểu ra vấn đề: “Đàn em của Hứa Trường Kha đưa chị Vi xuống nhà kho... Bây giờ nơi đó bốc cháy, chúng ta không thể vào trong.”

Diệp Tĩnh Hiên đẩy bọn họ, thò đầu quan sát. Bên trong có một cầu thang nhỏ dẫn xuống nhà kho. Đối phương cố ý phóng hỏa, khiến cầu thang

gỗ cháy bùng bùng.

“Không được. Chúng ta không thể mạo hiểm, phải tìm cách khác.” Phương Thanh cất giọng sốt ruột. Tuy nhiên, Hứa Trường Kha vốn có ý định thiêu sống Nguyễn Vi. Một khi nhà kho bốc cháy thì dù tìm được cách khác cũng không còn kịp nữa.

Chẳng ai ngờ Hứa Trường Kha cực đoan đến mức này. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Tĩnh Hiên không chút do dự, bảo thuộc hạ mang nước đến dội vào áo khoát của mình.

“Tam ca!” Là người hiểu Diệp Tĩnh Hiên nhất, Phương Thanh lập tức nhận ra ý đồ của anh. Anh ta hốt hoảng đứng chắn ở khung cửa: “Tam ca cứ đợi ở đây, em sẽ dẫn người xuống đó.”

“Tránh ra!” Diệp Tĩnh Hiên lên tiếng, ngữ khí có ba phần uy hiếp, bảy phần bực dọc, tựa như đây là chuyện khỏi cần đắn đo suy nghĩ.

Phương Thanh liền túm cánh tay anh: “Tình hình rất nguy hiểm, Tam ca không thể xuống đó. Để em đi, em bảo đảm cứu được chị Vi.”

Mấy thuộc hạ xúm lại van nài. Ngọn lửa mỗi lúc một lớn, ai xuống dưới cũng có khả năng đánh đổi mạng sống, bọn họ làm sao có thể để Diệp Tĩnh Hiên mạo hiểm. Tuy nhiên, mọi người cũng biết không khuyên nổi anh.

Khói đen mù mịt khiến Diệp Tĩnh Hiên không thể mở mắt. Anh mặc áo ướt, chẳng nói chẳng rằng nhảy xuống cầu thang. Anh không còn thời gian đắn đo nữa. Trong quá khứ, anh đã từng một lần vứt bỏ Nguyễn Vi trong biển lửa, tạo thành bóng đen tâm lý đối với cô. Hứa Trường Kha nắm rõ điểm này nên hôm nay mới cố tình phóng hỏa, để cô chết cũng không được yên lành. Trong khi anh chỉ có thể bất lực chứng kiến cô bị dày vò. Lời nói của Nghiêm Thụy quả nhiên không sai chút nào. Đi theo anh, Nguyễn Vi sẽ mãi mãi sống trong tình trạng nơm nớp lo sợ, cuối cùng sẽ bị tổn thương.

Diệp Tĩnh Hiền dùng khăn mặt ướt bịt mũi, ép bản thân tỉnh táo. Càng xuống dưới, anh càng cảm thấy nóng đến mức không chịu nổi. Ánh lửa loang loáng khiến anh không nhìn thấy đường, chỉ có thể tiến bước theo bản năng. May mà nơi này không lớn lắm, mò một lúc, anh cũng tìm thấy cửa nhà kho.

“A Nguyễn!” Diệp Tĩnh Hiền gọi tên cô, dùng sức đẩy mạnh nhưng cánh cửa đã bị khóa. Anh căng mắt quan sát xung quanh, phát hiện ngay đằng sau có một chiếc ghế đổ dưới đất. Anh lập tức cầm ghế phang mạnh vào cửa. Cũng may cái khóa kiểu cũ không mấy chắc chắn nên cánh cửa nhanh chóng bật tung.

Nhà kho tương đối chật hẹp, khói bốc mù mịt khiến Diệp Tĩnh Hiền ngạt thở. Bên trong tối om, anh liên tục gọi “A Nguyễn” nhưng không có tiếng trả lời.

Diệp Tĩnh Hiền lại lần mò. Cổ họng anh đau rát. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí càng khó thở, hơi nóng bao trùm khắp mọi nơi. Anh biết mình có thể bị cháy bất cứ lúc nào. Anh cũng biết trên vai mình còn bao nhiêu gánh nặng, quá khứ và tương lai của cả gia tộc nằm trong tay, anh sống không chỉ vì bản thân... Tuy nhiên, vào thời khắc này, Diệp Tĩnh Hiền đã không còn bận tâm đến những điều đó. Trong đầu anh bỗng xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ. Nếu hôm nay không thể đưa Nguyễn Vi ra ngoài, vậy thì anh sẽ đi theo cô. Mặc kệ tỉnh Nam, mặc kệ con chip, mặc kệ Kính Lan Hội, cho dù chỉ còn lại một hơi thở, anh cũng sẽ chia cho cô một nửa.

Nhà kho rất lộn xộn, đồ ở trên giá rơi hết xuống đất. Khó khăn lắm Diệp Tĩnh Hiền mới có thể mò vào góc trong cùng. Đúng lúc này, anh nghe thấy tiếng kêu yếu ớt. Diệp Tĩnh Hiền lao qua bên đó, ôm chặt lấy Nguyễn Vi. Cô gằn như rơi vào trạng thái hôn mê. Còn chút ý thức cuối cùng cô không ngừng gọi “Tam ca”. Diệp Tĩnh Hiền liền đáp lại, vỗ vỗ mặt cô, để cô tỉnh

táo. Cảm nhận được nỗi sợ hãi từ trong tiềm thức, Nguyễn Vi co rúm người, không chịu ngẩng đầu.

Diệp Tĩnh Hiền đành bế cô lên. Sự đụng chạm khiến Nguyễn Vi lấy lại một chút ý thức, cô đột nhiên mở mắt.

Trên thực tế, cô chẳng nhìn thấy thứ gì, nhưng cô biết ai đang ở đây. Vòng tay của Diệp Tĩnh Hiền đã trở thành một dấu ấn, khắc sâu vào xương tủy cô. Cô đã không phân biệt nổi đây là chân thực hay ảo giác, chỉ có thể rúc vào lòng anh.

Nguyễn Vi không ngừng nói ngắt quãng một câu: “Tam ca, em vâng lời, em không khóc... Xin anh đừng bỏ mặc em ở đây...”

Năm mươi tuổi, cô đã từng gọi anh. Khi ấy cô nghĩ, Diệp Tĩnh Hiền ghét nhất thấy cô khóc. Vậy thì cô sẽ ngoan ngoãn vâng lời, chắc thế nào anh cũng quay đầu. Nhưng anh cứ thế bỏ đi, không chút do dự. Một chân rất đau nên Nguyễn Vi muốn đuổi theo anh mà chạy không nổi. Cô thậm chí còn không hiểu, đó là do bị trúng đạn. Hôm nay cơn ác mộng lặp lại, cô rơi vào hoàn cảnh y hệt quá khứ.

Diệp Tĩnh Hiền cũng chẳng khá hơn là bao. Lời nói của cô khiến anh sống không bằng chết. Tuy nhiên, anh cố gắng giữ bình tĩnh, nghĩ cách cứu cô ra ngoài. Tay Nguyễn Vi bị buộc bằng một sợi dây thép vào giá sắt cố định trong nhà kho. Anh dùng sức kéo nhưng dây không đứt, xung quanh lại chẳng có dụng cụ để cắt. Trong khi đó, ngọn lửa đang lan rất nhanh, gần đến chỗ hai người.

Nguyễn Vi ho dữ dội. Diệp Tĩnh Hiền liền áp mặt cô vào ngực mình. Cô yếu ớt gọi tên anh: “Tĩnh Hiền!”

Diệp Tĩnh Hiền vỗ đầu cô, rồi lại lần mò xung quanh tìm vật sắc nhọn để cắt dây. Nguyễn Vi huých khuỷu tay vào người anh: “Anh mau đi đi!”

Diệp Tĩnh Hiên không để ý đến cô, tiếp tục tìm dụng cụ ở cái giá sau lưng. Ngọn lửa lọt qua đồng giá sắt, tấp vào chỗ bọn họ. Nguyễn Vi hoảng loạn co rúm người, thều thào: “Cứ mặc kệ em... Em xin anh... Anh mau đi đi!”

Diệp Tĩnh Hiên bỏ cuộc, quay người ôm chặt cô. Anh dùng áo khoát ướm trùm lên hai người. Toàn thân Nguyễn Vi run bần bật, trạng thái tinh thần đã gần đạt đến mức cực hạn. Còn chút sức lực cuối cùng, cô ra sức đẩy Diệp Tĩnh Hiên, ngậm bảo anh hãy rời khỏi nơi này.

Diệp Tĩnh Hiên che mặt Nguyễn Vi, để cô không bị sặc khói. Trước tình cảnh hai người sắp bị thiêu cháy, anh đột nhiên trở nên bình tĩnh. Anh vỗ vai an ủi người phụ nữ trong lòng, nói rất ngắn gọn: “Đừng sợ, anh sẽ không đi đâu cả.”

Cô thả lỏng toàn thân, giọt lệ dâng tràn khóe mi. Năm xưa cô còn nhỏ nên hy vọng anh không rời đi. Bây giờ thì ngược lại, cô nguyện dùng tính mạng để đổi lấy sự an toàn của anh.

Con người thường có nhiều ước vọng xa vời, động một tý là nhắc tới trọn đời trọn kiếp. Khi rơi vào bước đường cùng, phải đổi mặt với cái chết, cuối cùng cô cũng nhận ra một điều, cô chỉ mong anh sống tốt. Cô nguyện trả bất cứ giá nào để đổi lấy điều đó.

Dù gần nghẹt thở nhưng Diệp Tĩnh Hiên vẫn ghé sát tai Nguyễn Vi, chậm chậm thốt ra từng từ một: “Anh bảo không yêu là nói dối em đấy.”

Quay đi quay lại bao nhiêu năm, hai người đều vì đối phương một cách ích kỷ, cho dù cái giá phải trả là sự tổn thương, dù nói dối nhau nhưng suy cho cùng, họ đều xuất phát từ tình yêu.

Nguyễn Vi khẽ gật đầu, áp mặt vào lòng ngực anh, thì thầm: “Em biết... Em biết...”

Trong căn phòng tối, ánh lửa chói mắt khiến tâm trí của cô lại quay về năm mươi tuổi. Biết cô sợ hãi, Diệp Tĩnh Hiên ôm chặt người cô, nói nhỏ: “Em đừng khóc... Chúng ta có thể chết bên nhau...như vậy cũng tốt.”

Nếu bị cháy thành tro, hai thân thể sẽ hòa vào làm một, không phân biệt được ai với ai. Như thế cũng coi là bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Viên mắt cay xè, ý thức dần mơ hồ, cô cố gắng nói chuyện với anh để bản thân đừng thiếp đi nhưng không thể thốt ra bất cứ âm thanh nào.

Trong lúc tuyệt vọng, đột nhiên có người xông vào, cất cao giọng gọi bọn họ. Diệp Tĩnh Hiên bị sặc khói, không thể lên tiếng. Nhưng anh phản ứng rất nhanh, lập tức nhặt thứ gì đó ở bên cạnh ném ra ngoài.

Phương Thanh dẫn thuộc hạ xông vào. Nhìn thấy ngọn lửa đã lan gần đến góc tường trong cùng, anh ta liền lao tới. Để mặc ngọn lửa tấp vào lưng mình, anh ta và Diệp Tĩnh Hiên ra sức kéo đứt sợi dây, cuối cùng cũng giải phóng đôi tay của Nguyễn Vi khỏi giá sắt.

Diệp Tĩnh Hiên bế cô, Phương Thanh đi trước mở đường. Thuộc hạ cầm bình chữa cháy ở bên ngoài, cố gắng không chế ngọn lửa.

“Tam ca đi trước đi!” Thấy Diệp Tĩnh Hiên ho khù khụ, Phương Thanh giơ tay định đỡ Nguyễn Vi nhưng anh không chịu, cứ kiên quyết bế cô lao qua biển lửa, lên ô tô chờ sẵn ở bên ngoài.

Trên đường đến bệnh viện, anh không ngừng gọi tên cô. Nguyễn Vi lúc thì tỉnh táo, lúc rơi vào trạng thái hôn mê. Nhưng hễ có ý thức là cô gọi anh một tiếng “Tam ca”.

Diệp Tĩnh Hiên biết cô rất đau đớn. Ra ngoài sáng mới nhìn rõ, cổ chân cô bị dao đâm, vẫn đang rỉ máu. Hứa Trường Kha đã cố tình đâm vào chân trái của Nguyễn Vi, khiến nỗi đau nhân lên gấp bội.

Diệp Tĩnh Hiên lại gọi tên cô. Nguyễn Vi đã lịm đi. Dù biết chỉ đây là hành vi tự an ủi bản thân nhưng anh vẫn cố gắng động viên để cô có thể kiên trì. Diệp Tĩnh Hiên không biết làm thế nào mới có thể khiến cô dễ chịu một chút. Chứng kiến cô ra nông nỗi này, trái tim anh như bị bóp nghẹt. Nhưng vì cô còn cần anh nên anh phải ép bản thân giữ bình tĩnh.

Phương Thanh ngồi ở đằng trước, gọi điện báo đàn em giải quyết hậu sự. Đã có người dân ở khu biệt thự báo cảnh sát nên bọn họ phải nhanh chóng rời đi.

Phương Thanh đã thông báo trước với phía bệnh viện nên khi ô tô đến nơi, ngoài cửa đã có y tá chờ sẵn. Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng cũng đặt người phụ nữ trong lòng xuống xe đẩy bang ca. Lập tức cô được đưa vào trong bệnh viện. Đây là bệnh viện tư nhân nằm ở ngoại ô thành phố. Bệnh viện này khá kín đáo và vắng người nên tương đối an toàn.

Diệp Tĩnh Hiên đã sớm đoán sẽ có ngày này. Con đường Kính Lan Hội không dễ đi nhưng kể từ khi sinh ra, anh đã chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Cho dù anh đứng ngoài cuộc thì với danh tiếng của nhà họ Diệp, cũng sẽ có người không để anh ung dung tự tại.

Vì thế anh mới bắt cần, mới quyết định xông pha, một đường tới Lan Phường. Anh rất khinh thường mấy trò lơ lửng, đối với người ngoài bao giờ cũng tỏ ra cứng rắn. Với anh, mọi thứ trên thế gian này chỉ thuộc hai loại, bản thân muốn hay không. Duy chỉ có Nguyễn Vi là ngoại lệ. Anh phải bảo vệ cô. Anh không thể để xảy ra tình trạng ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ nổi. Vậy mà ...

Diệp Tĩnh Hiên đứng bất động ngoài hành lang. Anh yêu Nguyễn Vi từ thời niên thiếu, nhưng rất nhiều sự việc ngoài ý muốn đã chia cắt hai người mười năm trời. Hiện giờ anh đã không có đường lui. Anh tình nguyện mạng đổi mạng, chỉ mong cô một đời bình an. Từ trước đến nay, anh không bao giờ tin vào số phận nhưng ở giây phút này, anh mới hiểu, có những chuyện đúng là không thể cưỡng ép. Trên thế gian có bao đôi nam nữ sống hạnh phúc, nhưng cô và anh không nằm trong số đó.

Phuong Thanh bị gọi đi xử lý vết thương. Anh ta không yên tâm nên bảo bác sĩ kiểm tra cho Diệp Tĩnh Hiên trước. Tuy nhiên, Diệp Tĩnh Hiên không hề để ý đến anh ta mà cứ đi theo xe đẩy băng ca.

Cho tới khi Nguyễn Vi được đưa vào phòng cấp cứu, Diệp Tĩnh Hiên mới thở phào nhẹ nhõm, đứng tựa lưng vào tường ngoài hành lang. Cuối cùng cũng có thể yên tâm, mọi sợi dây thần kinh đang căng lên như dây đàn lập tức thả lỏng. Anh nhìn chăm chăm vào nền nhà, cặp lông mày khẽ nhíu lại.

Phuong Thanh tinh ý nhận ra điều bất thường, lập tức chạy về phía anh. Tuy nhiên, còn chưa kịp mở miệng, Diệp Tĩnh Hiên đã ôm trán, cúi gập người, sau đó ngã xuống.

“Tam ca!” Phuong Thanh hét hoảng kêu lên một tiếng.

12

Là lẽ thường tình

Chiều hôm sau, Nguyễn Vi mới tỉnh lại. Lúc đó, tình hình nguy hiểm nhưng Diệp Tĩnh Hiên đã che chắn và bảo vệ, nên cô chỉ bị bỏng nhẹ. Một điều may mắn nữa là vết thương ở cổ chân không quá nghiêm trọng, khâu mấy mũi là ổn. Tuy nhiên, Nguyễn Vi bỗng dưng có phản ứng kích động, bất cứ người nào tiến lại gần, cô đều trốn tránh. Bác sĩ cầm quyển sổ y bạ đi vào phòng, không biết cô nhìn thành cái gì, sợ đến mức la hét ầm ĩ, liên tục gọi tên Diệp Tĩnh Hiên.

Bác sĩ nói trong quá khứ, cô từng mắc chứng rối loạn tâm lý sau chấn thương, lần này lại chịu sự kích động nên thần kinh bị ảnh hưởng nặng nề.

Diệp Tĩnh Hiên nằm ngay phòng bên cạnh. Bởi vì hít vào một lượng lớn khói đen nên phổi của anh bị nhiễm trùng, may mà kịp thời ra ngoài nên không đến nỗi nghiêm trọng. Anh đột nhiên ngất xỉu là do bệnh cũ nên buộc phải nằm viện quan sát.

Phương Thanh rất lo lắng đến tình hình não bộ của Diệp Tĩnh Hiên. Nhưng Nguyễn Vi vừa tỉnh lại, anh liền thay quần áo, sang phòng của cô.

Phòng bệnh rất rộng nên trông Nguyễn Vi lại càng mong manh. Nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên, cuối cùng cô cũng khôi phục sự bình tĩnh. Biết tâm trí của cô vẫn bị nhốt trong biển lửa đáng sợ, anh liền nắm tay cô, ngồi xuống cạnh giường, dịu dàng an ủi.

Nguyễn Vi im lặng từ đầu đến cuối, chỉ nhìn anh chăm chăm. Buổi tối có người mang đồ ăn vào, Diệp Tĩnh Hiên không cho ai làm phiền, tự mình đút

từng thìa cháo cho cô. Nguyễn Vi bắt chợt túm tay anh, mở miệng hỏi: “Chân em...”

Thấy cô đã tỉnh táo hoàn toàn, Diệp Tĩnh Hiên mỉm cười. Nhưng bắt gặp gương mặt tiêu tụy của cô, anh rất xót xa trong lòng. Anh nhẹ nhàng ôm cô rồi hôn lên trán cô, nói nhỏ: “Chân em vẫn ổn. Em thử động đậy xem nào.”

Nguyễn Vi thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này, Diệp Tĩnh Hiên ho khù khụ. Cô liền hỏi anh có bị thương ở đâu không. Anh lắc đầu, tỏ ý không sao rồi tiếp tục đút cháo cho cô ăn. Nguyễn Vi đột nhiên nhớ lại cảnh tượng đó. Anh không thể cứu cô nên kiên quyết ở lại... Nghĩ đến đây, viền mắt cô đỏ hoe.

Biết Diệp Tĩnh Hiên không thích nhìn thấy mình khóc, bản thân cũng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt anh nên Nguyễn Vi hít một hơi sâu, cố gắng nhẫn nhịn. Diệp Tĩnh Hiên đặt bát xuống bàn, lặng lẽ nhìn cô, một lúc sau mới lên tiếng: “A Nguyễn, em cứ khóc đi.”

Anh không nhẫn tâm ép cô thêm nữa. Trong lòng cô chất chứa biết bao tâm sự, dồn nén suốt mấy năm, bây giờ khóc ra cũng tốt.

Nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má Nguyễn Vi. Cô tưởng rằng mình đã sớm miễn dịch nhưng chỉ một câu nói, Diệp Tĩnh Hiên đã phá tan tuyến phòng thủ của cô. Từ trước đến nay, lúc nào cô cũng thua anh.

Cuối cùng, Nguyễn Vi đã có thể khóc một trận thỏa thích. Diệp Tĩnh Hiên lấy cả hộp khăn giấy, lau mặt cho cô. Nguyễn Vi khóc đến đầu óc choáng váng, đến khi quên đi tất cả, chỉ biết túm tay anh và nói: “Em xin lỗi.”

Ban đầu, anh hoàn toàn im lặng, không khuyên bảo cũng chẳng dỗ dành. Cuối cùng, sợ cô khóc nhiều lại ảnh hưởng đến sức khỏe, anh mở miệng uy hiếp: “Mau nín đi, còn khóc nữa anh sẽ để em bụng đói đấy.”

Nguyễn Vi khóc cười không xong, nhưng cũng ngoan ngoãn lau mặt, sau đó gơ tay về phía anh. Diệp Tĩnh Hiên thở dài, vuốt má cô rồi ôm cô vào lòng. Tâm tình của cô cuối cùng cũng lắng dịu.

Hai người ôm nhau một lúc. Người thấy mùi thuốc lá trên người anh, Nguyễn Vi cười khẽ một tiếng, véo cánh tay anh: “Ở trong bệnh viện mà anh còn hút thuốc à?”

Diệp Tĩnh Hiên cười cười, vỗ nhẹ lên lưng cô, một lúc sau mới nói: “Vết thương ở cổ chân em chắc hẳn hơi đau, cũng may chỉ bị thương ngoài da, em hãy cố gắng chịu đựng.”

Cô thử động đậy cổ chân, quả nhiên vẫn còn cảm giác. Bây giờ, cô mới yên tâm hoàn toàn. Anh lại bảo cô ăn thêm cháo. Cô không từ chối, cầm bát cháo cố nuốt trôi.

Buổi tối, Diệp Tĩnh Hiên ra ngoài tìm bác sĩ nói chuyện. Lúc về phòng bệnh, anh bảo Nguyễn Vi: “Ngày mai chúng ta về nhà thôi. Bệnh viện dù thoải mái thế nào cũng không bằng ở nhà... Đúng rồi, bác sĩ đã chụp chiếu chân trái của em và kiểm tra kỹ lưỡng, kết luận xương đã lành lặn hoàn toàn. Sau này, em có thể đi lại như người bình thường.”

Chân trái của Nguyễn Vi đi không được tự nhiên, nguyên nhân chủ yếu xuất phát từ vấn đề tâm lý. Cô cũng hiểu điều này nên nói với anh: “Hồi ấy em còn nhỏ nên có hy vọng. Cha nuôi dẫn em đi khám nhiều bác sĩ, họ đều nói em mới mười tuổi, dù bị thương vào đến xương cũng dễ lành... Nhưng sau này, không hiểu tại sao em đi lại vẫn có chút không bình thường. Em đã thử tiến hành vật lý trị liệu nhưng dù cố gắng thế nào cũng không khắc phục nổi.”

Diệp Tĩnh Hiên cười, vuốt tóc cô ra sau rồi hài lòng ngắm nghía gương mặt cô. Anh nói: “Thể xác và tinh thần mất cân bằng nên mới dẫn đến tình

trạng đi lại gặp trở ngại. Chắc chắn em sẽ ổn thôi.”

Nguyễn Vi nắm tay anh: “Em đã quen từ lâu. Còn đi lại được là em thỏa mãn rồi.”

Chuyện xảy ra với cái chân này là nút thắt trong lòng Diệp Tĩnh Hiền nên cô muốn an ủi anh. Thực ra, việc cô đi tập thể là do yếu tố tâm lý, điều trị thế nào cũng không đạt hiệu quả chứ không phải vết thương chưa lành.

Diệp Tĩnh Hiền bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi, đừng nghĩ ngợi nhiều. Nguyễn Vi không chịu buông tay. Một lúc sau, thấy anh cứ ho mãi, mặt hơi đỏ, cô mới phát hiện ra điều bất thường: “Anh bị sốt đấy à?”

Diệp Tĩnh Hiền gật đầu, ngồi xuống mép giường: “Anh bị nhiễm trùng ở mức độ nhẹ. Chuyện nhỏ ấy mà, anh uống thuốc là khỏi ngay.”

Nguyễn Vi định nói điều gì đó, Diệp Tĩnh Hiền làm động tác suyt. Anh đi kéo rèm cửa sổ rồi quay về bên cô: “Em lớn rồi, cần phải chú ý chăm sóc bản thân, đừng khiến anh lo lắng.”

Nguyễn Vi đành nằm im. Diệp Tĩnh Hiền có chút mệt mỏi nên trèo lên giường, nằm cạnh cô. Cô nhẹ nhàng quay sang ôm đầu anh.

Căn phòng trở nên đặc biệt yên tĩnh. Thế giới tựa như lùi lại ở phía xa xa, chỉ còn đôi nam nữ gần kề. Chẳng ai biết giây phút tiếp theo sẽ sống hay chết nhưng ít nhất vào thời khắc này, họ vẫn bên nhau.

Diệp Tĩnh Hiền nhắm mắt, xoay mặt, hôn lên ngón tay cô. Anh khẽ gọi cô “A Nguyễn”, thanh âm dịu dàng đến mức khiến trái tim cô tan chảy. Nguyễn Vi “ơi” một tiếng. Anh lại ho liên hồi, cô rất xót xa mà chẳng biết làm thế nào, chỉ còn cách vuốt ve tóc anh, thì thầm: “Anh ngủ đi!”

Diệp Tĩnh Hiên đã hoàn toàn kiệt sức. Suốt một thời gian dài, anh vừa lo bảo vệ Nguyễn Vi, vừa lo đối phó với những âm mưu trong bang hội, tâm lý chịu áp lực lớn đến nỗi nếu không phải là người có thần kinh vững thì đã suy sụp từ lâu. Con người ai mà chẳng có tử huyệt, Nguyễn Vi chính là tử huyệt của anh. Anh phải gánh vác tất cả, vượt qua tất cả mới có thể cho cô cuộc sống yên ổn.

Chợt nhớ ra một chuyện, Diệp Tĩnh Hiên nói nhỏ: “Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ tin em giao con chíp cho người ngoài. Đó chỉ là...”, giọng anh có chút mất tự nhiên: “Cái có để anh đi tìm em mà thôi.”

Nguyễn Vi làm sao không hiểu. Ngay từ đầu, Diệp Tĩnh Hiên đã nhượng bộ cô hết lần này đến lần khác. Tuy nhiên, cô không đáp lời vì sợ mình lại bật khóc trước mặt anh.

Trong giấc mơ, Nguyễn Vi quay về ngôi nhà cũ. Cô và Diệp Tĩnh Hiên đang chơi ở trong vườn hoa, bỗng có một con mèo mập mạp không biết chui ở đâu ra, xuất hiện trước mặt hai người. Nó rất bạo dạn, nằm xuống phơi nắng, còn lật người để lộ cái bụng trắng hếu. Nguyễn Vi rất thích động vật, muốn sờ vào người nó nhưng lại không dám. Diệp Tĩnh Hiên định đi bắt cho cô. Tuy nhiên, anh chưa đến nơi, con mèo đã chạy mất. Nó trèo lên nóc nhà rồi đứng nhìn anh bằng ánh mắt thách thức. Diệp Tĩnh Hiên cảm thấy mát mặt, liền gọi người bắt con mèo. Nguyễn Vi cười ha hả, bảo anh hãy để nó yên.

Đúng lúc này, cô đột nhiên tỉnh giấc. Nhận ra Diệp Tĩnh Hiên vẫn thờ đờ đờ bên cạnh, cô liền ôm anh. Hai người khó khăn lắm mới có giây phút yên bình bên nhau, cô không nỡ phá vỡ. Cô lại nắm chặt tay anh như thời niên thiếu.

Dáng vẻ của Diệp Tĩnh Hiên trong giấc ngủ giống một đứa trẻ. Đây là người đàn ông cô yêu, người đàn ông bá đạo và ngông cuồng, từ đầu đến

cuối không thay đổi. Cô giơ tay vuốt ve gương mặt anh. Chỉ vì khoảnh khắc này, cô cảm thấy có chết cũng không tiếc nuối.

Mãi tới nửa đêm, Phương Thạnh mới rời khỏi bệnh viện. Anh ta bố trí tâm phúc canh gác bên ngoài phòng bệnh, còn mình đưa Ma Nhĩ về Lan Phòng.

Lúc xuống ô tô, Phương Thạnh phát hiện có người đang đứng đợi ngoài cổng. Anh ta hơi ngạc nhiên vì mình đã phong tỏa tin tức, ngay cả người trong bang hội cũng không biết Diệp Tĩnh Hiên đang ở bệnh viện, không hiểu ai đến đây vào giờ này?

Phương Thạnh tiến lại gần, mới nhận ra đó là Hạ Tiêu. Hạ Tiêu nhanh chóng chạy đến trước mặt anh ta. Ma Nhĩ cũng nhảy xuống xe, người người cô ta rồi lại quay về bên Phương Thạnh.

“Tam ca vẫn chưa về à? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Tại sao bọn họ không cho tôi vào bên trong...” Hạ Tiêu tỏ ra sốt ruột. Còn chưa nói hết câu, phát hiện sắc mặt Phương Thạnh rất tệ, cô ta liền ngậm miệng.

Phương Thạnh coi như Hạ Tiêu không tồn tại, đi vòng qua cô ta. Hạ Tiêu liền kéo áo đối phương: “Anh...”

Phương Thạnh bị bỏng ở lưng, vừa mới được xử lý ở bệnh viện. Bị áo cọ xát vào người nên rất đau, anh ta gạt tay Hạ Tiêu, cất giọng lạnh lùng: “Cô về đi!”

Hạ Tiêu liền buông tay, nhưng đi theo anh ta. Thuộc hạ gác cổng nhìn Phương Thạnh. Cuối cùng, anh ta dừng bước, nói một câu: “Cho cô ấy vào.”

Hôm nay, Hạ Tiêu chỉ định đến tìm Diệp Tĩnh Hiên chứ không có mục đích gì đặc biệt. Phát hiện ra bầu không khí bất thường, cô ta sợ anh xảy ra

chuyện nên không chịu ra về. Cô ta biết rõ thói quen của Diệp Tĩnh Hiên là chỉ ngủ trên giường của mình. Một khi ở thành phố Mộc, anh ta sẽ không bao giờ qua đêm ở bên ngoài.

Nhưng Hạ Tiêu đợi mãi không thấy Diệp Tĩnh Hiên đâu, mà chỉ có mình Phương Thanh quay về. Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc, cô ta im lặng đi theo Phương Thanh vào trong sân.

Phương Thanh chẳng còn hơi sức ứng phó cô ta. Anh ta giao Ma Nhĩ cho người làm, tùy tiện nói một câu: “Cô muốn đợi thì vào thư phòng. Nhưng tôi cũng không biết bao giờ Tam ca mới về.”

Nói xong, anh ta liền đi dọc theo hành lang về phòng mình. Hạ Tiêu đưa mắt qua bên kia, chỉ thấy tối đen như hũ nút, khiến cô ta có cảm giác rờn rợn. Cô ta bậm môi, rảo bước nhanh theo Phương Thanh.

Mãi tới khi cho Hạ Tiêu vào phòng, Phương Thanh vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc người phụ nữ này có liên quan gì đến mình?

Cô ta đòi vào nhà chờ Tam ca, anh ta bảo cô ta đến thư phòng. Cô ta nói bên đó tối nên cô ta sợ. Anh ta định sai người đưa cô ta qua bên đó, nhưng cô ta không chịu đi, cứ đứng chắn ở cửa phòng anh ta.

Sau lưng đau rát nên Phương Thanh chẳng có tâm trạng đôi co với Hạ Tiêu. Cô ta không tìm thấy Diệp Tĩnh Hiên, lại chẳng có nơi nào để phát tiết nên bám lấy anh ta. Phương Thanh đành để cô ta vào phòng.

Đây là lần đầu tiên đặt chân vào nơi này, Hạ Tiêu kinh ngạc tới mức không thể thốt ra lời. Dựa vào tính cách và tác phong hành sự của Phương Thanh, cô ta tưởng chỗ ở của đối phương phải hết sức ngăn nắp, gọn gàng, thậm chí mỗi ngăn tủ cũng được đánh dấu rõ ràng. Nếu đồ không được đặt về vị trí cũ, chắc anh ta sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Trên thực tế, căn phòng của Phương Thanh thậm chí chẳng có chỗ trống để đứng. Nơi này vô cùng lộn xộn, mấy chiếc máy tính chiếm phần lớn diện tích, quần áo, cà vạt và hộp bánh ga tô vớt bừa bãi.

Đứng bất động mất năm phút, Hạ Tiêu mới thốt ra một câu: “Anh... sao anh không gọi người vào dọn phòng?”

Phương Thanh lãnh đạm trả lời: “Tôi không thích.”

Nói xong, anh ta cởi áo khoác ném xuống ghế, đi vào phòng ngủ lấy áo khác rồi quay về phòng khách uống nước. Tiếp theo, anh ta mở máy tính, vừa xem vừa cởi áo sơ mi. Trong cả quá trình đó, anh ta chẳng mảy may để ý đến Hạ Tiêu, cứ như cô ta không tồn tại.

Hạ Tiêu hơi xấu hổ, đứng như trời trồng bên cửa ra vào. Mới cởi mấy cái cúc, áo sơ mi lại chạm vào vết thương, đau đến mức khiến Phương Thanh dừng động tác. Lúc này, anh ta mới nhớ ra đằng sau có người. Thế là anh ta mở miệng: “Tôi phải thay áo bây giờ. Nếu không muốn nhìn thì cô có thể đi được rồi.”

Phát hiện ra vết thương trên lưng anh ta, Hạ Tiêu bước tới, hỏi thăm dò: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không liên quan đến cô.” Phương Thanh thờ ơ đáp.

“Hãy nói cho tôi biết Tam ca có sao không? Hiện anh ấy đang ở đâu?”

“Tôi không thể nói.”

Thấy đối phương hít một hơi sâu, Hạ Tiêu không nhin nổi, ra hiệu anh ta nhẫn nại một chút. Cô ta lên tiếng: “Để tôi giúp anh. Chạm thôi, anh đừng vội, vết thương ở...”

Nói đến đây, Hạ Tiêu chột ngậm miệng khi nhìn thấy vết bóng đáng sợ trên lưng anh ta. Cô ta nhẹ nhàng cởi áo sơ mi, lại giúp anh ta mặc chiếc áo ở nhà.

Phương Thanh im lặng trong cả quá trình đó. Cuối cùng, anh ta mới thốt ra hai từ: “Cảm ơn.”

Hạ Tiêu lùi lại phía sau, thuận tay nhất đồ trên sofa. Thấy cô ta định ngồi xuống, Phương Thanh liền nhắc nhở: “Cô không nên ở chỗ tôi, mau về đi!”

Hạ Tiêu không hề bất ngờ, vì từ trước đến nay, thái độ của Phương Thanh đều thế cả. Việc cô ta đi theo đối phương cũng chỉ là ý định nhất thời, nhưng khi nghe câu này, cô ta vẫn có chút buồn bực trong lòng.

Thật ra, sau khi trở thành người phụ nữ của Diệp Tĩnh Hiên, Hạ Tiêu rất hiếm khi nói chuyện với Phương Thanh, mặc dù thỉnh thoảng anh ta đưa đón. Nhưng vẫn nhớ rõ ánh mắt anh ta nhìn mình khi kéo cô ta đứng dậy, khoác áo cho cô ta ở trên hành lang chiếc du thuyền xa hoa đó. Hạ Tiêu từng chịu nhiều khổ cực, có được ngày hôm nay cũng chẳng dễ dàng. Biết tò mò là một điều nguy hiểm nhưng cô vẫn muốn có được đáp án. Hạ Tiêu đã quen với sự trầm mặc và vô cảm của Phương Thanh nên càng để tâm đến lần khác biệt duy nhất đó. Thế là cô ta cố tình ngồi xuống sofa, thản nhiên nhất quyển tạp chí ở dưới đất lên xem.

Phương Thanh bất động hồi lâu, tựa như đang nhìn nhin hoặc là suy nghĩ xem có nên gọi người vào ném Hạ Tiêu ra ngoài hay không. Nhưng cuối cùng, anh ta không mở miệng.

Hạ Tiêu nhún vai: “Anh sợ gì chứ? Tam ca không ở đây, thư phòng lại quá tối. Tôi chỉ mượn chỗ anh một lúc mà thôi.”

Lúc này, Phương Thanh mới lên tiếng: “Cô định ở lại phòng một người đàn ông độc thân giữa đêm hôm khuya khoắt đây à?”

Hạ Tiêu ném quyển tạp chí, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Anh hoàn toàn có thể gọi người lôi tôi ra ngoài, cùng lắm tôi đi bộ về nhà.”

Phương Thanh không có phản ứng. Dù đã tìm được câu trả lời nhưng trong lòng Hạ Tiêu vẫn chẳng dễ chịu chút nào. Cô ta cất cao giọng: “Phương Thanh, tôi coi thường anh.”

Phương Thanh như không nghe thấy, quay người đi vào phòng ngủ. Chưa đến mười phút sau, anh ta lại đi ra.

Hạ Tiêu ngồi trên chiếc sofa bừa bộn. Vì chờ ở bên ngoài cả buổi tối nên cô ta đã thấm mệt. Cô ta ngả lưng vào thành ghế nghỉ ngơi. Phương Thanh đứng ở vị trí giáp ranh giữa phòng ngủ và phòng khách, nơi không có ánh đèn nên Hạ Tiêu không thấy rõ vẻ mặt và ánh mắt của anh ta. Lung Phương Thanh bỗng rât nên không thể nằm thẳng, khi đứng lại cảm thấy dễ chịu hơn nên anh bất động ở đó hồi lâu.

Cuối cùng, Hạ Tiêu gần như thiếp đi. Cảm thấy có người tiến lại gần, cô ta vô thức giơ tay nhưng chẳng chạm thấy thứ gì.

Có lẽ con người chỉ trong mơ mới có quyền ăn nói bừa bãi nên Hạ Tiêu không để lãng phí cơ hội: “Phương Thanh, anh chẳng phải là đàn ông. Anh không dám thích người khác, không dám thừa nhận tình cảm của mình... Đáng đời anh, bị thương đến chết cũng chẳng có người quan tâm...” Lại liên tưởng tới bản thân, cô ta bổ sung một câu: “Anh và tôi khác gì nhau, đều tơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình. Thế nào... chúng ta cũng chẳng được chết trong yên lành.”

Không biết bao lâu sau, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng lịch kịch và tiếng Ma Nhĩ sửa âm ỉ, Hạ Tiêu giật mình tỉnh giấc. Cô ta ngồi dậy, phát hiện trời đã sáng, còn mình đang nằm trên sofa, áo khoác của Phương Thanh đắp ngang người.

Hạ Tiêu lập tức chạy ra ngoài. Nhìn thấy Phương Thanh đã đi một đoạn khá xa, cô ta gọi to một tiếng nhưng đối phương không quay đầu.

Ma Nhĩ mừng tíu tít, chạy ra ngoài công. Người giúp việc nhắc Hạ Tiêu: “Xe của Đại đường chủ đã về đến Lan Phòng.”

Nghe nói Diệp Tĩnh Hiền đã trở về, Hạ Tiêu lập tức đi theo bọn họ. Trong sân thoang thoang mùi hương hoa không biết từ phương nào bay tới, khiến không khí rất dễ chịu. Hạ Tiêu nhanh chóng lấy lại tinh thần. Cô ta chẳng còn cách nào khác ngoài tiếp tục đi theo Diệp Tĩnh Hiền. Bởi vì cô ta đã không thể quay về cuộc sống bần hàn trước kia, cũng không muốn bán rẻ bản thân cho kẻ khác. Cô ta hiểu tại sao Phương Thanh lại luôn tỏ ra xa cách, bởi dù là vật thể thân có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào thì cô ta vẫn là người phụ nữ của Tam ca. Việc duy nhất Phương Thanh có thể làm chỉ là đắp áo cho cô ta mà thôi.

Máy chiếc ô tô dừng lại ngoài cổng. Phương Thanh đi ra nghênh đón. Anh ta lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo hơn người khác, nói với Diệp Tĩnh Hiền: “Em bảo người chuẩn bị xe lăn rồi.”

Diệp Tĩnh Hiền “ờ” một tiếng, đi sang cửa bên kia bé Nguyễn Vi ra ngoài. Chân trái của cô gần như không thể hoạt động, anh gọi Phương Thanh mau đẩy xe lăn tới.

Nguyễn Vi lắc đầu: “Em không muốn ngồi.”

Biết Nguyễn Vi để ý đến chuyện này, nếu là bình thường anh sẽ chiều theo ý cô. Nhưng cô vừa bị thương, sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, anh thật sự không yên tâm nên hạ giọng dỗ dành: “Sân ở đây rất rộng, phải đi bộ một đoạn mới đến nhà. Em chịu khó ngồi một lát, anh sẽ đẩy em.”

Cô nhất quyết không chịu. Diệp Tĩnh Hiên chẳng nói chẳng rằng định bế cô lên xe lăn. Nguyễn Vi lập tức nhảy lò cò sang một bên, cất cao giọng: “Em không phải là người tàn tật, không cần ngồi xe lăn.”

Phương Thanh giải thích: “Chúng tôi không phải có ý đó. Bởi vì bên trong có mấy bậc cửa, không dễ bước qua. Tam ca cũng chỉ lo cho chị mà thôi.”

Nguyễn Vi sống chết không chịu nhượng bộ: “Em có thể đi được.”

Diệp Tĩnh Hiên đành đỡ người cô: “Thế thì anh đi cùng em.”

Nguyễn Vi nghiêng rặng, chậm chậm di chuyển về phía trước. Nhà cửa ở Lan Phường được thiết kế theo kiến trúc truyền thống, có sân rộng và hành lang dài. Máy lần đến đây, cô đều không cảm thấy xa, bây giờ bị thương mới phát hiện chẳng dễ đi chút nào.

Qua việc Nguyễn Vi bấu chặt cánh tay mình, Diệp Tĩnh Hiên biết chân cô rất đau. Rõ ràng bình thường ngoan ngoãn vâng lời, thế mà trong chuyện này cô lại rất cố chấp. Thấy trán cô lấm tẩm mồ hôi, cuối cùng anh không nhìn được, liền bế ngang người cô lên.

Giữa ban ngày lại ở trước mặt đàn em, Nguyễn Vi đương nhiên không chịu cho anh bế, nói mình vẫn đi được. Đúng lúc hai người lên bậc thang, Diệp Tĩnh Hiên vỗ lưng, uy hiếp cô: “Đã đau còn cứng đầu? Em mà không nghe lời, anh thả tay bây giờ.” Nói xong, anh chau mày, lại ho khò khò.

Biết anh vẫn chưa khỏi bệnh, Nguyễn Vi không dám động đậy, cuối cùng vòng cánh tay qua cổ anh. Tối qua Diệp Tĩnh Hiên ngủ rất ít, cơ thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, bế cô như thế này tốn khá nhiều sức lực. Nghĩ đến đây, Nguyễn Vi áp mặt vào cổ anh, nói nhỏ: “Đề em ngồi xe lăn cho anh đỡ mệt.”

Diệp Tĩnh Hiên cười, cúi xuống chạm vào mặt cô. Nguyễn Vi áp má mình vào má anh, thì thầm: “Em chỉ cần anh đừng xảy ra chuyện gì nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên đặt Nguyễn Vi xuống đất, quay người cõng cô. Phương Thanh ở bên cạnh giật mình, lập tức ngăn cản: “Tam ca, không được đâu. Để em cõng cho.”

Nguyễn Vi cũng không dám. Nhưng cô vừa định mở miệng, Diệp Tĩnh Hiên đã kéo tay cô, đồng thời cất giọng bức dọc: “Em mau lên đi!”

Nguyễn Vi không dám chọc giận người đàn ông này, đành để mặc anh cõng về phòng ngủ của mình. Tất cả mọi người ở xung quanh đều cúi đầu, chẳng ai thốt ra lời.

Trước kia, bố Diệp Tĩnh Hiên rất chiều con trai, thậm chí còn nói rõ, trong nhà chỉ có thằng con này nên miễn hết các loại phép tắc, lễ lạt. Bình thường vào ngày Tết, trẻ con phải đi chúc Tết các bậc trưởng bối, riêng Diệp Tĩnh Hiên không cần cúi đầu. Nếu biết anh cõng người khác, chắc bố anh sẽ đội mồ sống dậy, trừng phạt mọi người mất.

Ma Nhĩ chạy tới, mừng rỡ lảng xãng quanh hai người, cùng họ đi vào trong. Nguyễn Vi ôm cổ Diệp Tĩnh Hiên, áp người vào lưng anh. Cô đột nhiên gọi: “Tam ca!”

Diệp Tĩnh Hiên nhìn thấu suy nghĩ của cô nên cất giọng dịu dàng: “A Nguyễn, anh không cho phép em ám ức. Em không muốn ngồi xe lăn thì thôi, bất cứ người nào cũng không thể miễn cưỡng em.”

Trong lòng tràn ngập nỗi chua xót, cô ôm anh càng chặt hơn. Diệp Tĩnh Hiên mỉm cười, liếc qua cổ tay cô. Mấy ngày vừa qua cô không đeo vòng cao su nên nơi đó có vết sẹo mờ mờ.

Anh nói: “Em đừng làm tổn thương bản thân nữa. Không ai có thể gánh chịu thay em, ngay cả anh cũng không thể đau hộ em được. A Nguyễn, anh không lợi hại như vậy, việc anh có thể làm chỉ là không để em chịu áp lực mà thôi.”

Hôm nay, trời nắng đẹp như ở tỉnh Nam, Diệp Tĩnh Hiền cũng Nguyễn Vi, đi chậm chậm về phía trước. Cô chợt có cảm giác quay về quá khứ. Ngẫm lại mới thấy, loáng một cái đã mười mấy năm trôi qua. Vào thời khắc này, bản thân cô chẳng còn gì tiếc nuối, bởi vì ít nhất trên đoạn đường này, hình bóng của hai người kề sát bên nhau.

Đáng tiếc, đường dài đến mấy cũng có tận cùng. Nguyễn Vi chợt nhìn thấy một người đang đứng ở hành lang phía xa xa. Dù chỉ thoáng qua, cô cũng nhận ra đó là Hạ Tiêu. Tuy nhiên, cô không mở miệng nhắc Diệp Tĩnh Hiền. Sau quá nhiều chuyện xảy ra, cô không nỡ lòng phá vỡ giây phút ấm áp này.

Hạ Tiêu vội vàng đuổi theo bọn họ. Cô ta đã chờ gần một ngày một đêm, không ngờ cuối cùng lại đợi được cảnh Diệp Tĩnh Hiền cũng người khác về nhà. Vì quá đổi kinh ngạc nên Hạ Tiêu không kịp suy nghĩ, cứ thế chặn đường Diệp Tĩnh Hiền. Tuy nhiên, anh coi như không nhìn thấy cô ta. Lập tức có người mời cô ta tránh sang một bên.

Hạ Tiêu không thể tưởng tượng sẽ có ngày Diệp Tĩnh Hiền cúi đầu, cam tâm tình nguyện cũng một người phụ nữ. Với tính cách và địa vị dưới một người, trên vạn người của anh trong Kính Lan Hội thì việc anh cũng Nguyễn Vi đúng là điều khó tin vô cùng.

Hạ Tiêu dõi theo bọn họ, nhất thời quên mất mình định nói chuyện gì với Diệp Tĩnh Hiền. Cô ta đứng ở ngoài sân nhìn anh đưa Nguyễn Vi về phòng ngủ của mình. Anh đã một ngày một đêm không vào phòng nên cánh cửa tự khởi động chương trình bảo vệ bằng dấu vân tay. Diệp Tĩnh Hiền bảo Nguyễn Vi ấn ngón tay của mình vào.

Người phụ nữ nhợt nhạt như không bao giờ ra ngoài ánh sáng đó tỏ ra lưỡng lự, anh liền dỗ cô. Sau đó, Nguyễn Vi nửa tin nửa ngờ chạm tay vào, cánh cửa mở ra ngay tức thì.

Chứng kiến cảnh tượng này, chút hi vọng còn sót lại trong lòng Hạ Tiêu đã tan biến hoàn toàn. Kể từ ngày đi theo Diệp Tĩnh Hiên, cô ta đã biết luật lệ của nơi này. Không ai được phép vào phòng ngủ của anh ngoài đàn em thân tín nhất là Phương Thanh và người chuyên dọn phòng. Người trong bang hội kể cả Hội trưởng muốn gặp Đại đường chủ cũng đều được mời sang thư phòng.

Không chỉ mình Hạ Tiêu kinh ngạc, ngay cả Nguyễn Vi cũng bất ngờ: “Tại sao ở đây lại lưu dấu vân tay của em?”

“Em từng đến đây nên anh cho người quét và lưu lại.” Diệp Tĩnh Hiên thả cô xuống, dìu cô vào trong: “Lưu dấu vân tay để em tiện ra vào. Bởi vì phòng của anh là nơi an toàn nhất.”

Trước kia Hạ Tiêu không để ý, bây giờ cô ta mới chợt nhận ra, giọng nói của mình rất giống Nguyễn Vi. Cô ta nhớ tới một câu châm ngôn: chúng ta nên quý trọng người trước mặt. Đáng buồn là cô ta ở trước mặt Diệp Tĩnh Hiên, nhưng lại không ở trong trái tim anh.

Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi đi vào phòng, Ma Nhĩ hớn hờ chạy theo bọn họ. Nguyễn Vi bước rất chậm, làm Ma Nhĩ sốt ruột. Diệp Tĩnh Hiên vỗ đầu nó, ra hiêu nó hãy ngoan ngoãn. Nguyễn Vi cười, cúi xuống ôm Ma Nhĩ, cọ cọ cằm an ủi nó. Chú chó quả nhiên nằm xuống.

“Em cứ chiều làm nó sinh hư. Lần trước anh nhốt nó trong phòng mấy tiếng đồng hồ, nó liền gặm đồ tứ tung.”

Hạ Tiêu vẫn đứng yên ngoài sân, dán mắt vào bọn họ. Mỗi khi Nguyễn Vi ở đây, con người Diệp Tĩnh Hiên trở nên mềm mại hơn nhiều. Việc họ ở bên nhau khiến một nơi lạnh lẽo như Lan Phường cũng có hơi ấm của gia đình. Hạ Tiêu từ từ lùi lại phía sau. Trước kia cô ta cảm thấy, thà Diệp Tĩnh Hiên không để ý còn hơn là thỉnh thoảng anh đối xử tốt với cô ta. Anh là người buồn vui khó đoán nên càng cố tình đối xử tử tế, cô ta càng thấy bất an. Hôm nay cô ta mới hiểu, không phải anh không biết tỏ ra dịu dàng, mà là anh chẳng thèm bố thí cho cô ta.

Hóa ra yêu một người sẽ có thái độ khác hoàn toàn. Anh sẽ không nỡ ném Nguyễn Vi ra ngoài đường, không nỡ để cô quỳ ở góc phòng, không nỡ để cô ngủ ở sofa lạnh lẽo cả đêm.

Phương Thanh bước tới đưa Hạ Tiêu ra ngoài. Cô ta không do dự, cũng không đòi ở lại, chỉ quay đầu liếc qua đôi nam nữ ở trong phòng.

Xét cho cùng, con người chỉ có hai loại, dựa vào số phận hoặc là bản thân. Kể từ giây phút đặt chân lên chiếc du thuyền bản thủ đó, Hạ Tiêu đã biết rõ, trong cuộc đời này, cô ta chỉ có thể là loại thứ hai.

Tựa hồ nhìn ra thái độ bất thường của cô ta, Phương Thanh nói: “Tam ca đã dặn, sau này trừ khi có người đi đón cô, bằng không, cô không được phép tự động đến Lan Phường.”

“Nguyễn Vi vừa về, anh ấy đã lập tức muốn tôi biến mất.” Hạ Tiêu cất giọng đều đều. Trong lúc chờ ô tô chạy tới, cô ta tựa người vào bờ tường, ánh mắt trở nên xa xăm: “Thật ra hôm nay là sinh nhật tôi nên tôi mới đến tìm anh ấy.”

Phương Thanh lặng thinh. Khi ô tô chạy đến, anh ta đột nhiên mở miệng: “Cô chờ tôi một lát.”

Hạ Tiêu ngồi lên xe. Năm phút sau, Phương Thanh từ bên trong đi ra ngoài, trên tay cầm một cái hộp nhỏ.

Hạ Tiêu nhìn anh ta bằng ánh mắt dò hỏi. Phương Thanh ngồi vào ghế lái phụ rồi quay người đưa cái hộp cho cô ta. Bên trong là một chiếc bánh ga tô không kem trông rất bình thường.

Sau khi đưa bánh cho Hạ Tiêu, Phương Thanh lại ngồi thẳng người, từ đầu đến cuối không nói một lời. Người của Kính Lan Hội đều biết giữ chừng mực, tài xế tập trung lái xe, chẳng mấy may quan tâm đến hành động của Phương Thanh.

Trong ô tô đặc biệt yên tĩnh, Hạ Tiêu cầm cái hộp, tựa người vào cửa xe, vài phút sau mới hỏi anh ta: “Anh thích ăn bánh ga tô không kem à? Tôi thấy trong phòng anh có rất nhiều vỏ hộp.”

“Anh còn thích đồ gì nữa?”

“Phương Thanh...”

Bất kể Hạ Tiêu nói gì, anh ta đều như không nghe thấy. Lúc xuống xe, Hạ Tiêu hạ giọng: “Đây là lần đầu tiên tôi nhận được bánh ga tô sinh nhật.”

Phương Thanh khách sáo gật đầu, đáp lại: “Không phải ý của tôi, là Tam ca bảo tôi mang cho cô.”

Thì ra nói dối là bản năng của con người, ngay cả người như Phương Thanh nói cũng rất trôi chảy. Hạ Tiêu nở nụ cười ngọt ngào với anh ta: “Nhờ anh chuyển lời cảm ơn của tôi đến anh ấy.”

13

Trở nên dịu dàng

Hôm sau, báo chí đồng loạt đưa tin về trận hỏa hoạn tại một ngôi biệt thự cao cấp nằm ở ngoại ô thành phố, nguyên nhân là do đường dây điện bị cháy. Diệp Tĩnh Hiên sai người nhanh chóng đưa Hứa Trường Kha về tỉnh Nam. Anh còn chưa hạ lệnh xử lý đối phương thế nào, Hứa Trường Kha đã xin dọn ra chân đồi. Nơi đó có một ngôi nhà nhiều năm không ai ở, còn trên quả đồi là nghĩa trang của nhà họ Diệp. Từ trước đến nay, công việc chăm sóc nghĩa trang đều do người già trong gia tộc đảm trách. Hứa Trường Kha đã mất hết ý chí, muốn đầy đọa bản thân nên mới chọn công việc đó.

Nghe được tin này, Phương Thanh liền đi tìm Diệp Tĩnh Hiên. Anh đang ở phòng ngủ, xem bác sĩ kiểm tra vết thương ở chân Nguyễn Vi. Phương Thanh nói: “Trong đám anh em, Hứa Trường Kha cũng được coi là người có bản lĩnh. Việc buôn bán với nước ngoài của nhà họ Diệp đều do anh ta phụ trách. Anh ta đâu cần làm vậy.”

“Cậu ta muốn làm gì thì tùy cậu ta.” Diệp Tĩnh Hiên không hề tỏ ra bất ngờ. “Như vậy cũng tốt. Tôi không thể giữ lại những kẻ làm trái lệnh. Cứ để cậu ta ở đó trông coi Tiểu Ân!”

“Vâng.”

Thay thuốc xong, bác sĩ cùng Phương Thanh đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi tùy tiện cầm quyển sách lên xem. Để tránh chạm vào vết thương, hôm nay, cô mặc quần short màu gạo, lộ rõ đôi chân gầy guộc.

Diệp Tĩnh Hiên thở dài, xoa mặt cô: “Em còn nhớ hồi nhỏ anh hay cười nhạo em điều gì không? Em lúc nào cũng như con mèo bị ôm ấy.” Anh luôn mong cô có thể sống tốt, cho dù chỉ là biểu hiện bề ngoài đi chăng nữa.

Nguyễn Vi nhướn mày nhìn anh. Diệp Tĩnh Hiên cứ dán mắt vào chân cô, khiến cô chẳng còn tâm trạng đọc sách. Cô xuống giường, chậm chậm đi chuyển về phía cửa sổ. Nơi đó có chậu hoa lan mà Diệp Tĩnh Hiên mua ở cửa hàng của cô. Mấy hôm nay, mọi người chẳng rảnh rỗi chăm sóc nên lá đã bắt đầu héo úa. Nguyễn Vi cầm bình nước, thông thả tưới hoa.

Hai ngày nay, cô đặc biệt trầm lặng. Diệp Tĩnh Hiên nói gì cô cũng nghe theo, tựa hồ trận hỏa hoạn đã thiêu cháy toàn bộ sự cố chấp của cô. Cô không hề nhắc tới Hạ Tiêu, anh cũng chẳng đả động đến Nghiêm Thụy, cứ như hai người đã đạt được thỏa thuận ngầm nào đó.

Sợ Nguyễn Vi mệt nên Diệp Tĩnh Hiên đi tới cầm bình nước bỏ sang bên cạnh rồi kéo cô về giường nghỉ ngơi. Anh nói: “Em cố gắng nhẫn nhịn vài ngày. Bác sĩ bảo chân em sắp khỏi rồi.”

Vết thương lần này bị khô mấy mũi, dù khỏi hẳn cũng sẽ để lại sẹo. Chân trái của cô đầy những vết sẹo cả mới lẫn cũ, trông rất khó coi.

Diệp Tĩnh Hiên nhìn đăm đăm chân Nguyễn Vi hồi lâu. Nguyễn Vi xấu hổ, định co lên nhưng anh đột nhiên túm tay cô, phủ người xuống sát chân cô.

Nguyễn Vi có chút bất an, liền đẩy Diệp Tĩnh Hiên, ra hiệu anh đứng dậy. Tuy nhiên, Diệp Tĩnh Hiên cứ dán mắt vào vết sẹo. Vết thương cũ ở đùi cô đã chỉ còn lại dấu vết mờ mờ. Anh đặt nụ hôn lên làn da xù xì ở đó, rồi ngồi dậy cầm tay cô.

Nguyễn Vi không thể kìm nén, giơ tay ôm thắt lưng anh, nhẹ nhàng mở miệng: “Hồi ấy em rất hận anh. Trong mười năm xa cách, em cũng biết anh

tìm em nhưng em có ý lẩn trốn... Bố nuôi là một trong những người cảnh sát đầu tiên xông vào hiện trường. Ông ấy cứu em ra ngoài, hỏi nhà em ở đâu, bố mẹ em là ai nhưng em không chịu hé miệng. Họ tưởng em bị sốc nên quên hết mọi chuyện...”

Ích kỷ vốn là bản tính của con người. Năm đó, cô mới chỉ là đứa trẻ mười tuổi, lấy đâu ra lòng khoan dung, thành ra hận Diệp Tĩnh Hiên cũng là lẽ thường tình. Chỉ có điều, trải qua năm tháng, cô đã thông suốt nhiều chuyện.

Diệp Tĩnh Hiên định mở miệng nhưng Nguyễn Vi khẽ lắc đầu, nhìn anh nói tiếp: “Hồi ấy anh chỉ là một đứa trẻ, bản thân còn chưa lo xong nữa là. Anh không thể coi đó là lỗi của mình. Từ đầu đến cuối, anh chẳng nợ em bất cứ điều gì.”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng nghe cô nói, ánh mắt dần trở nên u tối. Trong mắt anh chứa đựng gánh nặng tích lũy mười mấy năm. Anh đã dùng toàn bộ sức lực níu kéo chúng, không thể từ bỏ cũng chẳng thể quên đi. Cô nói đúng, khi ấy quả thực anh không có khả năng bảo vệ cô. Vì thế, anh không thể để bị kịch tái diễn một lần nữa.

Giọng Nguyễn Vi nhẹ nhàng: “Em không hề trách anh. Tuy nhiên, em cũng không thể quên chuyện của bố nuôi, em có lỗi với ông ấy... Em chẳng có cách nào quay về nhà họ Diệp... Anh có mục tiêu và tham vọng của mình, em không thể cùng anh đi hết con đường này.”

“Thật ra em không hiểu, tham vọng của anh chính là em.” Diệp Tĩnh Hiên bất chợt ngắt lời cô.

Cô không hiểu ý của câu này nhưng anh lại chẳng muốn nói rõ, tựa như tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Mấy ngày tiếp theo, thời tiết oi bức khó chịu. Phổi của Diệp Tĩnh Hiên đã đỡ nhiều, giờ anh chỉ thỉnh thoảng húng hắng ho. Sức khỏe của anh vốn rất tốt nên dù bị bệnh cũng bình phục tương đối nhanh.

Buổi chiều, Diệp Tĩnh Hiên cùng Nguyễn Vi ra ngoài sân ngồi chơi. Anh vòng tay đo thắt lưng cô, cô liền cười tít mắt: “Anh làm gì thế? Định vác em à?”

Hồi ấy, cô thường theo anh ra ngoài nhưng chẳng mấy chốc đã mệt ngoài. Con trai lớn nhanh như thổi, Diệp Tĩnh Hiên mười mấy tuổi cao hơn cô nhiều. Anh không bao giờ lè mè, cũng chẳng có sự nhẫn nại. Thế là anh vừa đi vừa bất ngờ ôm ngang thắt lưng cô rồi vác lên vai, khiến cô sợ đến phát khóc.

Nghe cô hỏi vậy, Diệp Tĩnh Hiên bỗng dung cũng muốn thử. Biết không thể chạy thoát nên Nguyễn Vi chỉ còn cách giữ tay anh, nói ngon nói ngọt để anh từ bỏ ý định. Diệp Tĩnh Hiên ra vẻ không cam lòng, Nguyễn Vi trừng mắt, véo tay anh. Hai người cười đùa vui vẻ, anh dịu dàng ôm cô vào lòng.

Trong sân có thuộc hạ canh gác nhưng Diệp Tĩnh Hiên chẳng bao giờ quan tâm đến ánh mắt của người khác, Nguyễn Vi ngược lại xấu hổ, khẽ thì thầm: “Chúng ta đừng đùa ở bên ngoài nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên cố tình trêu cô, nháy mắt đầy mờ ám: “Thế thì về phòng tiếp tục?”

Nguyễn Vi đỏ mặt, đẩy người anh, đứng dậy bước đi. Diệp Tĩnh Hiên liền đuổi theo, dìu cô về phòng. Anh bóp nhẹ thắt lưng cô, thở dài: “Em gầy quá, phải cải thiện thực đơn mới được. Em muốn ăn món gì, anh sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị?”

Nguyễn Vi đành nghiêm túc ngẫm nghĩ để an ủi anh. Chợt nhớ ra tỉnh Nam có một loại quả tuyệt hảo, cô liền bảo muốn ăn Phi tử tiêu(*).

() Phi tử tiêu là tên khác (ngoại hiệu) của quả vải.*

Thật ra, Nguyễn Vi cũng chỉ tùy tiện nhắc tới. Thành phố Mộc ở miền Bắc nên không trồng vải. Dù có đưa từ tỉnh Nam đến thì quả cũng không còn tươi nữa.

Tuy nhiên, Diệp Tĩnh Hiên lập tức sai Phương Thanh xử lý vụ này. Thấy anh định tìm cách chuyển quả vải đến thật, Nguyễn Vi liền bảo không cần phiền phức thế. Đám đàn em thân tín của Diệp Tĩnh Hiên tỏ ra cung kính, nói với cô: “Hiếm có dịp chị Vi muốn ăn gì đó, tụi tôi sẽ nghĩ cách.”

Nghe họ nói vậy, Nguyễn Vi cũng không tiện từ chối, đành để mặc họ.

Buổi tối hôm đó, trời đổ cơn mưa lớn. Ma Nhĩ không biết chạy đi đâu chơi, người lấm lem bùn đất. Diệp Tĩnh Hiên chê bẩn, không cho nó vào phòng. Thế là Ma Nhĩ bắt đầu sủa ăng ẳng, ra sức cào vào cánh cửa.

Nguyễn Vi mềm lòng. Nhân lúc anh không chú ý, cô lén đi mở cửa cho Ma Nhĩ. Diệp Tĩnh Hiên ngồi bên cạnh xem máy tính, bỗng dung gọi: “A Nguyễn!”

Nguyễn Vi giật mình, lập tức đứng chắn cửa ra vào. Hành động lén lút của cô vừa ấu trĩ vừa đáng yêu, khiến Diệp Tĩnh Hiên bất giác nhếch miệng. Tuy nhiên, cô đã quên mất Ma Nhĩ không phải là con chó nhỏ năm nào. Được chủ nhân cho phép, nó liền lách vào, suýt nữa xô ngã cô.

Diệp Tĩnh Hiên lập tức đứng dậy đi phạt Ma Nhĩ. Nguyễn Vi đời nào chịu để anh làm vậy, liền ôm lấy nó. Diệp Tĩnh Hiên chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn cô. Người phụ nữ này luôn kiên cường, nhưng cũng mềm yếu hơn sự tưởng tượng của anh.

Diệp Tĩnh Hiên cúi xuống đỡ cô đứng lên, cất giọng dịu dàng: “Đề anh bảo người dẫn nó đi tắm cho sạch sẽ đã.”

Nguyễn Vi gạt đầu. Khi người làm đưa Ma Nhĩ đi, cô cũng đi ra ngoài hành lang, dõi theo một lúc mới quay về. Trời vừa mưa nên se lạnh, cô so vai đi vào nhà. Nào ngờ Diệp Tĩnh Hiên vẫn đứng đợi ở cửa, cô không để ý nên đâm sầm vào ngực anh.

Diệp Tĩnh Hiên thuận thế ôm cô vào lòng. Nguyễn Vi áp mặt vào ngực anh, thở dài một hơi. Cô nói: “Tam ca, em rất nhớ anh.”

Thật ra mỗi ngày, mỗi đêm cô đều nhớ anh. Cô đã nhớ anh bao năm qua. Cô từng nhiều lần nằm mơ thấy anh vẫn còn sống, mình thì không phản bội anh. Hai người từ bỏ tất cả, trở thành một đôi vợ chồng bình thường đến đầu bạc răng long.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Vi đột nhiên cảm thấy một nỗi buồn khó diễn tả thành lời. Không biết lấy đâu ra can đảm, cô ôm cổ Diệp Tĩnh Hiên, kiễng chân hôn lên môi anh. Rất hiếm khi thấy cô chủ động nên Diệp Tĩnh Hiên ngần ra vài giây mới đáp lại. Bị cô khuấy động, anh nhất thời không thể kiềm chế, lập tức đoạt quyền chủ động, đẩy cô vào sát tường, hôn mãnh liệt.

Đến khi không thở nổi, Nguyễn Vi mới hơi hối hận. Cô vừa đẩy người anh vừa né tránh nhưng anh đã bế ngang người cô lên, đi vào phòng.

Hai người chưa định đi ngủ nên gian trong vẫn tắt đèn tối om. Bên cửa sổ mờ hiện lên bóng dáng của chậu hoa, không khí thoang thoang mùi hoa lan thơm ngát.

Từ hôm Nguyễn Vi bị thương, Diệp Tĩnh Hiên sợ cô mệt nên không động đến cô. Ai ngờ, cô lại tự động dâng đến miệng anh.

Nguyễn Vi vô cùng ảo não, muốn giải thích nhưng không còn kịp. Được anh đặt nằm xuống giường, cô lập tức ngửi thấy mùi nguy hiểm, vội kéo chăn trùm kín người, đồng thời nhắc anh: “Vừa rồi chẳng phải anh đang bận việc hay sao? Em đi ngủ trước đây!”

Bắt gặp dáng vẻ trốn tránh của Nguyễn Vi, Diệp Tĩnh Hiên cười khẽ một tiếng. Anh thò tay vào trong chăn, giữ lấy thắt lưng cô, không cho cô động đây rồi áp môi xuống.

Nguyễn Vi bị hôn đến đầu óc choáng váng, mãi mới thốt ra một câu: “Chân em vẫn chưa khỏi hẳn.”

Diệp Tĩnh Hiên không đổi sắc mặt, tùy tiện nói: “Có thể dạng ra là được rồi.”

Nguyễn Vi đỏ mặt, không biết mắng anh thế nào nữa. Cô lật người, đồng thời lùi vào bên trong để tránh bàn tay của Diệp Tĩnh Hiên. Anh lập tức kéo lại, khiến cô trở thành tư thế quỳ chân trên giường. Cô hơi hốt hoảng, chân cô còn đang bị thương. Cô ra sức lắc đầu, định xoay người lại.

Những lúc thế này, dù mềm mỏng hay cứng rắn đều không xong với Diệp Tĩnh Hiên, anh nghiêm giọng: “Bây giờ em hồi hận cũng muộn rồi.”

Nguyễn Vi khóc không ra nước mắt. Bởi sức lực đều dồn xuống đầu gối nên cô thấy rất khó chịu. Cô túm lấy tay Diệp Tĩnh Hiên, vô thức tựa vào người anh: “Đừng... em không chịu nổi...”

Có lẽ do phải nhịn quá lâu nên anh không tỏ ra mềm lòng. Nhưng bởi vì đệm hơi mềm nên chỉ một lúc, chân Nguyễn Vi đã bắt đầu run rẩy. Anh lắc đầu: “Em đúng là càng lớn càng yếu như sên.” Nói thì nói vậy nhưng anh vẫn xót xa, lấy cái gối tựa ở bên cạnh để cô nằm sấp xuống.

Mấy ngày qua, Nguyễn Vi rất ít đi lại mà thường ngồi đọc sách hoặc lên mạng. Diệp Tĩnh Hiền sai người kiếm cái gối này để cô tựa cho đỡ mỏi lưng. Nguyễn Vi rất xấu hổ, định lật người nhưng bị anh giữ chặt thắt lưng. Cô hối hận rằng mình đã khiêu khích anh. Bởi vì không nhìn thấy mặt anh nên trong lòng cô có chút không thoải mái. Cô mở miệng van xin: “Anh cho em quay người lại đi.”

Diệp Tĩnh Hiền bình thường chuyện gì cũng có thể nhượng bộ, nhưng những lúc ở trên giường, anh hết sức cứng rắn, tư tưởng chiếm hữu và kiểm soát mạnh tới mức đáng sợ... Mặc dù vậy, anh vẫn luôn có cách làm cho cô hưng phấn tới cùng. Dần dần, Nguyễn Vi thả lỏng toàn thân. Trong căn phòng tối chỉ còn lại tiếng thở của hai người. Anh “tấn công” mạnh mẽ, không cho phép cô rút lui. Anh là người đàn ông của cô, là trời đất của cô. Anh không cho phép cô nghĩ tới bất cứ điều gì ngoài anh ra. Nguyễn Vi nhanh chóng “giương cờ trắng” đầu hàng. Cơ thể và mọi cảm quan của cô đều bị anh khống chế, xung quanh toàn là mùi hương của anh, cô chỉ có thể đáp lại anh, cùng anh chìm trong biển tình.

Cho đến khi hai người kiệt sức, Diệp Tĩnh Hiền cuối cùng cũng tha cho cô. Anh mặc áo ngủ rồi đi bật đèn. Nguyễn Vi vốn còn có thể làm con rùa rụt cổ trong bóng tối. Bây giờ căn phòng sáng trưng, trong khi cô vẫn chưa mặc quần áo. Cô vô cùng xấu hổ, lập tức chui vào trong chăn.

Diệp Tĩnh Hiền vạch chăn xem vết thương ở cổ chân cô, cô liền co lên. Anh phì cười, hất tung chăn rồi ôm cô ngồi dậy: “Sợ gì chứ? Để anh xem có sao không?”

Nguyễn Vi chẳng còn tí sức lực, đành tựa vào người anh. Diệp Tĩnh Hiền từ từ kéo chân cô lên. May mà vết thương không sao, anh thở phào nhẹ nhõm, xoa bóp cho cô một lúc rồi đặt cô xuống giường, đi lấy quần áo cho cô mặc.

Nguyễn Vi ngồi tựa vào đầu giường, đảo mắt xung quanh. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn vàng, tỏa ánh sáng ấm áp và dễ chịu. Cô phát hiện, đèn ngủ trên tủ đầu giường chính là cái ở nhà họ Diệp năm xưa. Một lần cô bị ốm, không cẩn thận đổ thuốc nước lên thân đèn nên cô vẫn nhớ rõ. Chiếc đèn này là đồ cổ, được du nhập từ nước ngoài vào mấy thế kỷ trước. Bởi vì lớp vải không dễ xử lý nên đến giờ vẫn còn vết mờ mờ.

Khi quay về phòng, Diệp Tĩnh Hiên nhìn thấy Nguyễn Vi trùm chăn, ngồi ở đầu giường, đang chăm chú nghiên cứu chiếc đèn ngủ. Cô có làn da trắng nõn, trên cổ và vai vẫn còn dấu hôn do anh để lại. Cảnh tượng này tựa như cây mai từ từ nở ra những đóa hoa đỏ thắm sau trận tuyết đầu mùa, khiến anh bất giác không thể rời mắt.

Diệp Tĩnh Hiên ngồi xuống cạnh Nguyễn Vi. Cô liền tựa vào người anh. Sắc mặt cô phớt hồng, đặc biệt dịu dàng dưới ánh đèn. Diệp Tĩnh Hiên cuộn tóc cô vào ngón tay. Anh không nỡ phá vỡ khoảnh khắc ấm áp này.

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên nhớ tới câu nói “Bạch luyện thành cương, nhiều chỉ nhu”(*) của người xưa và tin đồn một nhân vật quyết đoán như Hoa tiên sinh cuối cùng cũng thiệt mạng vì một người phụ nữ. Trước kia Diệp Tĩnh Hiên không tin nhưng bây giờ anh tâm phục khẩu phục.

() Nghĩa đen là: Gang thép sau nhiều lần tôi luyện sẽ trở thành vật mềm đến mức có thể quán quanh đầu ngón tay. Câu này ám chỉ một nam tử Hán mạnh mẽ và cứng rắn khi đối diện với tình cảm cũng trở nên dịu dàng.*

Ngắm cái đèn xong, Nguyễn Vi tiện tay cầm hai cái hộp trên tủ đầu giường xuống xem. Hình như là hộp thuốc, bao bì toàn chữ tiếng Anh. Cô không biết là thứ gì nên hiếu kỳ hỏi Diệp Tĩnh Hiên: “Đây là thuốc gì thế? Anh uống đây à?”

Diệp Tĩnh Hiên lắc đầu, cầm hộp thuốc ném vào một góc: “Thuốc không phải là đồ tốt, uống vào sẽ dễ bị nghiện, chi bằng bỏ quách cho xong.”

Nghe có vẻ đáng sợ. Nguyễn Vi định thối mái nhưng hình như anh không muốn tiếp tục đề tài vô vị này. Anh đưa bộ váy ngủ, bảo cô mặc vào. Lúc này, Nguyễn Vi mới nhớ ra mình vẫn đang khóa thân. Cô ngượng ngùng mặc váy, nhất thời quên mất chuyện vừa rồi.

Diệp Tĩnh Hiền nhìn cô chăm chú, khiến hai má cô nóng ran. Anh đã từng gặp nhiều người phụ nữ quyến rũ và xinh đẹp nhưng không hiểu tại sao, dù Nguyễn Vi chẳng làm gì, chỉ gương mặt nghiêng của cô đã đủ làm anh say đắm. Không biết bao lâu rồi, anh và cô mới thân mật giống một đôi vợ chồng mặn nồng như khoảnh khắc này.

Mấy năm nay, tóc Nguyễn Vi đã dài ra nhiều. Chợt nghĩ tới một chuyện, Diệp Tĩnh Hiền liền mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy cái lược gỗ mun, từ từ chải tóc cho cô. Nguyễn Vi để mặc anh, mặc đồ xong mới vỗ nhẹ lên tay anh: “Buồn ngủ quá! Em đi nằm trước đây.”

Anh “ừ” một tiếng, ôm cô vào lòng rồi hôn lên vành tai cô. Cảm thấy nhồn nhột, cô nghiêng đầu né tránh, trong mắt toàn là ý cười.

Diệp Tĩnh Hiền đưa cái lược cho cô. Cô nhìn chằm chằm hàng chữ trên cái lược hồi lâu, cuối cùng lắc đầu. Cô vẫn không chịu nhận vật kỷ niệm này. Diệp Tĩnh Hiền khẽ chau mày, một lúc sau mới lên tiếng: “Bởi vì sự tồn tại của Hạ Tiêu nên anh biết, em trách anh đã không giữ lời.”

Nguyễn Vi nằm xuống giường. Anh đi tắt đèn rồi kéo cô lại gần mình. Tất cả y hệt quá khứ, người vẫn là người xưa, vẫn là một đêm hưng hực mê đắm, ngay cả đèn đầu giường cũng không thay đổi, cuối cùng hai người vẫn nằm ngủ bên nhau. Nhưng Nguyễn Vi biết rõ, có một số thứ đã khác, chỉ là cô và anh đang né tránh mà thôi.

Nguyễn Vi ôm chặt Diệp Tĩnh Hiền. Người đàn ông này sinh ra đã không an phận nên cô chẳng thể miễn cưỡng đòi hỏi điều gì. Hơn nữa, những gia

tộc lâu đời vẫn tồn tại nhiều hủ tục. Ví dụ, từ nhỏ Diệp Tĩnh Hiên đã được dạy dỗ mình là độc tôn trong nhà. Ví dụ, bố của anh bên ngoài có nhiều đàn bà, thậm chí sinh con cho ông nhưng nghe nói đều là con gái, người làm trong nhà cũng không được phép đi gặp bọn họ. Vì vậy, Diệp Tĩnh Hiên còn có hai người chị gái chưa từng gặp mặt. Nguyễn Vi nghĩ, đây là luật bất thành văn nên Diệp Tĩnh Hiên có người đàn bà khác cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, là một người phụ nữ, Nguyễn Vi sao có thể không để tâm cơ chứ. Sự tồn tại của Hạ Tiêu luôn nhắc nhở cô, mình chỉ là một cuốn sách đã ố vàng, dù ghi chép bao nhiêu tình cảm long trời lở đất thì cũng vô dụng, bởi đó đều là câu chuyện mọi người đã đọc qua.

Diệp Tĩnh Hiên im lặng. Nguyễn Vi cảm thấy lần này mình đã tiến bộ, vì không rơi lệ trước mặt anh. Cô nhồm người, giơ tay nâng cằm anh trong bóng tối, nói nhỏ: “Anh hãy đồng ý với em một chuyện. Nếu sau này cưới cô ấy thì anh đừng đưa cô ấy về quê nhà.” Cô ép bản thân nói hết câu: “Anh đừng dẫn người khác vào phòng chúng ta, ngủ trên giường của chúng ta.”

Diệp Tĩnh Hiên vòng tay qua thắt lưng cô, chẳng nói một lời. Nguyễn Vi nhất quyết bắt anh đồng ý: “Chỉ một chuyện này thôi, anh phải nhận lời em.”

Một lúc lâu sau, anh vẫn im lặng. Cô hỏi thế nào, anh cũng không có phản ứng. Đến khi cô thất vọng buông người anh, quay ra chuẩn bị đi ngủ, anh mới kéo tay cô đặt lên mắt mình.

Diệp Tĩnh Hiên nhắm mắt, cất giọng từ tốn: “Anh thật sự không hiểu, tại sao mỗi khi Hạ Tiêu nói chuyện đều có thể khiến anh vui, còn em luôn làm anh tức giận, trong khi rõ ràng... giống nhau đến thế.”

Nguyễn Vi nhói đau trong lòng, quả thực không muốn nhắc đến Hạ Tiêu nữa. Cô định rút tay về nhưng anh không cho. Đúng lúc này, bất chợt cảm nhận được điều bất thường, cô liền kinh ngạc nhìn anh.

Căn phòng tối om, chẳng nhìn thấy thứ gì, nhưng cô phát hiện đầu ngón tay ươn ướt. Hoảng hốt đến mức không dám xác nhận đây có phải là nước mắt của anh hay không, cô gọi thăm dò: “Tĩnh Hiên!”

Giọng anh vẫn điềm tĩnh nhưng bộc lộ sự mệt mỏi và bất lực: “Là anh đã ép em ra nông nỗi này.”

Tay Nguyễn Vi vẫn đặt trên mắt anh. Diệp Tĩnh Hiên nhanh chóng khôi phục tâm trạng, nói tiếp: “A Nguyễn! Anh chưa từng nghĩ tới chuyện cưới Hạ Tiêu, em khỏi cần phải miễn cưỡng nhượng bộ. Anh đã nói rồi, sẽ không để em chịu áp lực thêm nữa.”

Lòng ngực Diệp Tĩnh Hiên tựa hồ có một tảng đá đè nặng. Cho tới ngày hôm nay, dường như anh cố gắng thế nào cũng không làm tốt bất cứ việc gì.

Diệp Tĩnh Hiên buông tay cô, nói nhỏ: “Anh thừa nhận khi tỉnh lại, anh không có ý định đi tìm em. Anh giữ Hạ Tiêu bên mình, nhưng...”

Nguyễn Vi lắc đầu, ra hiệu anh không cần giải thích. Diệp Tĩnh Hiên hiểu ý, hỏi cô: “Em vẫn sẽ ra đi đúng không?”

Nguyễn Vi im lặng, nhắm mắt một lúc. Đến khi tâm trạng lắng xuống, cô bình thản nói với anh: “Tĩnh Hiên, anh không phải là chú Diệp, nơi này cũng chẳng phải là quê nhà... Anh không thể ban đêm ngủ với em, ban ngày giữ Hạ Tiêu ở thư phòng. Cho dù em mặt dày ở lại thì cũng là không công bằng với cô ấy.”

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của Diệp Tĩnh Hiên, nhưng cô cũng không thể chấp nhận sự sắp xếp mà anh cho là ổn thỏa. Anh có thể cho cô tình cảm và danh phận đường đường chính chính, nhưng thứ cô cần đâu chỉ là những thứ đó. Ngoài ra, cô rời xa anh cũng không hoàn toàn vì người phụ nữ khác.

“Dù không có Hạ Tiêu đi chẳng nữa, liệu anh có vì em rời khỏi Kính Lan Hội hay không?” Cô hỏi anh.

Diệp Tĩnh Hiên lặng thinh. Ngay từ đầu Nguyễn Vi đã biết, anh chỉ còn cách vị trí Hội trưởng một bước chân. Anh là niềm hy vọng cuối cùng của gia tộc nên không thể bỏ cuộc giữa chừng. Câu trả lời đã quá rõ ràng, Nguyễn Vi cũng không muốn gượng ép. Cô quay lưng về phía anh, nói nhỏ: “Chúng ta ngủ thôi.”

Do quá mệt mỏi nên Nguyễn Vi ngủ rất say. Cô không biết, Diệp Tĩnh Hiên cả đêm không hề chớp mắt. Sau đó, anh nhẹ nhàng xuống giường, một mình đi ra ngoài.

Hồi bị bắt ở Phương Uyển, có lẽ vì nằm liên mấy tháng trời nên khi tỉnh lại, anh rất ghét giấc ngủ. Ban đầu, Hạ Tiêu cảm thấy thói quen của anh hơi kỳ lạ. Rõ ràng vô cùng mệt mỏi nhưng anh vẫn không chịu qua đêm ở nhà cô ta. Sau đó, cô ta mới phát hiện, điều này không hẳn là sự thận trọng, mà trở thành một chấp niệm thì đúng hơn.

Trong một, hai năm đầu, Diệp Tĩnh Hiên đã từng thử coi Nguyễn Vi không còn tồn tại trên thế giới này. Nhưng sau đó anh phát giác, anh phải nằm trên giường của mình mới có thể chớp mắt. Anh không chịu được tình trạng người khác nằm ngủ bên cạnh mình, bởi vì người ấy không phải là cô.

14

Phi tử tiếu

Trời vừa hửng sáng, Phương Thạnh từ phòng mình đi ra ngoài. Anh ta thường dậy sớm, đi tuần một vòng quanh khu nhà theo thói quen. Không ngờ hôm nay, anh ta lại nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên.

Phương Thạnh hơi ngạc nhiên, mở miệng gọi: “Tam ca.”

Không biết Diệp Tĩnh Hiên đứng trên hành lang bao lâu rồi, dưới chân anh đầy mẩu thuốc lá. Trong quá khứ, anh không có thói quen hút thuốc. Vài năm trở lại đây, anh thường khó chịu trong người, đồng thời có nhiều tâm sự nên mới hút.

Phương Thạnh nhắc khéo: “Tam ca vừa mới đỡ ho một chút, cần chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Diệp Tĩnh Hiên lắc đầu, tỏ ý mình vẫn ổn. Anh nói: “Bố tôi mất sớm cũng là điều tốt lành. Nếu còn sống, chắc ông già sẽ bị tôi làm cho tức hộc máu mà chết.”

Đây có vẻ là câu bông đùa nhưng Phương Thạnh nghe ra, Diệp Tĩnh Hiên đã hạ quyết tâm. Anh ta ngẫm nghĩ rồi hạ giọng: “Gần đây Hội trưởng hoàn toàn im ắng. Nếu chúng ta vô duyên vô cớ ra tay trước thì sẽ là hành động tạo phản.”

Dù độc bá ở tỉnh Nam nhưng xét cho cùng, nhà họ Diệp cũng chỉ là một nhánh của Kính Lan Hội. Hiện giờ, người đường đường chính chính nắm quyền lực cao nhất ở Lan Phường là Trần Dĩ. Dù thiếu bản lĩnh thì anh ta

vẫn là Hội trưởng. Nếu có tình lật đổ anh ta, Diệp Tĩnh Hiên sẽ trở thành kẻ phản trắc và là mục tiêu thu hút sự chú ý của thiên hạ. Đây không phải là giải pháp sáng suốt.

Mặt trời lên cao, sương mù dần tan. Diệp Tĩnh Hiên dõi mắt về phía xa xa. Con đường ngoài kia luôn giữ diện mạo thái bình, từ sáng đến tối, nhà nhà không thay đổi. Anh nhún vai bất cần: “Ai ra tay trước cũng chẳng sao... Chúng ta sẽ tiến hành từng bước. Đầu tiên là phải thay hết người bên ngoài Hủ viện. Chú hãy làm gọn gàng một chút, đừng để anh ta nghi ngờ.”

“Chuyện này không khó, hiện giờ ở Lan Phường có rất nhiều người bất mãn với Hội trưởng. Hơn nữa, trong quá khứ Hoa tiên sinh cũng đã trừ khử gần hết tâm phúc của nhà họ Trần. Dưới trướng Hội trưởng chẳng còn bao nhiêu người trung thành thật sự.” Phương Thanh cảm thấy vấn đề này hoàn toàn nằm trong tầm tay, điều anh ta thật sự lo lắng là chuyện khác.

Đắn đo vài giây, anh ta quyết định nói ra miệng: “Em lo tình trạng sức khỏe của Tam ca hơn. Ngộ nhớ trong quá trình chúng ta hành động, Tam ca bị...”

Diệp Tĩnh Hiên bất thành linh ném điều thuốc xuống đất, Phương Thanh liền ngậm miệng. Diệp Tĩnh Hiên bóp trán, nhắc nhở anh ta: “Chú đừng bao giờ nhắc tới chuyện này nữa.”

“Tam ca nên nói với chị Vi mới phải.”

“Không được, tuyệt đối không được để cô ấy biết.” Anh ngoảnh đầu về phía phòng ngủ: “Cô ấy có vẻ bề ngoài yếu ớt nhưng thực ra rất tàn nhẫn. Tôi còn chưa nói, cô ấy đã dùng dao rạch da thịt mình. Nếu tôi tiết lộ, cô ấy sẽ gây ra chuyện tày trời cũng không biết chừng.”

“Nhưng bác sĩ đã nghiêm cấm Tam ca lái ô tô, tình hình không mấy lạc quan... Dù sao, sớm muộn Hội trưởng cũng chẳng giữ nổi cái ghế đó, chi

bằng Tam ca lo cho bản thân trước.”

Diệp Tĩnh Hiên cất giọng bực dọc: “Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai.”

“Vâng.”

Quay về phòng ngủ, Diệp Tĩnh Hiên nhìn thấy Nguyễn Vi trở mình, đạp chân ra khỏi người. Cô vốn gầy, vòng eo rất nhỏ. Không hiểu tại sao anh đặc biệt mê bộ phận này của cô. Anh nằm xuống giường, vòng tay qua thắt lưng cô, kéo cô sát vào người mình.

Nguyễn Vi hơi tỉnh giấc. Dù trong trạng thái mơ mơ màng màng nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh. Thế là cô túm tay anh, cắn nhả: “Anh vẫn hút thuốc đây à? Đáng chết thật.”

Thời gian còn ở bên nhau, Nguyễn Vi thường ngủ rất sâu, cơ thể giống con mèo lười mềm mại nằm cạnh anh. Diệp Tĩnh Hiên hay phải tiếp khách. Nhiều khi về muộn, trên người anh toàn mùi rượu. Bị anh đánh thức, cô bắt anh đi tắm nhưng anh cố tình cù nhây. Hôm nay cũng thế, kể cả khi trời sắp sáng nhưng Nguyễn Vi vẫn buồn ngủ đến mức không mở mắt nổi. Cô lật người, vùi mặt vào gối, anh nói gì cũng mặc kệ.

Hiếm có dịp cô tỏ ra ôn thuận đến thế, trong lòng Diệp Tĩnh Hiên tràn ngập cảm xúc yêu thương. Anh ôm cô vào lòng, khẽ gọi: “A Nguyễn!”

Thật ra đàn ông cũng cần được vỗ về. Nguyễn Vi hết cách, ôm thắt lưng anh: “Cho em ngủ thêm một lát, đừng quấy rối em nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên cười. Anh đột nhiên cảm thấy, chỉ vì thời khắc này, dù bắt anh nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, anh cũng bằng lòng. Đây là một ý nghĩ nguy hiểm, nhưng cô chính là “rượu độc” có thể giải tỏa cơn khát. Biết rõ hậu quả mà anh vẫn cam tâm tình nguyện.

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Hiên không làm phiền cô nữa. Anh đi tắm, thay quần áo trong tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Một lúc sau, bên ngoài có người gõ cửa: “Tam ca, vải đến nơi rồi. Bọn tôi cho người hái trên cây rồi chuyển ngay từ tỉnh Nam đến đây, thời gian không vượt quá mười sáu tiếng đồng hồ.”

Diệp Tĩnh Hiên đi ra ngoài, bảo thuộc hạ đặt một cái bàn ở trong sân rồi dặn dò: “Cứ bỏ vào tủ lạnh trước đã, cô ấy vẫn chưa dậy.”

Người vận chuyển là một thuộc hạ của nhà họ Diệp, lớn hơn Diệp Tĩnh Hiên vài tuổi. Anh ta phụ trách cả quá trình, tới Lan Phường cũng chưa kịp nghỉ ngơi, liền chạy đi gặp Diệp Tĩnh Hiên ngay.

Người đó chào “Tam ca”, nhưng Diệp Tĩnh Hiên chẳng nhớ tên anh ta, chỉ nhớ mang máng là họ hàng của ai đó. Hôm nay tâm trạng không tồi nên anh nhẫn nại trò chuyện với đối phương vài câu.

Đối phương hết sức phấn khởi, không ngừng thao thao bất tuyệt. Anh ta liếc qua căn phòng phía sau Diệp Tĩnh Hiên, nói nhỏ: “Phi tử tiếu... không những là loại quả tươi ngon, tên cũng rất hợp thời hợp cảnh. Chắc chị Vi sẽ muốn ăn nữa. Tôi sẽ lưu ý dặn bên tỉnh Nam, để họ có thể chuyển đến trong thời gian nhanh nhất.”

Nghe từ “hợp thời hợp cảnh”, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên nhìn anh ta. Thấy Tam ca sa sầm mặt, người đàn ông không biết mình nói sai điều gì, cố gắng giải thích: “Nhà họ Diệp tuy không bằng ai, nhưng ít ra cũng cần một nữ chủ nhân đáng hoàng. Trước kia lão gia bảo không kén chọn xuất thân nhưng Tam ca cũng không thể... Khụ, chuyện quá khứ không nên nhắc tới nữa... Mọi người đều biết Tam ca thương chị Vi nhất trên đời, vì thế chị ấy cũng không đến nỗi phải chịu ảm ức...”

Anh ta không nói rõ nhưng người nghe đều hiểu ý. Diệp Tĩnh Hiên là con trai duy nhất trong nhà, người nói dối dòng tộc nên không thể lấy một kẻ phản bội làm vợ.

Diệp Tĩnh Hiên lạnh lùng ngắt lời đối phương: “Phương Thanh, tiền khách.”

Phương Thanh lập tức đưa người đàn ông ra ngoài. Anh ta đã sớm nghe nói Tam ca ngày càng nóng tính, hôm nay coi như được lĩnh giáo. Trong lòng nơm nớp, cũng không biết mình sai ở điểm nào, anh ta xin ý kiến của Phương Thanh, để lần sau rút kinh nghiệm không phạm phải điều kị húy.

Vừa vặn có người chuyên thùng vải vào, Phương Thanh tùy tiện nói một câu: “Phi tử tiếu.”(*)

() Ở đây Phương Thanh muốn nói đến “Phi tử” là phi tần của hoàng thượng.*

Tương Phương Thanh nhắc đến quả vải, người đàn ông tỏ ra đắc ý. Nào ngờ, Phương Thanh lạnh lùng bổ sung một câu: “Ở đây chỉ có người sống ở nhà lớn, phòng chính, lấy đâu ra phi tử tiếu.”

Người đàn ông giật mình, không dám mở miệng nữa.

Mãi tới buổi trưa Nguyễn Vi mới tỉnh dậy. Toàn thân nhức mỏi, cô lăn chần một lúc mới chuẩn bị đi ăn cơm. Vừa mở cửa, cô liền nhìn thấy thùng vải tươi. Cô phấn khởi đến mức định ăn vải trừ bữa.

Diệp Tĩnh Hiên tuyên bố, bỏ cơm thì cô nghỉ ăn vải. Nguyễn Vi đứng trong sân, dối anh như trẻ con. Diệp Tĩnh Hiên đã sớm đoán ra thái độ của cô nên vẫn tỏ ra cứng rắn. Thấy cô không nghe lời, anh dọa sẽ sai người đổ hết vải ra thùng rác. Nguyễn Vi đành ngoan ngoãn đi ăn cơm.

Chiều nay, Diệp Tĩnh Hiên không ra ngoài. Sau bữa cơm, anh cùng cô ngồi ở sân ăn vải. Thời tiết hơi nóng, anh xắn tay áo sơ mi lên cao nhưng chỉ được một lát lại rơi xuống. Nguyễn Vi thấy vậy liền xắn giúp anh. Nhưng cô quên mất ngón tay mình dính đầy nước quả vải nên bôi cả vào cánh tay anh.

Nguyễn Vi “ôi” một tiếng, bật cười giòn giã. Cô định rút khăn giấy lau cho anh nhưng Diệp Tĩnh Hiên đã cầm tay cô, đưa lên miệng liếm ngay trước mặt đám thuộc hạ.

Hai má nóng ran, Nguyễn Vi đánh nhẹ vào người anh: “Anh đừng giỡn nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên nhìn chăm chăm quả vải đã bóc vỏ trong tay cô. Nguyễn Vi hiểu ý, ngoan ngoãn đưa lên miệng anh: “Tam ca ăn trước đi.”

Quả vải trắng ngần như gương mặt của Nguyễn Vi lúc này, trông chỉ muốn cắn một miếng. Diệp Tĩnh Hiên không thể rời mắt, Phương Thanh đứng kế bên cũng mỉm cười. Vào thời khắc này, Diệp Tĩnh Hiên chẳng có điều gì không hài lòng, dù A Nguyễn của anh muốn hái sao trên trời, anh cũng đáp ứng.

“Tĩnh Nam cách thành phố Mộc khá xa, không ngờ vận chuyển nhanh đến thế.” Hôm qua Nguyễn Vi chỉ buột miệng nói ra, không ngờ Diệp Tĩnh Hiên thật sự bảo người mang đến. Cô thấy hơi ngại nên nói với anh: “Em ăn lần này thôi, nhiều quá cũng không tốt. Anh đừng làm phiền mọi người nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên không nói gì. Hai người mới ăn được mấy quả, đột nhiên có thuộc hạ đi vào báo cáo: “Tam ca, Nghiêm Thụy đến đây tìm chị Vi. Anh ta đang chờ ở ngoài cổng.”

Nguyễn Vi ngăn người. Hôm từ bệnh viện về Lan Phường, cô đã gọi điện cho Nghiêm Thụy nhưng anh tắt máy. Nghiêm Thụy nói với cô đi công tác một tuần, cô không muốn khiến anh lo lắng nên chỉ nhắn tin báo mình vẫn bình thường.

Diệp Tĩnh Hiên nhìn quả vải trên tay cô, cất giọng thản nhiên: “Ăn hết rồi tính sau.”

Biết tính Diệp Tĩnh Hiên, lại nghĩ đến chuyện Nghiêm Thụy bị tấn công, Nguyễn Vi lo lắng kéo tay anh: “Anh ấy đi công tác nên không biết em xảy ra chuyện... Anh đừng gây khó dễ cho anh ấy.”

Diệp Tĩnh Hiên liếc cô một cái: “Gây khó dễ cho anh ta ư? Nghiêm Thụy có bản lĩnh hơn anh nhiều. Anh ta có thể giữ em bên mình suốt ba năm còn anh thì không làm nổi.”

Nói gì cũng vô dụng, Nguyễn Vi đứng dậy định đi gặp Nghiêm Thụy. Diệp Tĩnh Hiên kéo tay cô, buông một câu vô thưởng vô phạt: “Chỗ vải này được hái từ trên cây rồi chuyển thẳng từ tỉnh Nam đến đây, thời gian chưa quá một ngày.”

“Em đi gặp anh ấy một lát rồi quay về ăn sau.”

Diệp Tĩnh Hiên vẫn không buông tay: “Em ăn luôn bây giờ đi. Chỉ mất năm phút thôi, Nghiêm Thụy có thể đợi được.”

Nghe những lời này, Nguyễn Vi chột xốt xa trong lòng. Thế là cô lại ngồi xuống. Thấy Diệp Tĩnh Hiên im lặng bóc vải, cô biết anh đang kiềm chế cơn bực tức. Cô liền nhẹ nhàng giải thích: “Bây giờ em đã có thể đi lại bình thường, đáng lẽ nên về nhà một chuyến... Dù sao em cũng đang thuê nhà anh ấy, không thể vô duyên vô cớ biến mất.”

Diệp Tĩnh Hiên cảm thấy những lời nói này của cô thật nực cười. Thông thả ăn hết quả vải, anh mới lên tiếng: “Chúng ta đều biết rõ, một khi rời đi, em sẽ không bao giờ quay về đây nữa.”

Nguyễn Vi có cảm giác lồng ngực tắc nghẽn. Những quả phi tử tiêu tươi nhất khi được đưa đến tay cô vẫn còn nguyên cành lá xanh mướt. Diệp Tĩnh Hiên đã cho cô quá nhiều, mười mấy năm dây dưa, tình cảm đã trở thành dấu ấn khó phai. Nhưng dù phi tử tiêu ngon đến mấy, cô cũng không thể ngày nào cũng ăn, dù anh tốt đến mấy, cô cũng không thể cùng anh ở lại Kính Lan Hội.

Vừa định nói điều gì đó, Diệp Tĩnh Hiên bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm. Anh giơ tay bóp trán, cố gắng giữ tỉnh táo. Nhìn ra sự dẫn đo của Nguyễn Vi, anh cất giọng bực dọc: “Chẳng phải em định đi hay sao? Muốn đi thì biến nhanh lên! Đừng đợi đến khi anh dùng thủ đoạn giữ em ở lại... ví dụ nhốt em vào phòng hay đốt em thành tro bụi, xem em còn có thể đi tìm anh ta hay không?”

Nguyễn Vi không dám nhìn anh, quay người rời đi. Nhưng mới bước vài bước, cô chợt cảm thấy lời nói của Diệp Tĩnh Hiên có gì đó bất thường. Cô ngoảnh đầu, phát hiện anh đang chống tay xuống bàn, người ngả về đằng trước như sắp ngã đến nói.

“Tĩnh Hiên!” Nguyễn Vi hốt hoảng gọi anh. Phương Thanh biến sắc mặt, lập tức chạy tới đỡ anh. Sau đó, anh ta quay sang nhắc cô: “Nghiêm Thụy vẫn đang ở ngoài cổng. Anh ta nói muốn gặp chị.”

Nguyễn Vi không biết Diệp Tĩnh Hiên bị làm sao nhưng cô có thể nhìn ra anh đang cố gắng nhẫn nhịn điều gì đó, cặp lông mày anh nhíu chặt. Cô định tiến lại gần nhưng bị thuộc hạ của anh ngăn lại. Nguyễn Vi lo lắng, cất cao giọng: “Anh mau nói cho em biết đi, anh bị sao thế?”

Diệp Tĩnh Hiên bám vào người Phương Thanh đứng thẳng dậy. Tầm mắt của anh bỗng dưng mờ mịt, chẳng nhìn rõ thứ gì, đầu đau đến mức không chịu nổi. Biết mình chỉ còn chút ít thời gian tỉnh táo, anh ép bản thân cất giọng lạnh lùng: “Em còn chưa đi à? Ở lại cũng được, anh sẽ sai người xử lý Nghiêm Thụy, cho em đỡ phải suốt ngày nhớ nhung anh ta.”

Nguyễn Vi xanh mặt, Diệp Tĩnh Hiên nói được làm được, tuyệt đối không phải hù dọa cô. Càng nghĩ càng sợ, cô liền quay người đi ra ngoài.

Nguyễn Vi vừa khuất dạng, Diệp Tĩnh Hiên liền gục xuống.

Hôm nay Nghiêm Thụy một mình lái xe đến Lan Phường. Con phố này rất dài, nhìn không thấy tận cùng. Nó cũng quá nổi tiếng ở thành phố Mộc nên người dân bình thường hầu như không đi qua trừ khi có việc cần. Chính vì vậy, hai bên đường vắng vẻ, lạnh lẽo.

Nghiêm Thụy biết chỗ ở của Diệp Tĩnh Hiên nên chờ ngay bên ngoài. Bởi vì trong lòng có tâm sự, vừa đi vừa ngoái đầu nên một lúc lâu sau, Nguyễn Vi mới xuất hiện. Nghiêm Thụy lập tức xuống xe, quan sát cô từ đầu đến chân. Anh đã nghe được tin về vụ hỏa hoạn, cũng lập tức đoán ra có người muốn tìm cô trả thù.

Thấy Nguyễn Vi không sao, anh ra hiệu cô lên xe: “Nơi này không an toàn, chúng ta về nhà nói chuyện sau.”

Nguyễn Vi làm gì có tâm trạng rời khỏi nơi này. Cô giục Nghiêm Thụy ra về nhưng anh lắc đầu. Chẳng có cách nào giải thích rõ ràng, cô chỉ biết tỏ thái độ dứt khoát rằng mình sẽ không lên xe.

Nguyễn Vi lại đi vào công. Bầu không khí bên trong có vẻ hết sức căng thẳng, sắc mặt mọi người đều trở nên nặng nề. Nguyễn Vi hỏi bọn họ Tam ca bị làm sao nhưng tất cả đều giữ im lặng.

Bây giờ cô mới ý thức được, vừa rồi Diệp Tĩnh Hiên đã cố ý dùng Nghiêm Thụy để uy hiếp cô, ép cô rời đi. Nguyễn Vi quay ra báo Nghiêm Thụy về trước. Anh đột nhiên túm tay cô, lôi cô ra xe.

Nguyễn Vi giật mình, cất cao giọng: “Anh mau thả em ra.”

“Chuyện của Diệp Tĩnh Hiên chỉ có thể để cậu ta tự giải quyết, em vào trong đó cũng vô dụng thôi. Đám người ở đây đều muốn tìm em trả thù... em đi theo anh thì tốt hơn.”

Nguyễn Vi nhất quyết không chịu lên xe. Đúng lúc này, trong nhà có người chạy tới, hạ giọng dặn dò người gác ngoài cổng: “Mau chuẩn bị ô tô... Lần này, tình trạng của Tam ca rất nghiêm trọng...”

Nguyễn Vi còn chưa kịp phản ứng, bọn họ đã dìu Diệp Tĩnh Hiên ra ngoài. Thấy anh gần mất đi ý thức, đầu óc cô nổ tung. Cô liền hất tay Nghiêm Thụy, chạy đến bên anh. Phương Thanh đi tới ngăn cô lại, không cho cô tiến lại gần Diệp Tĩnh Hiên.

Nguyễn Vi sốt ruột đến phát điên, vô thức vung tay tát vào mặt anh ta: “Tránh ra!”

Phương Thanh vẫn đứng bất động, bình tĩnh nói với cô: “Chị Vi! Chị gây chuyện cũng chẳng sao, nhưng hiện giờ Tam ca không đợi được. Chúng tôi phải đưa anh ấy đi bệnh viện ngay lập tức.”

“Anh ấy làm sao thế? Đây không phải lần đầu đúng không? Phương Thanh, anh mau nói với tôi đi!”

Phương Thanh lắc đầu, bảo đàn em dìu Diệp Tĩnh Hiên ra ngoài.

Nguyễn Vi điên cuồng đuổi theo nhưng bị bọn họ ngăn lại. Cuối cùng, Nghiêm Thụy đi tới, dùng sức lôi cô lên ô tô.

Toàn thân Nguyễn Vi run rẩy. Trước mắt cô chợt hiện ra hình ảnh ở Phương Uyên, Diệp Tĩnh Hiên gục xuống, toàn thân đầy máu... Ký ức năm xưa dội về khiến cô không sao chịu nổi. Cô mở cửa xe nhưng Nghiêm Thụy đã khóa chặt. Thế là cô ra sức đập mạnh vào cửa kính, hét lớn: “Đừng ép em... Mau để em xuống xe!”

Nghiêm Thụy im lặng, nổ máy phóng đi. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ cưỡng ép cô. Nhưng hôm nay quyết tâm đến đây, anh không có ý định buông tay.

Nguyễn Vi đã đánh mất lí trí, ra sức đập đầu vào cửa xe. Nghiêm Thụy đành thẳng gấp, nhanh chóng giơ tay đỡ đầu cô. Biết Nguyễn Vi đang bị kích động nên anh không dám ép buộc cô nữa. Anh giữ vai cô, nghiêm giọng: “Em đừng sốt ruột, hãy bình tĩnh lại đi. Em đừng hành hạ bản thân nữa. Được rồi... anh sẽ cho em xuống xe...”

Nguyễn Vi đẩy cửa xuống xe. Đúng lúc này, chiếc ô tô chở Diệp Tĩnh Hiên phóng vụt qua. Cô liền đuổi theo nhưng chẳng mấy chốc sức cùng lực kiệt, cô ngồi xồm bên vệ đường, ôm ngực thở hồng hộc.

Nghiêm Thụy đi tới đỡ cô đứng dậy. Thân kinh của cô đang căng lên như dây đàn. Anh vừa chạm vào người, cô liền vô thức đánh anh túi bụi. Anh đành ngồi xuống an ủi, chờ cô khôi phục ý thức.

Những lúc thế này cần có người kéo cô thoát khỏi ảo giác. Nghiêm Thụy giữ chặt tay cô, không cho cô gãy giữa. Cô tựa như quay về thời điểm ở Phương Uyên nên bật khóc dữ dội.

“Nguyễn Vi!” Anh không ngừng gọi tên cô, để cô thả lỏng bản thân. Cuối cùng Nguyễn Vi cũng bừng tỉnh, thở một hơi dài, hai tay ôm mặt.

Nghiêm Thụy vỗ nhẹ lưng cô, nói nhỏ: “Em đừng quá sốt ruột. Hãy nói cho anh biết, Diệp Tĩnh Hiên bị làm sao à?”

“Em không biết... Em chẳng biết gì cả, anh ấy không chịu nói với em. Chắc là rất nghiêm trọng, bằng không, anh ấy đã chẳng đuổi em đi...” Nguyễn Vi lão đảo đứng dậy, miệng lẩm bẩm: “Anh ấy được đưa đi cấp cứu rồi...”

Nói xong, Nguyễn Vi liền chạy nhanh về phía trước. Chạy một lúc, cô chợt nhận ra điều bất thường, kinh ngạc nhìn xuống chân mình. Chân trái của cô đã trở lại bình thường.

Nghiêm Thụy cũng phát hiện ra điều này. Diệp Tĩnh Hiên lại một lần nữa xảy ra chuyện trước mặt Nguyễn Vi, kích thích to lớn khiến tinh thần cô suy sụp. Nhưng chính vì thế, chương ngại tâm lý đã bị gỡ bỏ, khiến cô có thể đi lại bình thường.

Nghiêm Thụy biết vì Diệp Tĩnh Hiên nên chân cô mới bị thương. Hóa ra, mọi câu chuyện đều có nguyên nhân của nó. Đáng tiếc, anh chỉ là người ngoài cuộc mà thôi.

Nghiêm Thụy dõi mắt về con đường phía trước. Nơi này thỉnh thoảng cũng có người qua lại nhưng dường như bọn họ không còn lạ lẫm với mấy chuyện như vừa rồi nên chẳng ai để ý đến anh và Nguyễn Vi.

Đây chính là Lan Phường. Cho tới ngày hôm nay, dù bên ngoài thay đổi ra sao, nó vẫn giữ trạng thái im lìm. Khoảng cách giữa con người với con người ở đây không xa không gần, hoàn toàn khác thế giới bên ngoài. Vẫn rất lạc lõng nhưng hôm nay đến đây, Nghiêm Thụy đã chuẩn bị tinh thần. Anh quyết tâm đưa Nguyễn Vi đi chứ không muốn nói lý lẽ với cô nữa. Tuy nhiên, anh vẫn không đủ cứng rắn. Anh quên mất đây là hang ổ của Kính Lan Hội, những người sống ở nơi này đều chẳng có trái tim. Làm sao anh có thể đọ với bọn họ.

Nghiêm Thụy dõi theo bóng lưng Nguyễn Vi. Trên thực tế, anh không tàn nhẫn như Diệp Tĩnh Hiên nên chẳng có cách nào ngoảnh mặt làm ngơ. Thế là anh gọi cô: “Đợi đã, anh sẽ đưa em đi bệnh viện.”

15

Suốt đời khó quên

Nguyễn Vi lên ô tô, Nghiêm Thụy phóng rất nhanh nhưng vẫn không đuổi kịp xe của Diệp Tĩnh Hiên. Hai người phải đối mặt với một vấn đề là không biết Diệp Tĩnh Hiên đi bệnh viện nào.

Về lý mà nói, Phương Thạnh sẽ chọn bệnh viện gần nhất. Nghiêm Thụy và Nguyễn Vi lập tức đến bệnh viện tư nhân gần đó nhưng không tìm thấy Diệp Tĩnh Hiên.

Nguyễn Vi đã hoàn toàn bình tĩnh. Cô biết tính Diệp Tĩnh Hiên, chắc chắn anh không muốn cô chứng kiến cảnh anh gục ngã. Hơn nữa, anh đã che giấu bệnh tình lâu như vậy thì kiểu gì cũng đã thu xếp ổn thỏa.

Nghiêm Thụy dừng xe bên lề đường. Nguyễn Vi thật sự không biết phải làm sao nhưng vẫn nói với anh: “Em phải tìm bằng được anh ấy.”

Nghiêm Thụy nở nụ cười mệt mỏi: “Lúc ở bệnh viện, em đã nhận lời anh. Vậy mà bây giờ, anh lại lái xe đưa em đi khắp thành phố để tìm bạn trai cũ của em.”

“Nghiêm Thụy!”

“Được rồi, em không cần giải thích.” Đây là anh tự giễu bản thân mà thôi.

Nguyễn Vi định mở cửa xuống xe. “Anh cứ về trước đi. Em bắt taxi đi tìm anh ấy cũng được.”

Nghiêm Thụy ngăn cô lại, ngữ khí đầy vẻ bất lực: “Đối tượng mà em muốn tìm là Diệp Tĩnh Hiên, Đại đường chủ của Kính Lan Hội đấy. Người bình thường làm sao có thể điều tra ra cậu ta đi bệnh viện nào.” Nói xong, anh cầm di động, xuống xe: “Em đợi một lát, anh sẽ nghĩ cách.”

Nguyễn Vi vừa định lên tiếng, Nghiêm Thụy liền xua tay, ra hiệu cô đừng sốt ruột: “Cậu ta được đưa đi cấp cứu ngay nên chắc sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Không phải cô có ý này mà chỉ là không hiểu Nghiêm Thụy dùng cách gì để tìm hiểu thông tin. Tuy nhiên, anh không giải thích mà đi sang một bên gọi điện thoại rồi quay về ô tô. Hai người đợi hơn mười phút, Nghiêm Thụy nhận được tin nhắn báo tên và địa chỉ bệnh viện. Đó là bệnh viện Khang Thánh Ân.

Nguyễn Vi hét sức ngạc nhiên: “Ai báo cho anh biết thế?”

Nghiêm Thụy không trả lời, nhanh chóng nhập địa chỉ vào GPS, phát hiện đó là một bệnh viện có vốn đầu tư nước ngoài ở ngoại ô thành phố. Bệnh viện này có đội ngũ bác sĩ giỏi, cơ sở vật chất hiện đại, đồng thời chú trọng đến vấn đề riêng tư của bệnh nhân nên là sự lựa chọn hàng đầu của giới nghệ sĩ và những người có thân phận đặc biệt.

Nghiêm Thụy vừa lái xe vừa an ủi cô: “Lan Phường cách khá xa bệnh viện Khang Thánh Ân nên chắc chắn Diệp Tĩnh Hiên không phải lâm vào tình trạng nguy kịch. Em đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Nguyễn Vi gật đầu, trong lòng yên tâm phần nào. Chợt nhớ ra một chuyện, cô ngoảnh đầu hỏi Nghiêm Thụy: “Anh quen người của Kính Lan Hội à?”

Nghiêm Thụy cười: “Anh biết mỗi Diệp Tĩnh Hiên thôi. Cũng nhờ em cả.”

“Vậy tại sao anh có thể tìm ra anh ấy?” Nguyễn Vi đột nhiên nhớ ra, Diệp Tĩnh Hiên từng nói với cô, trên đời này làm gì có người tốt bụng đến thế. Sống dưới một mái nhà với Nghiêm Thụy ba năm, đến nay cô mới nhận ra, cũng có khả năng anh đang che giấu điều bí mật gì đó.

Ba năm trước, cô đến thành phố Mộc trong trạng thái tinh thần bất bình thường, chỉ mình Nghiêm Thụy đồng ý cho cô chỗ trú chân. Liệu đây có phải là điều trùng hợp hay không?

Nguyễn Vi không dám nghĩ tiếp. Cô chưa bao giờ nghi ngờ Nghiêm Thụy. Nếu những thứ mà cô hoàn toàn tin tưởng mà bất thành linh bị lật đổ thì sẽ là một cảm giác vô cùng đáng sợ. Nghĩ đến đây, Nguyễn Vi bất giác lạnh toát sống lưng. Cô túm chặt dây an toàn, nhìn người đàn ông đang lái xe chầm chầm.

Ô tô rẽ sang bên phải, cô không chú ý nên suýt nữa va đầu vào cửa kính. Nghiêm Thụy thở dài: “Em nghi ngờ anh đấy à? Anh làm nghề giảng dạy bao nhiêu năm nay. Có bao nhiêu học sinh và đồng nghiệp... lẽ nào anh thuê bọn họ đến lừa em hay sao? Anh không phải là người của Kính Lan Hội, em đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Nguyễn Vi lại đưa mắt qua di động của anh. Diệp Tĩnh Hiên là Đại đường chủ của Kính Lan Hội chứ đâu phải nhân vật tầm thường. Trần Dĩ có muốn cũng chưa chắc đã tìm ra anh. Vậy mà chỉ một cú điện thoại, Nghiêm Thụy đã nắm được thông tin quan trọng.

Thấy Nguyễn Vi nhìn mình bằng ánh mắt cảnh giác, Nghiêm Thụy nở nụ cười bất lực, gơ tay bóp vai cô, để cô thả lỏng tinh thần. Anh nói: “Hôm nay em căng thẳng quá đấy. Vừa rồi anh gọi cho một người bạn, anh ấy bị

bệnh, hay phải nằm viện nên quen biết nhiều người công tác trong ngành y. Anh nhờ anh ấy hỏi hộ, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Nguyễn Vi biết gia cảnh của Nghiêm Thụy rất khá. Bố mẹ anh đều là nhân vật có tiếng trong ngành giáo dục nên việc anh quen biết người có địa vị cũng chẳng phải chuyện lạ. Hơn nữa, trong lúc nói chuyện, anh không hề né tránh, từ đầu đến cuối nhìn cô bằng ánh mắt chân thành.

Nguyễn Vi lặng thinh. Cô nghĩ, hôm nay đúng là mình quá căng thẳng nên nghĩ ngợi lung tung. Cô hạ cửa kính xe cho thoáng khí, ngập ngừng mở miệng: “Em xin lỗi. Là em...”

“Quan tâm quá hóa ra loạn.” Nghiêm Thụy tiếp lời. Lúc nào anh cũng tỏ thái độ đúng mực, không khiến cô khó xử.

Anh vừa đưa tờ giấy ăn để cô lau mặt, vừa nói: “Thật ra, tối ngày hôm sau anh đã quay về nhưng em không ở nhà. Trường được nghỉ, anh vốn định đi đâu đó. Vô tình nhìn thấy cái cốc hình hoa tulip của em, anh mới nhớ ra vẫn chưa đưa em đi Amsterdam như đã hẹn. Lúc bỏ đi, anh thực sự tức giận nhưng sau khi nghĩ lại... anh vẫn không thể buông tay.”

Nguyễn Vi dùng khăn giấy che mắt, nghe Nghiêm Thụy nói tiếp: “Anh không phải là Diệp Tĩnh Hiên, anh mới quen em có ba năm thôi nhưng anh biết em sẽ không ở lại Lan Phường. Vì thế, anh phải đi tìm em. Nhờ em bỏ đi mà không có nơi trú chân thì sao?”

Nghiêm Thụy biết mình nên tỏ ra lí trí thì hơn. Đáng tiếc, tình cảm là thứ bản thân không thể kiểm soát. Vì thế, anh mới bất chấp tất cả, đến thẳng Lan Phường tìm người.

Con người sống trên đời thường được mặt này mất mặt kia. Nghiêm Thụy có tất cả, từ ngoại hình đến gia thế, tài năng, công việc, sự kính trọng và ngưỡng mộ của mọi người... trừ Nguyễn Vi.

Anh thích cô, thương xót cô. Rõ ràng là một cô gái yếu ớt nhưng mỗi khi anh tưởng cô sẽ gục ngã, cô đều có thể tự mình tiến bước.

Trên thế gian này tồn tại hai loại đàn ông: một loại ngang tàng như loài sói hoang, không bao giờ biết nhân nhượng; một loại dịu dàng và bao dung như loài cá heo, không bao giờ miễn cưỡng người khác. Diệp Tĩnh Hiên và Nghiêm Thụy vừa vặn là hai loại đó. Về mặt tình cảm, anh chẳng có thiên phú gì hết. Điều duy nhất anh có thể làm là không phụ lòng cô.

Cuối cùng họ cũng tới bệnh viện Khang Thánh Ân. Tòa nhà được xây dựng theo lối kiến trúc Tây Ban Nha, bên ngoài một màu nâu nhạt. Biển tên bệnh viện được đặt ở vị trí kín đáo. Nếu không để ý, sẽ chẳng ai nghĩ đây là một bệnh viện.

Nguyễn Vi một mình xuống xe. Nghiêm Thụy nói với cô: “Anh về nhà trước đây. Anh đã xác định ngày đi Hà Lan rồi. Nếu em quay về, chúng ta sẽ cùng lên đường.”

Nguyễn Vi đứng dưới ánh nắng, vẻ mặt vừa tiêu tụy vừa mệt mỏi, khóe mắt vẫn còn ngấn lệ. Cô cắn môi, không đáp lời anh. Nghiêm Thụy vẫy tay ra hiệu cô lại gần. Nguyễn Vi đi đến bên cửa xe, anh giúp cô lau mặt rồi lên tiếng: “Anh yêu em nên hy vọng em vui vẻ và hạnh phúc, chứ không phải cứ sống mãi trong cơn ác mộng của quá khứ. Em có quyền lựa chọn, không ai có thể ép em.”

Cô cất giọng ghen ngào: “Em hiểu, nhưng em phải làm rõ, rốt cuộc Diệp Tĩnh Hiên xảy ra chuyện gì. Bằng không, cả đời em sẽ chẳng thể yên lòng.”

Nghiêm Thụy gật đầu, lại bổ sung: “Đây là lần cuối cùng anh đưa em đi tìm cậu ta. Nguyễn Vi, anh cũng có lòng tự trọng.”

Nghiêm Thụy nhanh chóng lái xe rời đi. Nguyễn Vi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, lập tức chạy vào trong bệnh viện. Đại sảnh rộng lớn nhưng không có một bệnh nhân nào. Cô đảo mắt một vòng để tìm phương hướng. Đúng lúc này, cô y tá ở quầy tiếp tân hỏi cô có việc gì.

Nguyễn Vi nói thẳng: “Tôi biết Diệp Tĩnh Hiền đang ở đây. Bây giờ anh ấy thế nào rồi? Anh ấy nằm ở tầng mấy?”

Nghe thấy cái tên này, cô y tá tỏ ra thận trọng, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Xin lỗi, Diệp tiên sinh không muốn gặp ai cả.”

Nguyễn Vi ra sức năn nỉ nhưng đối phương kiên quyết không tiết lộ phòng bệnh của Diệp Tĩnh Hiền. Cô lại quan sát một lượt, phát hiện đầu hành lang có cầu thang lên tầng trên. Vừa định đi qua bên đó, Nguyễn Vi bị cô y tá gọi lại.

“Chị có quan hệ thế nào với Diệp tiên sinh?” Cô y tá hỏi.

Nguyễn Vi ngập ngừng vài giây mới trả lời: “Tôi là người nhà của anh ấy.”

“Diệp tiên sinh đã dặn không cho phép bất cứ người nhà nào vào thăm. Thành thực xin lỗi, chúng tôi tôn trọng sự riêng tư của bệnh nhân, nên hôm nay không thể để chị lên trên đó.”

Đúng lúc này, có người đi ra khỏi thang máy. Nhận ra là Phương Thanh, Nguyễn Vi liền gọi anh ta.

Cô y tá đi tới kể lại tình hình: “Vị khách này bảo là người nhà của Diệp tiên sinh nhưng chúng tôi không dám cho lên.”

Phương Thanh đi cùng hai người đàn ông khác. Nghe nói vậy, anh ta dừng bước: “Để tôi xử lý.”

Vẫn giữ nguyên khoảng cách mười mấy bước chân với Nguyễn Vi, anh ta cất giọng lãnh đạm: “Tam ca không muốn gặp chị.”

Nguyễn Vi chẳng nói chẳng rằng, đi qua anh ta để lên gác. Phương Thạnh liền giữ vai cô lại: “Nghiêm Thụy đến tận Lan Phòng tìm chị, chị cũng đi theo anh ta rồi. Bây giờ chị còn xuất hiện ở đây làm gì?”

Nguyễn Vi hất tay Phương Thạnh. Anh ta không dám dùng sức mạnh với cô nên lùi lại một bước, vừa vịn chắn ngang lối đi của cô.

“Tôi không lên cũng được. Nhưng anh phải nói cho tôi biết, anh ấy bị bệnh gì?”

Phương Thạnh lắc đầu: “Chị không cần biết.”

“Anh!” Nguyễn Vi nghiến răng, đánh mạnh vào người anh ta. Phương Thạnh vẫn đứng bất động. Đàn em định xông tới, anh ta liền ra hiệu bọn họ không được chạm vào Nguyễn Vi. Sau đó, anh ta nhìn thẳng vào cô: “Tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh của Tam ca. Cho dù hôm nay chị có đánh chết tôi, tôi cũng không thể cho chị bước qua.”

Nguyễn Vi biết tính Phương Thạnh. Một khi Diệp Tĩnh Hiền đã ra lệnh, dù có chết ở đây, anh ta cũng sẽ không nhượng bộ. Cô chỉ còn cách lùi lại phía sau, hạ giọng: “Rốt cuộc anh ấy bị bệnh gì? Tại sao lại giấu tôi?”

Phương Thạnh chẳng buồn mở miệng, cứ đứng yên nhìn cô.

Cho đến khi trời tối, Nguyễn Vi vẫn kiên trì chờ đợi. Phương Thạnh bảo cô ra về nhưng cô không nghe. Ngay cả y tá trực ban cũng đã đổi ca, Nguyễn Vi vẫn ngồi ở đó. Phương Thạnh và đàn em đứng trông chừng ở cầu thang, tư thế không thay đổi. Sau đó, anh ta xem giờ rồi quay người gọi

điện thoại. Nguyễn Vi không nghe thấy anh ta nói gì nhưng một lúc sau, có người mang com vào cho cô.

Nguyễn Vi chẳng có tâm tư ăn uống. Cô lại định lên tầng trên nhưng Phương Thanh vẫn không cho. Chờ đợi càng lâu, trong đầu cô càng xuất hiện nhiều phỏng đoán, tâm trạng càng bất an. Đáng buồn là bệnh viện này vắng vẻ, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chẳng có thứ gì giúp cô phân tán tư tưởng.

Nguyễn Vi vô thức nắm chặt cổ tay. Sau vụ Hứa Trường Kha, cô không còn đeo cái vòng cao su có tác dụng trị liệu nữa. Bây giờ cô ra sức bấm móng tay vào vết sẹo nhưng vẫn không thể thả lỏng tinh thần.

Cuối cùng Phương Thanh không kiềm chế nổi, đi tới kéo cổ tay cô: “Chị Vi! Tam ca không cho phép chị hành hạ bản thân.”

“Thế thì hãy để tôi lên gặp anh ấy.”

Phương Thanh im lặng vài giây mới lên tiếng: “Tam ca vì muốn tốt cho chị nên mới giấu chị.” Đây là câu khuyên nhủ của chính anh ta nên anh ta không dùng cách xưng hô kính trọng với Nguyễn Vi.

Cô chẳng nói thêm bất cứ điều gì, tựa vào thành ghế tiếp tục chờ đợi. Cho đến nửa đêm, khi đã hoàn toàn kiệt sức, cuối cùng cô cũng nằm ngủ trên chiếc ghế lạnh lẽo ở đại sảnh bệnh viện.

Hai cô y tá trực ở quầy lễ tân không đành lòng nên âm thầm tìm áo khoác đắp lên người Nguyễn Vi rồi thì thầm thương lượng, cuối cùng đi hỏi Phương Thanh giúp cô.

Nguyễn Vi chỉ ngủ chập chờn nên vẫn nghe thấy cuộc trao đổi của họ, cô cố gắng mở mắt, cảm ơn họ rồi ngồi dậy. Phương Thanh đi tới, gọi điện cho

người ở tầng trên ngay trước mặt cô rồi thông báo: “Tam ca bảo không muốn gặp chị.”

Câu trả lời của anh ta nằm trong dự kiến của Nguyễn Vi nên cô lại nằm xuống ghế, kéo áo đắp kín thân trên.

Đến khi trời sáng, bệnh viện bỗng xuất hiện một người phụ nữ. Người đó vừa đi vào liền gọi âm ỉ. Nguyễn Vi tỉnh giấc ngồi dậy, lập tức nhận ra đó là Hạ Tiêu. Cô y tá hỏi cô ta là ai theo thông lệ. Hạ Tiêu rõ ràng vừa nhận được thông báo đã vội đến đây ngay, gương mặt vẫn chưa kịp tẩy trang. Cô ta tháo cặp kính râm, trả lời: “Tôi là bạn gái của anh ấy.”

Các cô y tá từ tối qua đến giờ đều đoán già đoán non về mối quan hệ giữa Nguyễn Vi và vị Diệp tiên sinh kia. Bọn họ đều nghĩ chắc hai người có gì đó, không ngờ hôm nay lại xuất hiện người phụ nữ khác.

Nghe câu trả lời, hai cô y tá vô thức đưa mắt về phía Nguyễn Vi. Lúc này, Hạ Tiêu mới nhận ra sự có mặt của cô. Nguyễn Vi bây giờ đầu tóc lòa xòa, sắc mặt không chút sinh khí, đáng vẻ rất thảm hại.

Vi vừa từ phim trường về thẳng đây nên Hạ Tiêu vẫn mặc bộ váy đen quỳn rũ. Chỉ liếc qua đối phương, Hạ Tiêu lập tức hiểu ra tình hình. Cô ta cười nhạt. Nhìn kiểu gì, cô ta cũng hơn người phụ nữ sống dở chết dở kia nhiều.

Hạ Tiêu thản nhiên hỏi hai cô y tá: “Người đàn bà kia là ai thế?”

Cô ta diễn màn kịch này rất chuẩn. Chỉ bằng một câu hỏi ngắn gọn, người ngoài đã biết ngay ai mới là danh chính ngôn thuận.

Hai cô y tá không biết trả lời thế nào, đành nhìn Nguyễn Vi. Nguyễn Vi ngẫm nghĩ, phát hiện mình đúng là chẳng có thân phận gì để giải thích. Cô

và Diệp Tĩnh Hiên đâu phải là anh em, bạn bè, càng không phải là người yêu... Thậm chí, cô còn chẳng được coi là nhân tình của anh.

Nguyễn Vi lặng thinh. Lúc này, hai cô y tá đã nhận ra Hạ Tiêu là cô người mẫu rất nổi thời gian gần đây. Họ thì thâm thương lượng rồi gọi điện cho Phương Thanh.

Nguyễn Vi tự nhủ, dù sao cũng chẳng ai được phép gặp Diệp Tĩnh Hiên. Thế nào Hạ Tiêu cũng không cam lòng rồi gây chuyện với cô. Bây giờ cô thật sự chẳng còn tâm trí và cả sức lực đôi co với cô ta.

Nguyễn Vi còn đang chìm trong suy tư, Phương Thanh đã cùng đàn em đi tới. Anh ta lịch sự mời Hạ Tiêu lên gặp Diệp Tĩnh Hiên, từ đầu đến cuối không nhìn Nguyễn Vi một lần, tựa như cô chỉ là một người ngoài cuộc nực cười.

Nguyễn Vi lập tức đuổi theo, gọi lớn tiếng: “Phương Thanh!”

Hạ Tiêu ngoái đầu, miệng nở nụ cười tươi. Diệp Tĩnh Hiên nằm viện nhưng lại chỉ gặp cô ta chứ không muốn gặp Nguyễn Vi nên đương nhiên cô ta rất đắc ý. Phương Thanh vẫn cất giọng cung kính như thường lệ: “Tam ca đích thân dặn, mời Hạ Tiêu lên phòng.”

Nghe câu này, đầu óc Nguyễn Vi choáng váng, trước mắt tối sầm. Cô loạng choạng quay về ghế ngồi. Cô không ngừng an ủi bản thân, Diệp Tĩnh Hiên còn có thể nói chuyện và gặp Hạ Tiêu, chứng tỏ tình trạng sức khỏe của anh không đến nỗi tệ lắm.

Nguyễn Vi lại tiếp tục ngồi đợi, cho đến khi toàn thân tê liệt, không còn cảm giác. Khi chống tay vào thành ghế đứng dậy, cô lão đảo, suýt ngã về phía quầy lễ tân. Cô y tá giật mình, vội chạy ra đỡ Nguyễn Vi. Cô lắc đầu, nói nhỏ với họ: “Các cô có thể liên hệ với tầng trên không? Hãy chuyển lời

giúp tôi, bảo là cho tôi gặp Diệp Tĩnh Hiên một lát. Chỉ cần biết anh ấy không sao, tôi sẽ đi ngay.”

Cô y tá tỏ ra khó xử, cầm điện thoại nhưng không dám gọi. Cuối cùng, cô ta mềm mỏng khuyên Nguyễn Vi bỏ cuộc. Không thể tiếp tục gắng gượng, Nguyễn Vi gục xuống quỳ lễ tân ôm mặt. Cô y tá rót nước đưa cho cô, đỡ cô ra ghế ngồi.

Có người đi ra khỏi thang máy. Nguyễn Vi liền đứng lên, phát hiện đó là Hạ Tiêu. Dù không biết mối quan hệ giữa hai người nhưng cô y tá cũng nhận ra bầu không khí khác thường. Thế là cô ta quay về sau quỳ lễ tân, giả vờ cầm điếu.

Hạ Tiêu bước đi uyển chuyển, đứng dáng một ngôi sao. Cô ta dừng lại trước mặt Nguyễn Vi. Ánh đèn tuýp sáng trắng khiến Nguyễn Vi có cảm giác hết sức lạnh lẽo. Nhưng rơi vào tình cảnh này, cô cũng chẳng cần sĩ diện, hỏi thẳng Hạ Tiêu: “Cô gặp anh ấy rồi phải không? Anh ấy sao rồi?”

Hạ Tiêu dường như không để ý đến sự sột ruột của đối phương. Cô ta mỉm cười, hát cầm: “Cô nên tiếp tục giả vờ đáng thương mới phải... Chân khỏi rồi à?”

“Tôi hỏi cô... Anh ấy thế nào rồi?” Nguyễn Vi cất cao giọng.

Hạ Tiêu nở nụ cười chế nhạo, lùi lại một bước: “Tam ca vẫn ổn, chỉ là không muốn gặp cô mà thôi.”

Nguyễn Vi nhìn chăm chăm gương mặt đối phương. Hạ Tiêu đúng là rất xinh đẹp và trẻ trung. Cho dù trang điểm già dặn, cô ta vẫn rất lộng lẫy.

Đã thế, Hạ Tiêu còn cố tình bồi một câu: “Nguyễn Vi, sao cô không đi tìm cái gương xem bộ dạng của mình lúc này... Anh ấy đương nhiên chọn tôi rồi.”

Thật ra từ trước đến nay, Nguyễn Vi chưa bao giờ so sánh bản thân với đối phương. Vào thời khắc này, nhìn người phụ nữ trước mặt, cô đã hiểu ra vấn đề. Mọi người cứ nói mới không bằng cũ, đáng tiếc người cũ có tốt đẹp đến mấy cũng chỉ thuộc về hồi ức mà thôi.

Hạ Tiêu trẻ trung, xinh đẹp lại ngoan ngoãn vâng lời hơn cô. Thậm chí, cô ta có thể an phận cả đời ở bên Diệp Tĩnh Hiên. Anh muốn làm gì, chắc chắn cô ta sẽ toàn tâm toàn ý ủng hộ.

Còn cô thì sao? Cô chẳng làm được gì ngoài suốt ngày gây phiền phức cho anh... Cô và anh không hề có tương lai.

Hơn nữa, lần đầu tiên nghe Hạ Tiêu nói chuyện, Nguyễn Vi đã biết, tình yêu là thứ nói thì có vẻ to tát nhưng xét cho cùng chẳng khác quần áo bày trong tủ kính là bao. Trên đời này tồn tại nhiều người thích hợp với bạn chứ không phải ai đó độc nhất vô nhị.

Nguyễn Vi nhìn chằm chằm Hạ Tiêu đến mức thất thần. Hạ Tiêu có chút mất kiên nhẫn, từ từ tiến về phía trước, ép Nguyễn Vi lùi lại. Lòng dạ rồi bời, cô chẳng có tâm trí ứng phó đối phương nên nói thẳng: “Cho tôi gặp anh ấy một lát rồi sau đó cô muốn thế nào cũng được.”

Hạ Tiêu bật cười thành tiếng, lắc đầu: “Tam ca sẽ không bao giờ gặp cô... Lần sau cô đừng đến đây nữa.” Cô ta nửa cười nửa không nhìn Nguyễn Vi: “Mọi chuyện đã qua rồi. Anh ấy nể tình xưa nghĩa cũ nên mới không so đo với cô. Sau này cô cũng nên tích đức cho bản thân, đừng lợi dụng chuyện quá khứ nữa.”

Lờ mờ cảm thấy câu nói này có ý nghĩa sâu xa nào đó, Nguyễn Vi ngẩng đầu nhìn đối phương. Hạ Tiêu đột nhiên cúi xuống, ghé tai cô nói nhỏ một câu. Ánh mắt cô ta đồng thời lộ vẻ ngượng ngùng.

Đầu óc Nguyễn Vi nổ tung, toàn thân cứng đờ, một lúc sau vẫn không có phản ứng. Hạ Tiêu chỉ nói mấy từ, nhưng tựa như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim cô. Đòn này của cô ta tàn nhẫn gấp nhiều lần so với cái bạt tai hôm nào. Nguyễn Vi ở đây chờ Diệp Tĩnh Hiên cả đêm, không ngờ lại đợi được kết quả như vậy.

Phương Thanh đã đi xuống nhưng anh ta đứng cách khá xa nên không rõ hai người phụ nữ nói chuyện gì. Chỉ là cuối cùng, anh ta nhìn thấy Nguyễn Vi quay người chạy ra ngoài trong tình trạng hoảng loạn.

Nguyễn Vi cũng không rõ tại sao mình lại bỏ chạy. Cô chưa bao giờ nghĩ tới điều mà Hạ Tiêu vừa tiết lộ, thậm chí không có cách nào đối mặt.

Chẳng biết lấy đâu ra sức lực, cô chạy như người điên trên hè phố. Đến khi thở không ra hơi, cô mới dừng lại, bắt taxi về nhà. Chiếc taxi chạy vào khu chung cư, người tài xế hỏi cô sống ở dãy nào, Nguyễn Vi mới bừng tỉnh. Não bộ của cô vẫn trống rỗng, chỉ lặp đi lặp lại câu nói của Hạ Tiêu.

Sau đó, cô một mình đứng bên lê dương, thần thờ hồi lâu.

Cô chợt nhớ tới quãng thời gian ba năm ở bên Diệp Tĩnh Hiên. Anh không bao giờ nhẹ nhàng với bất cứ người nào, chỉ riêng với cô, mỗi câu nói đều là lời thề, suốt đời khó quên. Khi ấy, cô thường dắt Ma Nhĩ ra đầu đường chờ anh về. Cũng là ánh mặt trời chói chang đến mức khiến đầu óc quay cuồng, nhưng bỗng dưng cô có cảm giác như cách một kiếp người, tựa hồ chìm sâu dưới đáy vực.

Nguyễn Vi vô hồn bước đi dưới hàng cây. Cô nghĩ, với tính cách dù có chết cũng không chịu tỏ ra yếu đuối của Diệp Tĩnh Hiên, chắc anh không muốn cô biết mình bị bệnh. Không sao, cô có thể chờ. Thật ra từ nhỏ, rất nhiều lần anh cũng phải đầu hàng trước tính cô chấp của cô.

Cô muốn nói cho anh biết, chân cô đã khỏi hoàn toàn. Vậy mà lúc cần người ở bên cạnh nhất, anh lại nhất quyết không gặp cô.

Cánh cửa cầu thang ở đằng sau mở ra, giọng nói trầm ấm của Nghiêm Thụy vang lên: “Nguyễn Vi, mau vào nhà đi!”

Nguyễn Vi quay người, thấy Nghiêm Thụy mặc bộ đồ ở nhà, tay cầm quyển sách tuyệt bản được tặng lần trước. Cô chẳng nói chẳng rằng, theo anh vào nhà. Sau khi đóng cửa, Nghiêm Thụy mới hỏi nhỏ: “Diệp Tĩnh Hiên sao rồi?”

Nghe anh hỏi vậy, Nguyễn Vi bỗng ghen ngào: “Đừng hỏi em... Anh đừng nói gì cả. Em...”

Dường như không thể đứng vững, cô tựa người vào cánh cửa, bật khóc thành tiếng. Nghiêm Thụy vòng tay ôm cô. Cô vừa khóc vừa nói ngắt quãng: “Em đã lừa anh ấy, hại anh ấy...nên biết mình không thể giả cho anh ấy... Nhưng khi anh ấy có người phụ nữ khác, em thật sự không chịu nổi...”

Trong lòng cô đau đớn như thời điểm sau vụ Phương Uyên. Hôm ấy, một mình cô đứng bên bờ biển, để mặc từng đợt sóng lớn đánh vào người. Cô nhớ tới động tác cuối cùng của Diệp Tĩnh Hiên sau khi bị trúng đạn. Vào thời khắc nguy hiểm đó, con người chỉ còn lại bản năng. Nhưng anh vẫn vô thức ôm chặt cô, bảo vệ đầu cô. Vì thế, cô đã sớm khô cạn nước mắt nhưng cuối cùng không có cách nào đi bước tiếp theo. Trước thiên nhiên bao la rộng lớn, con người trở nên vô cùng nhỏ bé và yếu ớt. Diệp Tĩnh Hiên đối xử với cô tốt như vậy. Ở thời khắc cuối cùng, anh vẫn muốn cô sống tiếp. Tính mạng của cô là do anh giữ lại nên cô không có tư cách tìm đến cái chết.

Nguyễn Vi tưởng rằng ngày đó là thời khắc tuyệt vọng nhất trong cuộc đời, sau này sẽ chẳng chuyện gì có thể khiến cô đau đớn hơn. Nhưng hôm

nay... cô lại một lần nữa phải đối diện với nỗi đau xé nát tâm can. Sự tồn tại của Hạ Tiêu từng giây từng phút nhắc nhở cô, cô ta mới là người phụ nữ của Diệp Tĩnh Hiên, sẽ cùng anh kết hôn và sinh con, cùng anh sống nốt quãng đời còn lại.

Nguyễn Vi khóc hết nước mắt, ôm đầu gối ngồi xuống nền nhà. Nghiêm Thụy ngồi cạnh cô, không nói một lời.

Cuối cùng cảm thấy kiệt sức, Nguyễn Vi tựa vào tường thất thần hồi lâu. Nghiêm Thụy đi rót nước cho cô, vẫn là cái cốc hình bông hoa tulip. Nguyễn Vi uống một hơi cạn sạch, lại nhìn thấy dòng chữ tiếng Anh đó. Ngoài sóng to gió lớn, trên đời còn một loại tình yêu gọi là “dòng nước tĩnh lặng.”

Nghiêm Thụy đỡ cô đứng lên. Anh biết cô vẫn chưa ăn cơm nhưng bây giờ nấu cũng chẳng kịp nên anh gọi cơm hộp. Nguyễn Vi cầm cái cốc, yên lặng một hồi rồi nói với Nghiêm Thụy: “Chúng ta rời khỏi thành phố Mộc đi anh!”

Nơi chôn người ấy

Cả thành phố chìm trong màn đêm, bệnh viện Khang Thánh Ân yên tĩnh hơn ngày thường. Cả tầng bệnh viện nơi Diệp Tĩnh Hiên nằm đã được phong tỏa, lối lên cầu thang đều có tâm phúc của anh canh gác. Ngay cả bác sĩ và y tá cũng không được tự động ra vào.

“Bệnh nhân bị tăng áp lực nội sọ. Xảy ra tình trạng nôn mửa là do đè vào trung khu nôn trong não. Bây giờ bệnh trạng đã rất rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy, hậu quả sẽ rất khó lường. Ngoài ra, thần kinh thị giác của bệnh nhân sẽ bị ảnh hưởng.” Bác sĩ vừa cất giọng đều đều vừa chỉ vào tấm phim X-quang. Phương Thanh im lặng lắng nghe, còn Hạ Tiêu đỡ đầu gối ở ghế ngoài hành lang. Hồi sáng, cô ta còn diễu võ giương oai, ép Nguyễn Vi bỏ đi. Nhưng quay về phòng bệnh, cô ta không thể kiểm chế, toàn thân run rẩy.

Phương Thanh để cô ta vào trong với Diệp Tĩnh Hiên một lúc. Sau khi tới bệnh viện, anh đã tỉnh lại, chỉ là mệt mỏi quá độ nên chẳng có tinh thần nói chuyện.

Ban đầu, Hạ Tiêu không rõ anh bị làm sao. Cô ta biết anh mắc chứng đau đầu, thời gian gần đây dường như nghiêm trọng hơn nhưng anh chưa bao giờ đả động nên cô ta cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Lúc đến bệnh viện, bắt gặp vẻ mặt nặng nề của mọi người, Hạ Tiêu cảm thấy bất an nhưng không dám hỏi. Tới khi có kết quả xét nghiệm, cô ta sợ đến mức không thốt ra lời.

“Sao lại như vậy? Tôi tưởng biến cố năm xưa chỉ để lại vết sẹo trên trán anh ấy...”

Phương Thanh liếc qua Hạ Tiêu, quyết định nói thật: “Không chỉ mỗi vết sẹo”.

Cô ta đưa mắt về phía phòng bệnh, cố gắng giữ bình tĩnh: “Tôi không biết anh ấy... Thảo nào anh ấy hay bị đau đầu đến thế. Làm sao anh ấy có thể chịu đựng cơ chứ.” Cô ta đứng lên: “Chúng ta phải nghĩ cách khuyên anh ấy uống thuốc giảm đau, bằng không, anh ấy sẽ gục mất.”

“Tình trạng đau đầu của Tam ca rất nghiêm trọng nên lượng moóc-phin ở trong thuốc của anh ấy nhiều hơn thuốc giảm đau thông thường. Vì thế anh ấy mới không chịu dùng, sợ bị lệ thuộc vào thuốc, có khi bị nghiện cũng không biết chừng.” Phương Thanh thở dài: “Cô còn không biết tính Tam ca hay sao? Anh ấy không bao giờ để bất cứ thứ gì không chế bản thân, ngay cả thuốc trị bệnh cũng không được.”

Hạ Tiêu nhíu mày: “Tại sao anh ấy còn không chịu phẫu thuật? Bây giờ viên đạn đã dè vào dây thần kinh, anh ấy cần phải mổ ngay.”

Phương Thanh làm động tác suyt, ra hiệu cô ta tránh xa phòng bệnh một chút mới hạ giọng: “Bởi cô không phải là chị Vi nên Tam ca mới cho phép cô đến đây. Việc duy nhất cô cần làm là ngoan ngoãn vâng lời, đừng có chọc giận anh ấy.”

Hạ Tiêu ngẩn người, lại ngồi xuống ghế, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh ấy đâu phải mắc bệnh bình thường. Nguyễn Vi không biết sự thật sao?”

Ánh mắt Phương Thanh vụt qua tia buồn phiền. Anh ta tựa người vào tường, nhìn chăm chăm phòng bệnh. Im lặng vài giây, anh ta hỏi lại Hạ Tiêu: “Cô đã nghe câu chuyện về loài sói đơn độc chưa?”

Loài vật đó rất mạnh và nguy hiểm, hầu như không bao giờ tỏ ra yếu đuối, trừ khi nó biết ngày tháng không còn nhiều.

Cuối cùng, Hạ Tiêu cũng hiểu, đây chính là bí mật của Diệp Tĩnh Hiên. Anh từng có nhiều đàn bà nhưng sau chỉ lại giữ mình cô ta, bởi vì cô ta có giọng nói giống Nguyễn Vi. Nhiều đêm, Hạ Tiêu bị đánh thức bởi cuộc điện thoại của anh. Anh muốn nghe cô ta nói chuyện nên mới gọi đến. Bởi tưởng anh thật sự nhớ mình nên có lúc, Hạ Tiêu nũng nịu gọi anh một tiếng “Tĩnh Hiên”.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, thật ra lúc đó anh đau đầu đến mức không thể chịu nổi nên chỉ muốn nghe giọng nói của Nguyễn Vi mà thôi. Con người được tạo thành từ máu thịt, rồi cũng có ngày sẽ không thể gắng gượng. Phương Thanh đã từng nhắc nhở cô ta, Tam ca cũng sẽ có lúc mệt mỏi.

Hạ Tiêu im lặng hồi lâu. Hôm nay, cô ta diện bộ váy đen kiểu dáng đơn giản nhưng là của một nhãn hiệu nổi tiếng. Cô ta đang có một cuộc sống đúng như mong ước, nhưng vào thời khắc này, cô ta sống không bằng chết.

Hạ Tiêu ngoảnh mặt sang một bên. Viên mắt uơn ướn nhưng cô ta cố không để giọt lệ chảy xuống, bởi cô ta không biết mình nên khóc vì ai? Vì bản thân hay Diệp Tĩnh Hiên?

Cô ta tưởng phương diện nào mình cũng mạnh hơn Nguyễn Vi, mà không biết ngay từ đầu, cô ta đã nằm ngoài câu chuyện. Thứ duy nhất cô ta thắng được Nguyễn Vi chỉ là thủ đoạn mà thôi.

Hạ Tiêu dỗi mắt ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài tối đen như tâm trạng của cô ta lúc này. Ngồi một lúc, cô ta cất giọng tự giễu: “Anh yên tâm đi, Nguyễn Vi sẽ không bao giờ quay về nữa. Anh có thể khuyên Tam ca tiến hành phẫu thuật được rồi.”

Lúc Hạ Tiêu xuống nói chuyện với Nguyễn Vi, Phương Thanh cũng đi theo nhưng đứng đợi ở cửa thanh máy. Anh ta lo Hạ Tiêu sẽ làm ra chuyện gì đó quá đáng nhưng cô ta bảo, vấn đề của phụ nữ thì chỉ phụ nữ mới có thể giải quyết. Cô ta có cách khiến Nguyễn Vi rời khỏi bệnh viện.

Phương Thanh không rõ Hạ Tiêu nói gì với Nguyễn Vi, chỉ biết Nguyễn Vi lập tức bỏ đi dù trước đó, cô đã đợi gần một ngày một đêm.

Nghĩ đến đây, Phương Thanh lại hỏi Hạ Tiêu nhưng đôi phương chỉ cười cười chứ không chịu tiết lộ. Cô ta đã rửa mặt sạch sẽ, gương mặt như đóa hoa đẹp để khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng phải ghen tị. Phương Thanh bất giác đưa mắt đi chỗ khác. Hạ Tiêu đứng dậy, nói với anh ta: “Tôi muốn ra ngoài một lát.”

Phương Thanh xem đồng hồ, đã hơn mười một giờ đêm. Không thể để người phụ nữ này một mình đi lung tung, Phương Thanh nói: “Tôi cử người đi cùng cô.”

“Anh đi cùng tôi nhé.” Biết anh ta sẽ từ chối, Hạ Tiêu lại bổ sung một câu: “Tam ca ngủ rồi. Anh chỉ rời đi một lúc thôi. Ở đây nhiều người như vậy, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hạ Tiêu không cho Phương Thanh lái xe. Cô ta bảo ra ngoài mua đồ ăn, cô ta biết đường, chỗ đó cách bệnh viện không xa nên có thể đi bộ.

Phương Thanh nghĩ, mọi người đã căng thẳng suốt một ngày, đi dạo cho tinh thần khuây khỏa cũng tốt. Thế là anh ta liền đi theo Hạ Tiêu.

Bệnh viện Khang Thánh Ân nằm ở ngoại ô thành phố, xung quanh rất vắng vẻ. Qua mười giờ tối, đường phố không một bóng người. Một số quán nhỏ bên lề đường chuẩn bị đóng cửa.

Phương Thanh vốn là người rất kiệm lời. Có lẽ anh ta đã quen với sự trầm mặc nên dù hoàn cảnh xung quanh buồn tẻ đến mấy, anh cũng chẳng có cảm giác gì. Trong khi đó, vừa đi bộ được một đoạn, Hạ Tiêu đã thấy mắt hửng.

Cô ta tiến lên một bước rồi quay người hỏi Phương Thạnh: “Anh có đói không? Anh ở bên cạnh Tam ca suốt một ngày, bữa tối cũng chưa ăn thì phải.”

Phương Thạnh lặng thinh. Hạ Tiêu đứng chắn trước mặt anh ta, anh ta liền vòng sang một bên. Cô ta nhanh chóng dịch người, không cho anh ta đi tiếp. Cuối cùng, Phương Thạnh đành đứng lại trả lời cô ta: “Tôi đói rồi, được chưa nào?”

Hạ Tiêu nở nụ cười hài lòng, tiếp tục bước đi. Cô ta dẫn Phương Thạnh rẽ vào một con đường nhỏ rồi cất giọng đặc ý: “Tôi mời anh đi ăn bánh ga tô nhé.”

Phương Thạnh vừa định nói mình không muốn ăn bánh ga tô, Hạ Tiêu đột nhiên hỏi: “Anh vẫn luôn như vậy à? Hồi còn ở tỉnh Nam thì sao?”

“Ý cô là gì?”

“Không nói chuyện, không tỏ thái độ, không có cuộc sống riêng, không có sở thích và nhu cầu.” Hạ Tiêu xòe tay đếm, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Con người đâu thể sống như vậy.”

Phương Thạnh dừng bước: “Cô kêu tôi ra ngoài chỉ nhằm mục đích nói những lời này à? Tôi không rảnh để nói chuyện tạp nham với cô.”

Vừa dứt lời, anh ta không một chút do dự, lập tức quay người đi về lối cũ. Hạ Tiêu liền kéo tay anh ta: “Phương Thạnh!”

Phương Thạnh định rút tay nhưng không được. Anh ta cất giọng vô cảm: “Tam ca còn đang nằm viện, tôi không thể bỏ đi quá lâu.”

Hạ Tiêu nhất quyết không buông tay, cứ kéo anh ta đi về phía trước. Phương Thạnh định giằng ra nhưng Hạ Tiêu càng túm chặt hơn. Cô ta tùy

tiện bịa lý do: “Bây giờ muộn rồi, nơi này lại vắng vẻ nên tôi hơi sợ. Nếu anh bỏ đi thì tôi biết làm thế nào?”

Nói xong, cô ta ngoảnh đầu, phát hiện Phương Thạnh đang cười tủm tỉm. Nhận ra cái cố của mình thật ấu trĩ, Hạ Tiêu buông tay, thở dài: “Thôi khỏi.”

Phương Thạnh bỗng dừng sải bước dài, đi song song bên cạnh cô ta. Người đàn ông này rất kiệm lời cũng chẳng giỏi biểu đạt, nhưng chỉ một động tác đơn giản thế này, cô ta cũng cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô ta mỉm cười: “Thật ra anh là người rất dễ mềm lòng.”

Hạ Tiêu vừa dứt lời, hai người lại rơi vào trạng thái trầm lặng. Con đường nhỏ khá tối, đèn đường bị hỏng, nhà dân ở hai bên đã đóng cửa. Phương Thạnh nghĩ mãi về câu nói của Hạ Tiêu. Từ lúc hiểu chuyện, anh ta đã sống ở nhà họ Diệp. Anh ta cũng biết, kiếp này, anh ta không thể sống cho bản thân. Vì vậy, anh ta chẳng cảm thấy có gì không tốt. Từ trước đến nay, giá trị quan duy nhất của anh ta là hy sinh nên anh ta chấp nhận một cách thoải mái.

Phương Thạnh đã đi trên con đường này bao năm. Anh từng nghe nhiều lời nhận xét về mình, bao gồm cả tốt, xấu lẫn tàn nhẫn. Nhưng đây là lần đầu tiên... có người nói anh ta dễ mềm lòng.

Phương Thạnh không lên tiếng. Hạ Tiêu tự độc thoại theo thói quen: “Tôi từng tới cửa hàng này rồi. Cửa hàng rất nhỏ, được cái mở đến mười hai giờ đêm. Hôm ấy, sau khi kết thúc công việc, tôi tình cờ đi ngang qua... Chúng ta đi nhanh lên thì còn kịp đấy. Tôi nhớ cửa hàng đó có bánh ga tô không kem rất ngon. Lần đầu tiên thưởng thức, tôi không quen mấy nhưng mà vị của nó khá tuyệt. Chắc chắn anh sẽ thích...” Cô ta nói một thôi một hồi. Thấy cửa hàng ở phía trước vẫn bật đèn sáng, cô ta liền kéo tay Phương Thạnh đi vào.

Cửa hàng rất nhỏ, chỉ có một cái bàn và hai cái ghế. Hạ Tiêu mua hai cái bánh ga tô không kem đóng hộp mang về. Phương Thanh từ đầu đến cuối không có phản ứng. Mãi tới khi đi ra ngoài, anh ta mới cất giọng đều đều: “Bánh ga tô không thể ăn trừ bữa, để tôi đưa cô đi ăn cơm.”

“Anh sợ tôi bị đói bụng, hay là sợ thú cưng của Tam ca bị đói bụng?” Hạ Tiêu đột nhiên hỏi.

Phương Thanh bình thản nhìn cô ta: “Đều như nhau cả.”

Hạ Tiêu “hừ” một tiếng, nhét hộp bánh ga tô vào tay Phương Thanh. Sau đó, cô ta mở hộp bánh còn lại, vừa đi vừa ăn. Trời tối lại chẳng có ai khác nên cô ta không cần để ý đến hình tượng, cắn từng miếng rõ to.

Phương Thanh cầm hộp bánh, một lúc sau mới mở miệng: “Thật ra tôi không thích ăn bánh ga tô không kem.”

Bất chợt vấp phải thứ gì dưới đất, Hạ Tiêu loạng choạng, Phương Thanh vô thức giơ tay đỡ. Ở cự ly gần, anh ta nhìn thấy Hạ Tiêu phồng má, trong miệng vẫn đầy bánh ga tô. Mái tóc dài của cô ta tung bay trong gió đêm. Phương Thanh bỗng nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ta. Lúc bấy giờ, Hạ Tiêu vô cùng hoảng sợ, bờ vai run run, khóe mắt lấp lánh ánh lệ. Anh ta có thể nhận ra, dù đang trong tình trạng tuyệt vọng nhưng cô ta vẫn tỏa ra một vẻ đẹp khó cưỡng.

Cũng chỉ hơn một năm sau, cô ta đã biến thành thiên nga. Thế mà trong một buổi tối tinh tú đầy trời, cô ta đứng trên đường phố nhòm nhàm ăn bánh ga tô. Cảnh tượng này đúng là buồn cười, Phương Thanh nhếch miệng. Anh ta không nhận ra, dường như số lần anh ta cười trong cuộc đời cộng lại cũng không nhiều bằng buổi tối hôm nay.

Hạ Tiêu tiếp tục bước đi. Phương Thanh đi bên cạnh, cách cô ta một khoảng không xa không gần.

“Anh không ăn thật sao?” Cô ta hỏi.

Phương Thạnh vẫn là câu đó: “Tôi không thích ăn.”

“Vậy anh có yêu tôi không?” Không cho anh ta thời gian phản ứng, Hạ Tiêu đột nhiên hỏi một câu.

Phương Thạnh đáp luôn: “Không.” Nói xong, anh ta mới hơi ngẩn người.

Hạ Tiêu cười khanh khách, suýt nữa bị nghẹn. Cô ta bỏ nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng rồi cướp hộp bánh trong tay Phương Thạnh, cười càng lớn tiếng hơn.

Ngọn gió ào ào thổi qua, Hạ Tiêu vuốt tóc, tiện thể lau khóe mắt. Cô ta nói: “Không sao, tôi thích ăn.”

Cuối cùng cũng về đến bệnh viện, Hạ Tiêu thở dài, quay sang Phương Thạnh: “Anh đừng bày ra bộ mặt đó nữa. Tam ca bị ốm, trong lòng tôi khó chịu nên mới gọi anh cùng đi ra ngoài... Vừa rồi chỉ là câu nói đùa mà thôi.”

Phương Thạnh nhún vai, tỏ ý không vấn đề gì. Bây giờ đã hơn mười hai giờ đêm, cô y tá trực ban ngủ gật sau quầy lễ tân. Cả bệnh viện không một tiếng động, yên tĩnh đến mức chỉ còn tiếng bước chân hai người.

Trong lúc chờ thang máy, Phương Thạnh hỏi Hạ Tiêu: “Cô đã nói gì với chị Vi vậy?”

Hạ Tiêu soi vào cửa thang máy, chỉnh lại đầu tóc: “Tam ca cho gọi tôi đến là nhằm mục đích khiến chị Vi tức giận bỏ đi. Anh ấy không muốn chị ta biết tình hình sức khỏe của mình.” Cô ta quay sang Phương Thạnh: “Bất kể tôi nói điều gì thì ý đồ của anh ấy cũng đã thành công.”

Bọn họ nhanh chóng lên tầng trên. Hạ Tiêu chạy đi hỏi tình hình rồi quay về phòng bệnh của Diệp Tĩnh Hiên. Lúc mở cửa, chợt nhớ ra một chuyện, cô ta lại ngoảnh đầu gọi Phương Thạnh.

Anh ta đã đi đến đầu hành lang, bóng dáng gần như hòa lẫn vào màn đêm. Hạ Tiêu đuổi theo, nói nhỏ: “Hôm nay là lần cuối cùng tôi mời anh ăn đồ, thế mà anh không nể mặt... Thật là...” Rõ ràng không cười nổi nhưng cô ta ép bản thân tỏ ra bình thản: “Tôi biết, chính anh đã tặng tôi bánh ga tô. Nhưng thật ra ngày hôm đó không phải là sinh nhật của tôi.” Nói xong, Hạ Tiêu lập tức đi vào phòng bệnh.

Buổi tối hôm ấy, Phương Thạnh cảm thấy đặc biệt mệt mỏi. Anh ta cứ người canh gác ở hai đầu hành lang, còn mình đi tìm chỗ chợp mắt một lúc. Trong quá khứ, anh ta từng gặp vô số tình huống khó khăn hơn bây giờ nhiều nhưng chưa bao giờ anh ta kiệt quệ như vậy.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Phương Thạnh đã tỉnh giấc. Cả tầng lầu rất yên tĩnh nhưng anh ta vẫn dậy sớm theo thói quen. Anh ta đi đến bên cửa sổ, quan sát bên ngoài. Mùa hè ở thành phố Mộc buổi sáng và tối đều mát mẻ, khiến tâm trạng con người cũng trở nên sáng khoái. Vừa định gọi điện thoại sai người chuẩn bị bữa sáng, Phương Thạnh đột nhiên dừng động tác. Anh ta mở hết cửa sổ rồi ngó xuống sân trước bệnh viện, phát hiện sát bờ tường có một bóng người đang quỳ. Đó chính là Hạ Tiêu.

Bức tường đó ngăn cách bên ngoài và bên trong bệnh viện thành hai thế giới. Đường phố bên ngoài náo nhiệt, còn bên trong vô cùng vắng vẻ, chỉ có một người phụ nữ bị phạt ở đó. Phương Thạnh biết, những thứ bên cạnh Diệp Tĩnh Hiên, dù chỉ là con chó cũng phải tuân thủ quy tắc của nhà họ Diệp. May mà Hạ Tiêu là phụ nữ, Kính Lan Hội lại có luật không gây khó dễ cho phụ nữ. Bằng không hôm nay, Hạ Tiêu đâu chỉ đơn giản bị phạt quỳ.

Mặt trời đã ló dạng. Buổi sáng không nóng nhưng vị trí của Hạ Tiêu không có mái che nên đến buổi trưa, chắc chắn cô ta sẽ bị phơi nắng.

Phương Thạnh đi ra ngoài hành lang gọi đàn em. Bọn họ không dám lên tiếng, chỉ đưa mắt về phía phòng bệnh của Diệp Tĩnh Hiên. Anh ta liền đi vào. Diệp Tĩnh Hiên đang tựa vào thành cửa sổ hút thuốc, căn phòng nồng nặc mùi thuốc lá. Phương Thạnh chẳng nói một lời, đi mở hết cửa sổ cho thoáng khí.

Diệp Tĩnh Hiên liếc qua Phương Thạnh, cất giọng bình thản: “Không được cho ai lại gần Hạ Tiêu, cũng không được cho cô ta rời khỏi vị trí, trừ khi có lệnh của tôi.”

“Tam ca chú ý giữ gìn sức khỏe, hút thuốc ít thôi ạ.” Phương Thạnh chẳng tỏ ra hiếu kỳ về nguyên nhân Hạ Tiêu bị phạt, chỉ nhìn chằm chằm hộp thuốc bên cạnh anh.

Diệp Tĩnh Hiên quay người, quan sát Phương Thạnh qua làn khói thuốc: “Chú không xin tôi tha cho cô ta à?”

“Chắc chắn hôm qua cô ấy đã nói những điều không nên nói mới khiến chị Vi bỏ đi nhanh như vậy.” Phương Thạnh không hề đổi sắc mặt.

Diệp Tĩnh Hiên nhếch miệng cười, lại hỏi: “Nghe nói buổi tối chú đi cùng con bé đó ra ngoài. Chú không biết cô ta nói gì sao?”

“Chị Vi không chịu ăn uống. Cứ tiếp tục như vậy, cơ thể chị ấy sẽ không chịu đựng nổi. Chúng ta hết cách nên mới nhờ Hạ Tiêu. Em hỏi rồi nhưng cô ấy không chịu tiết lộ.”

Diệp Tĩnh Hiên vừa lãnh đạm mở miệng vừa giở điếu thuốc vào cửa kính: “Chú nên cảm ơn Hạ Tiêu vì cô ta đã giấu chú. Bằng không, chú không đơn giản bị phạt quỳ thôi đâu.”

Phương Thanh nhìn đốm lửa từ từ tắt ngóm, đúng vị trí hình bóng của anh ta trên cửa kính. Nếu không phải là tấm kính, nơi đó chắc đã bị thủng mấy lỗ. Anh ta bỗng lạnh toát sống lưng, chẳng dám nói thêm điều gì.

Từ sáng đến chiều phải chịu bao cuộc kiểm tra và xét nghiệm, Diệp Tĩnh Hiên chịu hết nổi. Bệnh của anh những lúc không phát tác thì vẫn như người bình thường. Tuy nhiên, bác sĩ tạm thời không cho anh xuất viện. Họ nói cần quan sát trong một tuần.

Trong lúc chờ bữa tối, Diệp Tĩnh Hiên ngồi ở gian ngoài lau súng. Phương Thanh đứng một bên, dẫn đo mãi mới lên tiếng: “Em đã thương lượng thời gian tiến hành ca mổ với bác sĩ.”

Diệp Tĩnh Hiên lấp hết đạn vào súng mới lên tiếng: “Chưa giải quyết xong Trần Dữ, tôi không thể ở lại bệnh viện.”

Biết tính anh nên Phương Thanh lựa lời: “Thời gian này, Hội trường đang kiểm tra sổ sách ở tỉnh Nam, cũng là muốn tìm sơ hở của chúng ta. Sớm muộn anh ta cũng sẽ giở trò, tạo cơ hội để chúng ta ngã bài. Tam ca không cần sốt ruột, cứ lo cho bản thân trước đi ạ. Những chuyện bên ngoài giao cho bọn em xử lý là được.”

Diệp Tĩnh Hiên liếc anh ta một cái: “Giao cho các chú? Hôm trước tôi mới rời đi hai tiếng đồng hồ, A Nguyễn đã bị bắt cóc. Bây giờ không còn Hứa Trường Kha thì có người khác, đặc biệt là Trần Dữ. Anh ta vẫn canh cánh trong lòng về chuyện con chip. Để cả “mạch máu” tỉnh Nam trong tay đối thủ, chắc chắn anh ta ngủ không yên giấc.”

Diệp Tĩnh Hiên không muốn nghe nữa nên bảo Phương Thanh ra ngoài. Anh ta đi ra hành lang, dặn đàn em trông chừng phòng bệnh. Sau đó, anh ta một mình xuống tầng dưới.

Trời đã xẩm tối, sân trước bệnh viện im lìm và lạnh lẽo, chỉ có một hình bóng cô độc ở đó. Hạ Tiêu đã quỳ gần một ngày, toàn thân không còn cảm giác. Cô ta vẫn dõi mắt về phía trước nhưng chẳng nhìn rõ thứ gì. Cho tới khi có người tiến lại gần, cô ta mới miễn cưỡng khôi phục chút ý thức.

Cô ta nhướn mày, liền nhìn thấy Phương Thạnh. Anh ta đã bảo đàn em đi chỗ khác, dưới sân bây giờ chỉ còn lại hai người.

Anh ta đưa cốc nước cho Hạ Tiêu, cô ta liền tu một hơi. Phương Thạnh ra hiệu cô ta có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, anh ta đứng chắn trước mặt, để người ở tầng trên không nhìn thấy cô ta.

Hạ Tiêu mỉm cười, cất giọng yếu ớt: “Anh có biết tại sao Tam ca lại giận dữ như vậy không? Bởi vì... tôi nói với Nguyễn Vi, tôi đã có thai.”

Phương Thạnh không khỏi kinh ngạc: “Vậy cô...”, anh ta không nói hết câu mà gơ tay đỡ cô ta đứng dậy.

Hạ Tiêu lắc đầu: “Tôi đâu có phúc làm bà Diệp.”

Nói xong, cô ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên tầng hai. Vừa rồi cô ta vô tình phát hiện ở đó có một cái ban công nhỏ, không cao không thấp, chắc là để bệnh nhân dùng làm chỗ nghỉ ngơi. Bây giờ ở đó không một bóng người.

Hạ Tiêu dán mắt vào ban công một lát. Phương Thạnh hiềm có dịp chủ động trò chuyện, hạ giọng khuyên nhủ: “Cô đừng làm điều dại dột.”

Hạ Tiêu đẩy anh ta ra, vừa lão đảo đi vào trong bệnh viện vừa lắc đầu: “Tôi và anh đều chỉ là cái bóng của người khác, nhưng tôi không cam lòng.”

Vào đến đại sảnh, đôi chân cô ta run run, không bước nổi nữa. Thế là cô ta ngồi xuống ghế, tháo đôi giày cao gót ném sang một bên.

“Tam ca sao rồi?”

“Tam ca vẫn ổn, chắc đang ăn tối.” Phương Thanh thành thực trả lời, lại nói: “Trong nửa tiếng đồng hồ tới sẽ chẳng có ai xuống đây. Cô có thể nghỉ ngơi một lát.”

Hạ Tiêu đỡ đầu. Không biết do quá mệt hay quá thất vọng mà cô ta đã không còn bất cứ cảm xúc kịch liệt nào. Cô ta nhướn mày, phát hiện phía đối diện là cầu thang chuyên dụng của người tàn tật. Tấm kính kim loại sáng loáng phản chiếu gương mặt nhợt nhạt, mái tóc xõa xõa, trông rất kinh khủng của cô ta. Về bề ngoài đúng là thứ phù du, có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Hạ Tiêu đột ngột chạy lên tầng trên. Phương Thanh vội bám theo cô ta. Thấy cô ta lao thẳng tới ban công ở tầng hai, anh ta liền hiểu ra người phụ nữ này định làm gì. Hạ Tiêu nhanh chóng bám vào lan can, đồng thời trèo lên.

Giống như chưa từng gặp chuyện khó khăn như vậy trong cuộc đời, Phương Thanh hét hoảng hét lớn: “Hạ Tiêu!”

“Đừng lại gần! Tiến thêm một bước là anh đã vượt qua ranh giới cho phép.” Hạ Tiêu cất giọng lãnh đạm, giống hết những lời nhắc nhở của anh ta.

Gió thổi tung bay gấu váy ren của Hạ Tiêu. Cả người cô ta đang ở trên lan can, mong manh đến mức tựa như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Hạ Tiêu nhìn xuống dưới, lại nói với Phương Thanh: “Anh yên tâm đi. Tầng hai thôi mà, tôi không chết được đâu.”

Chẳng còn tâm trí suy xét xem Hạ Tiêu định làm gì, Phương Thanh chậm chậm nhích từng bước, định kéo cô ta lại. Tuy nhiên, Hạ Tiêu đã trèo ra ngoài lan can. Phương Thanh đành phải dừng lại. Anh ta nhìn Hạ Tiêu đăm đăm, cất giọng bình tĩnh: “Dù cô nhảy xuống, Tam ca cũng sẽ không yêu cô. Chẳng ai có thể chen vào giữa anh ấy và chị Vi.”

Nghe câu này, Hạ Tiêu bỗng nổi điên. Cô ta hét lớn: “Hồi đó chính anh đã dẫn tôi đi gặp anh ấy... Biết rõ là “hố lửa” mà anh vẫn đẩy tôi xuống, bây giờ nói những lời này còn có tác dụng gì chứ? Anh đúng là kẻ hèn nhát, không ngóc đầu lên được cũng đáng đời.”

Trời đã tối nhưng phía xa xa vẫn còn lại tia sáng cuối cùng, tựa như đang ngắc ngoải nhưng dần dần cũng tan biến, giống hệt cô ta bây giờ.

Phương Thanh đứng bất động. Hạ Tiêu đột nhiên bật khóc. Cô ta vừa khóc vừa lắc đầu: “Anh có biết không? Đã đến nước này thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi chỉ có thể dựa vào bản thân. Vì tôi có giọng nói giống Nguyễn Vi nên anh ấy mới giữ lại mạng sống của tôi. Nếu bây giờ tôi bị gãy chân, tôi sẽ càng giống chị ta hơn.”

“Hạ Tiêu!” Cuối cùng hiểu ý đồ của cô ta, Phương Thanh cảm thấy người phụ nữ này điên rồi: “Cô nghĩ thế là hoàn toàn sai lầm. Đây không phải là vấn đề chân gãy hay chân lành.”

“Cho dù chỉ nhận được sự thương hại của Tam ca... tôi cũng muốn thử một lần.” Nói xong, cô ta thả một tay khỏi lan can.

Phương Thanh lao tới, Hạ Tiêu cất cao giọng: “Anh không có tư cách lại gần tôi.”

“Đừng làm chuyện dại dột. Cô mau vào đây đi! Tôi sẽ đưa cô đi tìm Tam ca...”

Hạ Tiêu mỉm cười. Lần đầu tiên bắt gặp vẻ mặt căng thẳng của Phương Thanh, trong lòng cô ta trào dâng một nỗi buồn khó diễn tả thành lời. Dù muốn khóc, cô ta cũng không thể rơi nước mắt bởi cô ta là người phụ nữ của Diệp Tĩnh Hiền, đâu thể đổ lệ vì một người đàn ông khác.

Cuối cùng, Hạ Tiêu giơ tay lau mặt rồi ngoảnh đầu hỏi Phương Thanh: “Nếu bây giờ tôi không nhảy xuống, liệu anh có đưa tôi đi không?”

Phương Thanh chẳng mảy may do dự, lập tức lắc đầu. Giọt lệ chảy dài trên gò má Hạ Tiêu. Cô ta nở nụ cười tự giễu: “Tôi biết ngay mà.” Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không có khả năng.

“Cô chưa từng trải qua nên không hiểu đâu... Năm đó tôi mới bốn tuổi. Nếu không phải lão gia nhặt tôi về, chắc tôi đã bị lũ chó hoang cắn chết từ lâu... Ngay từ đầu, mạng sống của tôi đã thuộc về nhà họ Diệp. Bây giờ lão gia không còn thì Tam ca chính là chủ nhân của tôi.” Đây là lần đầu tiên Phương Thanh nói một hơi dài như vậy. Trước khi gặp Hạ Tiêu, anh ta chưa từng dao động, chưa từng nghĩ mình còn có sự lựa chọn khác trong cuộc đời này. Anh ta cũng biết, không phải ai sinh ra cũng có thể làm nhân vật chính.

Sau khi giải thích, anh ta lại cố gắng thuyết phục Hạ Tiêu: “Cô là người mẫu, nếu bị gãy chân, cuộc đời của cô coi như xong. Cô đã nghe rõ chưa?”

Hạ Tiêu thôi không nhìn Phương Thanh nữa. Cô ta quay lưng về phía anh ta, nói nhỏ: “Tôi đã bịa ra một lý do kinh khủng đến thế, giờ mà quay về cũng chỉ có đường chết mà thôi. Tôi không muốn bị phạt quỳ, không muốn làm cái bóng của người khác. Nhưng anh lại không chịu đưa tôi đi... Vì thế, hôm nay tôi buộc phải nhảy.”

Nguyễn Vi đợi ở đây một đêm, ai nấy đều lo lắng, tìm mọi cách để cô ra về. Trong khi Hạ Tiêu vì một câu nói bị phạt quỳ dưới sân suốt từ sáng đến

tối, nhưng Diệp Tĩnh Hiên cũng chẳng thèm nhìn cô ta một lần. Suy cho cùng, bởi vì cô ta không phải là Nguyễn Vi nên chẳng có ai thương xót.

Phương Thanh xông tới định kéo tay Hạ Tiêu nhưng không còn kịp nữa. Vừa dứt lời, Hạ Tiêu liền nhảy xuống không chút do dự.

Không thể cưỡng lại

Lúc nghe thấy tiếng đông ở bên ngoài, Diệp Tĩnh Hiên vừa giải quyết xong bữa tối. Anh vốn chẳng có khẩu vị nên tùy tiện ăn một chút rồi lại về gian ngoài ngồi mở máy tính. Hiện tại, trong bang hội vẫn chưa có người nào biết anh đang nằm viện nên anh vẫn phải xử lý công việc như thường lệ.

Bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa: “Tam ca.”

Đoán đã có chuyện xảy ra, Diệp Tĩnh Hiên hỏi: “Tôi đã bảo các chú để mắt đến Hạ Tiêu rồi. Cô ta sao thế?”

“Cô ấy vừa nhảy lầu ạ.”

Nghe anh ta nói vậy, Diệp Tĩnh Hiên liền nhướn mày. Bên ngoài trời đã tối đen, đèn trên bức tường bao đều bật sáng. Anh vẫn giữ nguyên tư thế, thốt ra mấy từ: “Cô ta đã chết chưa?”

“Chưa ạ. Hạ Tiêu cố tình nhảy từ ban công tầng hai xuống. Vì không rõ cô ta bị thương ở đâu nên bọn em không dám đỡ cô ấy dậy. Phương Thanh đã gọi bác sĩ rồi.”

Bên ngoài lại có người đi vào. Chẳng ai ngờ xảy ra chuyện này, bọn họ chỉ có thể chạy đến thông báo với Diệp Tĩnh Hiên.

Anh tắt màn hình máy tính, đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Đàn em ở phía sau đi theo anh. Thành cửa sổ còn đặt khẩu súng tùy thân vừa được lau chùi

bóng loáng của anh. Phòng bệnh của anh nằm trên tầng ba. Ở khoảng cách này, anh có thể nhìn thấy rõ Hạ Tiêu đang nằm trên bãi cỏ xanh mướt. Bộ váy của cô ta xòe rộng, tạo thành sự tương phản màu sắc rõ rệt. Trông cô ta giống một con thiên nga đen gãy cánh.

Phương Thanh là người lao ra đầu tiên nhưng không dám động vào Hạ Tiêu, sợ cô ta đau đớn. Một chân hạ Tiêu co thành tư thế kỳ quái. Cô ta đau đến mức không thể thốt ra lời, phải hết sức cố gắng mới miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo. Cô ta ngẩng đầu nhưng ánh đèn trên bờ tường bệnh viện quá sáng, khiến cô ta lóa mắt.

Đối với Hạ Tiêu, tất cả tựa như buổi tối hôm ở trên du thuyền. Có bao nhiêu lối lên thiên đường hoặc xuống địa ngục nhưng cô ta chỉ có thể bị giam cầm ở nguyên một chỗ. Cứ tưởng ngợp trong vàng son, nhận được muôn vàn sự sùng ái, nhưng hóa ra chỉ là kẻ ngốc nói mê mà thôi.

Cuối cùng, Hạ Tiêu cũng lờ mờ nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiền. Đã đến nước này mà anh cũng không chịu xuống gặp cô ta. Hạ Tiêu động đậy người, cảm thấy không chỉ thấy đau ở chân mà cánh tay cũng chẳng nhắc nổi. Thấy Phương Thanh lại gọi điện cho bác sĩ, cô ta lắc đầu, ra hiệu anh đừng gọi rồi nhìn chằm chằm lên tầng ba.

Tầm mắt mờ mịt khiến Hạ Tiêu bỗng nảy sinh ảo giác, rằng Diệp Tĩnh Hiền chỉ thuộc về mình, rằng anh cũng có tình cảm với mình. Tuy nhiên, một câu nói của anh đã phá tan chút ảo giác cuối cùng này.

Bởi vì xung quanh vô cùng yên tĩnh nên Hạ Tiêu có thể nghe thấy thanh âm trầm tĩnh của người đàn ông ở trên tầng: “Muốn chết thì em nên nhảy từ tầng cao hơn. Em cố tình làm vậy để uy hiếp tôi phải không?”

Hạ Tiêu cố nén đau, trả lời một cách khó nhọc: “Em... em chỉ muốn cho anh biết, không riêng Nguyễn Vi làm được chuyện đó.” Con người đều có

bản năng hy sinh vì tình yêu. Nguyễn Vi vì anh bị thương ở chân, cô ta cũng có thể.

Phương Thanh ở bên cạnh buông điện thoại, bóp nhẹ vai Hạ Tiêu, ra hiệu cô ta đừng nói nữa. Dù chẳng nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên nhưng Hạ Tiêu có thể mừng tượng ra vẻ mặt của anh lúc này. Yêu thì cái gì cũng tốt, không yêu thì cái gì cũng sai. Trước khi nhảy xuống, cô ta còn nuôi tia hy vọng, rằng Diệp Tĩnh Hiên có một chút thương xót. Anh mà xuống gặp thì những việc cô ta làm coi như cũng đáng.

Nhưng Diệp Tĩnh Hiên không hề dao động. Cánh tay của Hạ Tiêu đã mất cảm giác, trái tim cô ta cũng dần chìm xuống vực thẳm. Cô ta nằm ở đó, cất giọng thê lương: “Anh muốn em giống chị ta. Em ngã gãy chân sẽ càng giống hơn.”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng một lúc mới giơ tay về phía cô ta, lạnh lùng mở miệng: “Hạ Tiêu! Tôi ghét nhất loại người tự cho mình là đúng rồi quên mất vị trí của bản thân.”

Bên dưới đã có người thông báo với phía bệnh viện nên hàng đèn ở trên tường đã được điều chỉnh tối đi. Nhìn thấy khẩu súng trong tay người đàn ông tầng trên, Hạ Tiêu run lấy bầy, hét lên một tiếng: “Tĩnh Hiên!”

Mỗi lần cô ta gọi tên anh, anh đều mềm lòng. Nhưng hôm nay, Diệp Tĩnh Hiên vẫn chĩa thẳng mũi súng vào cô ta. Khoảng cách ba tầng đủ để tiễn cô ta xuống suối vàng.

Hạ Tiêu thừa biết anh tàn nhẫn, anh không yêu mình, nhưng kể cả bị một con mèo nuôi lâu ngày cào, cũng đâu đến nỗi tuyệt tình như vậy. Cô ta thật sự không ngờ Diệp Tĩnh Hiên lại chĩa súng vào mình. Nước mắt tuôn ra như mưa, Hạ Tiêu mấp máy môi. Nhưng chưa kịp thốt ra lời, người ở tầng trên đã lên đạn.

Phương Thanh đột nhiên hét lớn: “Tam ca, xin đừng...”

Diệp Tĩnh Hiên dừng động tác, nghiêm giọng hỏi: “Phương Thanh, cô ta không nhớ thì phải bị trừng phạt... Chú định ngăn cản tôi hay sao?”

“Xin Tam ca hãy tha cho cô ấy lần này.”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng nhìn hai người ở dưới. Ánh mắt anh lạnh lẽo đáng sợ. Bác sĩ và y tá đã chạy ra ngoài nhưng khi bắt gặp khẩu súng trong tay người ở tầng trên, họ đều đứng tránh vào một chỗ. Hạ Tiêu cố gắng ngồi dậy mà không thể động đậy.

“Hạ Tiêu đáng chết vì cô ta quên mất thân phận của mình. Còn chú thì sao? Chú cũng quên rồi à?” Diệp Tĩnh Hiên vẫn không thu khẩu súng về, lạnh lùng hỏi Phương Thanh.

Phương Thanh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Hạ Tiêu rồi ngẩng đầu nói với Diệp Tĩnh Hiên: “Em xin chịu tội thay cô ấy. Tam ca hãy nổ súng đi!”

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Diệp Tĩnh Hiên không có bất cứ biểu cảm nào. Vào thời khắc này, anh mới tỏ ra tức giận: “Phương Thanh, chú có biết mình đang làm gì không?”

Phương Thanh làm sao không biết cơ chứ. Kể từ hiểu chuyện, anh ta đã biết rõ vị trí của mình, vì thế nên mới một lòng một dạ đi theo Diệp Tĩnh Hiên. Đáng tiếc, sự đời nhiều khi không như mong muốn. Anh ta bình thản nói với Diệp Tĩnh Hiên: “Tam ca cũng vì chị Vi đó thôi.”

Phương Thanh vừa dứt lời, người đàn ông ở tầng trên lập tức nổ súng. Viên đạn găm vào thắt cổ ngay trước mặt Phương Thanh, cách anh ta một bước chân.

Sự việc ngoài sức tưởng tượng nên không một ai dám nhúc nhích hay can ngăn. Chẳng ai có thể ngờ, Phương Thanh sẽ có ngày vì một người phụ nữ dám chống lại mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Hiên, mà đối tượng còn là người phụ nữ của anh.

Hạ Tiêu đã hoàn toàn suy sụp tinh thần. Cô ta đã gắng sức đẩy Phương Thanh nhưng anh ta vẫn vững như pho tượng đá.

Tất cả tựa như quay về quá khứ, thời điểm sau khi xảy ra biến cố ở Phương Uyên. Người nhà họ Diệp tuyên bố Diệp Tĩnh Hiên đã chết và được chôn ở ngọn núi sau nhà. Khi ấy, bọn họ cũng ngày đêm trông chừng ở bệnh viện như bây giờ. Diệp Tĩnh Hiên bị bắn vào đầu. Anh vẫn còn sống nhưng hôn mê bất tỉnh, khả năng bình phục là rất nhỏ. Ban đầu, mọi người sống chết không chấp nhận sự thực. Ba tháng sau, Diệp Tĩnh Hiên vẫn chẳng có dấu hiệu tỉnh lại nên mọi người đều bỏ cuộc. Chỉ có Phương Thanh nhất quyết không ký tên.

Anh ta không tin Tam ca lại dễ dàng buông xuôi như vậy. Anh ta cùng người nhà họ Diệp chờ đợi đúng nửa năm, Diệp Tĩnh Hiên mới tỉnh lại. Kể từ đó, quãng thời gian nửa năm đều là kị húy mà không một ai dám đề cập. Diệp Tĩnh Hiên bị người phụ nữ anh yêu thương nhất phản bội, suýt nữa mất mạng. Phương Thanh hiểu rõ, quá trình đó rất đau khổ và tuyệt vọng đến mức không thể hồi tưởng.

Nhưng sau khi bình phục, dù phải sống với di chứng của vết thương trong ba năm, Diệp Tĩnh Hiên vẫn làm tất cả vì người phụ nữ đó. Mọi người đều không tài nào hiểu nổi, ngay cả Phương Thanh cũng cảm thấy chẳng đáng chút nào. Bọn họ mệt mỏi chờ đợi Tam ca tỉnh lại, không phải để chứng kiến anh mê muội đến thế.

Vào thời khắc này, Phương Thanh cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Diệp Tĩnh Hiên. Tâm trạng có thể tha thứ mọi chuyện, có thể cam tâm tình nguyện hy sinh bản thân vì người con gái mà mình yêu thương.

Anh ta có thể không chịu thừa nhận tình cảm của mình, không ăn bánh ga tô mà Hạ Tiêu mời. Đáng tiếc, tình yêu là thứ xuất phát từ bản năng mà con người không thể cưỡng lại.

Diệp Tĩnh Hiên vẫn chĩa súng vào bọn họ. Hạ Tiêu khóc lóc van xin, nói là lỗi của cô ta, mong anh hãy tha cho Phương Thanh. Diệp Tĩnh Hiên chẳng thèm để ý đến cô ta, lên tiếng gọi bác sĩ: “Mau đưa cô ta đi.”

Dưới sân nhanh chóng chỉ còn lại Phương Thanh. Diệp Tĩnh Hiên nói: “Bây giờ là vấn đề giữa tôi và chú. Chú hãy đứng dậy, tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Phương Thanh vẫn bất động. Diệp Tĩnh Hiên liền bắn phát thứ hai, cự ly gần hơn, đất và cỏ bắn tung tóe. Thấy Phương Thanh vẫn không có phản ứng, Diệp Tĩnh Hiên liền chĩa súng vào đầu anh ta.

Đúng lúc anh chuẩn bị bóp cò, Phương Thanh đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Em xin Tam ca một chuyện, coi như nể tình anh em bao năm nay.” Từ trước đến giờ, anh ta chưa bao giờ thỉnh cầu bất cứ điều gì. Cả cuộc đời có lẽ chỉ ngày hôm nay mới vì bản thân nên anh ta thôi không tỏ ra kiêu dè nữa: “Sau khi em chết, xin Tam ca hãy tha cho Hạ Tiêu. Nếu đã không yêu cô ấy, anh cũng đừng giày vò cô ấy thêm nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên vẫn nổ súng, nhưng anh hơi vẩy tay, khiến viên đạn sượt qua má Phương Thanh. Người ở tầng trên ném khẩu súng xuống thành cửa sổ, nói với anh ta: “Chú hãy đưa cô ta đi đâu thì đi.”

Thành phố Mộc không phải là tỉnh Nam, dù Diệp Tĩnh Hiên đã phong tỏa tin tức nhưng có vài tờ báo lá cải vẫn bắt bóng bắt gió. Họ xâu chuỗi một số sự việc xảy ra gần đây, rồi tổng kết nguyên nhân của việc Hạ Tiêu đột ngột biến mất.

Buổi chiều, Nguyễn Vi đi Trung tâm thương mại mua đồ. Cô vào thang máy lên tầng bốn. Bên cạnh có hai cô gái trẻ tán gẫu: “Cậu có biết cô người mẫu tên Hạ Tiêu không? Đầu tháng mới có tin cô ta đi đóng phim. Bởi vì có người ở đằng sau nâng đỡ nên cô ta được tham gia dự án lớn ngay từ lần đầu tiên “lấn sân”. Thế mà chỉ vài ngày, đoàn làm phim đã thay diễn viên khác rồi. Hình như cô ta đắc tội với nhân vật nào đó thì phải.”

“Đằng sau cô ta có ô dù mạnh, bỏ nhiều tiền lãng xê nên mới được như vậy. Bằng không, người mẫu nhiều vô số, cô ta dựa vào cái gì được mời đóng phim?”

“Nghe nói Hạ Tiêu bị thương nên mới buộc phải rút vai. Cô ta xảy ra chuyện tại một bệnh viện nằm ở ngoại ô thành phố.”

Nguyễn Vi cúi đầu lắng nghe, trong lòng biết rõ “bị thương” chỉ là cái có với bên ngoài. Hạ Tiêu đã mang thai nên không thể tiếp tục công việc.

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, Nguyễn Vi vội vàng đi ra ngoài. Đúng lúc này, có người gọi tên cô. Cô quay đầu, liền nhìn thấy Bùi Hoan.

Bùi Hoan đang khoác tay một người đàn ông lạ mặt, thái độ rất thân mật. Đoán là chồng của cô ấy, Nguyễn Vi vô thức quan sát người đàn ông. Bùi Hoan nói nhỏ một câu với anh ta rồi đi về phía Nguyễn Vi. Người đàn ông vẫn đứng yên, liếc cô một cái.

Nguyễn Vi định chào hỏi nhưng khi bắt gặp ánh mắt của anh ta, bỗng dưng cô không thể thốt ra lời. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào như vậy. Dù vẻ mặt anh ta lãnh đạm, không có bất cứ biểu cảm nào nhưng ánh mắt đánh giá của anh ta khiến cô rất không thoải mái.

“Em ở trên này gặp người quen một lát, anh xuống dưới trước đi.” Bùi Hoan ngoái đầu nói với người đàn ông rồi đi về bên này. Thấy Nguyễn Vi

ngây ra, cô mỉm cười giải thích: “Chị đi mua quần áo cho Sênh Sênh, hiếm có dịp anh ấy chịu đi cùng.”

Nói xong, Bùi Hoan rút di động gọi cho tài xế. Cô không yên tâm, lại dõi mắt xuống dưới. Cho đến khi người đàn ông bước vào thang máy, cô dặn tài xế: “Anh hãy lập tức đến cửa thang máy ở tầng một, Tiên sinh sắp xuống đến nơi rồi.”

Nhìn ra thái độ quan tâm của Bùi Hoan, Nguyễn Vi nói đùa: “Chị đúng là người vợ hiền.”

Bùi Hoan cười, lẩm bẩm: “Anh ấy đi một mình sợ là rất nguy hiểm.” Cô lại nói với Nguyễn Vi: “Ông xã nhà chị tính tình hơi kỳ lạ, không thích chào hỏi và tiếp xúc với người khác. Em đừng để bụng.”

Nguyễn Vi cũng đoán gia cảnh Bùi Hoan không tầm thường. Thần thái của chồng cô ấy toát ra một vẻ trầm tĩnh, đỉnh đạc của người đàn ông có địa vị cao. Nhà họ Diệp trước kia cũng thế nên cô không hề cảm thấy lạ lẫm.

“Chồng chị làm nghề gì vậy?” Nguyễn Vi tùy tiện hỏi.

Bùi Hoan vừa đi cùng vừa nói: “Anh ấy buôn đồ cổ.”

“Thảo nào.” Nguyễn Vi cười: “Chồng chị có vẻ là người rất tinh tường.”

Bùi Hoan lắc đầu: “Chúng ta đừng nhắc đến anh ấy nữa. Hôm nay anh ấy đến đây... Ôi! Chân em đi lại bình thường rồi kìa!” Phát hiện ra điều này, Bùi Hoan mừng rỡ kéo tay Nguyễn Vi hỏi han. Nguyễn Vi giải thích qua loa, bảo vết thương ở chân thật ra đã khỏi từ lâu, chủ yếu là do chương ngại tâm lý nên mới thế. Bây giờ cô đã thông suốt vấn đề, thành ra không còn ảnh hưởng gì nữa.

“Lúc nào em mới mở cửa hàng? Bây giờ đi thăm chị gái, chị toàn phải mua hoa ở chỗ khác.” Bùi Hoan nói.

“Tháng sau em cùng Nghiêm Thụy ra nước ngoài một chuyến nên hôm nay đến đây mua vali và một số đồ dùng cần thiết.”

Bùi Hoan cùng Nguyễn Vi đi mua áo rồi lại kéo cô sang khu thời trang trẻ em. Nguyễn Vi nhớ con gái của Bùi Hoan sắp vào cấp một, muốn tặng bộ đồ dùng học tập nhưng đối phương nhất quyết không nhận: “Bố Sinh Sinh rất chiều con bé, chị không nói được nên chỉ có thể bảo mọi người đừng mua đồ cho nó. Bây giờ con bé cứ gọi là cần gì được nấy.”

“Mọi người đều nói con gái thường giống bố, đôi mắt của Sinh Sinh chắc cũng rất đẹp. Em còn chưa gặp con bé bao giờ... Hôm nào có cơ hội, chị hãy dẫn cháu đến chỗ em chơi.”

Bùi Hoan nhận lời, cười nói: “Tính Sinh Sinh rất giống bố nó. Con gái phải hiền lành một chút mới được mọi người yêu quý. Ông xã chị mà cứ chiều như vậy, Sinh Sinh lớn lên chắc sẽ mệt đấy.” Cô ngẫm nghĩ, lại hỏi Nguyễn Vi: “Bao giờ em lên đường?”

“Nghiêm Thụy bảo đầu tháng sau. Hộ khẩu của em vẫn ở tỉnh Nam nên em phải quay về đó làm hộ chiếu.”

Mua xong đồ, Bùi Hoan và Nguyễn Vi đi xuống dưới. Cuối cùng không nhìn được, Bùi Hoan nói: “Em và thầy Nghiêm còn quay về thành phố Mộc nữa không?”

Bây giờ, Nguyễn Vi mới phát hiện mình chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Cô ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Em và Nghiêm Thụy chỉ là bạn bè bình thường. Amsterdam mùa này đẹp nhất, anh ấy lại được nghỉ nên bọn em đi du lịch một chuyến cho khuây khỏa, những chuyện khác từ từ tính sau.”

Đã đến nước này, Nguyễn Vi thật sự chẳng có dự định gì cả. Cô cố gắng để mình bận rộn, hết dọn dẹp nhà cửa lại đi mua sắm. Bởi vì nếu dừng lại, cô sẽ nghĩ đến những lời nói của Hạ Tiêu.

Trong lòng có chút cảm khái, Nguyễn Vi quay sang Bùi Hoan: “Em rất ngưỡng mộ chị.”

Bùi Hoan bĩu môi: “Chị thì có gì đáng ngưỡng mộ chứ. Em xem, phụ nữ ở tuổi này chắc chẳng có ai có con gái lớn như chị.”

Năm xưa, Bùi Hoan chưa tới hai mươi tuổi đã mang thai sinh con, tựa như chơi một ván cờ. Rốt cuộc cô ấy phải có dũng khí lớn đến mức nào mới có thể đặt cược cả cuộc đời trong khi vẫn đang ở tuổi thanh xuân phơi phới.

Cũng là đàn bà nên Nguyễn Vi hiểu tâm trạng của đối phương. Cô định lên tiếng, Bùi Hoan khẽ lắc đầu, ra hiệu cô không cần giải thích. Sau đó, Bùi Hoan nói nhỏ với Nguyễn Vi: “Tại vì yêu anh ấy nên chị không bao giờ hối hận.”

Trong lòng Nguyễn Vi đột nhiên cảm thấy phiền muộn. Con cái là kết tinh của tình yêu, là một niềm hạnh phúc nhất trên thế gian này. Bao năm qua, cô không dám nghĩ đến vấn đề sẽ sinh con cho Diệp Tĩnh Hiên, bởi vì cô biết mình không có tư cách.

May mà bây giờ cô sắp ra đi. Cô thật sự không có cách nào sống cùng một thành phố với anh, trong khi anh xây dựng gia đình với người phụ nữ khác.

Trung tâm thương mại nằm ở một nơi mới quy hoạch cách khá xa trung tâm thành phố, lại mới khai trương chưa được bao lâu nên tương đối vắng vẻ. Trong lúc đi thang máy xuống dưới, Nguyễn Vi vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy trên không trung được trang trí bằng những con cá bằng thủy tinh, tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt, trông rất giống thế giới dưới đáy biển.

Cô chợt nhớ tới năm mình mười tuổi, Diệp Tĩnh Hiên bỗng nhiên nổi hứng, bắt cô trốn học, nói sẽ dẫn cô ra biển chơi. Nào ngờ sau đó xảy ra chuyện. Kể từ hôm ấy, mối quan hệ của hai người đã thay đổi hoàn toàn.

Nguyễn Vi biết rõ, thời gian luôn là một kẻ bàng quan đứng nhìn. Mọi quá trình và kết quả đều do bọn họ tự mình gánh chịu. Cô sinh ra và lớn lên ở vùng biển, bây giờ lại sắp đến một đất nước cũng có biển. Những năm qua, bất kể ai đúng ai sai, bất kể triều lên hay triều xuống, cuối cùng cũng không phải cùng một vùng biển.

Nguyễn Vi có chút thần thờ, không còn hứng thú mua sắm. Bùi Hoan cũng nhanh chóng mua xong những thứ mình cần nên hai người chuẩn bị ra về.

Ô tô đón Bùi Hoan đỗ ở bên kia đường. Đi vài bước, cô đột nhiên quay người, nói với Nguyễn Vi: “Thật ra chị cũng không muốn khuyên em điều gì. Chị biết thầy Nghiêm là người tốt, có thể gửi gắm cuộc đời nhưng con người chỉ sống một lần, đừng để lại sự tiếc nuối.” Cô cười: “Bất kể trong mắt người ngoài tốt đến mức nào, nhưng nỗi khổ ẩn giấu bên trong chỉ có mình chịu đựng. Chị rất hiểu cái cảm giác này nên em đừng để bản thân hối hận.”

Nói xong, Bùi Hoan liền rời đi. Nguyễn Vi một mình đi bộ dọc theo hè phố. Cô nhìn chằm chằm xuống những viên gạch lát đường, ngẫm nghĩ từng câu từng chữ trong lời nói của Bùi Hoan.

Cô đã chờ đợi ở bệnh viện lâu như vậy, đến khi hoàn toàn thoái chí, nản lòng, Diệp Tĩnh Hiên vẫn không chịu cho cô biết bệnh tình của mình. Là anh buông tay trước chứ không phải cô. Hơn nữa, anh cũng sắp có con với người phụ nữ khác. Vào thời khắc hạnh phúc nhất, Hạ Tiêu nói với cô: “Chị đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Hãy coi như tích đức cho con của Diệp Tĩnh Hiên.”

Câu nói này đã khiến Nguyễn Vi bưng tỉnh. Cô không còn bất cứ lập trường nào để tiếp tục kiên trì nữa.

Thành phố Mộc cuối mùa hạ vô cùng oi bức, khó chịu. Nguyễn Vi đi sang bên kia đường để đón taxi, đồng thời rút điện thoại gọi cho Nghiêm Thụy. Trong lòng chứa đầy tâm sự nên cô không để ý xung quanh. Rõ ràng đường cắt ngang đang đèn đỏ nhưng có một chiếc ô tô cứ vù vù lao tới.

“Hội trưởng, người đàn bà đó đã mua xong đồ, bây giờ ra ngoài rồi.” Nghe thấy mệnh lệnh ở đầu bên kia, người tài xế lập tức rồ ga, phóng thẳng về phía trước.

Nguyễn Vi áp di động lên tai, đi theo lối dành cho người đi bộ qua đường. Lúc này, người đi bộ chỉ có mình cô. Vừa mở miệng nói chuyện với Nghiêm Thụy, khước mắt cô chợt nhìn thấy một chiếc ô tô vượt đèn đỏ đang lao nhanh về phía mình.

Bây giờ cô đang ở giữa đường, tiến thoái lưỡng nan. Cô vô thức lùi lại ra đằng sau, nhường đường cho chiếc xe nhưng nó vẫn cứ đâm thẳng về phía cô. Nguyễn Vi lập tức hiểu ra vấn đề, chạy thực mạng về phía trước. Điện thoại vẫn vọng ra tiếng nói của Nghiêm Thụy nhưng cô đâu có tâm trí để nghe... Có người đang muốn đâm chết cô.

Còn chưa kịp hoàn hồn, Nguyễn Vi chợt nghe thấy tiếng động cực lớn ở đằng sau, tiếp theo là tiếng va chạm kịch liệt. Cô sợ đến mức không dám quay đầu, ra sức chạy tới hè phố phía đối diện. Đến khi dừng lại ở dưới gốc cây, đôi chân cô vẫn còn run lẩy bẩy. Người đi bộ ở hai bên đường đã túa ra, vây quanh nơi phát ra tiếng động vừa rồi.

Cách chỗ Nguyễn Vi đứng khoảng chục mét có hai chiếc xe đâm vào nhau. Chiếc xe thứ hai đi từ làn đường có đèn xanh nhưng có lẽ không tránh

kịp nên đâm phải chiếc ô tô vượt đèn đỏ. Cú va chạm mạnh đến mức hai xe kéo rẽ về một bên, cuối cùng đâm vào dải phân cách giữa đường.

“Xe vượt đèn đỏ lái nhanh quá ấy mà. Chắc là tài xế say rượu rồi.”

“Tôi thấy chiếc xe sau đã dừng lại rồi, không hiểu tại sao đột nhiên di chuyển. Cũng may đấy... không thì người đi bộ vừa rồi đã bị đâm chết.”

Người qua đường tụ tập càng nhiều. Gặp phải sự cố đáng sợ, chân trái của Nguyễn Vi lại đau lâm râm. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, hòa lẫn vào dòng người. Cô đoán, trên chiếc xe vượt đèn đỏ chắc chắn là người của Hội trưởng. Bây giờ cô không thể ở lại đây, phải nhanh chóng rời đi.

Di động vẫn ở trạng thái kết nối, Nghiêm Thụy cũng nghe ra tình hình bất thường nên lo lắng gọi cô: “Nguyễn Vi!”

“Em không sao. Ở đây vừa xảy ra một vụ tai nạn.” Nguyễn Vi đi một đoạn mới ngoái đầu. Phát hiện đằng sau không có người bám theo, cô thở phào nhẹ nhõm, nói với Nghiêm Thụy: “Bây giờ em an toàn rồi.”

Không dám để cô một mình đi lung tung, Nghiêm Thụy bảo cô đứng yên ở đó chờ anh: “Nói cho anh biết vị trí của em, anh sẽ tới đón em ngay bây giờ.”

Nguyễn Vi xách đồ vào một tiệm bánh ga tô nhỏ chờ anh đến đón. Tiệm bánh vừa có một khay bánh mì nướng mới ra lò. Người bán hàng là sinh viên đi làm thêm, thấy sắc mặt Nguyễn Vi không tốt liền nhiệt tình hỏi cô có gọi bánh kèm cà phê hay không. Nguyễn Vi vẫn cảnh giác dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, đồng ý lấy một phần. Cho tới khi uống một ngụm cà phê nóng vào người, cô mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

Nhớ lại tình huống vừa rồi, Nguyễn Vi không khỏi rùng mình. Lúc đó, dù có chạy nhanh đến mấy, cô cũng không thể nhanh hơn ô tô. Nơi này

đúng là có thể xảy ra nguy hiểm bất cứ lúc nào, cô không thể tiếp tục ở lại đây lâu hơn nữa.

Nguyễn Vi đang chìm trong suy tư, di động bất chợt đổ chuông. Cô giật bản mình, suýt nữa đổ cà phê ra bàn. Màn hình hiện một dãy số lạ, Nguyễn Vi liền bắt máy: “A lô!”

Tuy nhiên, người ở đầu kia không lên tiếng. Bên đó yên tĩnh đến mức Nguyễn Vi cảm thấy kỳ lạ, liền giờ điện thoại ra xem, xác nhận đã kết nối, tín hiệu cũng chẳng có vấn đề. Cô lại “a lô” nhưng người ở đầu kia vẫn lặng thinh.

Đột nhiên nghĩ tới một người, Nguyễn Vi liền ngậm miệng. Tất cả trở nên vô cùng tĩnh lặng, cô nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ ở đầu kia truyền tới.

“Chị ơi, bánh của chị đây ạ.” Nhân viên phục vụ mang bánh mì nướng tới. Nguyễn Vi bảo cô ta để xuống bàn rồi nói cảm ơn. Lại đưa di động lên tai, cô mới phát hiện đầu kia đã cúp máy.

Nguyễn Vi nhìn chằm chằm điện thoại một lúc rồi dỗi mắt ra ngoài cửa sổ. Hôm nay bầu trời âm u, nhưng ngọn gió vẫn mang đầy hơi nóng. Bên ngoài tiệm bánh có một giàn hoa tường vi dại. Là loài hoa dễ sinh trưởng, ở đâu cũng có thể bám rễ. Nhưng hễ cơn gió lớn thổi qua là cánh bay xuống đất. Hoa tường vi không kiên cường nhưng cũng chẳng yếu ớt như mọi người tưởng.

Trong tiệm bánh có mỗi người khách là Nguyễn Vi. Cô nhân viên phục vụ đang hát ngâm nga sau quầy hàng. Nguyễn Vi đặt điện thoại xuống bàn, cầm bánh lên ăn từng miếng một. Viễn mắt ngẩn lệ nhưng vẻ mặt cô vẫn không thay đổi, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra. Trong lòng cô nhận ra một điều, trên thế giới này lấy đâu ra nhiều sự trùng hợp đến thế.

Nguyễn Vi ăn xong, Nghiêm Thụy cũng vừa vặn đến nơi. Bất gặp sắc mặt nhợt nhạt của cô, anh cất giọng đầy quan tâm: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Nguyễn Vi lắc đầu: “Không có gì. Vừa rồi trong lúc qua đường, em tình cờ chứng kiến một vụ đâm xe... đến giờ vẫn còn sợ.”

Hai người lên ô tô. Trên đường về, Nguyễn Vi tựa đầu vào cửa kính, chẳng nói một lời. Nhân lúc gặp đèn đỏ, Nghiêm Thụy mở miệng thương lượng: “Giờ em phải về tỉnh Nam mới làm được hộ chiếu. Nếu em không muốn về, anh sẽ nhờ người nghĩ cách làm giúp em.”

Anh biết tỉnh Nam là nơi mà cho đến nay, Nguyễn Vi không có cách nào đối mặt. Chân của cô vừa mới khỏi hằn, khó khăn lắm mới thoát khỏi bóng đen quá khứ. Bây giờ bảo cô quay về chưa chắc đã phải ý hay.

Nguyễn Vi mỉm cười: “Em sẽ tự đi làm.”

Cũng đoán ra cô sẽ có quyết định như vậy, Nghiêm Thụy thở dài: “Nhiều lúc, em kiên cường đến mức người khác chẳng biết làm thế nào cả.” Cho tới bây giờ, cô vẫn không muốn dựa dẫm vào anh.

Cũng một buổi chiều, trong bệnh viện ở đầu kia thành phố có người ngồi bên cửa sổ hút thuốc. Sau khi cúp điện thoại, Diệp Tĩnh Hiên trầm tư hồi lâu. Đứng tàn thuốc dưới chân anh dày đặc. Một lúc sau, một đàn em của Phương Thanh tên A Lập đi vào. A Lập cúi đầu nói nhỏ: “Tam ca, bọn em đã chặn được xe của bên Hội trường rồi.”

Diệp Tĩnh Hiên “ờ” một tiếng, lại nhìn chằm chằm màn hình điện thoại. Vừa rồi anh gọi cho Nguyễn Vi, hình như cô đang ở ngoài mua đồ. Bất kể ở đâu, chỉ cần cô bình an là tốt rồi. Cuối cùng anh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra Diệp Tĩnh Hiền chỉ muốn xác nhận xem Nguyễn Vi có an toàn hay không. Nhưng khi nghe thấy giọng nói của cô, anh lại không nỡ cúp máy. Trong ba năm qua, vô số đêm đầu đầu như búa bổ, anh rất muốn nghe giọng nói của cô nhưng một cuộc điện thoại cũng không thể gọi.

Bác sĩ không cho anh xuất viện. Mọi người đều thuyết phục anh tiến hành phẫu thuật, không cho anh kéo dài thời gian nữa. Bây giờ, anh chỉ có thể giải quyết công việc ngay tại phòng bệnh, cả ngày hết sức vô vị.

Anh quay lại sofa, mở tập tài liệu ra xem rồi ngẩng đầu hỏi: “Bang hội có động tĩnh gì không?”

“Gần đây Hội trưởng bảo mọi người bỏ qua khâu Tam ca, trực tiếp báo cáo với Hội trưởng. Ý đồ của Hội trưởng là dần dần gạt bỏ chúng ta.”

Diệp Tĩnh Hiền cũng không bất ngờ, tùy tiện buông một câu: “Anh ta chẳng nâng đỡ nổi A Đẩu nên lại giở thủ đoạn khác. Yên tâm, tôi sẽ chơi với anh ta đến cùng.”

A Lập định lui ra ngoài. Chợt nhớ ra một chuyện, anh ta ngập ngừng, muốn nói rồi lại thôi. Diệp Tĩnh Hiền nhướn mày: “Sao thế?”

“Còn một việc nhỏ nữa. Người ở bên ngoài báo cáo, gần đây chợ đen xuất hiện một vòng hạt trầm hương lộc huyết. Hàng trong tay ai vẫn còn là điều bí mật, chỉ biết là hàng thật, kèm theo cả kết quả giám định, nghe nói là đồ từ đời nhà Minh. Chủ nhân của cái vòng đó tung tin nhưng lại không ra giá.”

Diệp Tĩnh Hiền tùy tiện đáp: “Làm đồ chơi còn được, không thể trông chờ vào thứ này...”, nói đến đây, anh đột nhiên dừng lại, nhướn mày nhìn A Lập: “Trầm hương lộc huyết ư? Chú có chắc chắn không?”

“Vâng, thưa Tam ca. Thứ này là hàng thủ công lưu truyền mấy trăm năm, trên đời chỉ có một, là món quà sinh nhật mà Hoa tiên sinh nhận được lúc sinh thời. Trong giới hắc đạo ai cũng biết chuyện này. Bây giờ Tiên sinh đã mất, đồ vật của Tiên sinh đột nhiên lưu truyền ra ngoài nên mọi người đều giả bộ câm điếc, chẳng ai dám hỏi tới.”

Kính Lan Hội đang trong tình trạng nội loạn, di vật của Hoa tiên sinh bỗng dung xuất hiện. Lẽ nào đây chỉ là sự trùng hợp thôi sao?

“Bên phu nhân của Tiên sinh có tin tức gì không?”

“Bang hội có quy định, mọi chuyện liên quan đến Hoa phu nhân cần được giữ bí mật một cách nghiêm ngặt, không cho phép ai nghe ngóng, dò hỏi. Chuyện này em thật sự không biết. Tuy nhiên, trước kia phu nhân không bao giờ động đến những thứ này. Phu nhân cũng chưa từng nhúng tay vào việc của đàn ông... Bọn em cảm thấy... vụ này không phải xuất phát từ của phu nhân.”

Diệp Tĩnh Hiên tựa người vào thành ghế ngẫm nghĩ một lúc. Người ngoài sao có thể chạm vào di vật của Hoa tiên sinh. Dù vòng hạt trầm hương này có rơi vào tay Trần Dữ đi chăng nữa, trước kia anh ta sợ Hoa tiên sinh như vậy, chắc chắn anh ta sẽ đặt nó lên bàn thờ để cúng chứ chẳng có chuyện tùy tiện mang ra ngoài.

Cuộc chiến nội bộ mới xảy ra cách đây hơn một năm nên lòng người vẫn còn nơm nớp bất an. Bây giờ ai ngồi lên vị trí Hội trưởng cũng đừng nghĩ đến chuyện sống yên ổn. Thấy nhà họ Diệp có dấu hiệu tạo phản, đồ vật của chủ nhân đời trước đột nhiên xuất hiện...

Diệp Tĩnh Hiên chợt nhớ tới lời bố, một khi đã chọn con đường này, ngủ cũng phải mở mắt. Anh đột nhiên bật cười, cất giọng cứng rắn: “Bất kể là ai đi chăng nữa, chắc không ngoài mục đích dùng thứ đó để trấn áp tình hình, nhắc nhở người trong bang hội, có gây chuyện cũng không được làm quá

đáng. Ngay cả đồ của Hoa tiên sinh còn kiếm được, chúng tỏ mình tài còn có người còn tài hơn, ngoài trời còn có trời cao hơn.” Nói thì nói vậy nhưng Diệp Tĩnh Hiên chưa bao giờ là người biết nghe lời, anh lại bồi một câu: “Ai là người tiếng nói có trọng lượng trong Kính Lan Hội ngày nay cũng chưa biết đâu.”

A Lập lạng lẽ lui ra ngoài. Đi đến cửa, anh ta đột nhiên dừng bước.

“Lại chuyện gì nữa?” Diệp Tĩnh Hiên giơ tay bóp trán.

A Lập không nhịn được nói ra suy nghĩ của mình: “Kỳ thực Tam ca và Hội trưởng chẳng có mâu thuẫn gì lớn ngoài chuyện con chip bị chị Vi lấy mất. Nếu có thể khiến Hội trưởng yên lòng, Tam ca cũng không đến nỗi...”

A Lập còn chưa dứt lời, Diệp Tĩnh Hiên đã ném chiếc bật lửa trúng mặt anh ta. Anh ta liền ngậm miệng, dè dặt nhặt chiếc bật lửa cho Diệp Tĩnh Hiên, không dám nói thêm tiếng nào.

Diệp Tĩnh Hiên lạnh lùng nhìn anh ta: “Chuyện của tôi không đến lượt chú nhiều lời.” Nói xong, anh dặn dò một số công việc trong bang hội rồi bảo đối phương đi giải quyết. Trong phòng yên tĩnh một lát, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa. Lần này là Phương Thạnh đi vào.

Diệp Tĩnh Hiên tập trung xem văn bản, không hề để ý đến anh ta. Phương Thạnh đứng ở cạnh cửa như thường lệ. Anh ta thậm chí còn bình thản báo cáo tin tức bên ngoài: “Chị Vi sắp rời khỏi thành phố Mộc. Chị ấy đã đặt vé máy bay về tỉnh Nam, còn đi mua một chiếc vali cỡ lớn, xem ra định xuất ngoại. Càng tránh xa Kính Lan Hội, chị Vi sẽ càng được an toàn... Tam ca có thể yên tâm tính đến chuyện tiến hành ca mổ được rồi.”

Diệp Tĩnh Hiên không có phản ứng, tựa hồ chẳng nghe thấy lời nói của anh ta. Anh cầm bút ký tên rồi nhướn mày nhìn Phương Thạnh: “Tôi không bán chết chú, không có nghĩa là tha thứ cho chú.”

Anh bảo Phương Thanh đưa Hạ Tiêu rời đi nhưng anh ta vẫn quay về. Viên đạn sượt qua mặt khiến anh ta chảy nhiều máu, phải khâu vài mũi. Mấy hôm nay không được cạo râu nên trông anh ta rất bơ phờ, nhếch nhác. Tuy nhiên, thái độ của Phương Thanh vẫn điềm đạm và cung kính như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Tĩnh Hiên quẳng tập văn bản xuống bàn, hỏi anh ta: “Hạ Tiêu thế nào rồi?”

“Cô ấy bị gãy tay nhưng không sao cả. Chỉ có chân là tương đối nghiêm trọng, sau này cần xem kết quả phục hồi chức năng thế nào.”

Diệp Tĩnh Hiên tựa vào thành ghế, nhìn Phương Thanh bằng ánh mắt mệt mỏi. Rõ ràng người đàn ông này đã đi theo anh hai mươi năm nhưng đến bây giờ, anh mới thực sự hiểu rõ con người anh ta.

Diệp Tĩnh Hiên lại châm một điếu thuốc. Ở đây là phòng bệnh không thông gió nên cuối cùng anh bị sặc khói thuốc. Phương Thanh định nhắc nhưng anh lập tức giơ tay ra hiệu anh ta đừng lên tiếng.

Bất kể là động vật nguy hiểm đến mức nào, trái tim cũng nóng hổi, nói chỉ đến con người. Diệp Tĩnh Hiên có chút mệt mỏi, liền nhắm mắt nghỉ ngơi, một lúc sau mới lên tiếng: “Chú hãy đưa Hạ Tiêu về tỉnh Nam sinh sống. Tôi sẽ bố trí để chú trông coi bên cảng. Nơi đó “sạch sẽ”, chỉ xuất khẩu trà bình thường. Dù sau này nhà họ Diệp bị tôi phá nát, chú cũng không bị liên lụy.”

“Bây giờ còn nhiều việc... Tam ca vẫn chưa tiến hành phẫu thuật, Hội trưởng suốt ngày nhòm ngó để tìm sơ hở của chúng ta. Em không thể bỏ đi vào lúc này.” Phương Thanh cất giọng chân thành. Bao nhiêu năm qua, anh ta luôn ở đằng sau Diệp Tĩnh Hiên, là thuộc hạ đáng tin cậy nhất của anh.

Kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ, hướng hồ lòng trung thành là sở trường duy nhất của Phương Thạnh.

Diệp Tĩnh Hiên yên lặng hồi lâu. Phương Thạnh đứng bất động, nhìn điều thuốc đã cháy hết mà người ngồi ở sofa vẫn không có phản ứng. Anh ta lập tức bấm chuông rồi chạy ra ngoài gọi đàn em vào trông chừng Diệp Tĩnh Hiên, còn anh ta đi tìm bác sĩ.

Đến khi quay về, phát hiện cửa phòng bệnh mở toang, Phương Thạnh biến sắc mặt, cầm súng xông vào trong. Hai đàn em được gọi vào trông Diệp Tĩnh Hiên thì một người nằm dưới đất, đã bất tỉnh nhân sự, còn A Lập vẫn tỉnh táo. Anh ta lập cập nói với Phương Thạnh: “Tam ca... Tam ca đi rồi!”

Mọi người đều hiểu ra vấn đề. Diệp Tĩnh Hiên quyết tâm rời khỏi bệnh viện, bọn họ không thể giữ anh lại. Chỉ có điều, tình hình sức khỏe của anh ngày càng xấu đi, có khả năng bị ngắt xiu bất cứ lúc nào. Trong tình trạng này mà anh một mình ra ngoài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Ai nấy đều lo lắng nhưng chẳng biết phải làm sao. Tất cả trầm mặc, chờ mệnh lệnh của Phương Thạnh. Anh ta đột nhiên thở dài: “Tôi biết Tam ca định đi nơi nào.”

Tình yêu còn mãi

Sau ba năm xa cách, cuối cùng Nguyễn Vi cũng có ngày quay về tỉnh Nam. Lúc cô xuống máy bay, trời đã tối mịt. Cuối mùa hè, tỉnh Nam thường có mưa nên khi đi ra khỏi sân bay, cô không thấy nóng như mình tưởng.

Nguyễn Vi bắt taxi về nhà bố nuôi. Lúc được bố nuôi cứu thoát, cô mới mười tuổi. Vì không muốn quay về nhà họ Diệp nên cô giả bộ bị mất trí nhớ, chỉ nhớ mỗi tên mình. Bố nuôi Triệu Tư Minh đưa cô đi bệnh viện, bác sĩ kết luận do cô sợ hãi quá độ, khuyên bố nuôi đừng ép cô nhớ lại. Bởi vì khó khăn lắm mới cứu cô ra khỏi hiện trường vụ án nên Triệu Tư Minh không nhẫn tâm đưa cô vào trại trẻ mồ côi, cuối cùng cho cô một gia đình mới.

Triệu Tư Minh là cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy, một nghề vô cùng nguy hiểm. Khi ấy, ông chưa kết hôn, cũng rất hiếm khi ở nhà. Sau khi ông hy sinh, một mình Nguyễn Vi đứng ra lo hậu sự. Ông để lại căn nhà cũ cho cô nhưng cô hiếm khi về đó.

Trên đường về, Nguyễn Vi phát hiện mấy năm nay tỉnh Nam phát triển rất nhanh. Khu vực ven biển mọc ra nhiều khu kinh tế mới, còn nội thành xuất hiện nhiều nhà cao tầng. Chỉ có khu dân cư lâu đời ở phía đông thì vẫn như xưa, lưu lại vết tích từ thời thực dân, nhất là kiến trúc kiểu Âu.

Nguyễn Vi gọi điện cho Nghiêm Thụy báo tin bình an. Cô nói, đợi làm xong hộ chiếu, ba ngày sau cô sẽ quay về thành phố Mộc. Lần này, Nguyễn Vi không chịu cho Nghiêm Thụy đi cùng mình, anh cũng không miễn cưỡng.

Đoán nhà đã lâu ngày không có người ở nên rất bụi bặm, Nghiêm Thụy khuyên cô ra khách sạn nghỉ ngơi cho khỏe. Không muốn anh lo lắng nên cô đồng ý làm theo ý kiến của anh. Tuy nhiên, sau khi cúp máy, cô quyết định về thẳng nhà.

Căn hộ của bố nuôi nằm trong khu tập thể xây từ mấy chục năm trước. Để không nhiều năm, trong nhà phủ từng lớp bụi. Nguyễn Vi bận rộn đến nửa đêm mới dọn dẹp sạch sẽ. Tuy vô cùng mệt mỏi nhưng khi lên giường, cô vẫn không tài nào chợp mắt.

Bên ngoài cửa sổ vẫn là cây long não năm nào. Tỉnh Nam mưa nhiều nhưng cũng nắng nóng nên thích hợp với sự sinh trưởng của cây long não. Cách mấy năm, cây cao lớn, rậm rạp. Đã qua mùa hoa nhưng mùi hương vẫn thoang thoảng đâu đây. Nếu nhắm mắt tĩnh tâm, cô có thể ngửi thấy, y hệt trong quá khứ.

Nguyễn Vi nằm trên giường dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Khung cửa này, gian phòng này... ngay cả bản thân cô cũng chìm trong mùi hương quen thuộc, không thể thoát ra ngoài.

Năm xưa bố nuôi mang cây giống về cho cô, nói là đồng nghiệp tặng. Hai bố con trồng dưới sân rồi ông đi làm nhiệm vụ. Nguyễn Vi từ nhỏ thường tiếp xúc với hoa cỏ nên chăm sóc cây long não rất chu đáo, định tạo điều bất ngờ cho bố nuôi. Tuy nhiên, ông đã vĩnh viễn không trở về.

Lúc bấy giờ, cảnh sát vì muốn tìm chứng cứ chứng minh Kính Lan Hội buôn lậu nên đuổi theo trên biển. Kết quả, họ bị nhà họ Diệp phát hiện. Hai bên nổ súng kịch liệt, bố nuôi hy sinh trong cuộc giao tranh đó. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, cuộc đời nhiều khi không tránh khỏi hai chữ “số phận”.

Nguyễn Vi xuống giường, đi ra phòng khách. Sát tường có kê một bàn thờ nhỏ, trên treo di ảnh bố đẻ lẫn bố nuôi của cô. Cô thấp nén hương, ngồi

trước bàn thờ một lúc lâu. Cho tới khi trời gần sáng, cô tựa vào thành ghế, ngủ chập chờn. Trong đầu cô không ngừng vang lên câu nói của bố ruột trước lúc lâm chung.

Ông không cho cô ở lại Kính Lan Hội, không cho cô đi theo Tam ca. Lúc bấy giờ, cô vẫn còn nhỏ, chẳng có khái niệm về mấy chuyện của người lớn như kết hôn nên không để ý lời dặn dò của bố. Nào ngờ số phận an bài, cuối cùng cô vẫn phải rời xa Diệp Tĩnh Hiên.

Trong lòng Nguyễn Vi như bị tảng đá lớn đè nặng. Cô có rất nhiều điều muốn nói với hai người bố nhưng lại chẳng biết mở miệng thế nào.

Cuối cùng không thể gắng gượng, Nguyễn Vi chìm vào giấc ngủ. Đến trưa ngày hôm sau, cô bị tiếng gõ cửa đánh thức. Cô ngồi bật dậy, đi vào nhà bếp tìm con dao rồi lặng lẽ tiến lại gần cửa ra vào, quan sát bên ngoài lỗ mắt mèo. Nhìn thấy bà lão hàng xóm, cô thở phào nhẹ nhõm, mở cửa chào hỏi.

Mấy năm không gặp, bà lão ở nhà bên cạnh sống một mình, con trai và con gái đều ở chỗ khác. Cũng may là bà vẫn khỏe mạnh, có thể tự đi chợ nên không cần ai chăm sóc. Thấy trên tay bà xách túi đồ, Nguyễn Vi liền đi đến cầm giúp.

Bà lão rất vui mừng gặp lại cô, kéo tay cô nhiệt tình hỏi han: “Bà biết ngay mà. Nhà Tiểu Triệu không có người ở từ lâu, sao lại thấy túi rác ngoài cửa. Đúng là cháu về thật!”

Bà lão ngấm nghĩa cô từ đầu đến chân, đột nhiên hỏi: “Cháu lấy chồng rồi đúng không nhỉ? Mấy năm trước bà nghe cháu gả vào gia đình rất khá. À... bà nhớ có một lần cháu về lấy đồ, hôm ấy là chồng cháu đưa về đúng không? Cậu ta đâu rồi? Cháu có con cái gì chưa?”

Nguyễn Vi ngây ra một lúc mới có phản ứng. Hồi đó đúng là Diệp Tĩnh Hiên từng đưa cô về nhà, nhưng anh đợi ở dưới sân. Đây là khu tập thể kiểu cũ, hàng xóm láng giềng có mối quan hệ thân thiết. Nguyễn Vi không ngờ, bà lão vẫn còn nhớ đến chuyện đó.

Cô lắc đầu: “Cháu chưa kết hôn ạ. Sau này, bọn cháu đã chia tay nhau.”

Bà lão hết sức kinh ngạc. Vốn định vào nhà nấu cơm, nghĩ thế nào bà lại gọi Nguyễn Vi, dặn dò: “Nhìn cậu thanh niên đó cũng biết là gia thế tốt. Nhưng mà nhà giàu thường hay lắm chuyện... tỉnh Nam này là vậy. Cháu lấy được người chồng có điều kiện tốt, tự nhiên sẽ nhiều chuyện hơn. Nói chung, cháu phải nghĩ thoáng một chút mới được. Theo kinh nghiệm của bà, cháu nên sớm sinh một đứa con, sẽ càng ổn định vị trí của cháu. Cứ mặc kệ đám hồ ly tinh ở ngoài, chúng nó làm sao có thể tranh nổi với cháu. Kiểu gì cậu ấy chẳng biết, cháu mới là người tốt nhất.”

Nguyễn Vi khóc cười không xong. Tuy nhiên, cô vẫn cảm ơn lòng tốt của bà lão, xách đồ vào cho bà rồi cáo từ, đi làm hộ chiếu.

Vì không muốn đi qua nhà họ Diệp nên cô cố tình bảo taxi chạy đường vòng. Cô cũng ép bản thân không nghĩ tới Diệp Tĩnh Hiên. Từ đầu đến cuối, cô không ngừng tự nhủ mình chỉ về đây để làm hộ chiếu mà thôi.

Lúc mới xuống máy bay, cô cho rằng bản thân đã làm rất tốt. Nhưng hôm nay ra cửa, ngay cả bà hàng xóm cũng nhắc tới anh, khiến cô muốn trốn tránh cũng chẳng được. Dường như kể từ khi cô đặt chân đến tỉnh Nam, tất cả cục diện đã được sắp đặt từ trước.

Nguyễn Vi chợt nhớ tới chuyện mình thường quên cài dây an toàn, trong khi Diệp Tĩnh Hiên rất để tâm. Lần nào anh cũng vòng tay qua thắt dây an toàn cho cô. Hai người cách nhau rất gần, thế là anh thường làm như vô tình mà hữu ý chạm vào môi cô. Cô đỏ mặt xấu hổ, đẩy người anh như con mèo gặp chuyện âm ức.

Sau đây có một lần, cô hiểu kỳ hỏi anh nguyên nhân. Anh mới nói cho cô biết, chính vì quên cài dây an toàn nên mẹ anh mới qua đời trong vụ tai nạn ô tô năm xưa. Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ giọng điệu của anh lúc đó. Bởi vì sự việc xảy ra đã quá lâu nên mỗi khi nhắc đến mẹ, anh không còn đau lòng, chỉ có chút cảm khái. Nhân lúc gặp đèn đỏ phải dừng xe, anh vuốt ve má cô, cất giọng dịu dàng: “Trong cuộc đời có hai người phụ nữ anh cần bảo vệ. Mẹ anh đã mất, giờ chỉ còn mình em.”

Nguyễn Vi biết, con người sống trên đời đâu phải chuyện gì cũng như ý nguyện. Sau một khoảng thời gian điên cuồng, cuộc sống cuối cùng rồi lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng như nước. Cô không ép bản thân quên đi mà cất giấu mỗi lời nói, mỗi việc làm của Diệp Tĩnh Hiên xuống tận đáy lòng. Sau đó, cô sẽ tiếp tục cuộc sống, sẽ sống thật tốt.

Hôm nay không mấy thuận lợi. Nguyễn Vi từng đổi thân phận, chứng minh thư bây giờ là Cục công an sau này cấp cho cô. Để làm được hộ chiếu, cô phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Sau vụ Phương Uyên, nhiều người đã được điều đi nơi khác, thân phận của cô lại được bảo mật nghiêm ngặt, vì thế hôm sau cô phải đến một chi cục khác xin giấy chứng nhận.

Xong xuôi mọi việc, Nguyễn Vi đặt vé chuyến bay về thành phố Mộc vào bảy giờ tối hôm sau. Buổi sáng thức dậy không có việc gì làm, cô ra ngoài đi dạo. Cô cũng không quên gọi điện cho Nghiêm Thụy, báo tin mọi việc thuận lợi.

Nghiêm Thụy có lẽ đang ở ngoài nên hơi ồn ào. Bây giờ anh đang được nghỉ, không phải đến trường. Nguyễn Vi tiện miệng hỏi anh đang làm gì.

Nghiêm Thụy mỉm cười đáp: “Đuổi theo em. Anh sợ sau khi về tỉnh Nam, em sẽ không đi theo anh nữa.”

Nguyễn Vi ngán người, tưởng anh đến tỉnh Nam tìm mình, cô vội lên tiếng: “Tôi nay em bay về thành phố Mộc rồi.”

“Anh đùa ấy mà.” Nghiêm Thụy có vẻ thích thú trước thái độ kinh ngạc của cô. Anh lại nói: “Hay là em quan sát xung quanh đi. Có khi anh đang ở bên kia đường cũng không biết chừng.”

Nguyễn Vi đang đứng đợi taxi. Thời tiết nóng bức trong khi đường phố đông đúc, cô không có thời gian đùa giỡn với anh. Nghiêm Thụy cười một lúc mới lên tiếng: “Được rồi, anh không dọa em nữa. Một người bạn của anh đang sinh sống ở Hà Lan đã tư vấn lịch trình giúp chúng ta. Sắp đến lễ hội hoa nổi tiếng ở đó, bây giờ chúng ta đi vẫn kịp đấy. Sau đó, chúng ta có thể đi Spoorbuurt ở miền bắc Hà Lan. Đây là nơi trồng hoa tulip đẹp nhất trên thế giới.”

Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Nếu em thích nơi đó thì chúng ta có thể ở lại, không quay về đây nữa.”

Nguyễn Vi đã lên taxi. Vừa vặn người tài xế hỏi muốn đi đâu, cô cũng không né tránh, nói ra địa danh: “Nghĩa trang An Nam.” Nơi đó có mộ của Nguyễn Vi lập riêng cho Diệp Tĩnh Hiên.

Người ở đầu kia điện thoại trầm mặc hồi lâu. Nguyễn Vi nói với anh: “Trước khi lên đường, em muốn qua đó xem thế nào. Em định bỏ ngôi mộ này. Hồi đó chỉ là vấn đề của riêng em, anh ấy không hề hay biết. Bây giờ anh ấy vẫn yên lành, cứ để ngôi mộ thì không hay cho lắm.”

Nghiêm Thụy dường như vừa tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện, giọng anh rõ ràng hơn nhiều: “Em hãy đợi anh. Anh sẽ đi cùng em.”

Nguyễn Vi tưởng anh nói đùa nên không hề bận tâm: “Ba năm qua em chưa từng về tỉnh Nam nên không có điều kiện đến đó. Em chỉ đi một lát thôi, sẽ không để lỡ chuyến bay buổi tối.”

Nghiêm Thụy đặc biệt nghiêm túc: “Em hãy nói cho anh biết nghĩa trang An Nam nằm ở đâu, anh sẽ đến đó tìm em.”

Biết anh không yên tâm nhưng cô muốn làm cho xong. Im lặng vài giây, cô cất giọng nhỏ nhẹ: “Nếu còn giữ lại ngôi mộ của anh ấy, thì dù cùng anh đi Amsterdam, em vẫn không thoát khỏi bóng đen của quá khứ. Anh hãy để em tự giải quyết... nhanh thôi... Anh cứ ở nhà chờ em nhé.”

Nghiêm Thụy vẫn tỏ ra kiên quyết: “Anh đâu có ngăn cản em. Hôm nay chưa chắc em đã tìm được người dỡ bỏ ngôi mộ. Em hãy đợi anh, chúng ta cùng xử lý. Cùng lắm em đổi vé, chúng ta về thành phố Mộc muôn hơn một ngày cũng được.”

“Chuyện này đơn giản thôi, anh đâu cần phải đi xa như vậy.” Cô thờ dãi: “Anh cũng nói, có khả năng sau này chúng ta không quay về nữa. Đây là việc làm cuối cùng của em ở tỉnh Nam nên em muốn tự xử lý.”

Nghe Nguyễn Vi nói vậy, Nghiêm Thụy cũng không miễn cưỡng. Trước khi cúp máy, anh chợt cảm thán một câu: “Anh có linh cảm hôm nay để em đi một mình, nhất định anh sẽ hối hận.”

Lúc này, trời bắt chợt đổ cơn mưa rào, giọt mưa rơi ào ào xuống cửa xe, phía trước một màn trắng xóa.

Cô chuyển đề tài nhẹ nhõm hơn: “Đúng rồi, em định mang cái cốc hình bông hoa tulip theo nhưng lúc thu dọn hành lý, em lại quên mất. Anh nhớ bỏ vào giúp em nhé!”

“Ừ. Em có mang theo ô không đấy?”

Nguyễn Vi đưa mắt ra ngoài cửa sổ, mưa dường như nặng hạt hơn. Cô mỉm cười: “Em mang rồi. Thời tiết ở tỉnh Nam thất thường, hay có mưa bất

chợt nên lúc nào em cũng mang theo bên mình. Anh nghe thấy rồi à?”

“Ừm, anh mới xem dự báo thời tiết. Trời mưa đường trơn ướt, em nên cẩn thận một chút.” Sau khi cúp điện thoại, Nghiêm Thụy cũng vừa vặn ra khỏi sân bay.

Lúc Nguyễn Vi đến nơi, mưa đã ngớt. Cô giương ô, đi chậm chậm dọc theo lối nhỏ lát đá nằm giữa hai hàng tùng bách tán thẳng tắp. Nghĩa trang của tỉnh Nam đều nằm ở khu ngoại ô. Nghĩa trang An Nam được xây dựng bên cạnh một khu rừng rộng lớn, xung quanh rất yên tĩnh. Bởi vì mưa gió nên trời âm u và nặng nề đến mức khiến con người cảm thấy khó thở.

Nguyễn Vi đi xuống dốc một đoạn. Nước mưa đã gột sạch những tấm bia đá. Mỗi ngôi mộ là điểm dừng chân cuối cùng của đời người. Mà con người chỉ khi đối mặt với sinh tử, mới biết trái tim mình đang ở đâu.

Nguyễn Vi rất nhớ Diệp Tĩnh Hiên, mỗi bước đi đều nhớ đến anh. Cô đi chuyển rất chậm, từng bước đều chìm trong hồi ức.

Năm xưa, sau khi xây xong ngôi mộ này, cô lập tức rời khỏi tỉnh Nam. Cô tận mắt chứng kiến Diệp Tĩnh Hiên bị trúng đạn, chưa từng nghĩ anh vẫn còn sống, cũng không bao giờ có ý định sẽ dỡ bỏ ngôi mộ. Ba năm qua, cô đã gặp vô số điều bất ngờ. Nhưng khi đến trước ngôi mộ của anh, cô bị chấn động đến mức đứng không vững.

Mộ của anh... đã bị đào bới. Tấm bia đá nằm chỏng chơ một bên, phần đất bên dưới vốn không có gì bị xới tung.

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Vi là lùi lại phía sau, đảo mắt xung quanh. Mưa vẫn không ngừng rơi, cô chỉ thấy một màu trắng âm đạm.

Trong lòng hoảng hốt, cô liền ném cái ô xuống đất, cúi xuống tìm cái hộp mình chôn dưới ngôi mộ năm xưa. Nhưng nơi đó trống không, chẳng

có thứ gì cả.

Bởi vì trời mưa nên mặt đất bùn lầy bắn thủ. Nguyễn Vi ôm tấm bia đá, ra sức lau sạch. Sau đó, cô đứng dậy chạy đi tìm người quản lý nghĩa trang để hỏi rõ ngọn ngành.

Đúng lúc này, Nguyễn Vi nhìn thấy một bóng dáng thấp thoáng ở hành lang có mái che gần đó. Cô liền dừng bước, từ từ đi về phía hành lang. Đối phương đứng quay lưng về phía cô, hàng dây leo rậm rạp bám ở lan can che nửa thân người. Dù không mấy chắc chắn nhưng cô vẫn thử gọi: “Tĩnh Hiên!”

Đối phương hơi động đậy nhưng không đáp lời. Nguyễn Vi hoàn toàn bối rối, không biết làm thế nào. Chỉ một chút nữa thôi là cô có thể dỡ bỏ ngôi mộ, chôn giấu anh xuống đáy lòng. Sau đó, cô sẽ giả biệt quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng bây giờ, cô chẳng khác nào cá mắc lưới, không thể thoát ra ngoài.

Cuối cùng, Nguyễn Vi đi vào hành lang. Người đó quả nhiên là Diệp Tĩnh Hiên, anh chống tay vào lan can, người hơi khom xuống.

Cách mấy bước chân, Nguyễn Vi đã giàn giụa nước mắt. Cô lại gọi tên anh nhưng anh không có phản ứng. Cô lập tức chạy tới ôm vai anh. Lúc này, cô mới phát hiện, anh dường như đang rất đau đớn. Mắt anh nhắm nghiền, chân mày nhíu chặt, toàn thân hơi co giật.

Diệp Tĩnh Hiên đau đến mức không đứng vững. Nguyễn Vi vô cùng hoảng sợ, vội đỡ lấy người anh. Cô không biết anh bị làm sao, còn anh không chịu tiết lộ với cô. Lần trước ở bệnh viện, cô đã nhận ra trạng thái bất thường của anh. Tuy nhiên...

Nguyễn Vi đột nhiên ý thức được một vấn đề, Diệp Tĩnh Hiên bị bệnh rất nặng nên mới luôn né tránh mình. Càng nghĩ, cô càng hốt hoảng. Không

biết anh đã ở nghĩa trang bao lâu, quần áo trên người ướt sũng, râu ria lởm chởm. Biết anh bao năm, đây là lần đầu tiên cô thấy anh thảm hại như vậy.

Xung quanh vô cùng vắng vẻ và yên tĩnh, bên ngoài mưa vẫn lâm thâm, làn gió lạnh đến mức khiến Nguyễn Vi bất giác rùng mình.

Cô vỗ tay lên mặt anh, cất giọng nôn nóng: “Tĩnh Hiên! Anh sao thế? Nói chuyện với em đi...” Nói xong, cô lục tìm điện thoại trong túi xách, định gọi cấp cứu. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên giơ tay. Tựa như không khống chế được sức lực, anh hất túi xách của cô xuống đất. Sau đó, anh ra hiệu cô đừng gọi điện, đồng thời cất giọng yếu ớt: “Anh không sao... Lát nữa sẽ ổn thôi.”

Nguyễn Vi sợ đến mức không dám trái ý anh. Cô ôm cổ anh, để anh áp vào ngực mình, ghen ngào đổ dành: “Được, em không gọi cấp cứu. Anh đừng tức giận... Anh đau đầu phải không? Để em xem nào...”

Diệp Tĩnh Hiên nghiêng đầu né tránh. Anh túm cổ tay cô, dùng sức rất mạnh, tựa như làm vậy sẽ khiến anh dễ chịu hơn. Nguyễn Vi hơi đau nhưng không mở miệng, vì cô biết anh còn đau hơn cô gấp nhiều lần. Cho đến khi cảm thấy đỡ hơn, anh mới buông tay cô, bóp mạnh trán mình.

Sợ anh gây tổn thương cho bản thân, cô liền kéo tay anh ra, giúp anh xoa bóp.

Khó khăn lắm, Diệp Tĩnh Hiên mới hồi phục sự tỉnh táo. Anh ngoảnh mặt nhìn cô nhưng không nói một lời. Nguyễn Vi ngồi bên anh, lặng lẽ rơi lệ. Anh thở dài, xòe tay cho cô xem một thứ.

Đó là một chiếc hộp nhỏ cũ kỹ, bản thủ nhưng chiếc nhẫn kim cương bên trong vẫn mới nguyên. Trong không khí ảm đạm thế này, chỉ có nó tỏa chút ánh sáng, phảng phất là đôi mắt của số phận.

Đây là chiếc nhẫn anh dùng để cầu hôn cô lúc ở Phương Uyên. Dù nằm ở dưới lòng đất ba năm, nó vẫn lấp lánh như ngày nào. Đột nhiên nhìn thấy chiếc nhẫn trên hành lang nghĩa địa, nước mắt cô tuôn ra như suối. Cô rất muốn tin, tình yêu đúng là có thể tồn tại vĩnh hằng.

Thấy Diệp Tĩnh Hiên đưa mắt ra ngôi mộ, Nguyễn Vi giải thích: “Hồi ấy em không biết anh được chôn ở nơi nào... Vì vậy em mới...”

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên ngắt lời cô: “Em còn định lừa dối anh đến bao giờ.”

Nguyễn Vi cúi đầu. Dường như đã khôi phục sức lực, anh đột nhiên đứng dậy kéo cô bước đi. Cô không kịp phản ứng nên loạng choạng suýt ngã. Cô định mở miệng thắc mắc, đã bị anh ôm vào lòng, đưa ra ngoài

“Tĩnh Hiên!” Không rõ anh muốn làm gì, cô lo lắng gọi anh.

Diệp Tĩnh Hiên nhanh chóng đưa cô tới chỗ ngôi mộ. Anh buông tay, khiến cô lao đảo suýt ngã. Sau đó, anh bóp trán, nói rành rọt từng từ một: “Em từng bảo không thể giả cho anh. Vậy thì cái này là gì?”

Nguyễn Vi thuận theo ánh mắt anh, dừng lại ở hàng chữ trên tấm bia:
Người còn sống: Diệp Nguyễn Vi.

Lúc đó lòng cô đã chết, chỉ còn lại sáu chữ này. Chính hàng chữ đã khiến cô đứng bên bờ biển mà không thể bước xuống; là động lực khiến cô quyết định rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn, tiếp tục cuộc sống.

Đây là sự sám hối, cũng chính là ước nguyện mà cô cố gắng che giấu, cuối cùng bị anh biết được. Cô không thể kiềm chế, nhào vào lòng anh, ôm chặt thắt lưng anh. Thế giới vô cùng rộng lớn, nhưng đến cuối cùng, cô chỉ có mình anh mà thôi.

Thần kinh thị giác của Diệp Tĩnh Hiên bị ảnh hưởng nên thỉnh thoảng anh chẳng nhìn rõ sự vật dù ở ngay trước mắt. Cố gắng không để mình gục ngã, anh mở miệng một cách khó nhọc: “Em không được khóc.”

Anh vẫn hung dữ như thường lệ. Nguyễn Vi nghẹn ngào: “Bố em vì chú Diệp nên mới bị thương. Trước lúc qua đời, ông chỉ yêu cầu em một việc. Sau này lớn lên, em không được đi theo anh... Ông chết vì Kính Lan Hội, nhưng không cho em ở lại nhà họ Diệp. Hơn nữa...”

Hồi ấy còn nhỏ, suy nghĩ vẫn còn non nớt, nói chuyện yêu đương thì hơi miễn cưỡng. Sau này, có những việc đã trở thành sự thật không thể thay đổi nên cô chỉ còn cách giả vờ bất cần. Cô tưởng quãng thời gian đó sẽ mãi mãi trở thành hồi ức, nhưng không ngờ cuối cùng, bố nuôi chết dưới tay người của Kính Lan Hội, cô bắt buộc phải quay trở về nhà họ Diệp, để rồi cùng anh dậm dera đến tận ngày hôm nay.

Mưa đã ngừng rơi. Toàn thân Diệp Tĩnh Hiên lạnh toát. Nguyễn Vi kéo tay anh nhưng anh đứng bất động, chỉ nhìn cô đăm đăm. Tuy nhiên, đường nét của Nguyễn Vi bị một bóng đen che khuất. Biết tình trạng bệnh tình của mình đã ngày càng nghiêm trọng, anh nên để cô đi, nên tránh xa cô mới đúng. Thế nhưng... anh không làm được.

Nguyễn Vi cúi đầu cất giọng yếu ớt: “Em đã nói hết với anh rồi. Anh cũng... anh cũng nói thật cho em biết đi.” Nỗi sợ của cô xuất hiện vô vàn ý nghĩ hỗn loạn. Lúc trước không để ý, bây giờ chứng kiến bộ dạng đau đớn của anh, cô mới chợt nhớ tới lọ thuốc mà cô nhìn thấy trong phòng ngủ ở Lan Phường.

Diệp Tĩnh Hiên không chịu uống thuốc. Hôm đó, anh nói với cô, thuốc chưa chắc đã là thứ tốt. Không biết anh bị bệnh gì mới cần một lượng lớn thuốc giảm đau như vậy?

Bỗng dung nghĩ tới phát đạn ở Phương Uyên, sống lưng Nguyễn Vi lạnh toát. Cô cố gắng trấn tĩnh, ngẩng đầu hỏi anh: “Có phải là di chứng không?”

Diệp Tĩnh Hiên tựa như không nghe thấy, trán lấm tấm mồ hôi. Nguyễn Vi xót xa trong lòng, giơ tay lau sạch. Anh chuyển đề tài, gần như thì thầm: “Em định cùng Nghiêm Thụy ra nước ngoài đấy à?”

Nguyễn Vi không trả lời. Cảm thấy ánh mắt của anh có vấn đề, cô liên lắc lắc tay trước mặt anh. Diệp Tĩnh Hiên vẫn có cảm giác, quờ quạng nắm lấy cổ tay cô: “Em đã xây ngôi mộ này thì có nghĩa là người của anh. Bất kể em đi đâu, anh cũng tuyệt đối... không buông tha em...”

Nói đến câu cuối, anh nghiêng răng, gương mặt lộ vẻ hung dữ. Còn chưa dứt lời, anh đã buông thông tay, tựa hồ sắp ngất xỉu. Nguyễn Vi hốt hoảng, vội đỡ anh nhưng không kịp.

Diệp Tĩnh Hiên ngã xuống trước bia mộ của mình. Nguyễn Vi liền đỡ lấy đầu anh theo phản xạ. Sắc trời vẫn u ám, bốn bề chỉ còn tiếng kêu gào của cô chứ không có bất cứ âm thanh nào khác.

Di động của Nguyễn Vi đã bị Diệp Tĩnh Hiên hát đi ở trên hành lang. Cô hét lớn nhưng chẳng có ai đến giúp. Anh đã bất tỉnh nên cô không dám rời xa anh. Cô kéo người anh lên, ôm vào lòng rồi lau mặt cho anh.

Nguyễn Vi vô cùng tuyệt vọng. Vào thời khắc này, cô mới nhận ra, mình đã trao tất cả cho Diệp Tĩnh Hiên. Bất kể dũng cảm và kiên cường đến mấy, cô cũng chỉ có thể vượt qua vụ Phương Uyên một lần. Nếu hôm nay anh xảy ra chuyện, cô sẽ đi theo anh.

Nguyễn Vi ôm chặt Diệp Tĩnh Hiên trong lòng, áp má mình vào mặt anh, nói chuyện với anh, nói chuyện với anh. Cô cũng không rõ mình giải thích điều gì, thần kinh căng thẳng đến cực điểm, gần như xuất hiện ảo giác. Cô nghĩ, nếu hôm nay cô và anh chết ở nơi này, liệu có phải cô sẽ được chôn

cát bên anh. Có lẽ không cần di chuyển thi thể, cứ thế vùi xuống đất là được.

Phía xa xa vang lên tiếng bước chân rầm rập. Ai đó không ngừng gọi tên hai người nhưng Nguyễn Vi đã không rõ đây là chân thực hay ảo giác. Cô không nhìn thấy bất cứ người nào, chỉ thấy những bóng hình di chuyển trước mặt. Bọn họ muốn đưa Diệp Tĩnh Hiên đi nhưng cô không chịu buông tay. Cuối cùng, có người giữ vai cô, kéo cô đứng dậy. Cô hoàn toàn rơi vào trạng thái kích động, ra sức đấm đá đối phương.

Phương Thanh đỡ Diệp Tĩnh Hiên, ra hiệu đàn em giữ chặt Nguyễn Vi rồi lên tiếng an ủi cô: “Chị Vi! Chị hãy bình tĩnh, là tôi đây!”

Nguyễn Vi khóc đến khản cả họng. Phương Thanh bảo mọi người đừng mềm lòng, cứ giữ chặt cô. Cuối cùng, Nguyễn Vi dần lấy lại ý thức, nhận ra Phương Thanh.

“Chị Vi, chúng tôi phải đưa Tam ca đi bệnh viện ngay bây giờ.” Phương Thanh không kịp giải thích, dìu Diệp Tĩnh Hiên đi trước. Xuất phát từ tính cẩn thận, anh ta lại cử hai đàn em đi kiểm tra nghĩa trang một vòng, để đảm bảo không ai biết chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Nguyễn Vi cảm thấy may mắn là Phương Thanh đã kịp thời đến nơi. Bằng không, một mình cô chẳng thể đưa Diệp Tĩnh Hiên ra ngoài.

Lúc này, mưa đã tạnh hẳn nhưng mặt đất vẫn còn trơn ướt. Làn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Tuy nhiên, ai nấy đều trầm lặng, sắc mặt nặng nề. Nguyễn Vi đi theo họ ra ngoài nghĩa trang. Xe của Phương Thanh đã chờ sẵn ngoài cổng. Lúc lên xe, Phương Thanh đột nhiên dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô. Nguyễn Vi tưởng anh ta không cho mình đi theo, vội vàng bám chặt vào cửa xe, cất giọng kiên quyết: “Anh đừng ngăn cản tôi. Lần này tôi nhất định đi cùng anh ấy.”

Phương Thanh lắc đầu, ra hiệu cô đừng căng thẳng. Anh ta chỉ tay về phía sau lưng cô: “Có người đến tìm chị kia.”

Nguyễn Vi ngoảnh đầu, phát hiện Nghiêm Thụy đang đứng cạnh một chiếc taxi cách cô mấy mét. Cô kinh ngạc nhìn anh, còn anh chỉ gọi tên cô rồi lặng thinh.

Chứng kiến Nguyễn Vi đỡ Diệp Tĩnh Hiên đi ra ngoài, Nghiêm Thụy biết mình nên rời đi. Nhưng anh vẫn muốn nhìn cô thêm một lát. Cho dù toàn bộ câu chuyện đều không liên quan đến anh nhưng anh vẫn có quyền đứng ngoài quan sát. Bất kể là trước kia hay hiện tại, anh luôn đến chậm một bước.

Thời tiết ở tỉnh Nam ẩm ướt và oi bức, không hề dễ chịu, y hết tâm trạng của Nghiêm Thụy lúc này. Nguyễn Vi định nói điều gì đó nhưng anh lắc đầu: “Em cứ đi đi!” Nói xong, anh không do dự, mở cửa ngò vào taxi. Taxi nhanh chóng quay đầu, phóng đi mất.

Nguyễn Vi không còn thời gian chậm trễ, lập tức lên ô tô, đưa Diệp Tĩnh Hiên về thành phố. Đàn em của Phương Thanh đã nhặt túi xách và di động mang về cho cô. Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Nguyễn Vi lôi ra xem, phát hiện là Nghiêm Thụy gọi tới.

Cô bắt máy, chờ anh lên tiếng. Nghiêm Thụy im lặng một lúc mới cảm thán: “Anh đã đến nơi nhưng vẫn chậm một bước.”

Nguyễn Vi không lên tiếng. Nghe thấy tiếng sụt sịt từ phía cô truyền tới, anh an ủi: “Đừng khóc. Anh và Diệp Tĩnh Hiên có điểm chung duy nhất là không muốn thấy em khóc.”

Nói xong, anh lại trầm mặc. Nguyễn Vi lờ mờ nghe thấy trong taxi bật một ca khúc xưa: *Nếu đây là tình yêu, thì sao tôi không tỉnh táo. Chẳng lẽ là tình yêu thật sự, nhưng sao chẳng nói rõ ràng. Nếu số phận đã định tôi*

không tránh khỏi cuộc tình này thì dù phong ba bão táp, tình cảm của tôi cũng sẽ trường tồn...

Đã lâu lắm cô không nghe bài hát này. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, về phương diện tình cảm, cả cô lẫn Nghiêm Thụy đều không tỉnh táo. Anh thường nói cô kiên cường, thế mà cô không có dũng khí quên Diệp Tĩnh Hiên. Thảo nào lời bài hát này khiến cô cảm động đến rơi lệ.

Nguyễn Vi hít một hơi sâu, nói với anh: “Nghiêm Thụy, em không thể rời xa anh ấy.”

“Chúng ta vẫn còn thời gian. Anh đặt vé cùng một chuyến bay về thành phố Mộc với em.” Nói xong, Nghiêm Thụy liền cúp máy, không dám nghe câu trả lời của cô.

Cuối cùng trời cũng hửng nắng, mây mù tan biến. Nghiêm Thụy ngồi bất động trong taxi, một lúc sau mới gọi điện về thành phố Mộc.

Người bắt máy là Lão Lâm, quản gia của nhà đôi phương. Lão Lâm cho biết: “Tiên sinh và phu nhân ra ngoài rồi. Có việc gì cậu hãy nói với tôi, khi nào Tiên sinh về tôi sẽ chuyển lời.”

Nghiêm Thụy ngẫm nghĩ rồi nhắn lại: “Phiền anh nói với Tiên sinh, lần trước Tiên sinh hẹn tôi đến nhà uống trà. Có lẽ ngày kia tôi sẽ tới, Tiên sinh hãy để lại trà ngon phần tôi.” Anh quả nhiên vẫn đến uống trà như người ấy tiên liệu.

Tài xế phóng xe như bay trên đường cao tốc. Nguyễn Vi nắm chặt tay Diệp Tĩnh Hiên, hỏi Phương Thanh: “Hôm nay tôi đã thấy cả rồi. Anh hãy nói thật với tôi, có phải phát đạn ở Phương Uyển đã để lại di chứng hay không?”

Phương Thạnh trầm mặc một lúc mới trả lời: “Viên đạn vẫn còn nằm trong não của Tam ca... Anh ấy đã sống chung với nó suốt ba năm nay.” Ngay cả người trầm tĩnh như Phương Thạnh cũng không dám nghĩ sâu hơn.

Nguyễn Vi kinh ngạc ôm miệng. Cô phải xiết mạnh cổ tay mình mới có thể kìm nén giọt nước mắt: “Tại sao anh ấy không làm phẫu thuật?”

“Hồi ấy, các các cơ thể của Tam ca vẫn bình thường. Bác sĩ nói mô não ngược lại còn nguy hiểm hơn. Tuy nhiên, hai năm nay, viên đạn bắt đầu di chuyển vị trí, đè xuống dây thần kinh. Chứng đau đầu của Tam ca ngày càng nghiêm trọng.” Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: “Lần này, bác sĩ không cho anh ấy xuất viện, bảo phải nằm viện quan sát nhưng anh ấy cố tình đến đây. Bọn tôi đến tỉnh Nam từ hôm kia nhưng không tìm thấy anh ấy, đến hôm nay mới phát hiện anh ấy ở nghĩa trang An Nam.”

Nguyễn Vi còn chưa kịp hỏi tiếp, Diệp Tĩnh Hiên đã tỉnh lại. Não bộ bị ảnh hưởng dẫn tới bệnh tình đột ngột phát tác, khiến anh hôn mê bất tỉnh. Nhưng khi tỉnh lại, anh vẫn có nhận thức như bình thường. Nguyễn Vi liền nắm lấy tay anh, gọi anh một tiếng. Diệp Tĩnh Hiên bất chợt ngồi dậy, bảo Phương Thạnh: “Về nhà trước đã!”

“Tam ca!”

“Tôi đã bảo quay về nhà trước, đừng đến bệnh viện.” Ngữ khí của anh gần như ra lệnh. Phương Thạnh đành nói với tài xế, đánh xe về khu phố cổ.

Nguyễn Vi và Diệp Tĩnh Hiên ngồi ở đằng sau. Muốn xác nhận xem anh có nhìn rõ hay không, cô lại giơ tay hươ hươ trước mặt anh. Diệp Tĩnh Hiên túm lấy cổ tay cô, đồng thời nhìn cô chăm chú. Bao nhiêu năm qua, chỉ riêng người phụ nữ này là anh không thể tỏ ra tàn nhẫn. Nhiều lúc hận cô đến mức muốn bóp nát cô, nhưng hễ gặp là anh lại mềm lòng.

Anh kéo Nguyễn Vi vào lòng, để cô áp mặt vào ngực mình. Áo anh vẫn còn ướt, thoang thoang mùi bùn đất. Nguyễn Vi cất giọng run run: “Anh đừng gắng gượng nữa. Em đã biết cả rồi, em sẽ cùng anh đến bệnh viện.”

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy sợ hãi. Cuối cùng cũng không nhịn được, cô ngắt đầu hỏi anh: “Tại sao anh lại giấu em? Tại sao lúc ở bệnh viện cứ nhất quyết đuổi em đi, phải nhờ đến Hạ Tiêu...”

Nói đến đây, Nguyễn Vi liền im bặt. Bởi cô ý thức được mình không có tư cách nhắc tới người phụ nữ đó. Cô ngoảnh mặt ra phía cửa sổ, để Diệp Tĩnh Hiên không nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Bất gặp bộ dạng này của cô, anh thở dài, gọi cô một tiếng. Cô vẫn không nhìn anh. Anh chỉnh tư thế ngồi cho dễ chịu hơn một chút. Con phát tác đã qua nên đầu anh không còn đau.

“Hạ Tiêu nói gì với em?” Anh hỏi.

Nguyễn Vi không tin anh không biết điều đó nên lặng thinh. Một lúc sau, cô nhìn anh, yếu ớt thốt ra một câu: “Em thật sự... không chịu nổi...” Bây giờ nói ra cũng chẳng có tác dụng gì. Nguyễn Vi không có nguyện vọng nào khác ngoài việc anh được bình an. Chỉ cần anh yên lành thì dù anh có con với người khác cũng được, cô không so đo nữa.

Trạng thái tinh thần của Diệp Tĩnh Hiên rất tệ. Đã bao ngày anh không được nghỉ ngơi tử tế, lại ngồi máy bay về tỉnh Nam rồi bị dính nước mưa ở nghĩa trang. Vào thời khắc này, mặc dù sắp gục ngã nhưng anh vẫn gắng gượng mỉm cười với cô.

Bất gặp nụ cười của anh, Nguyễn Vi càng bối rối. Cô vừa định lên tiếng, anh đã nhắc nhở: “Dậy anh toàn.”

Nguyễn Vi liền cài dây an toàn. Diệp Tĩnh Hiên bảo tài xế kéo vách ngăn, để phía sau trở thành không gian riêng của hai người.

Thấy đầu tóc và bộ váy của cô ướt nước mưa, anh liền rút khăn giấy, thong thả lau cho cô. Cả quá trình đó, Nguyễn Vi run rẩy. Anh sờ lên mặt cô, may mà không lạnh mấy. Anh để cô tựa vào vai mình rồi làm động tác suyt, không cho cô ngắt lời: “Nghe đây, anh sẽ nói rõ với em một lần.”

Nguyễn Vi ngồi thẳng người, định nhích ra xa. Cô sợ anh thốt ra những lời tàn nhẫn, sợ anh đuổi cô đi. Tuy nhiên, Diệp Tĩnh Hiên không cho cô trốn tránh. Anh ôm cô từ phía sau, áp mặt vào cổ cô, đồng thời cất giọng trầm khàn: “Hôm nay anh rất đau đầu. A Nguyễn, em đừng chọc giận anh nữa. Nếu bây giờ anh không nói ra những lời này, ngộ nhỡ ngày nào đó não bộ bị làm sao...”

Nguyễn Vi cảnh nghe càng sợ hãi, vô thức cắn môi. Diệp Tĩnh Hiên xoay người cô lại, dịu dàng hôn cô. Nguyễn Vi nhắm mắt, không dám động đậy. Trong lúc thân mật, anh từ tốn mở miệng: “Nửa năm nay, tức là kể từ khi em quay về, anh không hề động đến Hạ Tiêu thì lấy đâu ra con với cái? Nếu cô ta có, thì cũng không phải là con của anh.”

Nguyễn Vi cúi đầu, túm chặt áo anh. Diệp Tĩnh Hiên không nhìn rõ mặt cô, chỉ thấy bờ vai cô rung rung. Cô bật khóc nức nở: “Em chờ ở bệnh viện lâu như vậy. Anh biết rõ cô ta lừa em, chọc tức em. Vậy mà anh vẫn không chịu nói thật. Anh đúng là tàn nhẫn!”

Diệp Tĩnh Hiên dở đành nhưng cô không ngừng đầu. Anh ôm cô vào lòng, để mặc cô rơi lệ.

Viên đạn vẫn còn ở trong đầu, Diệp Tĩnh Hiên có thể rơi vào tình huống nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào. Anh không thể để người khác biết chuyện này, đặc biệt là Nguyễn Vi. Phát đạn đó là do cô tạo thành, chắc chắn cô sẽ tự trách bản thân.

Hai người hiểu nhau quá rõ cũng chưa chắc đã là điều hay. Anh luôn nghĩ cho Nguyễn Vi, luôn mong muốn cô sống thật tốt. Thậm chí anh còn từng có ý nghĩ, hay là nhận chuyện Hạ Tiêu nói dối, để cô rời khỏi anh một cách triệt để. Chỉ khi nào tránh xa anh, cô mới có thể sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng cuối cùng Diệp Tĩnh Hiên vẫn quay về tỉnh Nam. Tận mắt nhìn thấy bia mộ cô dựng lên cho mình, anh chẳng có cách nào lừa dối bản thân được nữa. Đây là người phụ nữ đã chiếm trọn trái tim anh từ năm anh mười mấy tuổi, anh thật sự không thể buông tay.

“A Nguyễn! Em hãy hứa với anh, đừng giày vò bản thân thêm nữa. Chuyện xảy ra ở Phương Uyên đã trở thành quá khứ. Người của Kính Lan Hội bị báo ứng cũng là lẽ thường tình. Anh đã sớm đoán sẽ có ngày này nên anh không trách em. Em mà còn cầm dao rạch da mình... chi bằng anh bị bắn chết ở Phương Uyên cho xong...”

Nguyễn Vi gật đầu: “Anh cũng nghe em một lần. Chúng ta đến bệnh viện trước, được không anh?”

Diệp Tĩnh Hiên đã rất mệt mỏi. Con đau đầu lặp đi lặp lại chẳng khác nào một sự giày vò đáng sợ. Tuy nhiên, anh vẫn không chịu nghe lời khuyên của cô.

Anh bấm nút điều khiển tấm vách ngăn lên cao. Phương Thanh quay xuống định thuyết phục. Anh nói một câu, phản bác lại tất cả mọi người: “Chú dẫn bao nhiêu người đến tỉnh Nam, chắc chắn Trần Dữ đã biết tôi xảy ra chuyện. Bây giờ tỉnh Nam không còn là nơi an toàn nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên vừa dứt lời, chiếc xe đi đằng trước đột nhiên bị đâm mạnh, bánh xe rẽ khỏi làn đường. Tài xế của xe bọn họ lập tức thắng gấp. Nhưng vì chiếc ô tô đang chạy với tốc độ cao nên không kịp.

Nguyễn Vi chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì. Diệp Tĩnh Hiên nhanh như cắt tháo dây an toàn trên người mình. Ở giây tiếp theo, Nguyễn Vi thậm chí còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, anh đã nhào tới, che chắn cô trong lòng.

“Tĩnh Hiên!”

Một tiếng va chạm cực lớn lần át cả thanh âm của cô. Ngay sau đó, chiếc ô tô lật nghiêng sang một bên.

19

Tham vọng của anh

Nơi xảy ra sự cố không phải là nội thành của tỉnh Nam, cách khá xa khu vực dân cư đông đúc. Hơn nữa, dải phân cách giữa đường trồng hàng cây cao hơn đầu người, thành ra cùng một vị trí, hai người ở hai bên đường không nhìn thấy nhau. Dù xe cảnh sát từ nội thành đi tới, cũng chưa chắc đã phát hiện địa điểm xảy ra tai nạn.

Người qua đường tụ tập dần đông. Ban đầu, họ tưởng chỉ xảy ra vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, nào ngờ lại nghe thấy tiếng súng nổ.

Mọi người hoảng sợ chạy toán loạn, đồng thời gọi điện báo cảnh sát. Chiếc ô tô thứ hai bị lật, kính bị vỡ nát nhưng may mắn là người trong xe không nguy hiểm đến tính mạng. Phương Thanh là người chui ra khỏi xe đầu tiên. Anh ta chạy ra sau, nói với Diệp Tĩnh Hiên: “Tam ca... chắc chắn là người của Hội trưởng.”

Anh ta vừa dứt lời, phía trước có mấy người đàn ông xông tới, nhả đạn về bên này. Phương Thanh lập tức kêu đàn em bảo vệ Diệp Tĩnh Hiên.

Sự việc đã đến nước này, Hội trưởng và Đại đường chủ cuối cùng cũng lật bài. Người của Trần Dữ sốt ruột, không ngừng nhả đạn. Bọn họ đã tông vào xe của Diệp Tĩnh Hiên nhưng không biết anh sống chết thế nào. Bất kể dùng thủ đoạn gì, ngày hôm nay, bọn họ cũng phải dồn bằng được người đứng đầu nhà họ Diệp vào chỗ chết.

Diệp Tĩnh Hiên bị đè trong xe. Cửa kính bên anh đã vỡ nát. Nhờ có dây an toàn nên Nguyễn Vi vẫn được cố định ở chỗ ngồi của cô. Phương Thanh

định mở cửa xe nhưng cánh cửa đã bị đâm bẹp, nhất thời không mở nổi.

Bên ngoài vẫn không ngừng vang lên tiếng súng. Bất gặp vẻ mặt tái nhợt của Nguyễn Vi, Phương Thanh an ủi cô đừng hoảng sợ, hãy cùng anh ta nghĩ cách thoát ra khỏi ô tô.

Nguy hiểm đến quá bất ngờ nên vào thời khắc này, Nguyễn Vi cũng chẳng có thời gian nghĩ ngợi nhiều. Cô chỉ muốn xem Diệp Tĩnh Hiên có bị thương hay không. Cô được anh bảo vệ trong lòng nên không hề hấn gì, chỉ là bị ù tai một lúc. Khi thò tay ra sau lưng anh, sờ phải miếng kính vỡ, Nguyễn Vi thót tim, hoảng hốt gọi tên anh.

Diệp Tĩnh Hiên tạm thời không thể động đậy nhưng vẫn còn tỉnh táo. Anh ho khan một tiếng, vỗ nhẹ lên người cô, tỏ ý mình không sao. Nguyễn Vi thở phào nhẹ nhõm. May mà cô cài dây an toàn chứ không lúc xe lật nghiêng, chắc chắn cô đã bị văng ra ngoài.

“Chị Vi, cẩn thận kính vỡ... Chị hãy đi ra đằng sau đã.” Phương Thanh đỡ thất lung Nguyễn Vi, kéo cô ra khỏi ô tô rồi bảo cô lên chiếc xe thứ ba đỗ ở đằng sau chờ anh ta.

Chiếc xe đó chỉ đâm vào hàng rào bảo vệ nên vẫn có thể chạy bình thường. Nguyễn Vi không chịu đi, ở lại giúp Phương Thanh kéo Diệp Tĩnh Hiên ra ngoài.

Sau cơn mưa, bầu trời quang đãng, thời tiết mát mẻ. Chưa được nửa ngày mà đã xảy ra chuyện long trời lở đất tựa như ở hai thế giới khác biệt. Nguyễn Vi một mình đến nghĩa trang, cuối cùng lại ra nông nỗi này.

Cô túm lấy cánh tay Diệp Tĩnh Hiên, cùng Phương Thanh nhẹ nhàng đỡ anh ra khỏi chiếc ô tô bẹp rúm. Phía xa xa đã vang lên tiếng còi hụ của xe cảnh sát. Còn ở làn đường bên này, hai bên vẫn nấp vào sau ô tô, nhả đạn về phía đối phương.

Diệp Tĩnh Hiên kéo Nguyễn Vi vào lòng, không cho cô nhìn ra sau: “Mau đi theo anh, không có chuyện gì đâu.”

Biết tình thế hết sức nguy hiểm nên Nguyễn Vi ngoan ngoãn vâng lời. Phương Thanh cầm súng đi đằng sau, bảo vệ hai người. Tai của cô vẫn ù ù, phía sau không ngừng vang lên âm thanh đáng sợ. Cảnh sát tỉnh Nam đã để ý đến Kính Lan Hội từ mấy năm nay, bọn họ lại dám ngang nhiên nổ súng giữa ban ngày nên sự việc này chắc chắn sẽ không dễ dàng kết thúc.

Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi đang đi về phía chiếc ô tô thứ ba, đột nhiên có một người phá vòng vây lao tới. Phương Thanh lập tức nổ súng bắn anh ta. Trước khi ngã xuống, đối phương cũng kịp nhả đạn về bên này. Viên đạn găm xuống mặt đất cách Nguyễn Vi chưa tới một mét, khiến cô giật nảy mình. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh ở Phương Uyên, cô liền đứng chắn trước Diệp Tĩnh Hiên, van nài anh cứ đi đi.

Diệp Tĩnh Hiên bế ngang người Nguyễn Vi, đưa cô vào trong xe. Anh áp mặt mình vào má cô, hạ giọng thì thầm, để giúp cô bình tĩnh lại: “Suýt, không sao đâu. A Nguyễn, anh vẫn ổn.”

Nguyễn Vi nhắm mắt, hít một hơi sâu, cố gắng không chế tâm trạng kích động. Diệp Tĩnh Hiên bảo Phương Thanh lái xe rời đi. Phương Thanh bỗng thốt ra một câu đầy kinh ngạc: “Tam ca, anh...”

Nguyễn Vi mở mắt, định xem xảy ra chuyện gì nhưng Diệp Tĩnh Hiên không cho. Anh vừa thở dài vừa vỗ vai cô: “Ng oan, đừng để anh lo lắng.”

Không muốn khiến anh phân tâm nên Nguyễn Vi im lặng, áp mặt vào ngực anh. Ô tô phóng rất nhanh trên đường. Cô vô thức vòng tay qua thắt lưng anh, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

“Tĩnh Hiền!” Tay Nguyễn Vi dính phải chất lỏng âm ảm. Nhận ra đây là máu của anh, trái tim cô lạnh buốt trong giây lát.

Cô muốn kiểm tra lưng anh nhưng anh hôn lên trán cô, cất giọng hết sức nhẹ nhõm: “Em đừng căng thẳng. Vết thương nhỏ ấy mà, anh chưa chết được đâu.”

Nguyễn Vi ôm chặt người anh. Anh càng tỏ ra bình tĩnh, cô lại càng lo lắng. Cuối cùng, cô mở miệng van nài: “Em chỉ ngó qua thôi... Anh hãy quay lưng lại đi.”

Diệp Tĩnh Hiền vẫn bất động. Hôm nay tâm trạng của cô đã quá căng thẳng, anh không muốn kích thích cô thêm nữa.

Nguyễn Vi ghen ngào: “Em không yếu đuối đến thế... Em không sợ đâu... Anh hãy để em cầm máu cho anh.”

Diệp Tĩnh Hiền dõi mắt về phía trước. Cảnh sát đã bắt đầu phong tỏa đường phố nên Phương Thanh rẽ vào một con đường nhỏ, tương đối khó đi. Anh làm động tác suyt, ôm Nguyễn Vi vào lòng rồi nhắm mắt. Trong xe đột nhiên trở nên yên tĩnh, một lúc sau, Phương Thanh rẽ ra con phố chạy thẳng về nhà họ Diệp. Anh ta liếc qua gương chiếu hậu, nhìn hai người ngồi ở ghế sau rồi nhắc nhở Nguyễn Vi: “Chị Vi đừng xúc động quá. Thủy tinh đã găm vào người Tam ca... không dễ xử lý. Lúc gỡ ra mà không cẩn thận, cắt phải mạch máu thì phiền to. Chúng ta sắp về đến nhà rồi, bác sĩ cũng đã chờ sẵn sàng.”

Nguyễn Vi biết phân biệt nặng nhẹ, chỉ có thể mở mắt nhìn anh nhẫn nhịn mà không giúp được gì, trong lòng cô còn đau hơn anh bội phần.

Diệp Tĩnh Hiền hít một hơi sâu, áp má mình vào mặt cô, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Quần áo của hai người ướt nước mưa lẫn mồ hôi, nhớp nháp khó chịu nhưng chẳng ai để ý.

Phía xa xa lại sấm chớp đì đùng, báo hiệu cơn mưa lớn. Trong cuộc đời, Diệp Tĩnh Hiên chưa bao giờ có một ngày tồi tệ như hôm nay. Nếu là trước kia, chắc chắn anh sẽ một phen sống mái với người của Trần Dữ chứ chẳng bao giờ có chuyện bỏ đi trước. Nhưng vì hôm nay có Nguyễn Vi ở bên cạnh nên anh không thể mạo hiểm.

Sau lưng máu chảy ròng ròng nhưng Diệp Tĩnh Hiên không bận tâm, chỉ dùng sức ôm cô. Nhiệt độ thân thể cô khiến anh cảm thấy ấm áp. Mãi tới lúc này, anh mới phát hiện bản thân hết sức căng thẳng, may mà A Nguyễn của anh bình an vô sự.

Diệp Tĩnh Hiên đã không thể phân biệt mình đau ở chỗ nào. Nhưng mọi ý thức của anh chỉ tập trung vào người phụ nữ trong lòng. Anh vén tóc cô ra sau tai, nhìn cô chăm chú, đến mức cô bối rối. Sau đó, anh để mặt cô áp vào ngực mình. Đây là người phụ nữ anh yêu thương nhất trên đời. Anh muốn cô được bình an, yên ổn. Anh nguyện thay cô gánh mọi nỗi hiểm nguy.

Sợ anh lịm đi do mất quá nhiều máu, Nguyễn Vi mở miệng động viên: “Anh cố gắng chịu đựng thêm chút nữa. Chúng ra sắp đến nhà rồi... Anh nhìn em đi!”

Tuy sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng Diệp Tĩnh Hiên vẫn còn tỉnh táo. Anh cười khẽ một tiếng, cúi xuống hôn cô. Nguyễn Vi ngẩn ra vài giây rồi hé miệng, đón nhận nụ hôn của anh.

Một lúc sau, Diệp Tĩnh Hiên buông Nguyễn Vi. Anh chẳng nói chẳng rằng, thò tay vào túi quần lấy ra chiếc nhẫn. Trong cuộc đời này, anh chưa bao giờ từ bỏ. Có những loại tình cảm có thể phong kín theo thời gian, nhưng có những con người đã hòa tan vào cốt tủy, cùng sống cùng chết với nhau. Nguyễn Vi không chỉ là tình yêu, mà còn là một phần cơ thể không thể tách rời của anh.

Diệp Tĩnh Hiền cũng từng có thời hăm hở theo đuổi danh lợi. Nhưng sau khi suýt qua “tử môn quan” vào ba năm trước, anh đã chẳng còn mong muốn bất cứ điều gì ngoài việc Nguyễn Vi được bình an vô sự. Cho dù tất cả đã thay đổi nhưng chiếc nhẫn này vẫn thế, dù dính đầy bùn đất nhưng viên kim cương vẫn sáng lấp lánh.

Diệp Tĩnh Hiền từ từ đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Nguyễn Vi. Lòng ngực từng cơn đau nhói, đôi mắt nhòe đi, cô ra sức gật đầu, ôm chặt lấy anh.

Diệp Tĩnh Hiền thở một hơi dài, sắc mặt trở nên nhẹ nhõm. Anh cất giọng mệt mỏi: “Bây giờ mà cho anh một phát đạn, chắc anh sẽ không tỉnh lại nữa.”

Nguyễn Vi giơ tay bịt miệng anh, không cho anh nói những lời xui xẻo. Diệp Tĩnh Hiền nắm tay cô: “Hồi nằm ở bệnh viện, anh đã ép bản thân tỉnh lại. Bởi vì còn có người cần bảo vệ nên anh không thể cứ thế ra đi.”

Nguyễn Vi cắn môi để không bật khóc. Diệp Tĩnh Hiền chẳng bao giờ thốt ra những lời yêu thương ngọt ngào nhưng điều anh nói luôn lay động đến tâm can cô.

“A Nguyễn! Lúc đó anh thật sự hận em, nhưng không nỡ từ bỏ em.”

Đây là cô bé ngốc nghếch của anh. Cô đã làm sai nhiều chuyện, hại anh bị bắn vào đầu, nhưng câu đầu tiên anh nói sau khi tỉnh lại là: “A Nguyễn đầu rồi?”

Người sống trong giới hắc đạo có thể mất mạng bất cứ lúc nào nên chẳng bận tâm đến điều gì. Diệp Tĩnh Hiền hành sự tàn nhẫn và quyết đoán có tiếng, nhưng dù công công đến mấy, con người đâu phải là cỏ cây, thế nào cũng có tử huyệt. Tình yêu khiến anh trở nên cố chấp, khiến anh lúc nào cũng canh cánh trong lòng.

Phương Thanh lái xe vào trong khu biệt thự rộng lớn của nhà họ Diệp. Mọi cánh cổng đều mở ra, bác sĩ đã chờ sẵn ở tòa nhà chính.

Nguyễn Vi và Phương Thanh đỡ Diệp Tĩnh Hiên xuống xe. Cuối cùng, cô cũng nhìn thấy lưng anh bị cắm một miếng thủy tinh dài, máu chảy loang lổ trông rất đáng sợ. Phương Thanh lập tức đỡ anh vào trong nhà.

Diệp Tĩnh Hiên bảo Nguyễn Vi lên tầng trên nghỉ ngơi trước. Cô muốn ở bên cạnh nhưng anh không chịu nhượng bộ: “Anh không muốn em chứng kiến cảnh này. Sao em cứ phải ép anh thế nhỉ?”

Nguyễn Vi đành nghe lời. Phương Thanh an ủi cô, nói vết thương của Tam ca không nặng, Tam ca sẽ ổn thôi. Anh ta bảo thám Phúc đưa cô lên tầng trên, tắm rửa thay bộ quần áo sạch.

Ngôi nhà vẫn chẳng có gì thay đổi, y hệt lúc Nguyễn Vi ra đi. Thám Phúc đưa cô về phòng ngủ chính, nơi cô đã sống trước kia. Bà là người giúp việc sống ở nhà họ Diệp nhiều năm. Gặp lại Nguyễn Vi sau một thời gian dài, thám Phúc không khỏi cảm khái. Dù bây giờ không ai dám nhắc tới vụ Phương Uyển nhưng nó vẫn là bóng đen trong lòng mọi người.

Nguyễn Vi cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, ghen ngào gọi bà. Thám Phúc ôm cô, vỗ nhẹ lên lưng cô an ủi: “Con bé này... ngày xưa cháu mềm yếu là thế, mèo trong nhà bị ốm còn buồn mất mấy ngày... làm sao có thể phản bội Tam ca cơ chứ?”

Thám Phúc chẳng khác nào người thân của Nguyễn Vi. Câu nói của bà khiến cô hoàn toàn suy sụp. Cô ôm bà, nức nở: “Anh ấy bị thương mà không cho cháu xem. Cháu biết anh ấy không muốn cháu lo lắng, nhưng anh ấy làm vậy chỉ càng khiến cháu đau đớn hơn mà thôi.”

Bây giờ cô đã biết tại sao Diệp Tĩnh Hiền lại bảo cô đi chỗ khác. Anh rất để tâm đến chuyện cô tự hành hạ bản thân. Anh sợ cô không kiềm chế nổi, lại rơi vào trạng thái kích động nên mới không cho cô nhìn thấy máu.

Thím Phúc nhẹ nhàng an ủi rồi lấy quần áo cho cô đi tắm. Cả ngày hôm nay tinh thần căng thẳng quá độ, bây giờ mới có thể thả lỏng nên cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Cô phải chống tay vào bàn một lúc mới tỉnh táo đôi chút.

Thím Phúc định ở lại với cô nhưng cô không yên tâm nên bảo thím xuống nhà xem tình hình Diệp Tĩnh Hiền thế nào. Người làm ở dưới cho biết, tình hình không nghiêm trọng. Thủy tinh đã được gấp ra, bác sĩ đang chuẩn bị khâu cho anh.

Thấy hai người gặp nhiều chuyện trắc trở như vậy, thím Phúc lén chùi nước mắt, nói với Nguyễn Vi: “Cháu có biết không? Tam ca chẳng bỏ được cháu... Nhà họ Diệp đời đời kiếp kiếp đóng đô ở tỉnh Nam, vậy mà Tam ca nhất quyết tranh giành vị trí Hội trưởng với người ở Lan Phường. Những việc cậu ấy làm đều là vì cháu cả.”

Nguyễn Vi đã chuẩn bị đi tắm. Nghe câu này, cô lập tức dừng bước. Bao nhiêu ý nghĩ dội vào đầu cô, vô số hình ảnh như những hạt tròn nhanh chóng được xâu chuỗi lại.

Thím Phúc lau nước mắt: “Vì chuyện xảy ra ở Phương Uyên nên Hội trưởng cho người tìm cháu khắp nơi. Làm sao Kính Lan Hội có thể tha mạng cho kẻ phản bội chứ? Nhưng Tam ca luôn cho rằng mình đã từng có lỗi với cháu nên không để cháu xảy ra chuyện lần nữa. Lúc đó, mọi người đều khuyên Tam ca nên lo cho gia tộc trước mà cậu ấy không nghe, nhất định chuyển đến thành phố Mộc, vì cháu đang sống ở nơi ấy. Với thế lực của Kính Lan Hội, nếu cậu ấy không đi, cháu sẽ...”

Chỉ e Nguyễn Vi đã chết cả trăm lần ấy chứ. Quần áo trên tay rơi xuống đất mà cô không hề hay biết. Cô còn nhớ, cô đã từng hỏi Diệp Tĩnh Hiên, liệu anh có thể từ bỏ Kính Lan Hội, từ bỏ tham vọng rồi cùng cô quay về tỉnh Nam hay không. Lúc đó, anh đã không nhận lời. Dù biết rõ đáp án nhưng cô vẫn thất vọng và đau lòng.

Diệp Tĩnh Hiên từng nói, tham vọng của anh chính là cô. Nguyễn Vi tưởng mình đã hiểu rõ con người anh, nhưng chưa từng đào sâu suy nghĩ xem tại sao anh lại cố chấp trong việc lật đổ Hội trưởng, giành quyền kiểm soát bang hội. Bây giờ cô mới biết, chỉ khi nào anh trở thành Hội trưởng, cô mới được an toàn một cách triệt để.

Nguyễn Vi cất giọng run run: “Vì vậy... anh ấy không phải vì con chip mới luôn bám theo cháu, mà là vì sợ Trần Dữ tìm ra cháu...” Cô không thể nói hết câu.

Nguyễn Vi mở một cửa hàng hoa ở thành phố Mộc. Diệp Tĩnh Hiên tìm mọi cách, cuối cùng cũng được dọn vào Lan Phường. Anh ngày ngày đến quán cà phê ở phía đối diện cửa hàng hoa. Những lúc cô ở nhà, anh sẽ ở bên ngoài khu chung cư. Là một người đàn ông vô pháp vô thiên, vậy mà tự nguyện trốn trong bóng râm để bảo vệ cô suốt ba năm.

Thím Phúc thở dài: “Thím đã sống từng tuổi này rồi, chắc chắn hiểu đời hơn cháu. Cháu hãy tin thím, Tam ca thật lòng với cháu...” Nói đến đây, bà không cầm nổi nước mắt: “Tam ca muốn cưới cháu. Hôm đó ở nhà đã chuẩn bị đâu vào đấy mà cháu không trở về.”

Phòng ngủ chính rất rộng, phía đông nam có một cánh cửa thông sang phòng tắm. Lúc này, Nguyễn Vi đang đứng trước cửa phòng tắm, vừa vặn nhìn thấy tấm ảnh của cô treo trên tường phía đối diện. Tấm ảnh chụp cô đang ôm Ma Nhĩ trong một ngày mùa đông nào đó. Hồi ấy, Ma Nhĩ còn nhỏ xíu, trông rất đáng yêu. Nguyễn Vi nở nụ cười vô cùng rạng rỡ và mãn nguyện. Diệp Tĩnh Hiên đã tình cờ chụp được bức hình này. Anh rất thích

nên sai người phóng to treo lên tường. Anh còn nói với cô: “Em nhìn đi, vợ con đều có cả.”

Nguyễn Vi khịt mũi: “Anh đừng nằm mơ.” Vậy mà bây giờ nhìn lại, phảng phất như cách một đời.

Sau khi tắm xong, Nguyễn Vi ngồi bên giường, bắt giắc rùng mình. Hôm nay bị dính nước mưa nhưng vì thần kinh quá căng thẳng nên cô không để ý. Bây giờ cô mới thấy toàn thân lạnh toát. Thím Phúc vội xuống bếp đun cốc trà gừng nóng mang lên cho cô. Biết ốm vào lúc này sẽ khiến Diệp Tĩnh Hiên lo lắng, cô nhanh chóng uống hết rồi trùm chăn cho toát mồ hôi.

Bên ngoài sấm chớp liên hồi, trời muốn đổ mưa mà chưa mưa được. Chợt nhớ ra một chuyện, Thím Phúc mở tủ, chỉ cho Nguyễn Vi xem: “Váy cưới nằm trong đó, Tam ca không cho ai động vào.”

Đó là bộ váy cưới được may thủ công rất đẹp. Bộ váy cưới được làm bằng vải ren, thêu hoa tinh tế, bên dưới đính ngọc trai và kim cương vụn nên vô cùng rực rỡ.

Nguyễn Vi lại nhờ thím Phúc đi xem tình hình ở bên dưới rồi lôi bộ váy ra ngoài. Đuôi váy dài gần hai mét, trải rộng dưới sàn nhà. Cạnh giường có bàn trang điểm nhưng Nguyễn Vi hầu như không bao giờ dùng đến. Hồi còn sống cùng Diệp Tĩnh Hiên, anh không bao giờ đưa cô đi tiếp khách nên cô toàn để mặt mộc. Thói quen đó duy trì đến ngày hôm nay.

Nguyễn Vi ôm váy cưới ướm lên người rồi soi gương. Căn phòng không bật đèn nên tối mờ mờ. Dù vậy, cô vẫn cảm thấy gương mặt mộc mạc và tiêu tụy của người phụ nữ ở trong gương không xứng với bộ váy lộng lẫy này.

Nguyễn Vi luôn cho rằng mình chẳng có tư cách nên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ lấy Diệp Tĩnh Hiên. Tuy nhiên, ước mơ sau cùng của mỗi

người phụ nữ đều là khoác lên người bộ váy cưới rồi gả cho người đàn ông mà mình yêu thương, cô cũng không ngoại lệ. Tình yêu luôn khiến con người trở nên tham lam, cũng may là cô đã trở về.

Bên dưới vang lên tiếng động, tựa như ai đó chạy nhanh ra ngoài. Biết bây giờ mình xuống dưới cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, có khi khiến tình hình rối loạn thêm nên Nguyễn Vi ở lại trong phòng, đóng tai lắng nghe. Đáng tiếc là tai trái của cô vẫn bị ù từ sau vụ lật xe nên nghe không rõ mấy.

Hình như Phương Thanh nói: “Hội trưởng đã gạch tên nhà họ Diệp khỏi Kính Lan Hội. Những kẻ có thù oán với Tam ca cuối cùng cũng đợi được cơ hội này.”

Đây không phải tin tức tốt lành. Sau đó, bên dưới lại trở nên yên tĩnh. Trải qua một ngày căng thẳng, tinh thần và thể xác của Nguyễn Vi đã kiệt quệ, cô dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sau khi xử lý xong vết thương, Diệp Tĩnh Hiên lên tầng trên xem Nguyễn Vi thế nào. Anh gọi bác sĩ đi theo để kiểm tra cô có bị thương hay không. Thấy cô đã nằm ngủ, anh liền bảo bác sĩ ra về.

Anh lặng lẽ đi đến, nằm nghiêng người sau lưng Nguyễn Vi. Cảm thấy có người ở bên cạnh, cô định trở mình nhưng anh đã ôm cô từ phía sau. Hai cơ thể gần kề, khiến bộ váy cưới hoa lệ đó cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Nguyễn Vi đã hét ù tai, nhưng có thể nghe thấy tiếng thở của Diệp Tĩnh Hiên. Giọt lệ bất giác trào ra khóe mi, cô vội gơ tay quệt đi.

Diệp Tĩnh Hiên thở dài, giúp cô lau nước mắt. Anh cất giọng trầm khàn: “Bố anh có người đàn bà khác ở bên ngoài, mẹ anh biết nhưng chẳng có cách nào... Anh nhớ vào một buổi tối, bố mẹ anh nói chuyện trong thư phòng, mẹ anh đã khóc rất thương tâm. Kể từ lúc đó, bố anh không đi lắng

những nữa. Sau này ông nói với anh, giới hạn của đàn ông là không được để người phụ nữ của mình rơi lệ.”

Diệp Tĩnh Hiên vuốt tóc cô, thì thầm: “Anh muốn em có một cuộc sống yên ổn, không mong em gặp nguy hiểm, nhưng cuối cùng anh vẫn chẳng làm được điều đó. Anh đang rất khó chịu, em đừng khóc nữa có được không?”

Nguyễn Vi khẽ gạt đầu, cố nuốt nước mắt vào trong. Sau khi đã bình ổn tâm trạng, cô quay đầu nhìn Diệp Tĩnh Hiên. Vết thương của anh đã được xử lý. Do mất máu và cơn đau đầu hành hạ nên gương mặt của anh vô cùng nhợt nhạt và mệt mỏi, không còn vẻ cứng rắn như thường lệ.

Diệp Tĩnh Hiên kéo tay cô giơ lên cao. Nhờ ánh sáng lờ mờ từ bên ngoài cửa sổ rơi vào, hai người đều nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô. Chiếc nhẫn đã được rửa sạch bụi đất, tỏa sáng lấp lánh.

Rõ ràng là người đàn ông trưởng thành, vậy mà Diệp Tĩnh Hiên vẫn ôm cô như một đứa trẻ nâng niu đồ chơi mà mình yêu thích. Anh cọ cọ vào người cô, mở miệng: “Cuối cùng cũng bắt được em về nhà. Em là cô dâu của anh, đừng ai nghĩ đến chuyện cướp em đi.”

Nguyễn Vi mỉm cười, bảo anh sớm nghỉ ngơi cho lại sức. Đúng lúc này, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên thu tay về, dụi đầu vào người cô. Biết anh lại lên cơn đau, cô định xoa bóp đầu để anh dễ chịu hơn một chút. Nhưng anh đã buông cô, co rúm người, hai tay ôm đầu, gương mặt lộ vẻ đau đớn vô ngần.

Diệp Tĩnh Hiên nghiến răng, kêu lên một tiếng. Nguyễn Vi định xuống giường đi gọi bác sĩ, anh liền kéo mạnh cô lại, gầm lên: “Vô dụng thôi. Em có gọi bọn họ đến cũng chẳng có tác dụng gì.” Lúc phát bệnh, anh không thể khống chế sức lực, làm cô suýt nữa bị văng sang một bên.

Cô liên ôm chặt đầu anh. Chứng kiến cảnh anh đau đớn đến mức toàn thân co giật, cô bật khóc: “Đề em thay anh, em đau thay anh có được không?” Nếu có thể, cô tình nguyện gánh chịu nỗi đau này thay anh.

Tuy nhiên, như anh từng nói với cô, trong cuộc đời này, chẳng ai có thể đau thay ai. Cô yêu anh nhưng chỉ còn cách khoanh tay đứng nhìn anh vật vã.

Gần nửa tiếng đồng hồ sau, cuối cùng cơn đau lắng dịu. Trán Diệp Tĩnh Hiên lấm tấm mồ hôi. Anh ôm eo Nguyễn Vi, áp mặt vào ngực cô. Trong cuộc đời, anh chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối, nhưng hôm nay anh hạ giọng nói với cô: “Xin em đừng đi!”

Nguyễn Vi mỉm cười, hôn anh: “Em có thể đi đâu được chứ?”

Diệp Tĩnh Hiên thì thầm: “Em hãy nói chuyện với anh đi, nói gì cũng được.”

Nguyễn Vi đột nhiên nhớ tới chuyện anh gọi điện cho Hạ Tiêu hồi ở Lan Phường. Lúc bấy giờ, anh cũng thốt ra câu này. Thì ra mỗi khi lên cơn đau đầu, anh thà trốn vào một chỗ, thà gọi điện thoại cho người khác chứ không muốn để cô biết.

Tâm tình vô cùng phức tạp nhưng Nguyễn Vi cố gắng đè nén. Cô tựa người vào đầu giường để Diệp Tĩnh Hiên dễ chịu hơn: “Sau này anh đừng tránh mặt em nữa. Thím Phúc đã nói với em cả rồi.”

Anh khẽ chau mày, tựa như muốn giải thích. Nguyễn Vi không cho anh cơ hội mở miệng: “Nếu không phải Hội trưởng tìm ra em, chắc anh sẽ chẳng bao giờ lộ diện có đúng không?”

Tương Diệp Tĩnh Hiên đã qua đời, cô âm thầm đau khổ suốt ba năm. Trên thực tế, anh ở gần kề nhưng không chịu ra mặt. Cho tới khi Trần Dữ

phát hiện ra nơi trú thân của cô, yêu cầu Diệp Tĩnh Hiên đích thân đi lấy con chip về, anh mới buộc phải xuất hiện.

Nguyễn Vi tưởng mình sẽ bị kích động khi nhắc đến chuyện này. Tuy nhiên, cô đã không còn sức lực nghĩ đến vấn đề ai đúng, ai sai nữa.

Chân mày Diệp Tĩnh Hiên giãn ra, cho thấy anh đã thật sự vượt qua cơn đau đầu. Anh nằm sấp xuống giường, tay vẫn vắt qua thắt lưng Nguyễn Vi, lặng lẽ nhìn cô. Diện mạo của người phụ nữ này hết sức bình thường, chỉ có đặc điểm nổi bật là làn da trắng trẻo, vậy mà khiến anh không dứt ra được. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên kéo cô nằm xuống, hôn cô nồng nàn. Đuôi váy cưỡi tung ra, phủ lên hai người.

Nguyễn Vi bị anh hôn đến mức nghẹt thở. Anh vừa xử lý vết thương, trên người toàn mùi thuốc. Vậy mà động tác của anh vẫn hết sức bá đạo và mạnh mẽ. Cô mở to mắt nhìn anh, tựa như muốn xác nhận đây không phải là giấc mơ.

Sau đó, hai người nằm yên bên nhau. Nguyễn Vi nói với anh: “Chân em khỏi rồi. Bây giờ em chẳng sợ bất cứ điều gì, anh cũng đừng ép bản thân nữa.”

“Anh biết.”

“Trước khi qua đời, bố em bảo, sau này lớn lên đừng đi theo anh.”

“Anh biết.”

Ngoài trời cuối cùng cũng đổ mưa, mỗi lúc một lớn. Tiếng mưa rào rào đập vào cửa kính, che lấp mọi âm thanh khác. Diệp Tĩnh Hiên từ từ chìm vào giấc ngủ. Nguyễn Vi tựa hồ còn nói nhiều điều nhưng anh đã rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng nên chẳng có phản ứng. Tuy nhiên, anh vẫn nghe rõ câu cuối cùng: “Bởi vì em yêu anh.”

Trong mấy tiếng đồng hồ tiếp theo, Diệp Tĩnh Hiên ngủ rất sâu. Biết một thời gian dài anh không được nghỉ ngơi tử tế nên Nguyễn Vi không dám gây ra tiếng động. Bên ngoài trời vẫn trút nước không ngừng. Trần trọc một hồi, Nguyễn Vi rón rén xuống giường, đi ra ngoài. Vừa vặn nhìn thấy Phương Thanh đi lên cầu thang, cô lắc đầu, ra hiệu anh ta đừng làm phiền: “Anh ấy vừa ngủ rồi.”

Phương Thanh thờ dài, cúi đầu xem di động. Hôm nay Diệp Tĩnh Hiên và Hội trưởng xung đột chính diện, Kính Lan Hội chắc chắn sẽ chia mũi dùi về tỉnh Nam. Tình hình hiện tại rất rối ren. Nguyễn Vi chỉ tay về phía thư phòng bảo Phương Thanh đi theo mình.

Thư phòng của nhà họ Diệp khá rộng, giá sách và bàn ghế đều được làm bằng gỗ trắc. Lúc quét dọn, người giúp việc mở hé cửa sổ cho thông gió nhưng quên không đóng lại. Khi Nguyễn Vi mở cửa ra vào, căn phòng hút gió khiến cô khẽ rùng mình. Phương Thanh đi sau nhắc cô: “Trời mưa nên hơi lạnh, chị Vi hãy khoác thêm áo.” Câu nói này khiến Nguyễn Vi không khỏi cảm động.

Cô đảo mắt xung quanh, phát hiện thư phòng vẫn y nguyên như ngày nào. Ở giữa có một tấm bình phong, ngăn thành hai gian. Trước kia, mỗi khi Diệp Tĩnh Hiên bận rộn công việc ở nơi này, cô thường đưa cả Ma Nhĩ đến đây đọc sách. Thế là anh ngăn đôi căn phòng, đặt một chiếc sofa rất lớn và dễ chịu ở gian trong. Có những buổi tối muộn, Nguyễn Vi ngủ thiếp đi trên sofa. Ma Nhĩ tinh khôn, chạy ra kéo Diệp Tĩnh Hiên vào. Anh liền bế cô về phòng ngủ. Nguyễn Vi cứ tưởng mình có rất nhiều kỷ niệm in sâu trong ký ức, nhưng khi quay về ngôi nhà này, cô mới phát hiện không bao giờ đủ.

Nguyễn Vi lắc đầu, tỏ ý mình không lạnh rồi đến bên cửa sổ. Khu nhà được xây theo kiến trúc cổ, song cửa sổ bằng gỗ được trạm hoa văn. Cô còn nhớ hôm đi Phương Uyển, cô đã cố tình ra xe chậm hơn mọi người. Cô lấy

cấp con chip ở căn phòng này, lên đứng bên cửa sổ quan sát bên dưới, thấy Tiểu Ân đang cầm ô đứng chờ, còn Diệp Tĩnh Hiên bước lên ô tô...

Lúc bấy giờ, Nguyễn Vi đã chuẩn bị sẵn kế hoạch. Mục tiêu của cảnh sát là Kính Lan Hội nên chỉ cần Diệp Tĩnh Hiên đi theo họ và tự nguyện phối hợp điều tra, anh sẽ không bị xử nặng. Hơn nữa, nhà họ Diệp có quan hệ rộng ở tỉnh Nam nên thế nào cũng có cách đưa anh ra ngoài sớm. Bất kể bao lâu, cô cũng sẽ đọt anh. Xét cho cùng, mục đích của cô là ép anh rơi vào tình thế buộc phải rời khỏi Kính Lan Hội. Sau đó, cô từ từ sẽ thuyết phục anh quay đầu.

Tuy nhiên, Nguyễn Vi không ngờ lại phát sinh tình huống ngoài ý muốn. Cảnh sát hiểu nhầm Diệp Tĩnh Hiên uy hiếp con tin nên nổ súng bắn anh.

Hôm ấy, trời nắng gắt đến hoa mắt chóng mặt. Nhưng vào thời khắc này, Nguyễn Vi đứng cùng một vị trí nhìn xuống dưới, chỉ thấy màn mưa trắng xóa. Sắc trời âm u đến mức muộn phiền, tựa như những âm mưu được ấp ủ đã lâu, chờ tới ngày bùng phát.

Nguyễn Vi ngoảnh đầu hỏi Phương Thạnh: “Tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

Phương Thạnh im lặng. Cô liền nhìn thẳng vào anh ta: “Anh đừng giấu tôi nữa.”

“Hôm trước Hội trưởng hạ lệnh, bắt Tam ca đưa chị Vi về Lan Phường xử lý theo luật của bang hội. Lúc đó Tam ca ở bệnh viện, nhất quyết không nghe lời. Vì thế, Hội trưởng đã gửi một chữ “Lan” cho Tam ca. Đây là lệnh “giết” của Kính Lan Hội. Hội trưởng đã quyết định xử lý cả nhà họ Diệp.”

Kính Lan Hội trải qua bao đời, vượt qua bao phong ba bão táp, tồn tại được đến ngày hôm nay không phải vì tác phong hành sự tàn ác, mà là do tôn trọng truyền thống. Hội trưởng là thượng đế, một khi đã đặt chân vào

ngưỡng cửa bất kể trong quá khứ bạn là người hay ma quỷ cũng đều phải tuân thủ những quy tắc mà Hội trưởng đặt ra. Chống lại Hội trưởng sẽ trở thành kẻ phản bội, bị toàn bang hội đuổi giết. Từ trước đến nay, bất cứ kẻ nào nhận được chữ “Lan” của Kính Lan Hội đều không sống quá ba ngày.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi nghe những lời này, Nguyễn Vi vẫn vô thức lùi lại phía sau, va người vào thành cửa sổ. Đúng lúc có cơn gió thổi vào, mang theo nước mưa lạnh giá, khiến cô sớn gai ốc.

Bất gặp vẻ hoảng loạn của cô, Phương Thanh mở miệng an ủi: “Tĩnh Nam là địa bàn của chúng ta nên tương đối an toàn. Dù có bản lĩnh đến mấy, Hội trưởng cũng đừng mong động đến ngôi nhà này. Chỉ cần không ra khỏi đây thì sẽ chẳng có chuyện gì, chị đừng lo lắng.”

Nguyễn Vi gật đầu, đưa mắt xuống vườn hoa dưới sân. Dù cô không còn ở đây nhưng vườn tường vi vẫn được chăm sóc tử tế, nở từng chùm tím ngắt, kiên cường đối đầu với mưa gió.

Nguyễn Vi đứng bất động hồi lâu. Sợ cô nghĩ quẩn, Phương Thanh khẽ gọi: “Chị Vi!”

Nguyễn Vi định thần, quay người đi ra ngoài, tùy tiện mở miệng: “Không có gì. Tôi thấy năm nay hoa tường vi nở đẹp hơn hồi xưa.”

Phương Thanh ngó xuống dưới. Bất gặp A Lập đứng gác ở bên ngoài, anh ta nói: “Tôi bảo A Lập cắt một bó hoa cho chị nhé.”

Nguyễn Vi gật đầu. Nhưng nghĩ tới trời vẫn đang mưa, cô lại nói: “Đợi khi nào tạnh rồi cắt cũng được.”

Diệp Tĩnh Hiên hiếm có dịp ngủ ngon như vậy, mọi người cũng không vào làm phiền anh. Đến tầm chạng vạng, anh mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt,

anh đột nhiên hốt hoảng, ngồi bật dậy. Nhìn thấy Nguyễn Vi đang thất thần ngồi bên cạnh, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Sợ đánh thức anh nên cô không bật đèn. Cô đã thay bộ đồ ở nhà bằng vải cotton rộng rãi nên dáng vẻ càng mong manh. Diệp Tĩnh Hiên ôm eo cô, hỏi nhỏ: “Mấy giờ rồi?”

Thấy anh đã trở lại bình thường, cô mỉm cười: “Hơn năm giờ rồi.”

Diệp Tĩnh Hiên bật cười: “Mới có một buổi chiều, thế mà anh cứ tưởng mình ngủ một giấc dài rồi cơ đấy.”

Diệp Tĩnh Hiên nằm thẳng người. Vết thương ở sau lưng chạm phải mặt đệm, anh nhíu chặt lông mày. Nguyễn Vi liền giơ tay kéo anh dậy. Anh lắc đầu, nhìn chằm chằm trần nhà, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh biết em muốn khuyên anh làm gì. Nhưng điều khiến anh sợ hãi không chỉ mình em... mà bản thân anh cũng chẳng chịu nổi cảm giác đó.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Tĩnh Hiên đề cập với Nguyễn Vi chuyện bị trúng đạn hơn ba năm trước: “Ban đầu tuy còn một chút ý thức nhưng anh không có cách nào tỉnh lại. Cảm giác đó thật khó hình dung, chắc chắn không ai hiểu nổi. Anh thậm chí còn nung nấu ý nghĩ, mình phải dùng mọi cách để tỉnh lại, bằng không một mình em ở bên ngoài, người của Kính Lan Hội lấy mạng em thì sao?”

Bởi vì từng đối mặt với tử thần nên vào thời khắc đó, anh mới thấu hiểu, thứ mình khó từ bỏ nhất trong cuộc đời là gì.

Ba năm sau đó, Diệp Tĩnh Hiên luôn bài xích giấc ngủ. Bởi vì quá trình hôn mê quả thực đáng sợ, lần nào tỉnh giấc anh cũng có ảo giác mình vừa vùng vẫy một cách tuyệt vọng trong cơn hôn mê, tựa như bị chìm đầu xuống nước, từ từ ngạt thở cho đến chết. Đây là một sự giày vò in sâu trong tâm trí Diệp Tĩnh Hiên, khiến anh sợ hãi, không muốn lặp lại quá trình đó.

“A Nguyễn, anh thật sự không dám tiến hành phẫu thuật lần nữa.” Diệp Tĩnh Hiên nói nhỏ, đặt tay che mắt mình: “Anh sợ sẽ không bao giờ tỉnh lại.”

Rất hiếm khi người đàn ông này tỏ ra yếu đuối trước mặt cô. Cô nắm tay anh, biết mình nên im lặng vào thời điểm này.

Diệp Tĩnh Hiên kéo tay cô, áp lên mặt mình. Sờ thấy hàm râu lởm chồm của anh, Nguyễn Vi mỉm cười, ngả đầu ra phía sau để ngắm gương mặt anh. Cuối cùng không chịu nổi, cô liền đi lấy dao cạo râu.

“Anh đừng động đây.” Nguyễn Vi bắt anh ngồi yên, còn mình đứng cạnh giường cạo râu cho anh. Diệp Tĩnh Hiên tiện tay ôm thắt lưng cô.

Nguyễn Vi cúi xuống, chăm chú cạo râu cho anh. Dõi theo động tác của cô, Diệp Tĩnh Hiên chợt cảm thấy tất cả trở nên mơ hồ, anh đã không thể phân biệt đây là chân thực hay chỉ là giấc mơ.

Căn phòng chỉ có hai người. Dần dần, ngay cả nhịp thở của họ cũng theo một tiết tấu như nhau. Nguyễn Vi nhướn mày, liền nhìn thấy hình bóng mình phản chiếu trong đôi mắt anh. Vào một khoảnh khắc, cô có cảm giác hết sức kỳ diệu, tựa như hai người đã trở thành một chỉnh thể. Cô nguyện làm bất cứ điều gì để kéo dài giây phút hạnh phúc khó diễn tả này.

Diệp Tĩnh Hiên cũng không thể đê nén, nhướn người hôn lên chóp mũi cô, làm Nguyễn Vi suýt nữa cạo sứt mặt anh. Cô lờm anh, bảo anh ngồi yên. Anh nhếch miệng, nở nụ cười xấu xa.

Nguyễn Vi thôi không cạo râu cho anh nữa. Diệp Tĩnh Hiên cười khê một tiếng, ngoan ngoãn ngồi nghiêm chỉnh. Hôm nay, anh mặc áo phông màu xám, dáng vẻ biếng nhác và thoải mái chứ không ngông nghênh, bất cần như thường ngày. Anh hoàn toàn thả lỏng bản thân trước người phụ nữ

từng lừa dối anh, để mặc cô cạo râu cho mình. Bây giờ anh mới nhận ra, sự tin tưởng và ỷ lại cũng là một mặt của tình yêu.

Trong phòng không sáng lắm nhưng chẳng ai có ý định bật đèn. Nguyễn Vi nâng cằm anh, nhẹ nhàng cạo từng chút một. Diệp Tĩnh Hiên vốn rất điển trai nên dù để râu, trông anh vẫn ưa nhìn. Tuy nhiên, giống như những bà vợ bình thường khác, Nguyễn Vi muốn anh gọn gàng và sạch sẽ.

Nếu không tồn tại quãng thời gian xa cách ở thời niên thiếu, có lẽ cảnh tượng này sẽ thường xuyên xuất hiện trong cuộc đời họ. Đáng tiếc, số phận đã không cho hai người được toại nguyện.

Đợi cô xong việc, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên quay người xem đồng hồ rồi bình thản mở miệng: “Giờ này chắc Nghiêm Thụy ra sân bay rồi.”

Nguyễn Vi đi tìm di động. Anh ngồi yên nhìn cô. Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là giọng nói của Phương Thanh: “Tam ca, có việc khẩn cấp.”

Diệp Tĩnh Hiên không đáp lời. Hiện tại, tình hình hết sức căng thẳng, nhà họ Diệp đang ở đầu sóng ngọn gió, cần phải tranh thủ từng giây từng phút. Nhưng vào thời khắc này, anh chẳng để ý đến bất cứ việc gì khác. Thấy Nguyễn Vi tần ngần không biết có nên gọi điện thoại hay không. Diệp Tĩnh Hiên liền nói với cô: “Nếu em muốn đi, anh sẽ cử người đưa em ra sân bay. Em và anh ta tránh càng xa nơi này càng tốt. Nếu có thể thì hãy ở lại châu Âu, đừng bao giờ quay về đây nữa.”

Nếu là trước kia, Diệp Tĩnh Hiên tuyệt đối không nói những lời này. Ngay cả trong giấc mơ, anh cũng sẽ tìm mọi cách trói chặt Nguyễn Vi bên mình. Nhưng vừa rồi, bất gặp dáng vẻ tĩnh lặng của cô, anh đột nhiên thông suốt mọi chuyện. Đây là người phụ nữ anh có thể hy sinh cả mạng sống của mình để đánh đổi, cho nên anh chỉ cần cô bình an, bất kể sau này cô sống thế nào, bất kể cô không ở bên anh.

Diệp Tĩnh Hiên đứng dậy đi rót hai cốc nước. Nguyễn Vi vừa định lên tiếng, anh liền cướp lời: “Ân oán giữa anh và Trần Dĩ không phải ngày một ngày hai, lần này chắc chắn sẽ đấu đến cá chết lưới rách mới thôi. Em cứ suy nghĩ đi... Nếu em ở lại, sau này dù sống hay chết, anh cũng sẽ ở bên em.”

Nguyễn Vi đã sớm có quyết định, chỉ là cảm thấy áy náy, không biết nói với Nghiêm Thụy thế nào. Trong lúc cô do dự, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa. Lần này, Phương Thanh báo cáo luôn: “Bọn em đã điều tra ra ai là người tung di vật của Hoa tiên sinh rồi.”

Diệp Tĩnh Hiên biến sắc mặt, lập tức lên tiếng: “Chú vào đi.”

Phương Thanh mở cửa đi vào. Nhìn thấy Nguyễn Vi, anh ta liền dừng bước.

“Là ai?” Diệp Tĩnh Hiên hỏi anh ta.

“Tam ca, chúng ta vào thư phòng nói chuyện.”

“Không sao, chú cứ nói đi!”

Phương Thanh liếc qua Nguyễn Vi. Biết anh ta còn ngần ngại mình, cô định đi ra ngoài để hai người đàn ông nói chuyện nhưng Diệp Tĩnh Hiên kéo cô lại.

Trong lúc Nguyễn Vi không biết nên đi hay nên ở, Phương Thanh đã lên tiếng: “Người tung ra vòng hạt trầm hương lộc huyết... chính là Nghiêm Thụy.”

Nguyễn Vi ngần ngại. Không rõ đầu đuôi câu chuyện, cô chỉ còn cách quay sang hỏi Diệp Tĩnh Hiên: “Ý anh ta là gì vậy?”

Ánh mắt Diệp Tĩnh Hiên trở nên lạnh lùng trong giây lát. Anh nghiêm giọng: “Chú chắc chắn chứ?”

Phương Thanh gật đầu. Diệp Tĩnh Hiên nhìn chăm chăm cốc nước trên tay. Anh dùng sức bóp mạnh, cố gắng đè nén lửa giận. Sau đó, anh ra hiệu Phương Thanh đợi một lát. Đối phương nhanh chóng lui ra cửa.

Bắt gặp vẻ mặt nặng nề của hai người đàn ông, Nguyễn Vi liền thắc mắc: “Nghiêm Thụy làm sao cơ?”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng một lúc mới trả lời: “Thầy Nghiêm của em... đã tung ra di vật của Hoa tiên sinh ở chợ đen. Điều này chứng tỏ anh ra không chỉ liên quan đến Kính Lan Hội mà còn dính dáng đến Hoa tiên sinh.”

Nguyễn Vi lùi lại phía sau một bước, kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Hiên. Phải gần một phút, cô mới có phản ứng: “Không thể nào! Nghiêm Thụy không thể là người của Kính Lan Hội.”

Hoa tiên sinh là một truyền kỳ trong giới hắc đạo. Nghe nói, mọi người không dám nhướng mày khi gặp anh ta, cũng chẳng dám nhắc đến tên anh ta. Làm sao Nghiêm Thụy có thể dính dáng đến một nhân vật như vậy?

Tâm đầu ý hợp

Thấy Nguyễn Vi ra sức phủ nhận, Diệp Tĩnh Hiền đặt cốc nước xuống bàn, tiếp tục lên tiếng: “Vì em nên anh đã từng điều tra anh ta. Vào đúng thời điểm em đến thành phố Mộc, Nghiêm Thụy mới tung tin cho thuê nhà. Trước đó, anh ta chưa bao giờ có ý định cho thuê. Người khác đến hỏi thuê, anh ta không nhận lời trong khi em hỏi thì đồng ý luôn. Đây là một hành động hết sức đáng nghi. Bề ngoài, anh ta tỏ ra tốt bụng, chăm sóc em chu đáo nhưng chắc chắn anh ta có ý đồ khác. A Nguyễn, đây không phải là sự trùng hợp. Đằng sau Nghiêm Thụy có ai đó đang thao túng vụ này, hoặc nói một cách khác, ngay cả anh cũng chưa điều tra ra, Nghiêm Thụy là loại người thế nào.”

Nguyễn Vi ngồi xuống trước bàn trang điểm, ép bản thân bình tĩnh. Cô suy ngẫm hồi lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân tại sao Nghiêm Thụy lại che giấu thân phận và giữ cô bên mình. Tại sao anh ấy lại không có động tĩnh gì trong suốt ba năm qua.

Nhận ra tâm trạng hoang mang và sốt ruột của Nguyễn Vi, Diệp Tĩnh Hiền bóp nhẹ vai cô, để cô thả lỏng bản thân. Nguyễn Vi ngẩng đầu nhìn anh: “Còn chuyện gì nữa không? Anh mau nói hết với em đi.”

“Hồi Hoa tiên sinh còn nắm quyền, anh đã từng nhìn thấy Nghiêm Thụy ở Lan Phường. Anh cũng đã điều tra nhưng chẳng tìm ra hồ sơ của anh ta trong Kính Lan Hội.” Thấy cô vẫn tỏ ra bình tĩnh, anh nói tiếp: “Anh ta đã đối xử tốt với em trong mấy năm qua, đây chính là nguyên nhân khiến anh không động đến anh ta. Em cũng không cần phải cảm thấy có lỗi với

Nghiêm Thụy vì tất cả những việc anh ta làm đều xuất phát từ mục đích của mình.”

Nguyễn Vi chợt nhớ tới chuyện Diệp Tĩnh Hiên bị ngắt xiu ở Lan Phường. Nghiêm Thụy chỉ gọi một cuộc điện thoại là có thể tìm ra bệnh viện Diệp Tĩnh Hiên đang cấp cứu. Khi ấy, cô đã hoài nghi nhưng do tâm trạng sốt ruột, Nghiêm Thụy lại giải thích một cách hợp tình hợp lý nên cô đã bỏ qua sự việc đó.

Bầu không khí trở nên trầm lắng, Phương Thạnh biết ý liền đi đến bên Diệp Tĩnh Hiên, hạ giọng báo cáo tình hình phía Hội trưởng. Diệp Tĩnh Hiên đã sớm đoán sẽ có ngày hôm nay nên không hề bất ngờ về vụ chữ “Lan”. Anh bình thản bảo Phương Thạnh ra ngoài.

Nhà họ Diệp nằm gần chân núi, diện tích rất lớn bốn bề vô cùng yên tĩnh. Bọn họ định cư ở đây mấy chục năm, dù phong ba bão táp lớn đến mấy cũng có thể vượt qua. Lúc này, trong phòng chỉ có tiếng chuông đồng hồ tích tắc. Diệp Tĩnh Hiên lặng thinh, còn Nguyễn Vi nghĩ mãi cũng không thông. Nghiêm Thụy đã chăm sóc cô ba năm, tình cảm của anh ấy đối với cô không thể nào là giả dối, những lời anh ấy nói lúc nằm viện cũng hết sức chân thật. Cuối cùng, cô cảm di động đi ra ngoài: “Em sẽ hỏi anh ấy cho rõ ràng.”

Diệp Tĩnh Hiên không ngăn cản. Nguyễn Vi đi vào thư phòng tựa bên cửa sổ gọi điện cho Nghiêm Thụy. Dường như đang đợi điện thoại nên anh bắt máy rất nhanh. Chắc anh đang ở sân bay, bởi đầu bên kia khá ồn ào. Nghiêm Thụy lên tiếng trước: “Nhìn thấy em cùng Diệp Tĩnh Hiên rời khỏi nghĩa trang, anh đã biết câu trả lời của em rồi.” Khi chờ đợi một người đã trở thành thói quen, anh không muốn mình thua một cách thảm hại. Vì thế, anh vẫn cất giọng ôn hòa như thường lệ.

Nghiêm Thụy vốn là thầy giáo, nghề nghiệp đã giúp anh tạo được thói quen luôn bao dung người khác. Vốn định thăm dò nhưng khi nghe anh thốt

ra câu này, Nguyễn Vi cảm thấy ý đồ của mình rất nực cười. Cô biết, chỉ cần cô mở miệng hỏi, Nghiêm Thụy sẽ không giấu giếm. Do đó, cô thẳng thắn ngả bài: “Rốt cuộc anh là người thế nào?”

Đầu bên kia im lặng hồi lâu. Dường như không ngờ Nguyễn Vi lại hỏi câu này, Nghiêm Thụy im lặng một lúc mới trả lời: “Anh thừa nhận, ba năm trước cho em thuê nhà không phải là tình cờ. Tuy nhiên...”

“Anh đã lừa dối em suốt ba năm ư?” Nguyễn Vi đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn vô thức cất cao giọng. Trong ba năm qua, cô luôn coi anh là người bạn thân thiết. Anh cũng là người duy nhất cô không đề phòng.

Nguyễn Vi không biết nói gì hơn. Người ở đầu bên kia cũng im lặng, chỉ có tiếng loa thông báo chuyến bay tới thành phố Mộc bị hoãn. Đợi cô hồi phục tâm trạng bình tĩnh, Nghiêm Thụy mới lên tiếng: “Anh không có thân phận gì khác. Mỗi lời anh nói với em trong ba năm qua đều là thật lòng. Mọi thứ em nhìn thấy cũng là thật.”

Anh đâu cần vì một lời nói dối mà đi dạy học, cũng không cần lòng lợn lên đáp trả khi bị đâm một nhát dao. Quả thực anh không phải là người của Kính Lan Hội.

Nguyễn Vi hỏi lý do tại sao anh lại tiếp cận mình, Nghiêm Thụy chỉ nói là có người nhờ.

“Là người đã giúp anh tìm ra bệnh viện Diệp Tĩnh Hiên cấp cứu đúng không? Chính người đó bảo anh tung vòng hạt trầm hương lộc huyết à? Đối phương là ai mà có di vật của Hoa tiên sinh?” Nguyễn Vi hỏi tới tấp.

“Anh không thể tiết lộ. Nhưng anh bảo đảm, ngoài chuyện đó ra, anh không lừa dối em bất cứ điều gì.” Đã đến nước này, Nghiêm Thụy cũng chẳng giấu giếm nữa: “Em hãy nói lại với Diệp Tĩnh Hiên, có người nhờ anh công khai vật đó nhằm mục đích nhắc nhở mọi người nên kiêng dè,

đừng tùy tiện động thủ. Kính Lan Hội dưới trướng Hoa tiên sinh bình ổn mười mấy năm, bây giờ không thể nói đánh là đánh. Giới hắc đạo đang theo dõi sát sao, phía cánh sát cũng nhắm nhe chờ cơ hội. Một khi thế cân bằng bị phá vỡ, sự ảnh hưởng sẽ rất nghiêm trọng.”

“Rốt cuộc là ai thế? Hoa phu nhân đúng không?” Nguyễn Vi tiếp tục truy vấn.

“Điều này không quan trọng. Bởi vì đối phương không muốn nên anh thật sự không thể tiết lộ.”

Nguyễn Vi cảm thấy nực cười. Cô phải vật lộn với chính mình lâu như vậy, không ngờ mọi chuyện đã sớm có sự sắp xếp từ trước.

Dưới sân đã bật đèn, chiếu sáng cả vườn hoa tường vi. Cô vẫn nhìn chăm chăm xuống dưới, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Chỉ trong một đêm, tất cả đều trượt khỏi quỹ đạo theo một hướng hết sức nguy hiểm và không thể dự đoán kết cục.

Toàn bộ sự việc đều có nguyên nhân trước sau, rõ ràng có kẻ lạnh lùng và thờ ơ đối theo mọi việc. Bất kể là ai thì người đó cũng có tâm tư thâm sâu ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Nguyễn Vi đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát. Cô có tác dụng gì trong ván cờ này? Cô chỉ là một người phụ nữ từng phản bội Diệp gia. Nếu có kẻ muốn giữ lại mạng sống của cô, vậy thì mục tiêu thật sự của đối phương chỉ có thể là Diệp Tĩnh Hiên và Hội trưởng. Người đó chắc chắn có liên quan đến Kính Lan Hội nhưng ẩn nấp trong bóng tối bấy lâu. Có thể không chế cả Diệp Tĩnh Hiên trong ván cờ của mình, đối phương quả thực không phải nhân vật tầm thường.

Nguyễn Vi siết chặt điện thoại. Tuy không rõ mục đích cuối cùng của đối phương nhưng cô có thể xác định một điều, chỉ cần cô trốn ở nhà họ Diệp

ngày nào, Diệp Tĩnh Hiên sẽ phải đứng mũi chịu sào ngày đó.

Nghiêm Thụy thở dài, cất giọng dịu dàng: “Em nên đi cùng anh mới phải. Diệp Tĩnh Hiên đã đặt cược cả nhà họ Diệp để bảo vệ em. Cậu ta đúng là thằng điên... Nhưng về phương diện này, anh không thể không khâm phục cậu ta.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Hiên giờ bên ngoài tin đồn đang rầm rầm nên anh cũng nghe ngóng được chút ít. Kính Lan Hội mà đấu đá nội bộ thì không phải chuyện đùa đâu. Mọi người đều đem mạng sống ra đấu, kiêu gì cũng một mất một còn. Em vẫn định ở lại sao?”

Nguyễn Vi nhắm mắt, khẽ thốt ra một câu: “Em xin lỗi.”

Nghiêm Thụy mỉm cười: “Chẳng hiểu tại sao lần nào anh định đưa em đi cũng không được toại nguyện.” Vốn là người theo chủ nghĩa vô thần nhưng bây giờ anh cũng bắt đầu tin vào cái gọi là ý trời.

Nguyễn Vi còn nhiều điều muốn bộc bạch nhưng ngữ khí bình thản của Nghiêm Thụy khiến cô cảm thấy không cần nói bất cứ điều gì nữa.

“Anh sẽ không quay về đây nữa. Thật ra ba năm trước anh đã có ý định ra nước ngoài, bởi vì em nên mới ở lại.” Nghiêm Thụy đã qua tuổi yêu đương cuồng nhiệt nên có cách nhìn thoáng về chuyện này, vì thế lúc chia tay không đến nỗi quá đau khổ.

Bây giờ, anh cũng không cần sự áy náy hoặc cảm kích của Nguyễn Vi. Anh chỉ hy vọng cô được sống theo ý nguyện của mình. Dù con đường cô lựa chọn có nguy hiểm, anh cũng tự nguyện buông tay. Đây là sự tôn trọng của anh dành cho cô.

Hai người im lặng một lúc, Nguyễn Vi hỏi chuyến bay hoãn đến mấy giờ, cô muốn ra sân bay tiễn anh. Nghiêm Thụy mỉm cười: “Em không cần đến đâu, chúng ta tạm biệt nhau qua điện thoại cũng được.”

Nguyễn Vi cứ đòi đi tiễn, bởi không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại anh. Nghiêm Thụy thở dài: “Anh sợ nhìn thấy em, anh lại không muốn đi nữa.”

Cuối cùng, Nguyễn Vi giơ tay che mắt. Tựa như đọc được tâm trạng của cô, anh lại nói: “Anh và em chỉ có ba năm, trong khi em và cậu ấy có cả cuộc đời. Em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh.”

Dù Nghiêm Thụy không nhìn thấy nhưng cô vẫn gật đầu. Sự xuất hiện của anh có thể không đơn thuần nhưng vào thời điểm cô tội tệ nhất, chỉ có anh ở bên cạnh. Anh đã giúp cô đứng dậy, từng bước thoát khỏi bóng đen của quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới.

Cô còn định hỏi điều gì, Nghiêm Thụy đã lên tiếng: “Tạm biệt em.” Sở trường duy nhất của thời gian là ép con người học cách đối mặt với sự chia ly. Bởi vì anh lớn tuổi hơn cô nên hai từ “tạm biệt” nên do anh nói trước.

Thấy anh định cúp máy, Nguyễn Vi liền gọi “Nghiêm Thụy...” nhưng bỗng dưng cô chẳng biết nói gì.

Nghiêm Thụy cất giọng nhẹ nhõm: “Em hãy chú ý chăm sóc bản thân.”

Cô vẫn im lặng, anh lại tiếp lời: “Em cứ giữ chìa khóa nhà. Đúng rồi... Anh mang cái cốc đó đi nhé.”

Đều là những chuyện lật vặt trong cuộc sống thường ngày, Nghiêm Thụy dặn dò từng li từng tí một. Cuối cùng, anh hạ giọng: “Sau này nếu có thời gian, em có thể đi tìm anh. Anh sẽ dẫn em đi ngắm hoa tulip như đã hứa.”

“Vâng.”

Nghiêm Thụy nói lời từ biệt rồi cúp máy. Cho đến giây phút cuối cùng, anh cũng không nói nhớ cô, muốn gặp lại cô, thái độ bình thản y hệt con

người của anh. Anh đã xuất hiện bằng phương thức tình cờ, lúc rời đi cũng hết sức gọn gàng và dứt khoát.

Gặp nhau thế nào không quan trọng, quan trọng là từ biệt ra sao. Có những người đàn ông và phụ nữ dù không thành đôi nhưng mỗi khi hội tởng lại, trong lòng vẫn cảm thấy ảm áp thì những thứ họ bỏ ra coi như không uổng công vô ích. Nguyễn Vi biết, giữa cô và Nghiêm Thụy không có tình yêu nhưng vẫn là một mối duyên tốt đẹp, có đầu có cuối.

Cùng thời gian đó, Nghiêm Thụy tới quây phục vụ ở phòng chờ sân bay, hỏi có thể đổi bài hát khác hay không. Cô nhân viên đồng ý, anh nói tên bài hát. Bản tình ca nhanh chóng vang lên, là một giọng nữ vô cùng ngọt ngào và dễ đi vào lòng người.

Nếu đây là tình yêu là ca khúc cũ mà Nghiêm Thụy tình cờ nghe được ở trên xe taxi. Trước kia anh chẳng để ý, bây giờ bỗng dưng muốn nghe lại một lần.

Cô ca sĩ đang thủ thỉ: *Giữa chúng ta dường như tồn tại vì tình yêu, thực ra có nên thế không? Mong anh được vui vẻ, giống như mối tình si của em đối với anh...*

Nghiêm Thụy nhắm mắt, thở một hơi dài. Tình thâm khó dứt, anh cứ nghĩ mình ổn, nhưng hóa ra trái tim đau hơn anh tưởng.

Sau khi cúp điện thoại, Nguyễn Vi bất động hồi lâu. Cô đứng bên cửa sổ, đôi mắt lên bầu trời đã bị mây đen giăng kín. Cô có linh cảm, đây có lẽ là thời khắc yên bình cuối cùng trước khi xảy ra đại loạn.

Bên dưới có người đi ra vườn hoa. Nhận ra là A Lập, Nguyễn Vi mới chợt nhớ Phương Thanh nói sẽ bảo A Lập cắt hoa về cho cô.

Mưa đã ngừng rơi nên Nguyễn Vi cũng muốn ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa. Cô nhanh chóng xuống dưới sân. Lúc này, A Lập đã cắt một bó hoa rất to. Nguyễn Vi hơi ngại vì vừa về nhà đã làm phiền người khác. Tuy nhiên, đây không phải là việc quan trọng nên cô nói lời cảm ơn anh ta.

A Lập cúi đầu, cất giọng cung kính: “Tôi không phiền. Tam ca còn bằng lòng đem cả gia tộc và tính mạng để đổi lấy chị Vi, một bó hoa có là gì?”

Nguyễn Vi hiểu ý anh ta. A Lập là đàn em của Phương Thanh, đi theo nhà họ Diệp từ nhỏ như Tiểu Ân nên có ác cảm với cô cũng là lẽ thường tình. Nguyễn Vi không đáp lời, ôm bó hoa chuẩn bị quay về phòng.

Vừa mới tạnh mưa nên xung quanh không một bóng người. A Lập lặng lẽ đi theo Nguyễn Vi nhưng vừa đi hai bước, anh ta đột nhiên mở miệng: “Chị Vi! Tôi biết năm xưa chị có nỗi khổ riêng, nhưng chị có thể nhẫn tâm nhìn Tam ca cứ tiếp tục như vậy sao? Chắc chị cũng đã chứng kiến cảnh Tam ca lên cơn đau đầu... Vậy mà anh ấy cố nhẫn nhịn, không chịu làm phẫu thuật. Chị nên nghĩ cho anh ấy một chút.”

Nguyễn Vi đứng bất động, siết chặt bó hoa. Gai đâm cả vào tay mà cô không hề có cảm giác. Những điều A Lập vừa đề cập cũng là nỗi day dứt trong lòng cô. Nếu có cách, cô sẽ cố gắng hết sức. Chỉ là bây giờ cô không biết phải làm thế nào.

Nguyễn Vi quay người về phía A Lập. Anh ta ngập ngừng muốn nói điều gì đó. Cô ngó nghiêng xung quanh rồi hạ giọng: “Ở đây không có ai, anh mau nói đi!”

“Nhà họ Diệp tuy độc bá ở tỉnh Nam nhưng không hề tạo thành mối uy hiếp đối với Lan Phường nên hai bên vẫn giữ mối quan hệ bình thường. Cội nguồn của cuộc xung đột xuất phát từ việc Hội trưởng bắt Tam ca giao chị Vi và con chip nhưng Tam ca không chịu. Hội trưởng bị mất thể diện, lại nghi ngờ Tam ca nên mới lôi cả nhà họ Diệp ra xử.” A Lập ngẩng đầu nhìn

lên tầng trên rồi ra hiệu Nguyễn Vi đi theo mình. Bọn họ đi vòng qua vườn hoa, tới một góc khuất.

Biết tính Diệp Tĩnh Hiên nên Nguyễn Vi thở dài: “Tam ca đã quyết tâm làm phản, Hội trưởng cũng hành động rồi. Chắc chắn anh ấy sẽ không chịu tiến hành phẫu thuật vào thời điểm này.”

A Lập dừng bước, quay sang Nguyễn Vi: “Vì vậy, toàn bộ đầu mối của sự việc này chính là chị. Nếu chị có thể khiến Hội trưởng thu tay, nhiều khả năng cuộc xung đột sẽ được tháo gỡ, Tam ca cũng có thể làm phẫu thuật.” Anh ta cúi đầu: “Tôi không ngại nói một câu vượt quá quyền hạn của mình, dù sao nhà họ Diệp cũng đã nuôi dưỡng chị, Tam ca vì chị mất đi nửa mạng sống... Chắc chị hiểu ý tôi rồi chứ?”

Mình không thể trở thành gánh nặng của Diệp Tĩnh Hiên. Nguyễn Vi nhủ thầm, gượng cười nói với anh ta: “Tôi biết. Anh cứ yên tâm, tôi sẽ không để anh ấy xảy ra chuyện.”

A Lập không hề tỏ ra mừng rỡ. Anh ta vẫn nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới rút tờ giấy, đưa cho cô: “Tôi đã bố trí đầu vào đây rồi.”

Nguyễn Vi gấp nhỏ tờ giấy, tay vẫn ôm bó hoa. Hai người phăng phất chỉ đi dạo một vòng, lại nhanh chóng quay về toàn nhà chính.

Sắp đến cửa ra vào, A Lập đột nhiên gọi Nguyễn Vi. Cô ngoảnh đầu, tưởng anh ta có chuyện gì muốn nói, nào ngờ anh ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô.

Thật ra trước đó Nguyễn Vi cũng đã nghĩ tới vấn đề này, chỉ là một mình cô không thể rời khỏi nhà họ Diệp nên chẳng biết làm thế nào. A Lập đã chỉ ra một biện pháp, cô nên cảm ơn anh ta mới phải. Thế là cô lắc đầu, nói nhỏ: “Anh mau đứng dậy đi!”

“Chị Vi! Tôi thay mặt lão gia và anh em trong nhà cảm ơn chị. Tôi biết...”, A Lập cúi gằm mặt, bờ vai run run. “Tôi biết chị rất yêu Tam ca. Nhưng Tam ca sinh ra ở nhà họ Diệp nên phải gánh vác trách nhiệm của cả gia tộc. Anh ấy không chỉ có mình chị.”

Con người sống ở đời không chỉ có tình yêu mà còn bị ràng buộc bởi nhiều thứ. Sống mũi cay cay nhưng Nguyễn Vi im lặng, bước tới đỡ A Lập đứng lên. Hai người tiếp tục đi vào ngôi nhà chính.

Thím Phúc đang chuẩn bị nấu bữa tối. Nhìn thấy Nguyễn Vi, bà liền hỏi cô thích ăn món gì. Nguyễn Vi tùy tiện nhắc tới hai món rau rồi bảo bà tìm lọ hoa giúp cô. Cô lại hỏi Diệp Tĩnh Hiền đang ở đâu, thím Phúc bảo anh đang cùng Phương Thanh ở thư phòng trao đổi công việc.

Cuộc đụng độ mỗi lúc một gần. Hội trường đã gửi thông điệp cuối cùng cho nhà họ Diệp. Bọn họ đều biết sắp xảy ra biến cố nhưng ai nấy đều giữ im lặng. Cả khu nhà vẫn sinh hoạt như bình thường, người làm đều ở vị trí của mình, không hề hỗn loạn.

Nguyễn Vi định bê lọ hoa lên tầng trên. Nghĩ thế nào, cô hỏi thím Phúc: “Nhà có quả vải không thím?”

“Có. Khi nào mọi người ăn cơm xong, tôi sẽ mang lên.”

Nguyễn Vi gật đầu. A Lập không đi theo cô, đứng dưới phòng khách nói nhỏ: “Tối nay chị Vi nhớ nghỉ ngơi cho sớm.”

Nguyễn Vi bê lọ hoa về phòng ngủ, đặt trên bàn trang điểm. Thật ra, hoa tường vi không thích hợp trưng bày ở đây nhưng vì màu tím của nó rất đặc biệt nên tạo thành một vẻ trang nhã cho căn phòng. Cô ngồi lên giường, mở tờ giấy ra xem. Sau khi ghi nhớ thời gian và địa điểm, cô liền bỏ tờ giấy vào bồn cầu rồi xả nước. Cô đã nghĩ thông suốt nên tâm trạng hết sức bình tĩnh.

Đến giờ ăn cơm, Diệp Tĩnh Hiên quay về phòng ngủ tìm Nguyễn Vi, phát hiện cô đang ngồi ngắm chiếc đồng hồ cổ ở góc phòng. Chiếc đồng hồ kêu tích tắc đều đều, nhiều lúc nghe mà phát bực mình. Đã mấy lần anh định bảo người dọn đi nhưng đều bị Nguyễn Vi ngăn lại. Rõ ràng đã rất quen thuộc nhưng bây giờ nhìn chiếc đồng hồ, cô đột nhiên cảm thấy từng giây từng phút của ngày hôm nay đặc biệt quý giá.

Diệp Tĩnh Hiên gọi cô. Nguyễn Vi liền bừng tỉnh. Chợt nhớ tới cuộc trò chuyện với Nghiêm Thụy, cô lên tiếng: “Nghiêm Thụy không chịu tiết lộ người đứng sau anh ấy là ai.”

Diệp Tĩnh Hiên châm một điếu thuốc. Nguyễn Vi bảo anh đừng hút nhưng anh tựa như không nghe thấy. Anh mở cửa ban công, đứng ở đó vừa hít một hơi vừa cất giọng trầm trầm: “Là ai cũng không quan trọng. Một khi Trần Dữ đã có gan ra tay với anh, anh sẽ không thể ngồi yên chịu chết. Đã đánh là phải đánh tới cùng, bất kể kẻ đứng đằng sau là ai thì hấn cũng đừng hòng ngăn cản.”

Anh hút liên tục. Nguyễn Vi đi mở hết cửa ban công cho thông thoáng. Khi ngang qua người anh, cô bị sặc khói thuốc, ho khù khụ. Thế là cô ngẩng đầu, nói: “Anh mà hút nữa là em cũng sẽ hút cùng anh.”

Diệp Tĩnh Hiên ngẩn người, khóc cười không xong. Cô là người duy nhất luôn có cách trị anh. Anh mím cười bất lực, dập tắt thuốc, ném vào thùng rác. Sau đó, anh tiến lại gần cô, mở miệng hỏi: “Em không đi cùng Nghiêm Thụy sao?”

Nguyễn Vi lặng lẽ gật đầu. Đã đến nước này, Diệp Tĩnh Hiên cũng chẳng có tâm trạng đặc biệt. Dù cô đi hay ở lại, anh đều đã chuẩn bị tinh thần.

Diệp Tĩnh Hiên xoa mặt cô. Nguyễn Vi ôm thắt lưng anh. Anh lại vuốt tóc cô, lên tiếng: “Anh dọn đến Lan Phường là nhằm mục đích chuẩn bị... Đã mấy năm rồi, sớm muộn cũng trở mặt. Hơn nữa, bản thân Trần Dữ cũng

khó giữ được chức Hội trưởng. Người thực sự đi theo anh ta không nhiều, em không cần lo lắng.”

Biết anh an ủi mình, Nguyễn Vi ngẫm nghĩ rồi nói với anh: “Trước kia, em thường mơ thấy ác mộng... Em chết trong trận hỏa hoạn vào năm mười tuổi.”

Diệp Tĩnh Hiên không cho cô nói tiếp nhưng cô lắc đầu, tỏ ý mình không sợ hãi mà chỉ tình cờ nhớ lại chuyện đó mà thôi: “Không sao đâu... Khi ấy, em đã tìm mọi cách để ngăn chặn cơn ác mộng, nhưng vừa rồi em mới phát hiện... thật ra như thế cũng tốt.”

Cô không bao giờ có thể ngờ, mười năm sau, sự lựa chọn mà cô phải đối mặt đáng sợ hơn giấc mơ đó gấp nhiều lần. Giữa hai người có quá nhiều chuyện xảy ra, dù yêu nhau sau đậm nhưng số phận vẫn khiến họ chia cắt.

Lòng ngực Diệp Tĩnh Hiên phập phồng. Anh thì thầm bên tai cô: “Đừng nói những lời ngốc nghếch thế. A Nguyễn! Em hãy nhớ kỹ, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, có lẽ không thể cứu em nhưng anh nhất định sẽ ở bên em mãi mãi.”

Nguyễn Vi cắn môi, ép nước mắt chảy ngược vào trong. Cô không nở rời xa anh nhưng trong hai người, kiểu gì cũng phải có một người đi trước.

Thím Phúc lên mời họ xuống ăn cơm. Món ăn ở tỉnh Nam rất đơn giản. Hễ thời tiết ẩm ướt là mọi người quen ăn cay. Nguyễn Vi đã lâu không được thưởng thức đồ ăn quê nhà nên rất hưng phấn. Diệp Tĩnh Hiên chẳng có khẩu vị, chỉ chạm đũa một chút rồi ngồi đọt cô. Thấy Nguyễn Vi ăn nhiều đồ cay đến mức mồ hôi nhễ nhại, anh không nhịn được cười, rút giấy ăn lau mặt cho cô, bảo cô giống con mèo tham ăn.

Anh còn trêu cô: “Em ăn uống như thường luồng, nhà họ Diệp không nuôi nổi đâu.”

Nguyễn Vi giơ chân đá anh. Diệp Tĩnh Hiên la lên: “Á! Chân khỏi rồi nên em giỏi thật đấy.”

Diệp Tĩnh Hiên rót ly rượu vang trắng, bảo người làm bật tivi nên phòng ăn không còn lạnh lẽo như trước. Kênh truyền hình đang phát bộ phim điện ảnh *Odyssey* chuyển thể từ sử thi của đại thi hào Homer. Odyssey trải qua trận đánh dài ngày ở Troy, sau đó chiến thắng ma nữ, hàng phục yêu quái ở biển. Chàng đã từ chối lời mời ở lại của Thần nữ, cuối cùng cũng trở về quê nhà sau bao ngày xa cách. Sự dũng cảm và kiên trì của Odyssey khiến người đời khâm phục, nhưng đáng nói hơn cả là tình yêu của chàng. Lời thoại ấn tượng nhất là câu: Mười chín năm trôi lảy ngày về, cứu tử nhất sinh, trải qua bao cuộc bể dâu, chàng nói: “Nàng đang đợi ta.” Chỉ vì một người mà Odyssey trở thành đại anh hùng, đánh tan tác kẻ địch.

Diệp Tĩnh Hiên lắc lắc ly rượu trong tay. Màn hình tivi đang chiếu đến trận đánh hoành tráng ở thời xa xưa, anh chẳng có hứng thú, tùy tiện mở miệng: “Thế này gọi là truyền kỳ gì chứ, thực hiện chẳng khó chút nào.”

Nguyễn Vi đang ăn món ngao. Nghe anh nói vậy, sồng mũi cô đột nhiên cay cay. Cô cố gắng nuốt trôi, không nói một lời. Bọn họ cùng xem hết bộ phim. Nguyễn Vi cố tình ăn rất nhiều, đến mức bụng âm ịch khó chịu. Hành động phân tán sự chú ý này khiến trong lòng cô không buồn nữa.

Sau bữa tối, Diệp Tĩnh Hiên dặn Phương Thanh có chuyện gì để ngày mai tính rồi cùng Nguyễn Vi về phòng. Người giúp việc mang đến một đĩa phi tử tiếu mà cô thích.

Tắm xong, Nguyễn Vi ngồi bên cạnh giường, bóc vải ăn ngon lành, mặc kệ tóc vẫn còn ướt. Diệp Tĩnh Hiên bảo cô sấy tóc nhưng cô lờ đi. Anh cầm khăn mặt giúp cô lau khô, cô nghiêng đầu sang một bên né tránh. Cuối cùng, anh điên tiết, túm lấy cánh tay cô.

“Em định làm phản đấy à?” Diệp Tĩnh Hiên kéo mạnh cô về phía mình. Nguyễn Vi cười nắc nẻ, ngã vào lòng anh. Hai người nô đùa như trẻ nhỏ. Anh cầm đĩa vải của cô giơ lên cao, cô liền nhảy lên giật lại nhưng không được. Cuối cùng, quả vải rơi hết xuống giường, Nguyễn Vi mới dừng lại, ngồi xuống ngược nhìn anh.

Diệp Tĩnh Hiên không gọi người vào thu dọn mà cầm một đầu tấm ga trải giường hất mạnh, khiến quả vải rơi hết xuống đất. Bất gặp ánh mắt không hài lòng của anh, Nguyễn Vi đành nhượng bộ. Cô đưa quả vải đã bóc vỏ trên tay cho anh: “Anh ăn đi!”

Diệp Tĩnh Hiên thở dài bất lực. Sắc mặt Nguyễn Vi vẫn rất nhợt nhạt. mấy hôm nay cô không được nghỉ ngơi tử tế, lại vì anh cả ngày nơm nớp lo sợ, ăn xong bữa cơm mới tỏ ra phẫn chấn một chút. Vào thời khắc này, cô mặc bộ váy ngủ màu đỏ, để lộ thân hình mảnh khảnh. Bộ dạng của cô khiến anh không khỏi xót xa.

Diệp Tĩnh Hiên cúi xuống ăn vải. Nguyễn Vi muốn đi sấy tóc nhưng anh không cho, còn nhân tiện ngậm đầu ngón tay của cô rồi đè cô xuống giường.

Người Nguyễn Vi vẫn còn hơi nước, vừa mềm mại vừa uơn ướn, tựa như động vật nhỏ không xương. Diệp Tĩnh Hiên ngấu nghiến đôi môi cô rồi hôn một đường từ trên xuống cổ, đồng thời thò tay vào trong váy ngủ của cô.

Căn phòng vẫn bật đèn sáng trưng, vừa vịn chiếu trên đầu Nguyễn Vi khiến cô chói mắt. Thế là cô đẩy người anh: “Hôm nay cả hai ta đều mệt, anh đừng...” Cô xoay cầm anh, dỗ dành: “Anh ngủ sớm đi, em sẽ nằm đây với anh.”

Diệp Tĩnh Hiên “ừ” một tiếng, nhưng ánh mắt không hề có ý nhượng bộ. Anh vòng tay qua người cô, tựa hồ muốn giam cô trong lòng mình, không cho cô thoát.

Bộ váy ngủ màu đỏ càng tôn nước da trắng của Nguyễn Vi, khiến cô như bông hoa rực rỡ dưới ánh đèn. Ánh mắt Diệp Tĩnh Hiên dần trở nên tối thẫm, cái nhìn trắng trợn của anh khiến toàn thân Nguyễn Vi nóng ran. Tiếp theo, anh chặn miệng cô bằng một nụ hôn mãnh liệt, nhanh chóng tuột váy khỏi người cô.

Nguyễn Vi liền giữ tay anh, cất giọng dịu dàng: “Hôm nay anh mới lên con...” Nhưng Diệp Tĩnh Hiên không cho cô cơ hội nói hết câu.

Gương mặt nghiêng ngược sáng của anh khiến cô không thể rời mắt. Anh cắn cổ cô, ánh mắt bùng cháy một ngọn lửa. Vào thời khắc này, dáng vẻ của anh khiến cô mê đắm, lí trí trôi dạt phương nào. Cô không còn nghĩ đến bất cứ điều gì ngoài người đàn ông trước mặt.

Đến cuối cùng, toàn thân Nguyễn Vi rã rời. Cô chẳng bao giờ có thể đấu lại Diệp Tĩnh Hiên, lần nào cũng van nài anh tha cho mình. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên hạ thấp người, thổi vào cổ cô. Hành động vô thức của anh khiến cô đờ người, phảng phất làn hơi này có thể thấm thấu đến cốt tủy, hòa tan vào máu thịt của cô.

Diệp Tĩnh Hiên khẽ cất giọng trầm khàn: “Anh không nỡ để em lại một mình... A Nguyễn, chúng ta sinh một đứa con trai đi. Ngộ nhớ anh không tỉnh lại, sau này con sẽ bảo vệ em.”

Cổ họng Nguyễn Vi tắc nghẹn, không ngờ chấp niệm của anh lại dữ dội đến thế. Đêm hôm đó, niềm hoan lạc mà anh mang lại giống một lưỡi dao xé nát trái tim cô. Cô khóc đến lạc cả giọng trong vòng tay anh.

Cô muốn nhớ mãi dáng vẻ điên cuồng của anh đêm nay. Cuối cùng, cô đã có thể quên quá khứ, quên đi những nỗi phiền muộn để cùng anh hòa tan trong biển tình. Tận đáy lòng, cô mong trời vĩnh viễn không bao giờ sáng.

Cửu tử nhất sinh

Nguyễn Vi thức dậy vào lúc bốn giờ sáng. Bên ngoài trời vẫn tối om. Lúc cô rời đi, Diệp Tĩnh Hiền vẫn đang trong giấc nồng.

Vì là người thuộc giới hắc đạo, luôn phải sống trong trạng thái cảnh giác cao độ nên trước kia anh thường ngủ không yên giấc. Đặc biệt là sau khi bị thương ở đầu, chất lượng giấc ngủ của anh càng kém. Vì vậy, anh mới bắt đầu hút thuốc lá, bởi khói thuốc dễ khiến con người ta tê liệt thần kinh. Nhưng sau khi cô trở về, anh đã có thể ngủ say từ tối đến sáng. Ngay cả lúc cô rón rén đi qua người anh, anh cũng không hề phát giác.

Nguyễn Vi xuống cầu thang, lặng lẽ đi ra cánh cửa nhỏ ở phía sau nhà bếp. Vẫn còn sớm nên chưa ai thức dậy. Cô không bật đèn, cứ thế lần mò ra sân sau.

Trần Dữ đã công bố lệnh “giết” nên mọi lối ra vào của khu nhà đều được canh gác cẩn mật, nơi này cũng không ngoại lệ. Nhưng sáng sớm hôm nay là ca của A Lập và đàn em của anh ta. Tất cả đã được chuẩn bị đầu vào đây. Nhìn thấy Nguyễn Vi, A Lập liền đưa cô chiếc áo khoác mỏng rồi dẫn cô đi ra ngoài.

Lúc lên xe, Nguyễn Vi ngẩng đầu, dỗi mắt lên tầng trên. Cửa sổ ở phòng ngủ chính đã bị cành cây che khuất nhưng cô vẫn thấp thoáng nhìn thấy lọ hoa tường vi. Cô bỗng dưng có ý nghĩ rằng mình nên mang theo bó hoa, chứ để ở đó chỉ hai ngày là hoa héo khô.

“Chị Vi!” A Lập gọi cô.

“Đi thôi!” Nguyễn Vi ngồi vào trong ô tô. Từ đầu đến cuối, thái độ của cô bình tĩnh hơn sự tưởng tượng của anh ta.

Thật ra, diện mạo của Nguyễn Vi hết sức bình thường. Nhưng hôm nay nhìn cô qua ánh đèn đường, A Lập đột nhiên có cảm giác, vào thời khắc này, cô xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào. Anh ta đã hiểu, tại sao Tam ca lại chung tình với cô đến thế.

Tục ngữ có câu “hồng nhan họa thủy”, vậy mà một người phụ nữ chẳng có phương diện nào nổi bật như Nguyễn Vi cũng có thể khiến Diệp Tĩnh Hiên vì cô đánh cược cả gia tộc, phá vỡ sự yên ổn mà Kính Lan Hội khổ cực duy trì mấy chục năm nay.

Ngược lại, Nguyễn Vi cũng không phải hạng người yếu đuối. Cô đã dùng cách của mình để bảo vệ Diệp Tĩnh Hiên.

Cảm thấy không đành lòng, A Lập hỏi: “Chị cần nhắn gì không? Sau khi vụ này kết thúc, tôi sẽ chuyển lời tới Tam ca.”

Nguyễn Vi lắc đầu. Nghĩ thế nào, cô lại gọi anh ta: “Nhờ anh nhắn lại với Tam ca, bảo anh ấy hãy coi con ác mộng đó là sự thật.”

Dù không biết con ác mộng mà Nguyễn Vi nhắc tới là gì nhưng A Lập vẫn trịnh trọng gật đầu. Anh ta dặn dò tài xế, đứng đợi theo chiếc ô tô cho đến khi nó khuất bóng.

Hủ viện ở Lan Phường hôm nay đặc biệt yên tĩnh. Đang ở trong giai đoạn nhạy cảm nên Trần Dĩ mắc bệnh đa nghi nghiêm trọng. Anh ta không ngừng thay người canh gác xung quanh nơi ở của mình. Không rõ ai là tay trong của Diệp Tĩnh Hiên nên anh ta đành chọn theo cảm tính.

Mặc dù chuyển tới Lan Phường chưa bao lâu nhưng Diệp Tĩnh Hiền đã nhanh chóng thiết lập được chỗ đứng vững chắc ở nơi đây, đồng thời mở rộng thanh thế trong bang hội. Vì muốn thu lại quyền lực của anh nên Trần Dữ đã sai người đi lục soát nơi ở của Đại đường chủ ở Lan Phường. Tuy nhiên mấy ngày qua, đàn em của Diệp Tĩnh Hiền chẳng coi Hội trưởng ra gì, sống chết không cho người của anh ta vào trong.

Làm Hội trưởng như Trần Dữ cũng quá vô dụng, thiên hạ chắc chắn đang cười nhạo anh ta. Bởi vì tức giận nên Trần Dữ ra lệnh thuộc hạ cứ thế xông vào. Hai bên xảy ra xung đột ngay tại Lan Phường. Nghe phong thanh tin tức, cảnh sát liền xuất hiện ở bên ngoài, vì thế mới có thể dẹp yên cuộc đụng độ.

Buổi chiều, Trần Dữ ở lì trong phòng. Có người gõ cửa, báo cáo: “Hội trưởng, hôm nay có một lô hàng từ tỉnh Nam chuyển đến...”

Nghe câu này, Trần Dữ lập tức đoán ra có điều bất thường. Anh ta nghiêm trọng hỏi: “Xảy ra vấn đề sao?”

Diệp Tĩnh Hiền đã gần như cắt đứt quan hệ giao thương giữa tỉnh Nam và thành phố Mộc nhưng vì Kính Lan Hội có mạng lưới buôn bán rất rộng, phủ khắp cả nước, thậm chí ra nước ngoài nên hằng ngày vẫn có hàng hóa được đưa đến nơi này.

“Hàng hóa không sao, quan trọng là có thêm một người. Hội trưởng... người đàn bà đó tự mình đến chỗ chúng ta nộp mạng.”

Trần Dữ mới ngồi lên vị trí này chưa được bao lâu, mọi người bề ngoài đều tỏ ra trung thành nhưng thật sự chẳng biết thế nào. Là thật hay giả, anh ta chỉ có thể dựa vào đôi mắt của mình. Đây là lần đầu tiên Trần Dữ tung lệnh giết chóc. Anh ta quyết tâm loại bỏ nhà họ Diệp để mọi người thấy thủ đoạn của tân Hội trưởng. Trên thực tế, anh ta cũng hết sức căng thẳng và lo

lắng. Chính vì vậy, thông tin mà anh ta vừa nhận được quả là một điều đáng mừng.

Trần Dữ nhếch miệng, tựa vào thành ghế một cách thoải mái: “Diệp tam chịu hy sinh người đàn bà đó sao?”

“Nguyễn Vi không dám đi đường chính mà đi theo chuyển hàng, chúng tôi đây là chủ ý của cô ta.”

Trần Dữ phấn khởi, lập tức sai người ra ngoài Lan Phường đón “khách”. Sau đó, anh ta mở máy tính xem dự báo thời tiết. Tỉnh Nam đang có mưa bão dữ dội.

Thuộc hạ đứng bên cạnh hiểu ý, cúi đầu nói nhỏ: “Chúng tôi đã kiểm tra rồi. Toàn bộ chuyến bay của tỉnh Nam trong ngày hôm nay đều bị hoãn lại. Diệp Tĩnh Hiền sẽ không có cách nào đến đây trong thời gian sớm nhất.”

Trần Dữ đứng dậy đi đến bên cửa sổ, dỗi mắt ra bên ngoài. Thuộc hạ ngập ngừng mãi mới lên tiếng: “Hội trưởng! Chúng ta có giữ lại mạng sống của người đàn bà đó không? Một khi Nguyễn Vi ở trong tay chúng ta, chắc chắn Diệp Tĩnh Hiền sẽ ngoan ngoãn vâng lời.”

Trần Dữ lắc đầu. Hôm nay trời quang mây tạnh, anh ta có thể nhìn thấy nóc ngôi nhà Hải Đường Các ở phía xa xa. Anh ta chợt nhớ tới quá khứ. Hồi ấy, anh trai Trần Phong còn sống, thường đi theo Hoa tiên sinh, còn anh ta chỉ có tư cách canh gác bên ngoài Hải Đường Các. Anh ta nhếch miệng cười, gõ gõ tay lên mặt kính: “Đưa cô ta về đây rồi xử theo luật. Các cậu hãy làm cho gọn gàng, sạch sẽ. Nhớ giữ lại một cái chân của cô ta để gửi cho Diệp Tĩnh Hiền, còn các bộ phận khác đem thiêu hủy hết.”

Trần Dữ chợt nhớ đến lời nói của người đó. Rõ ràng đối phương bệnh tật đầy mình, giọng nói nhẹ như hơi thở nhưng mỗi câu, mỗi từ có khiến anh ta rét run. Anh ta nghiêng răng, đấm vào cửa kính, bắt chước ngữ khí của Hoa

tiên sinh: “Khỏi cần giữ lại người đàn bà đó cũng không bàn điều kiện gì với Diệp Tĩnh Hiên. Tôi muốn nó chống mắt lên nhìn, dám chống lại tôi sẽ có kết cục như thế nào.”

Buổi chiều, tỉnh Nam quả nhiên lại có mưa bão lớn, sấm chớp đùng đùng. Toàn bộ chuyến bay đều bị hoãn lại. Khu nhà họ Diệp im lặng như tờ, thư phòng chật ních người, A Lập đang quỳ ở giữa.

Một làn chớp rạch ngang bầu trời, hắt lên gương mặt lạnh lẽo của Diệp Tĩnh Hiên. Do bận đối phó với những rắc rối ở bên ngoài nên Phương Thanh để A Lập ở lại trông coi nhà họ Diệp. Sau khi thức giấc, Diệp Tĩnh Hiên không thấy Nguyễn Vi nhưng A Lập nói cô đi dạo ở bên dưới. Ngày trước cô cũng có thói quen dậy sớm dắt Ma Nhĩ đi dạo nên anh không để ý. Hôm nay có rất nhiều việc, mọi người đều chờ quyết định của anh nên anh bận rộn ở thư phòng đến tận buổi trưa.

Mãi tới khi thím Phúc không tìm thấy Nguyễn Vi, chạy lên gác nói cô vẫn chưa về ăn cơm, Diệp Tĩnh Hiên mới phát hiện ra điều bất thường. Nhà họ Diệp là nơi an toàn duy nhất, Nguyễn Vi bước chân ra ngoài đồng nghĩa với việc tìm đến cái chết. Diệp Tĩnh Hiên không ngờ, cô lại có quyết định như vậy.

Hỏi thế nào, A Lập cũng không chịu khai cụ thể. Phương Thanh chẳng có thời gian nói hộ đàn em mà vội đi kiểm tra chuyến bay. Vì không muốn kinh động đến Diệp Tĩnh Hiên nên A Lập không sử dụng máy bay tư nhân của nhà họ Diệp. Các chuyến bay khác cũng bị hoãn thành ra Nguyễn Vi chỉ có thể ngồi tàu thủy hoặc đi đường bộ. Tuy nhiên, từ tỉnh Nam có không ít tuyến đường về thành phố Mộc, A Lập không chịu tiết lộ, bọn họ nhất thời chẳng thể tìm ra.

Diệp Tĩnh Hiên xoay xoay khẩu súng trong tay, đôi lông mày nhíu chặt. Mất hết cả kiên nhẫn, anh bảo Phương Thanh đi thu xếp máy bay nhưng

trong điều kiện thời tiết giông bão thế này, anh ta cũng chẳng có cách nào kiếm được giấy phép cất cánh.

Bất kể bằng phương tiện gì, bây giờ chắc Nguyễn Vi cũng đã tới thành phố Mộc. Diệp Tĩnh Hiên không thể kiềm chế, ném mạnh khẩu súng xuống đất. A Lập đột nhiên nhặt khẩu súng lên, chĩa vào huyết thái dương của mình. Đám người xung quanh lập tức lao đến giữ tay anh ta: “A Lập! Đứng!”

A Lập ngẩng đầu nhìn Diệp Tĩnh Hiên nhưng đối phương không có phản ứng, sắc mặt vẫn vô cùng lạnh lẽo. Anh ta vừa lên đạn, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên hỏi một câu: “Tôi cho chú một cơ hội nữa, A Nguyễn đi theo tuyến đường nào?”

“Đã chủ động đưa chị ấy đi thì em cũng không nghĩ đến việc giữ lại mạng sống của mình.”

Nói xong, A Lập định bóp cò. Diệp Tĩnh Hiên gầm lên: “Bỏ xuống!”

A Lập giật mình, toàn thân cứng đờ. Diệp Tĩnh Hiên là chủ nhân của ngôi nhà này, anh không cho phép anh ta chết thì anh ta buộc phải kéo dài hơi tàn.

Diệp Tĩnh Hiên đã thật sự nổi giận. Anh cất giọng lạnh lùng: “Nhà họ Diệp chưa từng xuất hiện đồ bỏ đi chơi trò tự sát. Chú muốn chết, tôi sẽ cho chú toại nguyện.” Nói xong, anh bảo người xốc nách A Lập đứng dậy, còn anh vẫn ngồi nguyên vị trí.

Diệp Tĩnh Hiên vừa định cầm súng, đám thuộc hạ liền nhao nhao cầu xin anh tha mạng A Lập. Mọi người nhắc nhở anh, A Lập cũng chỉ vì nhà họ Diệp, vì Tam ca nên mới làm vậy.

Tiểu Ân qua đời; Hứa Trường Kha tự mình lưu đày; Phương Thanh đợi vụ việc kết thúc sẽ dẫn Hạ Tiêu đi nơi khác, nhiều khả năng mai danh ẩn tích. Đám trẻ cùng trưởng thành ở nhà họ Diệp đều không có kết quả tốt lành. Bây giờ lại đến lượt A Lập nên mọi người không thể khoanh tay đứng nhìn. Bọn họ đứng chặn trước A Lập, xin Tam ca tha cho anh ta.

Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng thả khẩu súng xuống bàn. Anh đảo mắt một vòng, gầm lên với bọn họ: “Nếu coi tôi là anh em thì các chú đã không ép cô ấy vào đường chết.”

Tròng mắt anh vẫn tia máu, lồng ngực đau buốt vô ngần. Anh không biết não bộ còn có thể chịu đựng bao lâu, không biết có thể cứu Nguyễn Vi hay không. Anh thậm chí còn không biết... bây giờ mình có thể làm gì. Anh rất sợ, sợ nhận được điện thoại của Trần Dữ, và anh sẽ không bao giờ được gặp cô nữa.

Đám thuộc hạ đều trầm mặc. Bọn họ biết rõ, nhà họ Diệp rất quan trọng, huynh đệ cũng rất quan trọng, nhưng việc Nguyễn Vi hy sinh bản thân để đổi lấy bình an cho mọi người khiến Diệp Tĩnh Hiên sống không bằng chết.

A Lập cất giọng nghèn nghẹn: “Chị Vi nhờ em nhắn với Tam ca... Chị ấy nói, Tam ca hãy coi cơn ác mộng đó là thật.”

Anh hãy coi cô đã chết trong trận hỏa hoạn năm cô mười tuổi. Bởi vì khi ấy, tất cả chưa bắt đầu, anh vẫn có thể nhắm tâm bỏ đi.

Nghe xong, Diệp Tĩnh Hiên xoay ghế, quay lưng về phía bọn họ hồi lâu. Không ai nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có cảm giác dường như anh đang cố gắng nhẫn nhịn điều gì đó. Cuối cùng, anh cúi gập người, thở hắt ra.

Một đàn em đứng gần đó cất giọng lo lắng: “Tam ca.”

Diệp Tĩnh Hiền tựa vào thành ghế, nhắm mắt, giơ tay ra hiệu bọn họ đừng lên tiếng. Thư phòng lại trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Đúng lúc này, Phương Thanh vội vàng đi vào. Anh ta dè dặt mở miệng: “Bây giờ mà cất cánh thì rất nguy hiểm. Trạm kiểm soát không lưu không đồng ý cho chúng ta bay.”

Bên ngoài gió thổi ù ù. Diệp Tĩnh Hiền quay người xem giờ. Anh chợt nhớ tới hình ảnh Nguyễn Vi ngồi bên giường nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ vào tối hôm qua. Bây giờ anh mới biết, không phải cô đang xem giờ mà là đếm ngược thời gian.

Kể từ giây phút từ biệt Nghiêm Thụy, Nguyễn Vi đã quyết định, sự việc này bắt nguồn từ cô nên cô sẽ là người kết thúc nó. Cô không thể làm liên lụy đến anh.

Vào thời khắc này, Diệp Tĩnh Hiền thật sự hận cô, hận sự cố chấp của cô. Cô có vẻ bề ngoài yếu đuối như đóa hoa tường vi nhưng trái tim cô cứng rắn hơn ai hết. Ngay cả hoa còn có cành và gốc rễ để đỡ, còn cô thì không chịu dựa vào bất cứ người nào.

Bầu không khí trong phòng quá nặng nề nên Phương Thanh không dám tự mình đưa ra quyết định mà chờ Diệp Tĩnh Hiền lên tiếng.

A Lập cuối cùng cũng không chịu nổi, cất giọng run run: “Tam ca, em để chị Vi lên con thuyền vận chuyển cao su ở cảng phía đông. Nếu mọi việc thuận lợi, bây giờ chắc chị ấy đã có mặt ở thành phố Mộc.” Anh ta trình bày cụ thể tuyến đường, người đón... nhưng Diệp Tĩnh Hiền dường như bỏ ngoài tai.

Sau đó, anh đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Phương Thanh liền đi theo, nghe anh dặn dò: “Bất kể có được phép bay hay không, chúng ta cũng lập tức cất cánh.” Bây giờ mà thông báo thuộc hạ chặn Nguyễn Vi ở trên đường

chỉ e đã quá muộn, anh phải dùng phương thức nhanh nhất để đến thành phố Mộc.”

Mọi người biến sắc mặt, xông tới can ngăn: “Không được đâu Tam ca.”

Diệp Tĩnh Hiên quay người, lạnh lùng nhắc lại: “Tôi đã nói lập tức bay về thành phố Mộc.”

Cả đám quay sang Phương Thanh, mong anh ta khuyên Tam ca. Tuy nhiên, Phương Thanh hít một hơi sâu rồi mở miệng: “Vâng.”

Sự việc đã đến nước này, mọi người cũng hết cách, chỉ có thể đứng im nhìn Diệp Tĩnh Hiên. Anh bóp trán, nói rành rọt từng từ một: “Các chú nghe đây. Lần này, Hội trưởng muốn xóa sổ nhà họ Diệp khỏi Kính Lan Hội. Anh ta kiêu gì cũng sẽ nhỏ cỏ nhỏ tận gốc. Nếu tôi thua, các chú đừng mong chạy thoát. Vì vậy, nhân lúc vẫn còn đường lùi, các chú hãy tự quyết định đi. Người nào không muốn ở lại thì có thể rời khỏi nơi này, còn ai bằng lòng đi theo tôi thì mười phút sau lên máy bay.” Nói xong, anh đi thẳng ra ngoài mà không hề ngoái đầu nhìn lại.

Lúc Diệp Tĩnh Hiên xuống tầng dưới, thím Phúc và vài người giúp việc đứng đợi ở cửa. Anh nói với thím: “Cháu đi đón A Nguyễn về.”

Thím Phúc không hề tỏ ra bất ngờ, vẻ mặt vẫn bình thản như thường lệ. Nhìn thấy đám người đi theo sau Diệp Tĩnh Hiên không thiếu một ai, bà liền nở nụ cười mãn nguyện.

Bên ngoài nổi trận gió lớn, thổi lá cây rào rào. Thím Phúc lẩm bẩm, bảo trời mưa nên mọi người phải cẩn thận. Sau đó, bà sai người đi cắt một bó tương vị đưa cho Diệp Tĩnh Hiên, bảo anh mang cho Nguyễn Vi.

Cuối cùng, thím Phúc cất giọng run run: “Việc trong nhà cứ giao cho tôi. Tam ca yên tâm, tôi sẽ cùng mọi người chuẩn bị, đợi bé Nguyễn về là có thể

tổ chức đám cưới ngay.”

Mọi chuyện y như hôm Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi đi Phương Uyên ba năm trước.

Khi Diệp Tĩnh Hiên tới sân bay, chiếc máy bay tư nhân đã chờ sẵn. Thời tiết vẫn rất xấu, cơ trưởng xin ý kiến lần cuối, liệu có nên tự động cất cánh mà chưa được sự đồng ý của trạm kiểm soát không lưu hay không. Diệp Tĩnh Hiên gạt đầu rồi tựa vào thành ghế. Anh đột nhiên bảo lấy một cốc nước. Phương Thanh ngồi ở ghế sau, nhìn thấy anh đổ ra viên thuốc giảm đau. Lần này, anh uống thuốc một cách dứt khoát.

Chuyến đi này cứu tử nhất sinh nhưng anh sẽ đập mọi chông gai. Chỉ vì một người, anh có thể chiến thắng tất cả. Vì vậy mới nói, Odyssey chẳng phải là anh hùng gì cho cam. Sở dĩ con người có thể thắng là bởi vì rơi vào bước đường cùng, anh ta chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Buổi tối hôm đó, hai con đường gần Lan Phường đều bị phong tỏa. Bình thường cứ đến buổi tối là người dân cũng chẳng dám đi qua nơi này, bây giờ lại càng vắng. Đầu ngã tư ở phía bắc đặt biển báo, nhắc xe cộ vòng đi đường khác. Đằng sau tấm biển là mấy chiếc xe cảnh sát. Đêm càng về khuya, bầu không khí càng căng thẳng. Ai nấy đều dõi mắt về khu nhà của Lan Phường mà không biết bao giờ mọi việc mới kết thúc.

Một điều lạ lùng là Lan Phường không hề có động tĩnh. Một cuộc chiến hỗn loạn, máu chảy thành sông mà phía cảnh sát đang chờ đợi chẳng thấy xảy ra. Hàng đèn đường dọc theo con phố vẫn sáng trưng, những ngôi nhà cổ ở phía xa xa thậm chí còn treo đèn lồng đỏ rực, tạo nên cảnh tượng yên bình.

Bên trong Hủ viện chỉ có mấy ngọn đèn bật sáng. Đang ở tình thế nước sôi lửa bỏng nên Trần Dữ và mấy tay chân thân tín đều rút vào phòng. Diệp

Tĩnh Hiên mạo hiểm đến thành phố Mộc, việc đầu tiên là liên hệ với người của mình ở Hủ viện để nội ứng ngoại hợp, bao vây nơi ở của Trần Dữ.

Người của Hội trưởng đi ra không được, đi vào cũng chẳng xong. Nhưng dù sao đây cũng là đại bản doanh của họ Trần, mấy vị Đường chủ ở thành phố Mộc lập tức đến nơi, chặn Diệp Tĩnh Hiên lại. Hai bên đối đầu căng thẳng ở bên ngoài Hủ viện.

Phương Thanh và đàn em mở đường xông vào. Anh ta chuyển lời của Diệp Tĩnh Hiên, ý tứ rất rõ ràng: “Đây là chuyện riêng của nhà họ Diệp và Hội trưởng. Người không liên quan nếu không muốn thiệt mạng thì hãy mau chóng rời khỏi nơi này.”

Mọi người đều biết rõ, Diệp tam đã thật sự nổi điên. Vào thời khắc này, anh bất chấp tất cả, thậm chí không thèm để ý đến sự có mặt của cảnh sát ở bên ngoài. Thế là các Đường chủ giả bộ can ngăn cho tận tình tận nghĩa với Hội trưởng rồi tránh sang một bên.

Diệp Tĩnh Hiên và đám đàn em đi thẳng vào nơi ở của Trần Dữ, đúng lúc anh ta đi ra ngoài. Hai người đứng hai bên bờ ao sen. Thuộc hạ của Trần Dữ lập tức rút súng nhưng anh ta lắc đầu, ra hiệu cho bọn họ lui về phía sau.

Diệp Tĩnh Hiên quan sát đối phương. Trong ấn tượng của anh, Trần Dữ chỉ là một tên sai vặt của Hoa tiên sinh. Mới ngồi lên ghế Hội trưởng hơn một năm, anh ta đã học được thái độ lạnh lùng.

Trên thực tế, Trần Dữ không hẳn bình tĩnh như vẻ bề ngoài nhưng bởi vì trong tay có Nguyễn Vi nên anh ta chẳng sợ.

Diệp Tĩnh Hiên không thèm vòng vo với anh ta, đi thẳng vào vấn đề: “Anh mau thả người thì tôi nể mặt, cho anh “đi” một cách đường hoàng.”

Như nghe được câu chuyện nực cười, Trần Dữ nhếch miệng, cất giọng thờ ơ: “Chú Diệp phương diện nào cũng tốt, chỉ không biết giáo dục con cái. Cậu ở Kính Lan Hội bao nhiêu năm, thử hỏi quy tắc nào cho phép cậu đến chỗ tôi đòi người?”

Diệp Tĩnh Hiên chẳng nói chẳng rằng, chĩa súng vào đầu Trần Dữ. Thuộc hạ của Hội trưởng cũng đồng loạt giơ súng. Thấy bầu không khí trở nên căng thẳng cực độ, Trần Dữ nói luôn: “Người đàn bà của cậu tương đối có khí phách, dám một mình quay về đây. Vì điều này nên tôi cũng kính phục cô ta vài phần nên vẫn chưa động đến cô ta.”

Diệp Tĩnh Hiên siết chặt khẩu súng. Trần Dữ tiếp tục mở miệng: “Hãy bảo người của cậu bỏ súng xuống. Chậm một phút, tôi sẽ chặt một ngón tay của cô ta.” Anh ta sai người cầm dao vào phòng: “Chặt hết ngón tay lại đến lượt đôi chân cho tôi.”

“Anh dám!” Diệp Tĩnh Hiên không kìm chế nổi, liền xông tới. Thuộc hạ của Trần Dữ lập tức nổ súng, viên đạn bay sượt qua cánh tay anh. Phương Thanh nhanh như cắt kéo anh lại: “Tam ca!”

Trần Dữ bình thản cúi đầu xem đồng hồ: “Còn bốn mươi giây nữa.”

Dưới chân anh ta là mặt nước trong vắt. Đáng tiếc đêm nay, nơi này tràn ngập không khí chết chóc, ngay cả hoa sen cũng tựa như ẩn giấu nỗi oan nghiệt, trông hơi rờn rợn.

Diệp Tĩnh Hiên nghiêng rặng, ném khẩu súng xuống đất. Phương Thanh cũng làm theo. Đám đàn em ở phía sau nhanh chóng buông vũ khí.

Trần Dữ lặng lẽ quan sát cảnh tượng này, càng nhìn càng thấy thú vị. Ai cũng biết Diệp Tĩnh Hiên là con sói hoang, dám động đến cậu ta thì ngay cả xương cốt cũng bị nghiền nát. Trong cuộc đời, cậu ta chưa bao giờ chịu đầu hàng, hôm nay là trường hợp ngoại lệ.

Trần Dữ có thể nhìn ra sự phẫn nộ của đôi phương nhưng Diệp Tĩnh Hiền càng như vậy, anh ta càng đắc ý. Anh ta lắc đầu, vẻ mặt tỏ ra bất lực: “Bố cậu cũng được coi là nguyên lão của bang hội nhưng cậu đừng trách tôi không nể tình xưa. Ai mà chẳng biết, nếu hôm nay tôi giữ lại mạng sống của cậu, sau này cậu sẽ quay lại cắn chết tôi.”

Nói xong, Trần Dữ thông thả đi tới, từ từ chĩa súng vào đầu Diệp Tĩnh Hiền. Mọi người trong sân đều nín thở, theo dõi cảnh tượng trước mắt.

“Tôi đã từng nói với cậu, gặp đại nạn không chết, chưa chắc về sau đã có phúc. Tôi thật sự muốn biết, bây giờ mà thêm một phát nữa... liệu cậu còn có thể tỉnh lại hay không?”

Diệp Tĩnh Hiền chẳng nói một lời, phát tay ra hiệu Phương Thanh dẫn đàn em lùi về phía sau. Phương Thanh vẫn đứng yên, chỉ quay đầu truyền đạt mệnh lệnh tới mọi người. Tuy nhiên, mười mấy người của nhà họ Diệp đều không nhúc nhích.

Lan Phường có quy tắc, chỉ cần tận tình tận nghĩa thì sau đó mọi người có thể sống vì bản thân. Tuy nhiên, bọn họ đều tình nguyện ở lại cùng Diệp Tĩnh Hiền.

Trần Dữ nở nụ cười thâm hiểm. anh ta giơ khẩu súng vào đầu Diệp Tĩnh Hiền, cố tình cất cao giọng với đàn em của anh: “Các cậu hãy nhìn cho rõ, xem rốt cuộc ai mới là Hội trưởng!”

Từ trước đến nay, Diệp Tĩnh Hiền đều không coi Trần Dữ ra gì. Vậy mà bây giờ, anh tình nguyện đứng ở đây như một con thú bị giam cầm, để mặc anh ta xử lý. Nghĩ tới điều này, Trần Dữ vô cùng hưng phấn, lập tức lên đạn.

Diệp Tĩnh Hiên nhìn chăm chăm vào gương mặt hí hửng của đối phương. Vào một khoảnh khắc, anh bất thành linh vận mạnh cánh tay đang cầm súng của Trần Dữ. Trần Dữ giật mình, hét lớn: “Bắn đi!” Thuộc hạ của anh ta lập tức bóp cò.

“Tam ca!” Phương Thạnh hét lên một tiếng, lao ra chắn trước Diệp Tĩnh Hiên hứng trọn viên đạn, đồng thời đẩy anh ngã xuống đất.

Tiếng súng đã phá vỡ trạng thái bình ổn của Lan Phường trong suốt mười mấy năm qua. Đàn em của Diệp Tĩnh Hiên lập tức cầm vũ khí, người ở bên ngoài không rõ tình hình nhưng vẫn cứ xông vào.

Thuộc hạ của Trần Dữ định bao vây đối phương nhưng đã muộn, tình thế đột ngột thay đổi. Vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, tất cả mọi người chỉ còn lại bản năng. Sau khi ngã xuống đất, Diệp Tĩnh Hiên lập tức nhào người nhặt khẩu súng của mình, bắn chết tên vừa nhắm đạn. Giây tiếp theo, anh nhanh chóng khống chế Trần Dữ.

Phát đạn trúng lưng Phương Thạnh, máu tuôn ra xối xả. Diệp Tĩnh Hiên vừa chĩa súng vào đầu Trần Dữ, ra lệnh thuộc hạ của anh ta lập tức rút lui. Sau đó, anh gọi người đưa Phương Thạnh đi cấp cứu. Mấy đàn em đứng gần đó liền đỡ anh ta dậy.

Dưới đất chỗ Phương Thạnh nằm xuất hiện một vũng máu lớn. Diệp Tĩnh Hiên nôn nóng gọi anh ta: “Phương Thạnh... Chú hãy kiên trì cho tôi.” Anh không còn bình tĩnh, cất cao giọng bảo mọi người lùi lại, bằng không anh sẽ bắn Hội trưởng ngay lập tức.

Biết mình chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, Phương Thạnh yếu ớt lắc đầu: “Không cần đâu Tam ca.” Cả cuộc đời này, anh ta không có tư cách cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác. Cuối cùng, anh ta cũng phát huy tác dụng, đỡ hộ Diệp Tĩnh Hiên một viên đạn.

Phuong Thanh dần cảm thấy toàn thân lạnh toát. Khi cái chết đến gần, mọi cảm quan của con người đều trở nên mơ hồ, xung quanh trở nên yên tĩnh, đến mức anh chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gáp của mình.

A Lập ra sức gọi Phuong Thanh nhưng anh ta đã quá mệt, không còn sức trả lời. Anh ta dường như nhìn thấy vô số bóng người di chuyển. Hình như có người lao đến chỗ anh ta, hình như Diệp Tĩnh Hiên nói điều gì đó nhưng anh ta không nghe rõ.

Phuong Thanh nhắm mắt. Anh ta không hề cảm thấy hối tiếc, bởi một khi đã bước trên con đường này thì có thể đổi mặt với cái chết bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, vào thời khắc này, anh ta nhận ra mình vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành.

Phuong Thanh nhớ tới dáng vẻ của Hạ Tiêu khi xông vào phòng mình, nhớ tới hình ảnh cô ta nhảy lầu, bị thương ở chân. Anh ta đã đưa Hạ Tiêu đi bệnh viện, ở bên cô ta suốt quá trình nhưng không hề nói nửa câu an ủi. Anh ta cảm thấy hối hận, tại sao mình chỉ có hành động duy nhất là khoác áo lên người cô ta.

Ý thức của Phuong Thanh đã hết sức hỗn loạn, nhưng anh ta vẫn nhớ tới lúc trước khi rời khỏi bệnh viện quay về tìm Diệp Tĩnh Hiên, anh ta nói với Hạ Tiêu: “Em đừng bao giờ làm chuyện đại dột nữa. Chờ tôi trở về, tôi sẽ đưa em đi.”

Thật ra đây là một lời hứa nhưng ngữ khí của anh ta vẫn lạnh nhạt và cứng nhắc như thường lệ. Nói xong, anh ta liền rời đi, không ngoảnh đầu nhìn lại.

Biết mình chỉ là một quân cờ, bản thân tồn tại trên cõi đời vì ngày hôm nay nhưng cho đến khi toàn thân lạnh toát, Phuong Thanh mới cảm thấy có chút tiếc nuối. Tiếc nuối vì chưa kịp thốt ra lời muốn nói, tiếc nuối là không thử sống theo tâm ý của mình. Anh ta vẫn chưa kịp nói với Hạ Tiêu, những

điều mình từng phủ nhận, thực ra là dối lòng. Anh ta lại nghĩ, đời người ngắn ngủi, thành ra như bây giờ cũng tốt, chưa kịp nói lời yêu thì đối phương đỡ đau khổ bởi cái chết ngăn cách đôi lứa.

Phuong Thanh dùng chút sức lực cuối cùng, trần trối: “Tam ca, em thích cô ấy từ lâu. Em muốn...”

Tuy những lời này hết sức hoang đường, nhưng cả cuộc đời anh ta luôn xử sự đúng mực, trước khi tắt thở cũng muốn thử một lần. Tuy nhiên, anh ta vẫn không thể nói hết câu.

Cái chết của Phuong Thanh đã phá vỡ sự bình tĩnh của Diệp Tĩnh Hiên. Anh nhắm mắt, ngẩng đầu, cố gắng đè nén ý nghĩ điên cuồng. Sau đó, anh lên đạn, ép Trần Dữ lùi sát vào bờ tường. Không còn một chút nhẫn nại nào nữa, anh gằn giọng hỏi: “Nguyễn Vi đang ở đâu?”

Trần Dữ kiên quyết không mở miệng. Diệp Tĩnh Hiên liền sai người chạy vào trong tìm Nguyễn Vi. Nếu cô có bề gì, anh sẽ bắt tất cả bọn họ trả giá.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có người đi vào mà không một ai ngăn cản.

“Tam ca... Không biết ông ta do ai cử đến, nói là muốn mời người ở đây.” Đàn em của Diệp Tĩnh Hiên lên tiếng.

Hôm nay, Hủ viện đã thành bãi chiến trường. Phuong Thanh cứu chủ mà chết, Hội trưởng bị Diệp Tĩnh Hiên chĩa súng vào đầu, tình thế hết sức căng thẳng. Vậy mà người đàn ông vừa xuất hiện vẫn thản nhiên như giữa chốn không người.

Ông ta dừng lại bên ao sen, đảo mắt một vòng rồi cung kính nói với Trần Dữ: “Mời Hội trưởng qua Hải Đường Các một chuyến.”

Nghe những lời này, Diệp Tĩnh Hiên giật mình, liền ngoảnh đầu về phía người đàn ông. Đối phương ngoài sáu mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, dáng vẻ giống một người quản gia. Gương mặt ông ta hết sức điềm tĩnh, lộ vẻ khách sáo và xa cách.

Trần Dữ đang ở trong tình cảnh hết sức thảm hại nhưng vẫn cố giữ sự tỉnh táo, lạnh lùng đối mặt Diệp Tĩnh Hiên. Tuy nhiên, câu nói của người đàn ông đã khiến anh ta hoàn toàn suy sụp, hai chân run run ngay tức thì.

Bây giờ sinh mạng đang ở trong tay kẻ khác, anh ta chẳng còn cơ hội lật lại thế cờ, làm sao có thể rời đi. Trần Dữ vô thức hét lớn: “Lão Lâm...”

Người đàn ông hiểu ý Hội trưởng, quay sang nói với Diệp Tĩnh Hiên: “Diệp tam! Cậu mau bỏ súng xuống đi!”

Nghe Lão Lâm gọi mình là “Diệp tam”, Diệp Tĩnh Hiên biết ngay đối phương là bậc trưởng bối của Kính Lan Hội. Tuy nhiên, anh không quen biết cũng chẳng rõ lai lịch của ông ta. Anh cất giọng lạnh lùng: “Tôi mặc kệ ông là người của ai. Dựa vào cái gì mà ông xen vào chuyện của tôi và Trần Dữ?”

Từ trước đến nay, Diệp Tĩnh Hiên nói năng không bao giờ kiêng nể. Lão Lâm cũng không tỏ ra tức giận, vẫn cung kính trả lời: “Dựa vào việc cô Nguyễn đang ở trong tay chúng tôi.”

Tất cả mọi người đều ngậy ra. Trần Dữ giờ trò lừa bịp cả buổi tối nhưng vẫn bị thua toi tả nên vào thời khắc này, anh ta càng chẳng có gì để nói. Diệp Tĩnh Hiên sa sầm mặt, bất thành linh đập mạnh báng súng vào trán anh ta.

Lão Lâm cất giọng điềm tĩnh: “Mau thả Hội trưởng ra!” Nói xong, ông ta quay người đi ra ngoài, đồng thời bổ sung một câu: “Bây giờ cô Nguyễn

không ở Hủ viện. Nếu còn muốn gặp cô ấy thì cậu hãy buông súng xuống và đi theo tôi.”

Bây giờ đã là nửa đêm, ngọn gió mát lạnh mang theo mùi hương hoa không rõ từ phương nào thổi tới, nhưng vẫn không khiến tâm trạng của con người dịu đi chút nào.

Hải Đường Các đã bị đóng cửa gần một năm nay. Đây là nơi ở của Hoa tiên sinh quá cố nên ngoài Trần Dữ, không ai biết tại sao Lão Lâm lại dẫn mọi người đến đây. Khi đi vào, họ phát hiện trong sân đã bật đèn sáng.

Khu nhà được xây dựng theo kiến trúc cung đình, sân vườn vuông vắn, tường đỏ mái ngói, dưới gốc cây hải đường có một chiếc ghế mây.

Trần Dữ bất giác dừng bước, đảo mắt xung quanh. Nơi này chỉ thiếu mùi thuốc bắc, còn lại y hệt trước kia. Lão Lâm dẫn bọn họ đi về phía bắc của khu nhà.

Diệp Tĩnh Hiền vẫn giữ Trần Dữ làm con tin. Không phải sợ đối phương giở trò mà anh cần bảo đảm sự an toàn của Nguyễn Vi trước. Anh dừng lại, hỏi Lão Lâm: “Cô ấy đang ở đâu?”

Trần Dữ lau máu trên trán, khẽ chửi thề một câu. Phía sau anh ta toàn là người nhà họ Diệp, thắng bại đã quá rõ ràng nên anh ta đành chịu.

Lão Lâm chỉ tay về căn phòng ở phía trước rồi bảo những người khác rời khỏi nơi này. A Lập sống chết cũng không rời đi nhưng Diệp Tĩnh Hiền quan sát một lượt rồi nói với anh ra: “Các chú ra ngoài trước đi.”

Cuối cùng, trong sân chỉ còn lại Lão Lâm, Diệp Tĩnh Hiền và Trần Dữ. Diệp Tĩnh Hiền thân nhiên đi theo ông già. Bất kể đối phương cố làm ra vẻ huyền bí để lừa bịp hay thật sự có âm mưu, đã đến nước này, dù phải vào hang hùm, anh cũng không nề hà. Họ đã muốn chơi thì anh sẽ chơi đến

cùng. Phương Thanh vì anh mà thiệt mạng nên một khi sự việc chưa kết thúc, anh tuyệt đối không dừng lại.

Còn một điều Diệp Tĩnh Hiên nghĩ mãi cũng không thông. Sau khi đến thành phố Mộc, nếu Nguyễn Vi không rơi vào tay Trần Dữ thì ai đã đưa cô đi?

Não bộ của anh đột nhiên vụt qua một ý nghĩ. Nhưng anh chưa kịp đào sâu thêm, Lão Lâm đã chỉ tay về căn phòng ở phía trước: “Tiên sinh mời hai vị vào trong đó.”

Hoa tiên sinh không những vẫn còn sống mà có vẻ tương đối khỏe mạnh. Trần Dữ chẳng may tỏ ra bất ngờ, có nghĩa anh ta đã sớm biết chuyện này. Lúc hai người đi vào, Hoa tiên sinh đang ngồi quay lưng về phía bọn họ, dõng mắt ra ngoài cửa sổ. Tiên sinh mặc sơ mi màu xanh đen đơn giản, cổ tay đeo cái vòng trầm hương lộ huyết.

Người đàn ông chưa đến bốn mươi tuổi này gần như đã trở thành huyền thoại của Kính Lan Hội. Nghe thấy tiếng động, anh không hề có phản ứng. Anh nhìn trời ngấm đất một lúc, lại xoay xoay hạt trầm hương ở cổ tay rồi mới quay người, tùy tiện nói với bọn họ: “Lâu lắm tôi không về Lan Phường, căn nhà để không nên chẳng có sinh khí. Chúng ta bàn chuyện ở đây đi.”

Lão Lâm cúi đầu, đáp: “Vâng thưa Tiên sinh. Tôi ra ngoài trước.”

Về sự thật Hoa tiên sinh vẫn còn sống, Diệp Tĩnh Hiên đương nhiên bất ngờ nên nhướng mày quan sát đối phương. Người đàn ông trước mặt và Hoa tiên sinh anh từng gặp trong quá khứ chẳng có gì khác biệt. Anh ta thậm chí chẳng cần mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn là không ai dám ho he.

Diệp Tĩnh Hiên nghĩ mãi cũng không nhớ ra tên của người đàn ông này. Bao năm qua, chẳng có người nào dám gọi cả tên họ của anh ta.

Trần Dữ cung kính mở miệng: “Hoa tiên sinh bảo trước một câu... Tôi sẽ cho người đi đón.”

Hoa tiên sinh vẫn chẳng để ý đến anh ta. Diệp Tĩnh Hiên cố gắng kìm nén thắc mắc, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống. Trần Dữ liền biến sắc mặt: “Từ trước đến nay không ai dám ngồi nói chuyện với Tiên sinh.”

Diệp Tĩnh Hiên cảm thấy câu này buồn cười, thôi tởm quả nhiên mãi mãi vẫn chỉ là tởm. Anh “hừ” một tiếng: “Trên đời thiếu gì chuyện không ai dám làm. Mà có người nào biết Hoa tiên sinh còn sống đâu?”

Không ngờ Diệp Tĩnh Hiên hốt nhiên như vậy, Trần Dữ trợn mắt, định tiếp tục giáo huấn nhưng Hoa tiên sinh không có hứng thú tranh cãi với hai người. Anh ta phẩy tay: “Được rồi, chú cũng ngồi xuống đi.”

Trần Dữ vẫn đứng bất động. Hoa tiên sinh tựa người vào thành ghế, cất giọng nhẹ như gió thoảng: “Hai người đấu thì đấu, đánh thì đánh nhưng Kính Lan Hội có luật, chuyện gì cũng đều có giới hạn nhất định.”

Cả buổi tối hai bên đối đầu căng thẳng, vậy mà Hoa tiên sinh như đang nói tới một trò hề. Anh ta nhìn sang Diệp Tĩnh Hiên: “Trước kia, tôi có ý đề bạt cậu. Giúp cậu loại bỏ chướng ngại là A Thất nhằm mục đích cho cậu cơ hội chứ không phải để cậu chơi ngông.”

Diệp Tĩnh Hiên cất giọng thản nhiên: “Bây giờ tôi vẫn còn ngồi ở đây là do nể mặt Tiên sinh. Tôi cũng không vòng vo tam quốc...” Anh gõ gõ ngón tay xuống thành ghế, nói rành rọt từng từ một: “Tiên sinh hãy giao Nguyễn Vi lại cho tôi.”

Người đàn ông trước mặt lần hạt tròn trĩnh trên cổ tay, ánh mắt dừng lại ở Diệp Tĩnh Hiên: “Cậu cứ yên tâm, người phụ nữ của cậu rất an

toàn. Cũng vì ngày hôm nay nên tôi mới giữ mạng sống của cô ta suốt những năm qua.”

Câu nói này khiến Diệp Tĩnh Hiền thông suốt mọi chuyện trong giây lát. Ba năm trước anh xảy ra chuyện ở Phương Uyển, Kính Lan Hội muốn truy sát Nguyễn Vi. Cô thay đổi thân phận rồi trốn đi nơi khác, còn cố tình chọn nơi nguy hiểm nhất là thành phố Mộc. Có người nhờ Nghiêm Thụy giữ cô bên mình, không phải nhằm mục đích hại cô, mà bảo vệ mạng sống của cô.

Ngẫm lại mới thấy, việc Nghiêm Thụy nắm trong tay vòng hạt trầm hương lộc huyết không phải vì anh ta có bản lĩnh ghê gớm mà là do Hoa tiên sinh bày mưu đặt kế.

Diệp Tĩnh Hiền đột nhiên không thể ngồi yên. Người đàn ông này xảo quyệt và quyết đoán, bụng dạ thâm sâu khó lường, nhiều thủ đoạn không nói làm gì, quan trọng nhất là anh ta có tầm nhìn xa trông rộng.

Mọi người chỉ coi Nguyễn Vi là tay trong của cảnh sát, là kẻ phản bội của Kính Lan Hội. Chỉ một mình Hoa tiên sinh biết rõ, Trần Dữ sớm muộn cũng thua về tay Diệp Tĩnh Hiền, cũng không thể giữ được chiếc ghế Hội trưởng. Vì vậy, Nguyễn Vi chính là con át chủ bài. Chỉ cần giữ cô trong tay, Diệp Tĩnh Hiền sẽ nhượng bộ bất cứ điều gì.

Ngay cả màn kịch “chết vì bệnh hiểm nghèo” của mình, Hoa tiên sinh cũng tính toán không sai một ly, hoàn toàn che mắt thế gian. Đang ở trên đỉnh cao mà anh ta tự nguyện rút lui, còn đem tâm huyết bao năm dâng cho người khác.

Cuối cùng Diệp Tĩnh Hiền cũng hiểu nguyên nhân tại sao Hoa tiên sinh có thể khiến một bang hội lớn như Kính Lan Hội được yên ổn suốt mười mấy năm trời.

Đoán Diệp Tĩnh Hiên đã hiểu rõ ngọn nguồn. Hoa tiên sinh lại nói: “Cậu không cần phải thắc mắc về Nghiêm Thụy. Tôi và Nghiêm Thụy quen nhau từ trước khi tôi gia nhập Kính Lan Hội... Cậu ấy không phải là người của bang hội. Lúc đó, tôi muốn tìm một người có lý lịch trong sạch để tiếp cận Nguyễn Vi nên mới nhờ cậu ấy.”

“Tôi từng gặp anh ta ở Lan Phường.” Diệp Tĩnh Hiên lên tiếng.

“Có một khoảng thời gian, mẹ Nghiêm Thụy mắc bệnh động mạch vành rất nặng. Bởi vì tôi quen nhiều chuyên gia tim mạch nên cậu ấy mới đến Lan Phường nhờ tôi giới thiệu bác sĩ giỏi cho cậu ấy. Cũng chính vì lẽ đó, cậu ấy mới thiếu tôi một món nợ ân tình.”

Chỉ bằng dăm ba câu, Hoa tiên sinh đã nói rõ mọi chuyện. Trần Dữ và Diệp Tĩnh Hiên dùng mọi thủ đoạn đấu đá sứt đầu mẻ trán, nhưng đối với anh ta, họ cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Ba năm bằg quan theo dõi ván cờ, sau đó anh ta điềm nhiên chiếu tướng bằg một nước.

Ai cũng biết Hoa tiên sinh mắc căn bệnh không có cách nào chữa khỏi. Diệp Tĩnh Hiên nghĩ, người như anh ta, quả nhiên khó sống thọ.

Về mặt Diệp Tĩnh Hiên dụ đi nhiều, Trần Dữ cũng không còn âm ức. Chợt nhớ ra điều gì, Hoa tiên sinh lấy bộ ấm chén trên giá xuống rồi bảo Lão Lâm mang đi rửa. Sau khi rửa sạch sẽ, Lão Lâm lại đun nước pha trà. Cả quá trình đó, không một ai lên tiếng. Nước trà tỏa mùi hương thoang thoảng, làm dụ đi bầu không khí căng thẳng. Chẳng ai ngờ, sự việc tiến triển đến nước này mà họ vẫn còn thể ngồi uống trà, hàn huyên chuyện cũ.

Sau khi pha xong, Lão Lâm rót ra ba chén rồi đưa cho Hoa tiên sinh trước. Nhưng Hoa tiên sinh chỉ tay về phía Trần Dữ: “Hiện giờ cậu ta mới là Hội trưởng.”

Trần Dữ cung kính cúi đầu, chẳng dám nhận chén trà. Diệp Tĩnh Hiên chẳng có hứng thú nên nói ngay: “Tôi không uống trà, miễn phần của tôi đi.”

“Cậu uống hay không là một chuyện, nhận hay không là chuyện khác. Cũng giống trình tự pha trà, có đầu có cuối, không thể đảo ngược.” Hoa tiên sinh cất giọng điềm tĩnh.

Trần Dữ vội giơ tay cầm tách trà. Diệp Tĩnh Hiên cuối cùng cũng nhượng bộ.

Hoa tiên sinh không uống, chỉ cúi đầu nhìn rồi nói với Lão Lâm: “Chú hãy đổi cái hộp khác kín hơn đi, trà sắp bay hết mùi rồi.”

“Vâng, thưa Tiên sinh.” Nói xong, Lão Lâm lui ra ngoài.

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh. Nhìn hai người đàn ông lặng lẽ uống trà, Hoa tiên sinh mới nhớ ra vẫn chưa giải quyết một việc quan trọng, cũng là mục đích của chuyến đi hôm nay. Anh ta liền mở miệng: “Mỗi bên nhượng bộ một chút. Diệp Tĩnh Hiên hãy dẫn người của cậu về tỉnh Nam. Còn Trần Dữ từ nay về sau không được động đến người phụ nữ đó.”

Trần Dữ chau mày: “Không thể giữ lại mạng sống của con bé “họa thủy” ấy. Cô ta biết nhiều chuyện của Kính Lan Hội, còn không chịu nhả con chip...”

“Nếu con chip còn nằm trong tay Nguyễn Vi thì cô ta hoàn toàn có thể dùng nó làm quân bài để bảo vệ bản thân.” Cuối cùng Hoa tiên sinh cũng tỏ ra bức dọc. Anh ta nhìn Trần Dữ chằm chằm: “Chú ngốc không có nghĩa người khác cũng ngốc như chú.”

Trần Dữ cúi đầu, lắp bắp: “Tiên sinh... là tôi suy nghĩ không thấu đáo.”

Người đàn ông đột nhiên thay đổi thái độ, nghiêm giọng: “Tôi nhắc lại một lần, bây giờ chú mới là Hội trưởng. Bởi vì suy nghĩ không thấu đáo nên chú gây chuyện âm ỉ, bắn nhau trên đường phố hay sao? Lúc trước tôi đã khuyên bảo mà chú không chịu nghe. Tôi nhờ người tung vòng trầm hương lộ huyết để nhắc nhở chú, thế mà chú vẫn làm theo ý mình.”

“Tiên sinh...”

Nói xong, Hoa tiên sinh không thèm để ý đến Trần Dữ nữa, tựa hồ trong phòng không tồn tại người đàn ông này.

Anh ta quay sang Diệp Tĩnh Hiên: “Ván cờ hôm nay cậu thắng rồi. Kính Lan Hội sẽ xóa bỏ chữ “Lan” cho cậu. Tôi sẽ để cậu đưa Nguyễn Vi đi, nhưng cậu phải cam kết một điều. Từ nay về sau, nhà họ Diệp lui hết về tỉnh Nam, không bao giờ được đặt chân đến Lan Phường nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên đặt tách trà xuống bàn, nhìn Trần Dữ chằm chằm, khiến đối phương nổi giận, hét lớn: “Cậu đừng có mà được voi đòi tiên.”

Diệp Tĩnh Hiên quan sát anh ta từ đầu đến chân, miệng nở nụ cười nhạt. Cuối cùng, anh hỏi Hoa tiên sinh: “Tiên sinh bỏ không ít công sức vào một ván cờ suốt ba năm để ràng buộc tôi... Xét cho cùng, cũng nhằm mục đích bảo vệ Trần Dữ phải không?”

Hoa tiên sinh thở dài: “Người tôi bảo vệ là Hội trưởng.”

Diệp Tĩnh Hiên nhếch miệng cười: “Việc gì Tiên sinh phải làm vậy? Dù không có nhà họ Diệp đi chăng nữa, anh ta cũng chẳng thể sống lâu.”

“Diệp Tĩnh Hiên!” Trần Dữ gầm lên, định lao tới. Nhưng bắt gặp ánh mắt của Hoa tiên sinh, anh ta dờ người, chẳng dám động thủ.

Cuối cùng đêm dài rồi cũng trôi qua, bầu trời đã hửng sáng. Diệp Tĩnh Hiền vô thức chìm trong suy tư. Trước kia cũng có lúc anh thực sự muốn đoạt quyền. Ai ngồi lên vị trí Hội trưởng của Kính Lan Hội, kẻ đó sẽ là bá chủ giới hắc đạo. Đối với người đàn ông, chiếc ghế này có sức cám dỗ rất lớn. Chỉ cần lúc đó anh không đi tìm Nguyễn Vi, bỏ mặc sự sống chết của cô, tất cả sẽ trở nên vô cùng đơn giản. Đáng tiếc, cô là A Nguyễn của anh. Cô không xinh đẹp, không hoàn hảo, cũng chẳng vâng lời. Anh thậm chí còn thử tìm cách quên cô hay tìm hình bóng của cô qua người phụ nữ khác, nhưng tất cả đều vô ích.

Tình yêu là vậy. Yêu một người sẽ khiến bạn bỗng dưng xuất hiện điểm yếu, nhưng cũng khiến bạn có thêm bộ áo giáp vững vàng. Diệp Tĩnh Hiền đã sớm nhận ra, anh đã không còn hứng thú với cái ghế Hội trưởng từ lâu. Chỉ có điều, anh thấy lạ ở một điểm, tại sao Hoa tiên sinh cứ nhất quyết giữ lại tên Hội trưởng vô dụng này.

Hoa tiên sinh nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi thích nói chuyện với người thông minh như cậu, đỡ phải dài dòng.”

Anh ta nhanh chóng giải đáp thắc mắc của Diệp Tĩnh Hiền: “Tôi không quan tâm đến việc Trần Dữ sống hay chết. Chỉ có điều, dù vô dụng thì cậu ta cũng là Hội trưởng do tôi bổ nhiệm. Kẻ nào động đến cậu ta, cũng chính là không nể mặt tôi.” Anh ta nhướn mày, khóe mắt thấp thoáng ý cười: “Tôi vẫn còn sống sờ sờ đây này.”

Trời tờ mờ sáng, sương mù dày đặc bao phủ xuống đường phố và nhà cửa ở Lan Phường. Một cuộc nội loạn chấm dứt tại đây. Trần Dữ đã rời khỏi Hải Đường Các. Bên ngoài có quá nhiều chuyện cần anh ta giải quyết.

Sáng sớm tinh mơ, trên nóc nhà có hai con chim họa mi hót líu lo. Một làn gió nhẹ thổi qua, khiến vài phiến lá tung bay. Con đường ở ngoài kia vẫn vô vùng yên tĩnh, tựa như không hề xảy ra cuộc xung đột đêm qua.

Diệp Tĩnh Hiên cùng Hoa tiên sinh đi ra ngoài. Anh cười cười: “Loại cáo già như Tiên sinh quả nhiên... làm gì có chuyện thật sự bỏ rơi phu nhân và đứa bé.”

Diệp Tĩnh Hiên đang nhắc tới quá khứ của Hoa tiên sinh. Anh ta và bà xã mất sáu năm trắc trở, khó khăn lắm mới có thể về bên nhau. Nghe câu này, người đó nửa cười nửa không: “Suy cho cùng là không nở buông tay. Cậu cũng thế còn gì.”

Nói xong, Hoa tiên sinh ngồi lên ô tô. Anh ta mở cửa kính dặn Lão Lâm báo cho Diệp Tĩnh Hiên biết thời gian và địa điểm đón người.

Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên gọi anh ta, gương mặt lộ vẻ cung kính hiếm thấy: “Hoa tiên sinh.”

Dù anh không nói rõ nhưng đối phương lập tức hiểu ý. Anh ta đâu cần lời cảm ơn của anh: “Không phải tôi giúp cậu mà ngược lại thì đúng hơn. Trên đời này xuất hiện một người phụ nữ có thể trói buộc một thằng điên như cậu thì đối với thiên hạ cũng là điều tốt lành.”

Diệp Tĩnh Hiên nhìn đối phương, cười nói: “Tiên sinh cũng thế cả thôi.”

Anh sẽ trở về

Vào lúc mười giờ sáng, lại không phải ngày cuối tuần nên trung tâm thương mại mới khai trương Hải Phong rất vắng vẻ. Nguyễn Vi bị Bùi Hoan kéo đi lượn lờ một vòng. Cô thật sự chẳng có tâm trạng mua sắm, nhưng vì Bùi Hoan đã cùng cô chờ đợi từ chiều qua đến giờ nên cô ngại từ chối.

Hôm qua, khi còn cách Lan Phường một đoạn, Nguyễn Vi bị xe của Bùi Hoan chặn lại giữa đường. Bùi Hoan bảo cô lên xe rồi nói: “Hai bên âm ỉ đến mức này, Hội trưởng quyết tâm tiêu diệt Diệp Tĩnh Hiên để thị uy. Bây giờ em đi cũng chỉ có con đường chết mà vẫn chẳng cứu nổi anh ta.”

Nguyễn Vi không rõ lai lịch, cũng chưa bao giờ dò hỏi chuyện riêng tư của Bùi Hoan nên vô cùng kinh ngạc. Nhưng chưa kịp thắc mắc, cô đã bị kéo lên ô tô.

“Sao chị biết rõ chuyện của Kính Lan Hội thế?” Sau khi yên vị, Nguyễn Vi mới mở miệng hỏi.

Bùi Hoan bảo lái xe nhanh chóng rời đi. Cô quan sát phía sau qua gương chiếu hậu, xác định không bị bám theo mới cười nói: “Dù gì chị cũng là Hoa phu nhân mà.”

Nguyễn Vi tròn mắt, mãi vẫn không thể thốt ra lời, chỉ biết nhìn chăm chăm đối phương.

Bùi Hoan càng cười tươi hơn, huých người cô: “Lẽ nào trông chị không giống hay sao?”

Bùi Hoan đưa Nguyễn Vi tới một ngôi nhà để không rời ở lại đó cùng cô. Bùi Hoan nói, đợi đến khi trời sáng, thế nào mọi việc cũng sẽ ngã ngũ.

Đêm hôm ấy quả thực rất dài. Nguyễn Vi muốn hỏi thăm tình hình ở Lan Phường nhưng Bùi Hoan dường như rất yên tâm, thậm chí còn chẳng gọi cuộc điện thoại nào.

Ruột gan Nguyễn Vi nóng như lửa đốt, trong đầu xuất hiện vô số ý nghĩ hỗn loạn. Diệp Tĩnh Hiên chắc sẽ nhanh chóng biết được cô đi đâu, kiểu gì anh cũng sẽ đến thành phố Mộc ngay. Mục đích của cô là khiến Trần Dữ chấm dứt hành động trừng phạt nên trốn ở đây cũng vô dụng, cô phải quay về Lan Phường mới được.

Bùi Hoan không ngăn cản mà chỉ nói một câu: “Tại sao em không tin tưởng anh ta?”

Nguyễn Vi ngẩn người, vài giây sau mới đáp: “Em đâu có...”

“Nếu tin tưởng Diệp Tĩnh Hiên, em nên bảo vệ bản thân mới đúng.” Bùi Hoan ra hiệu Nguyễn Vi ngồi xuống cạnh mình. Chợt nghĩ tới điều gì đó, cô cười khẽ rồi lên tiếng: “Anh ấy là Hoa tiên sinh của Kính Lan Hội, nhưng cũng là chồng chị và bố của con gái chị. Nguyễn Vi, chị cũng phải trải qua sáu năm mà mỗi giây mỗi phút điều khó chịu như tôi nay. Nhưng bởi vì anh ấy từng dạy chị, chỉ cần còn một hơi thở thì cũng phải dùng mọi cách để tiếp tục cuộc sống nên chị không bao giờ từ bỏ.” Cô cất giọng chân thành: “Sự việc lần này tương đối nghiêm trọng, đã không còn là sự phiền phức của mình em nữa. Chị biết tôi nay tình hình rất nguy hiểm, sức khỏe của anh ấy lại không tốt nên chị không muốn anh ấy đi. Nhưng chị có khuyên được anh ấy đâu. Trước khi đi, anh ấy hứa với chị sẽ bình an trở về.”

Vì vậy, Bùi Hoan đã chọn cách tin tưởng Hoa tiên sinh. Cô không hỏi cũng chẳng thúc giục, chỉ lặng lẽ đợi cho đến khi trời sáng.

Nguyễn Vi lấy lại tâm trạng bình tĩnh. Yêu một người là nên tin tưởng người ấy, dù trải qua vô vàn gian nan trắc trở, anh cũng sẽ về bên cô.

Nguyễn Vi nhướn mày nhìn Bùi Hoan bằng ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết. Sau đó, hai người phụ nữ tựa vào thành sofa, trò chuyện dăm ba câu không liên quan.

Sáng hôm sau, Nguyễn Vi mượn di động của Bùi Hoan để lên mạng xem tin tức nhưng không tìm thấy bất cứ thông tin nào liên quan đến Lan Phương. Bất kể đêm qua xảy ra chuyện gì thì bây giờ, tất cả cũng đã kết thúc. Nguyễn Vi tự an ủi bản thân, không có tin chính là tin tốt lành. Mặc dù vậy, khi Bùi Hoan kéo đi ăn sáng, cô vẫn chẳng có tâm trạng ăn uống, trong lòng thấp thỏm bất an. Bùi Hoan lại đưa cô đi dạo trung tâm thương mại để phân tán sự chú ý. Tuy nhiên, cô vẫn không thể nào tập trung.

Nhớ ra Nguyễn Vi từng mắc bệnh trầm cảm, sợ cô lại nghĩ quẩn nên Bùi Hoan an ủi: “Em yên tâm đi. Anh cả nói xong việc sẽ gọi điện cho chị.”

Bùi Hoan vừa dứt lời, di động liền đổ chuông. Màn hình hiện số của Hoa tiên sinh, cô lập tức bắt máy. Tuy nhiên, Bùi Hoan chỉ nghe một câu rồi cúp điện thoại.

Nguyễn Vi thót tim: “Chị....”

Bùi Hoan làm động tác suyt, bỏ điện thoại vào túi xách rồi dẫn Nguyễn Vi vào một cửa hàng gần đó.

Buổi sáng, bức tường kính tòa nhà phía đông của trung tâm thương mại Hải Phong phản chiếu ánh mặt trời đến chói mắt. Sau khi rời khỏi Hải Đường Các, Diệp Tĩnh Hiền về phòng thay quần áo rồi nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ trước khi đi đón Nguyễn Vi theo thời gian đã hẹn. Lúc xuống xe,

anh phát hiện, bên lề đường ngoài cửa trung tâm thương mại xuất hiện một chiếc ô tô khác.

Hoa tiên sinh cũng đến đây đón người. Anh ta xuống xe, ngược nhìn tòa nhà rồi đích thân gọi điện. Nhưng anh ta mới chỉ thốt ra một từ “Bùi Bùi”, đầu kia đã dập máy.

Diệp Tĩnh Hiên cười, đi đến nói với đôi phương: “Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi sẽ chẳng bao giờ tin có người dám cúp điện thoại của Tiên sinh.”

Hoa tiên sinh lắc đầu, vẻ mặt có chút bất lực: “Cô ấy không cho tôi quay về Lan Phường nhưng tôi không nghe nên cô ấy giận dữ đây mà.” Anh ta đưa điện thoại cho Lão Lâm: “Thôi không cần gọi nữa.”

Biết tính hai vợ chồng nên Lão Lâm nói: “Phu nhân lo lắng nên mới thế. Thấy Tiên sinh không sao, phu nhân yên tâm rồi.” Ông ta bảo tài xế đi vào trong trung tâm thương mại xem tình hình. Một lúc sau, tài xế trở ra, sắc mặt hơi khó coi.

Diệp Tĩnh Hiên bỗng có chút căng thẳng: “Sao vậy?”

Người tài xế liếc Hoa tiên sinh, cúi đầu nói nhỏ: “Phu nhân và cô Nguyễn Vi đang ở trong... cửa hàng đồ lót.”

Diệp Tĩnh Hiên và Hoa tiên sinh đưa mắt nhìn nhau. Tiếp theo, Diệp Tĩnh Hiên không một chút do dự, đi thẳng vào trung tâm thương mại.

Hoa tiên sinh cũng chẳng dẫn đo, lập tức quay về ô tô ngồi chờ. Lão Lâm không nhìn được cười, thốt ra một câu: “Về phương diện này, Tiên sinh không bằng Diệp tam rồi.”

Người ở trong xe coi như không nghe thấy.

Nguyễn Vi đứng bất động sau giá treo đồ lót, Bùi Hoan vừa chọn đồ vừa hỏi câu gì đó nhưng cô không để ý. Đúng lúc này, cô nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên đứng trên thang máy cuốn, đang di chuyển lên trên. Vào thời khắc đó, cô cho rằng mình lại xuất hiện ảo giác. Mãi tới khi anh tiến lại gần, cô mới bừng tỉnh, lập tức lao tới ôm anh.

Diệp Tĩnh Hiên vòng tay qua người cô. Anh đưa mắt về giá đồ nội y, thản nhiên nói: “Anh không thích mấy bộ này.”

Nguyễn Vi bị anh chọc cười. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn anh, viền mắt cô bắt giắc đỏ hoe. Cô hít một hơi sâu: “Được rồi, em không khóc, anh đừng tức giận nhé.”

Diệp Tĩnh Hiên làm sao có thể giận cô. Anh chẳng nói chẳng rằng cúi xuống hôn lên trán cô. Mới xa cô một ngày một đêm mà anh có cảm giác như cách hàng thế kỷ.

Mọi người có mặt trong cửa hàng đều hướng ánh mắt về đôi nam nữ. Họ không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ đoán là cặp tình nhân cãi nhau, người đàn ông tìm đến tận nơi này để giảng hòa.

Bùi Hoan đứng bên cạnh cười tủm tỉm, nói đùa: “Hai người chú ý một chút. Tôi vẫn còn ở đây đấy.”

Diệp Tĩnh Hiên kéo tay Nguyễn Vi ra ngoài trước. Bùi Hoan nhanh chóng mua hàng rồi đi cùng bọn họ. Cô nói với Nguyễn Vi: “Sau này em khỏi cần ngưỡng mộ chị nữa. Ông xã chị còn lâu mới cùng chị đến những chỗ này.”

Nói xong, cô quay sang Diệp Tĩnh Hiên, vẫn giữ nụ cười tươi trên môi: “Nguyễn Vi rất sợ Kính Lan Hội mà dám vì anh hy sinh bản thân... Sau này, anh đừng để lạc mắt cô ấy lần nữa.”

Con người chỉ có thể vì tình yêu mới dũng cảm đối mặt với thứ mà mình sợ hãi. Diệp Tĩnh Hiên không nói một lời, nắm tay Nguyễn Vi quay người rời đi.

Chợt nhớ ra một chuyện, Nguyễn Vi dừng bước, gọi to: “Khoan đã... Bùi Hoan!” Nhờ có Hoa tiên sinh nên biến cố mới được dẹp yên, vì thế cô muốn nói lời cảm ơn đối phương. Tuy nhiên, Diệp Tĩnh Hiên lên tiếng trước, “Chắc Hoa phu nhân cũng biết rõ, làm gì có chuyện Tiên sinh tùy tiện làm việc thiện. Tiên sinh giữ lại mạng sống của A Nguyễn, trên thực tế thắng được cả tinh Nam. Tôi đã hứa với Tiên sinh, từ nay về sau, Lan Phường sẽ không chịu sự uy hiếp của nhà họ Diệp nữa. Thật ra trong ván cờ này, Tiên sinh đã tính toán rõ ràng, cũng không thể coi là giúp chúng tôi.”

Bùi Hoan xua tay bắt lặc: “Đàn ông các anh đúng là chẳng lằng mạn một chút nào cả.”

Diệp Tĩnh Hiên nắm chặt tay Nguyễn Vi, nói nhỏ: “Nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn phu nhân đã luôn ở bên động viên cô ấy.”

Bùi Hoan nở nụ cười hài lòng, bước tới ôm từ biệt Nguyễn Vi rồi nhanh chóng rời đi. Vừa xuống cầu thang máy, cô vừa gọi điện cho Hoa Thiệu Đình, gương mặt lộ vẻ dịu dàng. Tháng máy xuống đến tầng một, vừa vặn bên ngoài có người xuống xe, đi vào đón cô. Bùi Hoan không thể chờ đợi lâu hơn, lập tức chạy về phía anh ta. Trong tình yêu, quả nhiên ai cũng như nhau cả.

Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi không vội vàng ra về. Hôm nay thời tiết mát mẻ, rất thích hợp dạo phố. Đã nhiều năm, hai người không có cơ hội đi dạo như những cặp tình nhân bình thường. Anh nắm tay cô thong thả đi trên hè phố. A Lập bảo lái xe chạy chậm chậm theo sau bọn họ.

Diệp Tĩnh Hiên kể lại toàn bộ chuyện xảy ra vào tối hôm qua với Nguyễn Vi. Anh đột nhiên cúi xuống nhìn cô: “Gặp Hoa tiên sinh anh mới hiểu một điều... Con người chỉ có một cuộc đời, vì thế chúng ta không nên lãng phí.”

Nghĩ đến Bùi Hoan, anh lại nói: “Em thấy đấy, Hoa phu nhân hoàn toàn tự nguyện ở đằng sau chồng mình. Tiên sinh thu xếp mọi việc đâu vào đấy, cô ấy cứ yên tâm đợi điện thoại của anh ta. Em cũng nên học tập cô ấy. Xảy ra chuyện gì đều có anh chống đỡ. Bảo vệ em là trách nhiệm của anh, đây không phải là vấn đề ai dựa vào ai.”

Nguyễn Vi cắn môi, khẽ gật đầu.

“Em hãy hứa với anh, sau này bất kể có quyết định gì, em cũng phải nói thật với anh, không được giấu giếm, không được một mình chịu đựng, cũng không được tự ý rời đi.”

Nguyễn Vi mỉm cười nhìn anh: “Được.”

Diệp Tĩnh Hiên thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Khi nào quay về tỉnh Nam, anh sẽ tiến hành phẫu thuật. Nếu ca mổ không thuận lợi, em hãy...” Anh ngừng vài giây, xoa xoa lên chiếc nhẫn trên ngón tay cô mới tiếp tục lên tiếng: “Em hãy sống vì bản thân một lần. A Nguyễn, chuyện quá khứ đều đã qua rồi. Chú Diệp chỉ mong em được bình an. Ông cũng hy vọng em có thể sống theo nguyện vọng của mình.”

Nguyễn Vi cúi đầu, thủ thỉ: “Chúng ta kết hôn đi.”

Đợi một lúc không thấy Diệp Tĩnh Hiên trả lời, Nguyễn Vi thấp thỏm, ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của anh.

Diệp Tĩnh Hiên hơi nhíu mày, đổi mắt về phía trước, chân vẫn bước đều đều. Rõ ràng vừa rồi thấy anh bình an trở về, cô không hề khóc nhưng vào

thời khắc này, viền mắt cô trơn ướt.

Cô hạ giọng hỏi anh: “Còn kịp không anh?”

“Dù ca mổ thành công đi chăng nữa, vẫn có khả năng anh sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, hoặc là...”

Nguyễn Vi lập tức tiếp lời: “Dù anh không tỉnh lại, em cũng sẽ đợi anh... cho dù là một ngày, một năm hay cả đời.”

“Vậy thì em khác nào là quả phụ đâu.”

Nguyễn Vi mỉm cười, khoe mắt ngấn lệ: “Ít nhất em còn có nhà họ Diệp, sẽ không bị chết đói.”

Diệp Tĩnh Hiên ôm cô, thở một hơi dài: “Hôm qua biết em bỏ đi, anh thật sự sợ hãi. Em biết không? Cảm giác này còn đáng sợ hơn quá trình nằm ở đó gấp nhiều lần.”

Nguyễn Vi khóc ướt cả một mảng áo ở vai anh. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên bế cô lên, bắt chập đang ở giữa phố đông người. Cô liền ôm cổ anh theo phạn xạ. Anh liền cúi xuống hôn cô. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, Nguyễn Vi dường như nghe thấy anh nói: “Em đúng là cô bé ngốc nghếch... nhưng anh vẫn không dứt ra được.”

Hôm ấy, hoa đình hương nở rộ hai bên đường, tạo thành cảnh sắc lãng mạn. Đợi Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi kết thúc màn tình cảm, A Lập liền thả Ma Nhĩ xuống ô tô. Thời gian qua, nó ru rú ở Lan Phường, khó khăn lắm mới được ra ngoài, nó mừng rỡ nhảy nhót tán loạn.

Lâu rồi mới được gặp Ma Nhĩ, Nguyễn Vi rất vui, ngồi xuống ôm nó hồi lâu. Bây giờ đã là buổi trưa, trời hừng nắng, Diệp Tĩnh Hiên kéo cô đứng lên. Cô ngoan ngoãn dắt Ma Nhĩ đi theo anh.

“Mọi chuyện đã kết thúc rồi, chúng ta về nhà thôi.” Anh nói.

Trước khi về tỉnh Nam, Diệp Tĩnh Hiên đến bệnh viện thăm Hạ Tiêu. Phương Thanh được chú Diệp nhật về nuôi, sau này một lòng một dạ đi theo Diệp Tĩnh Hiên. Bởi vì anh ta không có người thân nên Diệp Tĩnh Hiên quyết định để lại mọi thứ thuộc về anh ta cho Hạ Tiêu.

Hạ Tiêu vẫn đang trong quá trình hồi phục sức khỏe. Cái chân không thể trở lại bình thường nhưng tâm trạng của cô ta rất bình tĩnh. Bác sĩ nói, kể cả khi nghe tin về cái chết của Phương Thanh, cô ta cũng không tỏ ra bị sốc.

Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi cùng đến bệnh viện. Sợ Hạ Tiêu nhìn thấy mình, tinh thần lại bị ảnh hưởng nên cô đợi ở dưới, để một mình Diệp Tĩnh Hiên lên phòng.

Hạ Tiêu mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh nhạt, đang ngồi trên giường ăn táo. Nhìn thấy Diệp Tĩnh Hiên, cô tỏ ra bình thản, thậm chí còn chào một tiếng “Tam ca”.

Hôm trước Phương Thanh bị trúng đạn vào chỗ hiểm nên thiệt mạng ngay tại chỗ. Anh ta vẫn chưa nói hết tâm nguyện nhưng Diệp Tĩnh Hiên quyết định nói với Hạ Tiêu: “Điều mong mỏi cuối cùng của Phương Thanh là đưa em đi.”

Hạ Tiêu vẫn gặm táo. Vì nằm viện nên cô ta không trang điểm. Tuy nhiên, cô ta vẫn xinh đẹp rạng ngời, khiến người đối diện khó có thể rời mắt.

Hạ Tiêu nhướn miệng cười: “Trước khi rời khỏi đây, Phương Thanh cũng bảo thế nhưng em không tin. Những điều anh ta nói chẳng bao giờ thật lòng. Anh xem... quả nhiên anh ta lại nuốt lời.” Nói xong, cô ta cắn một miếng táo rõ to.

Diệp Tĩnh Hiên đi mở hé cửa sổ, để ánh sáng lọt vào, không khí cũng thoáng đặng hơn. Anh cất giọng trầm trầm: “Tôi sẽ bố trí đưa em rời khỏi thành phố Mộc theo ý của chú ấy. Em hãy điều trị cho tốt.”

Hạ Tiêu ngược nhìn Diệp Tĩnh Hiên, đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp anh. Người đàn ông này quá mạnh nên đương nhiên có nhiều phụ nữ vì anh cam tâm tình nguyện nhảy xuống “hố lửa”. Khi ấy, cô ta cũng là một trong số đó.

Hạ Tiêu cất giọng lãnh đạm: “Trước khi nhảy lầu, em đã đề nghị Phương Thạnh đưa mình đi nhưng anh ta không đồng ý. Anh ta một lòng một dạ trung thành với anh, vì anh mà chết. Anh ta đã hoàn thành sứ mệnh của mình ở nhà họ Diệp. Anh ta sống hay chết chẳng liên quan gì đến em.”

“Em có thể hận tôi. Nếu cảm thấy khó chịu thì em hãy mặc sức phát tiết, nhưng đừng nghĩ quần rồi làm chuyện ngốc nghếch.”

Cô ta khẽ lắc đầu: “Em không hận anh. Hồi ấy, anh chẳng đưa ra bất cứ lời hứa nào với em, hoàn toàn do em tình nguyện. Em đã tự chọn con đường này nên bây giờ chấp nhận số phận.”

Hạ Tiêu không nói thêm điều gì, lại tiếp tục ăn táo. Nhận ra thái độ cự tuyệt của cô ta, Diệp Tĩnh Hiên quyết định không khuyên nhủ nữa, đứng dậy ra về.

Khi anh đi đến cửa, cô ta đột nhiên nói nhỏ: “Phương Thạnh chết cũng tốt. Lúc sinh thời, anh ấy chưa bao giờ nói một câu thật lòng. Đối với anh ấy, em mãi mãi là người phụ nữ của Tam ca.”

Diệp Tĩnh Hiên quay người nhìn cô ta: “Hạ Tiêu...”

Hạ Tiêu nhón miệng cười, ngắt lời anh: “Anh cứ yên tâm về sống với Nguyễn Vi đi, khỏi cần lo cho em. Đến nước này, em đã nghĩ thông suốt mọi việc. Thật ra, em luôn đợi ngày hôm nay. Anh ấy chết rồi... em mới có thể yêu anh ấy.”

Diệp Tĩnh Hiên nhanh chóng đi ra ngoài. Lúc đợi thang máy xuống dưới, anh nhìn chăm chăm vào ô con số không ngừng nhảy trên cửa, hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Hạ Tiêu.

Năm đó ở trên chiếc du thuyền, Diệp Tĩnh Hiên cũng đợi thang máy như bây giờ. Chỉ khác một điều là đằng sau anh có cả đồng người đi theo. Tam ca một khi đã xuất hiện ở chốn công cộng thì khí thế rất hoành tráng, đồng thời cũng không có người qua đường nào dám lại gần.

Hôm đó là lần đầu tiên Hạ Tiêu đến những nơi sang trọng như vậy. Cô ta còn non nớt nên không hiểu luật, một mình chạy tới chỗ Diệp Tĩnh Hiên đang đứng. Dường như đến muộn nên cô ta sốt ruột ngó nghiêng. Đàn em định đuổi cô ta đi chỗ khác nhưng Diệp Tĩnh Hiên liếc qua cũng biết đối phương không hiểu chuyện nên phẩy tay, tỏ ý cứ để kệ cô ta.

Thang máy đến nơi, Phương Thạnh tiến lên xác nhận sự an toàn rồi cả nhóm đi vào trong. Lúc cửa thang máy từ từ khép lại, Hạ Tiêu đột nhiên xông tới. Cô ta đang có việc gấp, đến muộn sẽ đắc tội người khác nên mở miệng hỏi xem có thể đi thang máy cùng bọn họ hay không.

Nghe lời thỉnh cầu của cô gái, Diệp Tĩnh Hiên liền đưa mắt ra bên ngoài. Không ai để ý đến Hạ Tiêu, cũng chẳng cho cô ta vào trong. Khi cửa thang máy khép lại, Diệp Tĩnh Hiên bất chợt nói với Phương Thạnh: “Chú hãy đi điều tra con bé đó rồi dẫn đến chỗ tôi.” Anh ta vẫn cung kính vâng lời như thường lệ.

Sau đó, Phương Thạnh cứu Hạ Tiêu. Chẳng ai để ý đến vẻ mặt của anh ta lúc bấy giờ. Bấy giờ ngẫm lại, Diệp Tĩnh Hiên mới phát hiện, đó là lần đầu

tiên Phương Thanh vượt quyền hạn, mở miệng khuyên anh. Anh ta nói: “Tam ca, Hạ Tiêu vẫn còn nhỏ nhưng ham muốn nhiều thứ... Thật ra, cô ấy chẳng giống chị Vi chút nào.”

Nguyễn Vi đợi Diệp Tĩnh Hiên dưới đại sảnh bệnh viện. Anh cũng không nói với cô điều gì, chỉ dặn dò hộ lý chăm sóc Hạ Tiêu rồi đưa cô lên ô tô, đi thẳng ra sân bay.

Trên đường, tâm trạng Diệp Tĩnh Hiên có vẻ không tốt. Nguyễn Vi lựa lời hỏi thăm tình hình Hạ Tiêu. Anh lắc đầu: “Cô ấy rất bình tĩnh. Nhưng càng như vậy, chứng tỏ tình hình của cô ấy rất tệ. Có điều bây giờ chẳng ai khuyên nổi, cứ để cô ấy tự mình điều chỉnh thôi.”

Nguyễn Vi biết trong lòng Diệp Tĩnh Hiên không thoải mái. Mọi chuyện đều có nguyên nhân sâu xa, một quyết định băng quơ của anh năm xưa đã tạo thành bi kịch của nhiều người. Cô ngồi yên bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Diệp Tĩnh Hiên dỗi mắt ra ngoài cửa sổ hồi lâu. Sau đó, anh đột ngột quay người ôm Nguyễn Vi, vùi mặt vào hõm vai cô thì thầm: “Chúng ta đã phụ lòng quá nhiều người, không thể lãng phí thời gian thêm nữa.”

Theo cam kết của hai bên, những người liên quan đến nhà họ Diệp đều cùng Diệp Tĩnh Hiên rút hết về tỉnh Nam, không đặt chân tới Lan Phường một bước, còn Trần Dữ rút lại lệnh “giết” Diệp Tĩnh Hiên.

Nửa tháng sau, tất cả đã trở thành câu chuyện lúc trà dư tửu hậu. Bởi vì chứng cứ không đủ, Kính Lan Hội bố trí mấy người chịu tội thay nên phía cảnh sát đành khép lại vụ việc. Quá trình giải quyết hậu sự không phiền phức như mọi người tưởng tượng.

Ở thành phố Mộc, dư luận đã không còn để ý đến chuyện này. Trong khi ở tỉnh Nam, mọi người vẫn hăng say bàn tán. Về biến cố, bên ngoài lan

truyền mấy phiên bản. Nhân vật quan trọng gây ra vụ nội loạn là Nguyễn Vi đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi. Một người phụ nữ từng bán đứng nhà họ Diệp nhưng cuối cùng khiến Diệp tam si mê đến thần hồn điên đảo chắc hẳn phải là một cô gái vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Vì thế, mọi người đều chờ đợi đám cưới của Diệp Tĩnh Hiên và người phụ nữ kia. Họ đoán khó khăn lắm mới có thể đưa cô ta về nhà nên kiêu gì anh cũng sẽ tổ chức thật hoành tráng. Thiên hạ nóng lòng chờ xem mặt cô dâu, trong khi nhà họ Diệp vẫn mãi chẳng có động tĩnh.

Ca mổ của Diệp Tĩnh Hiên được xác định vào tháng sau. Hai người đã âm thầm đi đăng ký kết hôn. Nguyễn Vi kiên quyết không cho tổ chức đám cưới. Cô nói, chờ anh phẫu thuật xong rồi tính sau.

Bước sang mùa thu, thời tiết dễ chịu hơn nhiều. Diệp Tĩnh Hiên đã nhập viện. Bác sĩ hết sức lo lắng về bệnh tình của anh. Viên đạn vốn nằm ở hố dưới thái dương, vị trí không mấy nguy hiểm. Anh đã rất may mắn khi viên đạn đã tránh khỏi động mạch chủ yếu của đại não, cũng không làm tổn thương thân não. Nhưng sau một thời gian, viên đạn đã dịch chuyển vị trí về phía mạch máu. Vì thế, bây giờ tiến hành phẫu thuật, xác suất nguy hiểm sẽ càng lớn hơn.

Bác sĩ thẳng thắn cho biết: “Dù ca mổ thành công, chúng tôi cũng không thể đảm bảo Diệp tiên sinh sẽ tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn. Chúng tôi phải nói trước để người nhà chuẩn bị tâm lý... Không loại trừ khả năng cậu ấy sẽ rơi vào trạng thái hôn mê một thời gian dài.”

Nghe những lời này, Nguyễn Vi khẽ gật đầu, tỏ ý mình đã nắm rõ. Bác sĩ an ủi: “Chị Diệp cũng đừng căng thẳng quá. Với cương vị bác sĩ, chúng tôi phải thông báo trước mọi khả năng. Nhưng thực tế có thể khả quan...”

“Không sao, tôi hiểu.” Nguyễn Vi bình thản tiễn bác sĩ ra cửa. Khi đóng cửa, tay cô run run. Cô hít một hơi sâu, ép bản thân trấn tĩnh mới quay vào

gian trong, đến bên giường bệnh của Diệp Tĩnh Hiên.

Anh cũng nghe thấy những lời vừa rồi nên giơ tay ôm cô, Nguyễn Vi mỉm cười, vỗ vai anh: “Anh phải mau làm phẫu thuật mới được. Tính anh công tử thế, đợi thêm hai ngày nữa chắc em không hầu hạ nổi.”

Diệp Tĩnh Hiên nhếch miệng, cố tình siết eo cô. Hai người đùa giỡn một lúc, Nguyễn Vi nằm sấp trên người anh. Anh cuộn lọn tóc dài vào ngón tay mình, cất giọng trầm trầm: “Được rồi, bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm túc. Bà Diệp mau giúp anh đi.”

Nguyễn Vi phì cười, mặc kệ anh. Bị anh kéo tóc nên hơi khó chịu, cô ngẩng đầu, nhưn người hôn anh rồi nói nhỏ: “Anh nằm nghỉ một lúc đi, đừng giỡn nữa.”

Diệp Tĩnh Hiên lắc đầu, nghiêm túc mở miệng: “A Nguyễn! Nếu anh không tỉnh lại, em nhớ gọi anh. Bất kể em nói chuyện gì, anh cũng có thể nghe được.”

Nguyễn Vi nhướn mày nhìn anh. Vừa rồi trước mặt bác sĩ, cô vẫn hết sức bình tĩnh. Nhưng bây giờ đột nhiên nghe câu đề nghị của Diệp Tĩnh Hiên, nước mắt bỗng tuôn ra như suối trên gò má cô.

Cô vội vàng lau mặt, miễn cưỡng mỉm cười: “Anh toàn nói lung tung... Sẽ không có chuyện đó đâu.”

Diệp Tĩnh Hiên kéo đầu cô sát vào ngực mình, hạ giọng dỗ dành: “Được rồi, anh không nói nữa. Em còn nhớ chuyện anh từng kể với em không? Cái cảm giác chiến đấu để tỉnh lại rất tệ nên anh mới có chút sợ hãi.”

Nguyễn Vi ôm chặt người anh. Biết rõ mức độ rủi ro vô cùng lớn nhưng bất kể hậu quả thế nào, họ cũng phải thử một lần. Nghĩ đến đây, cô cố gắng đè nén giọt nước mắt, nói với Diệp Tĩnh Hiên: “Anh yên tâm đi. Nếu anh

không tỉnh lại, em sẽ bảo A Lập ngày nào cũng đến đánh anh một trận, đánh cho tới khi anh tỉnh mới thôi.”

Sau khi thu xếp ổn thỏa mọi việc, vừa vặn đến ngày Diệp Tĩnh Hiên lên bàn mổ. Mấy hôm nay, Nguyễn Vi chẳng có khẩu vị, toàn thân mệt mỏi nhưng cô vẫn cố gắng tươi tỉnh, tránh để Diệp Tĩnh Hiên lo lắng.

Sợ cô căng thẳng quá mức nên buổi tối trước hôm tiến hành phẫu thuật, Diệp Tĩnh Hiên nhất định không gặp cô. Biết tính Tam ca nên A Lập khuyên Nguyễn Vi về nhà nghỉ ngơi rồi sáng mai đến bệnh viện sau. Nghĩ buổi tối mà ở bên nhau chắc sẽ không ngủ nổi nên cô ngoan ngoãn về nhà.

Thím Phúc đã chuẩn bị bữa tối. Thím nấu một nồi cháo cá lát mà Nguyễn Vi thích ăn nhất. Tuy nhiên, mới chỉ ăn vài thìa, cô đột nhiên cảm thấy buồn nôn, liền ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh. Thím Phúc phát hiện ra điều bất thường, vội vàng đi theo cô. Đợi Nguyễn Vi nôn xong, thím định đi gọi bác sĩ. Diệp Tĩnh Hiên chuẩn bị mổ nên cô không thể ốm vào thời điểm này. Thế là cô bảo mình ăn phải đồ ăn có vấn đề nên mới thế, không cần phiền đến bác sĩ.

Thím Phúc là người từng trải nên nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề. Thím mỉm cười, hỏi Nguyễn Vi tháng này đã đến kỳ kinh nguyệt chưa.

Nguyễn Vi cũng chẳng để ý. Thời gian qua có quá nhiều việc cần bận tâm, cô làm gì có thời gian nghĩ đến bản thân. Thế là cô vừa đi lên gác thay đồ ngủ vừa nhẩm tính ngày. Giây tiếp theo, cô đột nhiên ngẩn người, toàn thân cứng đờ. Diệp Tĩnh Hiên sắp lên bàn mổ, kết quả chưa biết thế nào... Vậy mà đúng lúc này, cô lại có thai.

Nguyễn Vi hoảng hốt, não bộ xuất hiện vô số ý nghĩ. Thím Phúc ngồi cạnh dặn dò cô hết điều này đến khác, nào là cần phải chú ý những gì, tỉnh Nam tuy không lạnh nhưng vẫn cần giữ ấm. Nói xong, thím vội vàng đi

xuống dưới nấu canh. Nguyễn Vi lập tức gọi thím Phúc, nhờ bà đi lấy que thử thai trước đã. Một lúc sau, kết quả hiện ra rõ như ban ngày.

Trong nhà lâu lắm mới có chuyện vui, thím Phúc cười không khép được miệng. Thím bảo Nguyễn Vi ngày mai đi bệnh viện tiện thể khám thai luôn, để mọi người yên tâm.

Cô đóng cửa, một mình ngồi trong phòng hồi lâu. Cô muốn gọi cho Diệp Tĩnh Hiên nhưng sau một hồi đắn đo, cô quyết định để anh nghỉ ngơi.

Nguyễn Vi đột nhiên nhớ tới buổi đêm trước khi cô rời khỏi nhà họ Diệp. Trong cuộc ái ân quên cả đất trời, Diệp Tĩnh Hiên đã đề nghị cô sinh con. Đây là một ý nghĩ ích kỷ nhưng ngộ nhỡ anh không tỉnh lại thật, có một đứa con làm chỗ dựa cho cô cũng tốt.

Tối hôm đó, Nguyễn Vi lên giường từ sớm nhưng đêm gần như không chợp mắt. Tâm trạng của cô hết sức phức tạp. Hôm trước ở bệnh viện, Diệp Tĩnh Hiên trêu cô: “Ai cũng biết em là người của anh. Nếu anh chết, sau này còn ai dám cưới em?”

Nguyễn Vi cũng không kiêng dè, lập tức đáp lại: “Không ai cưới thì thôi. Mổ có sẵn đấy rồi, em còn sợ gì chứ? Cùng lắm em xuống nằm với anh cho anh đỡ cô độc.”

Khi ấy, cô tự nhủ, nếu thật sự có ngày đó, có khi cô đi theo anh luôn. Cô không thể chờ đợi thêm ba năm. Xét cho cùng, cô cũng chỉ là một người phụ nữ, đâu có mạnh mẽ như vậy.

Nhưng bây giờ, mọi việc đã hoàn toàn thay đổi. Trong người cô đang có một sinh linh bé nhỏ, là kết tinh tình yêu của cô và Diệp Tĩnh Hiên.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc phát ra từ chiếc đồng hồ, ngàn năm không thay đổi. Bây giờ đã quá muộn, vì đứa con trong bụng

nên Nguyễn Vi nhắm mắt, ép mình nghỉ ngơi.

Tới khi trời sáng, Nguyễn Vi mới ngủ chưa bao lâu đã thức dậy đến bệnh viện. Tuy nhận lời Nguyễn Vi không làm âm ỉ nhưng thím Phúc vẫn không kiềm chế nổi, lén khoe với người làm trong nhà. Kết quả trên đường đến bệnh viện, A Lập để ý đến cô từng li từng tí một, chỉ hận không thể đỡ cô lên cầu thang, khiến Nguyễn Vi khóc dở mếu dở.

Lúc đến bệnh viện vẫn còn sớm, Nguyễn Vi liền đi tìm bác sĩ kiểm tra. Sau khi nhận được thông báo thật sự có thai, Nguyễn Vi liền đi tới phòng mổ, ngồi đợi ngoài hành lang.

Diệp Tĩnh Hiền nhanh chóng được đẩy tới. A Lập không kiềm chế nổi, định chạy đi báo tin vui. Nguyễn Vi liền ngăn anh ta lại. A Lập cười hì hì, lùi lại phía sau: “Chị Vi tự nói với Tam ca đi.”

Tương xảy ra chuyện gì, Diệp Tĩnh Hiền quay sang Nguyễn Vi, chau mày hỏi: “Sao thế?”

Cô lắc đầu, nắm chặt tay anh. Mọi người chờ Nguyễn Vi tiết lộ tin vui với Diệp Tĩnh Hiền nhưng cô không hề nhắc tới mà chỉ nói, cả nhà vẫn bình thường, cô sẽ thay anh xử lý mọi việc, anh cứ yên tâm làm phẫu thuật.

Bác sĩ đi tới thúc giục. Nguyễn Vi buông tay anh, cố gắng kiềm chế giọt nước mắt. Đến phút cuối, cô mới chịu báo tin: “Tĩnh Hiền...Em có thai rồi.”

Diệp Tĩnh Hiền ngăn người, định ngồi dậy nhưng cô y tá ở bên cạnh không cho anh động dậy, nhanh chóng đẩy anh vào phòng. Diệp Tĩnh Hiền chưa hết sững sờ nên chẳng kịp thốt ra lời. Trước khi cửa phòng mổ khép lại, Nguyễn Vi cất cao giọng: “Vì em, vì con của chúng ta... anh hãy tỉnh lại một lần nữa.”

Cuối cùng, cô không nhìn thấy phản ứng của anh. Sau khi phòng mở đóng kín cửa, cô như bị rút hết sức lực, phải tựa vào tường mới miễn cưỡng đứng vững. A Lập định trách Nguyễn Vi tại sao không sớm nói với Tam ca nhưng bắt gặp bộ dạng này của cô, anh ta liền ngậm miệng.

Cô y tá đi đến an ủi: “Ca mổ này mất khá nhiều thời gian, chị Diệp đừng căng thẳng quá. Chị cứ về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Nguyễn Vi gật đầu, cùng cô y tá đi tới phòng nghỉ. A Lập mang hộp đồ ăn mà thím Phúc đã chuẩn bị sẵn cho cô. Biết rõ nuốt không trôi nhưng cô vẫn cầm lấy.

Cô y tá có chút cảm khái, lẩm bẫm: “Mười tháng mang thai là khoảng thời gian vất vả nhất của người phụ nữ...” Sự đề tài này khiến đối phương đau lòng, cô ta lại nói sang chuyện khác.

Nếu Diệp Tĩnh Hiền không tỉnh lại, Nguyễn Vi sẽ phải một mình nuôi con nhỏ, đồng thời khổ cực chờ đợi anh, chịu sự giày vò cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Mà xác suất này tương đối lớn.

Nguyễn Vi ngồi một lúc, dần lấy lại bình tĩnh. Cô ngẩng đầu giải thích với A Lập: “Tôi không muốn tiết lộ sớm với anh ấy.”

“Chị Vi!”

“Tôi muốn để anh ấy có mỗi vương vấn trong lòng, khiến anh ấy không cam tâm. Chỉ cần mổ thành công...anh ấy nhất định sẽ chiến đấu... chắc chắn có thể tỉnh lại.”

Nói đến đây, sống mũi Nguyễn Vi cay cay. Cô cúi xuống mở hộp cháo, chậm rãi ăn từng thìa. A Lập thở dài, miễn cưỡng kể chuyện vui, để cô phân tán sự chú ý.

Nguyễn Vi mỉm cười, cố gắng đè nén cơn buồn nôn, đè nén nỗi sợ hãi. Bây giờ cô không chỉ có một mình nên dù không ăn nổi cô cũng phải nuốt, khổ sở cũng phải nghiến răng chịu đựng. Cô sẽ cùng đưa con trong bụng chờ anh trở về.

Đời này không đổi thay

Tỉnh Nam đã bước sang mùa đông. Tình trạng của Nguyễn Vi không được tốt cho lắm, có phản ứng mạnh trong thời kỳ đầu mang thai. Nhà họ Diệp mời một người chuyên chăm sóc cô. Thím Phúc mỗi ngày đều nghĩ cách nấu những món mới, để cô có thể ăn nhiều hơn một chút.

Hôm nay, Nguyễn Vi đến bệnh viện khám thai định kỳ rồi qua phòng Diệp Tĩnh Hiền, ở bên anh cho đến khi trời xẩm tối mới ra về.

Vừa vào nhà, thím Phúc liền hỏi cô như thường lệ: “Tam ca vẫn ổn chứ?”

Nguyễn Vi cởi áo khoác, cười an ủi thím: “Vẫn bình thường ạ. Hôm nay, cháu nói với anh ấy sẽ không kiểm tra giới tính của em bé. Là con trai hay con gái cũng như nhau.”

Thím Phúc gạt đầu, đi múc bát canh bổ dưỡng cho cô.

Vừa lên tầng hai, Nguyễn Vi liền nhận được điện thoại. Cô vừa cầm bát canh gà, vừa tựa vào cửa sổ nghe máy. Tỉnh Nam mùa đông lạnh nhất cũng chỉ tầm mười độ, nhưng vì ở gần biển nên không khí ẩm ướt, trời lạnh đặc biệt khó chịu.

Vừa nghe thấy giọng nói của người ở đầu dây bên kia, Nguyễn Vi liền nở nụ cười tươi, gọi anh: “Nghiêm Thụy.”

Nghiêm Thụy có chút cảm khái: “Đúng là sắp làm mẹ rồi có khác, không thấy em gọi anh là thầy Nghiêm nữa.”

Nguyễn Vi đặt bát canh xuống bàn, hỏi thăm cuộc sống ở nước ngoài của anh. Nghiêm Thụy bảo vẫn tiếp tục dạy học, sinh hoạt chẳng khác hồi ở thành phố Mộc là bao. Hai người trò chuyện một lúc, Nghiêm Thụy hỏi cô: “Diệp Tĩnh Hiên vẫn chưa tỉnh lại à?”

“Chưa ạ. Anh ấy đã hôn mê gần bốn tháng rồi, cũng may là không có chuyển biến xấu.” Nguyễn Vi bình thản nói với anh: “Anh ấy vẫn còn phản ứng sinh lý nên em biết anh ấy có ý thức... Không sao cả, em sẽ tiếp tục đợi anh ấy.”

Ca mổ của Diệp Tĩnh Hiên rất thành công, viên đạn đã được lấy ra nhưng điều bác sĩ lo lắng đã trở thành sự thật. Anh rơi vào trạng thái hôn mê tới tận ngày hôm nay.

Nguyễn Vi đang mang thai, hằng ngày đi đi về về giữa nhà và bệnh viện, quả thực không dễ dàng, Nghiêm Thụy liền góp ý: “Em hãy dành nhiều thời gian nghỉ ngơi cho khỏe. Diệp Tĩnh Hiên nằm viện, có bác sĩ chăm sóc nên không sao đâu. Anh biết em có tính cố chấp, nhưng bây giờ còn đứa bé, em đừng miễn cưỡng bản thân.”

Nguyễn Vi nói nhỏ: “Bởi vì đã sớm chuẩn bị tinh thần nên em vẫn ổn. Bây giờ ở nhà có người chăm sóc, em cũng chẳng phải nhúng tay vào việc gì, chỉ mỗi việc đến bệnh viện thăm anh ấy thôi. Hơn nữa, em đã hứa với anh ấy là sẽ nói chuyện với anh ấy hằng ngày.”

Ngoài miệng tỏ ra bình thản nhưng thanh âm của cô có chút run run: “Anh ấy bảo mình có thể nghe thấy.”

Biết trong lòng cô chứa nhiều áp lực, Nghiêm Thụy thở dài: “Anh hiểu em đang cố gắng đè nén, không để người xung quanh lo lắng. Vì vậy anh

mới gọi điện... Em muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi.”

Cho đến bây giờ, Nghiêm Thụy vẫn là người dịu dàng và tâm lý. Nguyễn Vi không khỏi cảm động, nhưng vẫn nói: “Em không sao đâu. Chỉ là đột nhiên nghĩ tới chuyện một người mạnh mẽ như anh ấy bây giờ phải nằm bất động trên giường bệnh, nên trong lòng em mới hơi khó chịu.”

“Nếu Diệp Tĩnh Hiên không bao giờ tỉnh lại...” Vấn đề này tuy tàn nhẫn nhưng có thể là sự thực mà Nguyễn Vi phải đối mặt nên anh vẫn quyết định hỏi cô.

Nguyễn Vi lập tức ngắt lời anh, cất giọng vô cùng kiên định: “Không đâu.” Ngừng một lúc, cô lại nói: “Nếu cả đời anh ấy cũng không tỉnh lại, em sẽ tiếp tục sống, sẽ nuôi dưỡng con của chúng em nên người.”

Nghiêm Thụy thở phào nhẹ nhõm. Bất kể cô lựa chọn phương thức nào, anh biết cô sẽ kiên cường đối mặt với tất cả. Giống như năm xưa, bởi vì Diệp Tĩnh Hiên dùng mạng sống để bảo vệ cô nên dù khó khăn, khổ cực và đau đớn đến mấy, dù tinh thần suy sụp, cô cũng không chịu cúi đầu.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Thụy cất giọng nửa đùa nửa thật: “Em đúng là người phụ nữ đáng sợ nhất mà anh từng gặp.”

Không ngờ anh lại nói câu này, Nguyễn Vi ngẩn người một lúc. Sau đó, cô bật cười thành tiếng, tinh thần cũng có thể trở nên nhẹ nhõm hơn.

Nghiêm Thụy đột nhiên có chút tiếc nuối, lại bổ sung một câu: “Thảo nào đến giờ anh vẫn cô đơn.”

Nguyễn Vi im lặng vài giây rồi cất giọng chân thành: “Nghiêm Thụy... Bây giờ nói những điều này không mấy hợp, nhưng năm xưa nếu không nhờ có anh, chắc chắn em sẽ không có ngày hôm nay.”

Cô thật lòng chúc Nghiêm Thụy sớm có được hạnh phúc. Ngược lại, cô cũng nhận lời anh, sẽ chăm sóc tốt bản thân.

Lại mấy ngày trôi qua trong yên bình, Nguyễn Vi đã cảm nhận được dấu hiệu thai máy. Điều đó khiến cô hết sức vui mừng.

Buổi chiều, Nguyễn Vi mang bát mỳ trường thọ đến bệnh viện. Cô ngồi bên giường bệnh, chậm rãi ăn hộ Diệp Tĩnh Hiên, đồng thời lên tiếng: “Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi mốt của anh. Còn không tỉnh lại, anh thành ông già đến nơi rồi.”

Diệp Tĩnh Hiên thở đều đều như đang ngủ say. Trong cuộc đời, có lẽ chỉ lúc hôn mê anh mới yên tĩnh. Đã mấy tháng trôi qua nên tóc anh dài ra nhiều, hoàn toàn che khuất vết sẹo trên trán.

Mỳ hơi nóng nên Nguyễn Vi ăn rất chậm. Đúng lúc này, thai nhi bắt đầu nghịch ngợm, đập lung tung trong bụng mẹ. Cô bị bất ngờ nên chiếc đũa tuột tay rơi xuống đất. Cô đặt bát mỳ xuống bàn, định nhặt đũa lên nhưng không thể cúi thấp người.

Nguyễn Vi đứng bên giường bệnh, thần thờ hồi lâu. Sau đó, cô lại ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa bụng. Cô nhướn mày nhìn Diệp Tĩnh Hiên đang nằm im lìm trên giường, lồng ngực bỗng dưng tắc nghẹn. Bao nhiêu nỗi khổ sở bị đè nén ở đó, mà cô không thể thổ lộ với bất cứ ai.

Gần đây, bác sĩ cố tình xếp lịch khám thai vào buổi tối. Không ai giải thích nhưng Nguyễn Vi biết rõ, ban ngày đông người đến khám, các bà bầu đều có người đi cùng, phần lớn là ông xã của họ. Chỉ riêng Nguyễn Vi, dù người trong nhà chăm sóc đến mấy, cũng có nhiều điểm bất tiện. Vì thế, cô thường tự đi khám thai. Có lúc tắm rửa không tiện, cô cũng sẽ tự mình làm từng chút một.

Vào thời khắc này, nhìn chiếc đũa nằm dưới đất, viền mắt cô bỗng dung ngân lệ. Cô từ từ quay người, cầm tay Diệp Tĩnh Hiên đặt lên bụng mình, nghẹn ngào nói: “Em không hỏi về giới tính của con nhưng thím Phúc bảo, quây thế này chắc là con trai... y hệt anh khi nằm trong bụng mẹ...”

Không biết có phải cảm nhận được bàn tay của bố, thai nhi lại nằm yên. Điều này khiến nước mắt tuôn ra như mưa trên gò má Nguyễn Vi. Nghĩ tới chuyện hôm nay là sinh nhật anh mà anh vẫn không tỉnh lại, chỉ có mẹ con cô ở bên cạnh, cô liền thả lỏng bản thân, quyết định khóc một trận cho nước mắt chảy hết.

Phòng bệnh dần vang lên tiếng nức nở của Nguyễn Vi. Cô ôm chặt Diệp Tĩnh Hiên, thì thầm bên tai anh: “Anh tàn nhẫn quá... Sao có thể bỏ mặc em? Anh có biết trái tim em khổ sở đến mức nào không? Em rất nhớ anh. Nếu anh ở bên cạnh, ít nhất anh có thể giúp em nhật đồ...”

Bao nỗi tủi thân dồn nén trong bốn tháng qua được dịp bùng phát, không có cách nào thu hồi, Nguyễn Vi sụt sịt: “Mọi người hỏi em đã nghĩ ra tên của con chưa, em đều bảo đợi anh tỉnh lại. Tĩnh Hiên, chúng ta đã trải qua bao khó khăn trắc trở, chỉ còn cửa ải cuối cùng này... anh hãy vì con cố gắng lần nữa, mau tỉnh lại đi, được không anh?”

Nguyễn Vi khóc đến khản giọng. A Lập ở bên ngoài nhận ra điều bất thường, gõ cửa hỏi cô. Cô nói vẫn ổn, không cho ai vào trong. Mọi người đều biết hôm nay là sinh nhật của Diệp Tĩnh Hiên, trong lòng Nguyễn Vi chắc sẽ rất buồn nên không làm phiền cô.

Cho tới buổi tối, Nguyễn Vi đã ngừng khóc, lại cười nói như bình thường. Cô kể những chuyện vụn vặt trong cuộc sống: “Bây giờ ngay cả việc đi tát cũng phải nhờ thím Phúc giúp mới được... Bộ váy cưới anh chuẩn bị cho em, giờ em không mặc vừa nữa rồi.”

Cuối cùng, do quá mệt mỏi, cô thiếp đi trên chiếc ghế cạnh giường Diệp Tĩnh Hiên, tay vẫn nắm chặt tay anh.

Nguyễn Vi chỉ ngủ chập chờn. Cảm nhận có người kéo áo khoác của mình, cô giật mình tỉnh giấc. Đoán là A Lập, cô liền mở mắt. Phòng bệnh không bật đèn nên hơi tối.

“Mấy giờ rồi?” Nguyễn Vi hỏi nhưng không có tiếng trả lời. Cô dụi mắt, quan sát xung quanh, mới nhận ra trong phòng khò hê có bóng dáng của A Lập.

Vừa rồi ai chạm vào người cô? Nguyễn Vi ngây ra vài giây rồi đứng dậy đi bật đèn. Vừa quay đầu, cô liền phát hiện người đàn ông nằm trên giường bệnh đã mở mắt, đang nhìn cô đăm đăm.

Nguyễn Vi cảm thấy đây là một giấc mơ. Cô đã chờ đợi quá lâu, vào thời khắc này, bỗng dưng cô chẳng thể thốt ra lời.

Sau đó, Nguyễn Vi lao đến bên anh. Diệp Tĩnh Hiên hôn mê một thời gian dài nên nhất thời không thể phát ra tiếng nói. Nguyễn Vi liên tục gọi tên anh. Thấy anh mỉm cười, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Tĩnh Hiên gật đầu, chỉ vào cổ họng mình, tỏ ý bây giờ anh chưa thể nói chuyện. Anh từ từ giơ tay, cô lập tức cúi xuống ôm hôn anh.

Mọi nỗi đau buồn và tủi thân đều biến mất vào giây phút đó. Nguyễn Vi nâng mặt anh, xác nhận đây không phải là ảo giác. Cô xúc động đến mức chỉ có thể không ngừng gọi tên anh. Một lúc sau, cô mới nhớ tới chuyện bấm chuông gọi bác sĩ.

Diệp Tĩnh Hiên thử xoay nghiêng người nhưng không có sức lực. Nguyễn Vi vội đỡ anh. Anh liền ôm thắt lưng rồi áp mặt vào bụng cô.

Lần này, Nguyễn Vi không rơi lệ, nhưng cô có cảm nhận một cách rõ ràng, nơi Diệp Tĩnh Hiên áp mặt, áo đã bị ướt một mảng.

Không có núi đao biển lửa cũng chẳng có mười chín năm cố thủ. Diệp Tĩnh Hiên cũng không phải là Odyssey, nhưng anh đã hai lần trải qua đại nạn, cuối cùng vẫn tỉnh lại.

Anh từng nói, cô là trách nhiệm của anh trong cuộc đời này. Nếu cô còn đợi, anh nhất định sẽ quay về.

Nguyễn Vi ngược mặt, giơ tay che mắt. Mọi nỗi khổ cực cũng đều vì giây phút này. Vào thời khắc Diệp Tĩnh Hiên tỉnh lại, cô rất vui mừng nhưng nỗi mệt mỏi đồng thời ập đến. Cô phát hiện bản thân đã sức cùng lực kiệt, thêm một giây nữa, chưa chắc cô đã chống đỡ nổi.

Diệp Tĩnh Hiên âm thầm rơi lệ. Nguyễn Vi nhẹ nhàng nói với anh: “Chắc chắn con sẽ rất tự hào vì anh.”

Một tháng sau, sức khỏe của Diệp Tĩnh Hiên đã hồi phục. Cuối cùng, anh có thể xuất viện. Việc đầu tiên anh làm sau khi về nhà là cắt tóc. Mấy tháng nằm viện, tóc dài ra nhiều, anh vốn chẳng để ý nhưng vừa vào cửa, Ma Nhĩ đột nhiên lao ra, khiến anh không thể nhẫn nhịn.

Nguyễn Vi cười nhạo anh, thế là anh cố tình không cạo râu trong hai ngày rồi chờ cô xử lý. Cô cũng hết cách. Anh vẫn ngang ngược như ngày nào, chẳng hề có khái niệm làm bố.

Nguyễn Vi mang thai gần bảy tháng. Mỗi khi ôm cô, anh có thể cảm nhận được cử động của thai nhi. Thế là anh cai hết rượu và thuốc lá, cả ngày ở bên cô, một bước cũng không rời.

Buổi đêm, Nguyễn Vi tựa vào lòng Diệp Tĩnh Hiên, cuối cùng cũng có thể ngủ ngon giấc. Anh véo má rồi đặt tay lên bụng cô, nói nhỏ: “Trông em

béo lên nhưng khuôn mặt thực ra vẫn như thế, bao nhiêu chất dinh dưỡng vào hết thẳng nhóc này.”

Nguyễn Vi phì cười. Thấy cô như con mèo lười biếng không thích động đây, anh dịu dàng hôn lên khóe mắt cô: “A Nguyễn... Cảm ơn em.”

Nguyễn Vi biết trong lòng anh cảm thấy có lỗi với cô, vì đã để cô một mình chịu đựng khổ cực suốt mấy tháng qua. Nhưng nếu thật sự lợi ngược dòng về quá khứ, bọn họ đã không thể tính toán rằng ai nợ ai. Vì thế, cô nói với anh: “Từ nay trở đi không ai được phép nhắc đến chuyện đã qua. Chúng ta bắt đầu lại anh nhé!”

Lúc thai được tám tháng, hai người tổ chức đám cưới nhưng không công khai với bên ngoài. Tin đồn lan truyền khắp tỉnh Nam. Nghe nói Diệp Tĩnh Hiền bảo vệ bà xã hết mức, không để lọt bất cứ thông tin nào, thành ra chẳng ai biết mặt mũi bà Diệp.

Nhà họ Diệp lâu lắm mới có chuyện đại hi. Chỉ là Nguyễn Vi da mặt mỏng, không chịu mặt váy cưới vì cho rằng mình bụng to trông rất khó coi. Do đó, Diệp Tĩnh Hiền tổ chức đám cưới theo kiểu truyền thống, để cô dâu chính thức ra mắt gia tộc mà thôi.

Sau ba ngày tiệc tùng náo nhiệt, buổi tối hôm cuối cùng, Nguyễn Vi đi theo Diệp Tĩnh Hiền tới nhà thờ của dòng họ để bái kiến bố mẹ anh.

Diệp Tĩnh Hiền đã quen bỏ qua tôn ti trật tự. Anh đứng trước bàn thờ của bố, thản nhiên nói: “Con biết bố không thích A Nguyễn, nhưng cô ấy dám hy sinh mạng sống vì con, vất vả vác bụng bầu đợi con... Cô ấy làm con dâu nhà họ Diệp, tính ra chúng ta cũng chẳng thiệt thòi một chút nào. Thôi thì bố hãy chấp nhận đi.”

Nói xong, anh thấp nén hương. Chú Diệp lúc sinh thời thích uống rượu nên anh uống hai chén. Sau đó, anh kéo Nguyễn Vi đi sang bàn thờ mẹ. Anh

cầm chiếc lược gỗ mun, di vật của mẹ cài lên tóc Nguyễn Vi.

Vạn thế vĩnh xương, bạch đầu tề mi.

Hai người là thanh mai trúc mã nhưng từ thời niên thiếu nông cuồng cho đến ngày nay sống chết có nhau, họ đã phải đi rất nhiều đường vòng. Nhưng cuối cùng, cái lược vẫn trở về với cô.

Thím Phúc đứng sau hai vợ chồng, lặng lẽ rơi lệ. Một lúc lâu sau, bà mới đi đến bên Nguyễn Vi, nói nhỏ một câu: “Thế này mới giống một gia đình.”

Cuối cùng là tiết mục đi sang nhà gái. Diệp Tĩnh Hiên và Nguyễn Vi về căn hộ cũ bố nuôi để lại cho cô. Lần này, anh cùng cô lên tầng trên. Bà lão hàng xóm vẫn nhớ Diệp Tĩnh Hiên. Thấy Nguyễn Vi vác bụng bầu to tướng, bà mừng rỡ kéo cô lại nói chuyện.

Nguyễn Vi trò chuyện với bà lão một lúc mới vào nhà. Diệp Tĩnh Hiên đang ngồi trong phòng ngủ của cô, nhìn ra cây long não bên ngoài cửa sổ. Cô mở cửa sổ, ngó xuống sân rồi cất giọng đặc ý: “Cây này do em trồng đấy.”

Diệp Tĩnh Hiên đứng dậy nắm tay cô. Nhìn cái cây này, anh mới thực sự ý thức được, cô đã sống ở đây mười năm trời. Điều này có nghĩa là, anh đã bỏ rơi cô những mười năm.

Nguyễn Vi trôn ở một nơi anh không thể tìm ra lâu như vậy. Nếu cô không chủ động quay về tìm anh thì bây giờ họ sẽ ra sao? Nếu chỉ là người dung, mười mấy năm sau tình cờ gặp lại, liệu có phải ngay cả tên đối phương cũng chẳng nhớ?

Cảm giác này thật đáng sợ, Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên có chút bất an. Đọc được ý nghĩ của chồng, Nguyễn Vi liền đưa anh ra bàn thờ của hai người bố.

Nguyễn Vi biết bố hy vọng cô rời khỏi nhà họ Diệp nhưng cuối cùng, cô không làm được. Trong lòng trăm ngàn mối tơ vò, cô không biết phải biết mở miệng thế nào. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên quỳ xuống trước bàn thờ. Nguyễn Vi kinh ngạc nhìn anh, bởi vì ở nhà họ Diệp, anh cũng không phải quỳ.

Hôm nay Diệp Tĩnh Hiên không chỉ quỳ, còn khấu đầu lay tạ. Chú Nguyễn vì bố anh mà chết, tức là ân nhân của anh và nhà họ Diệp. Hơn nữa bây giờ, ông còn là bố vợ của anh.

Nguyễn Vi bảo anh đứng dậy nhưng anh vẫn bất động ra hiệu cô hãy để anh nói. Diệp Tĩnh Hiên ngược nhìn di ảnh trên bàn thờ, chậm rãi mở miệng: “A Nguyễn cảm thấy có lỗi với hai vị nhưng cô ấy đang có thai nên không thể quỳ tạ tội trước hai vị. Vì thế, con xin quỳ thay cô ấy. Con sẽ chịu trách nhiệm về tất cả những việc cô ấy làm, lỗi lầm cô ấy phạm phải cũng là lỗi lầm của con.”

Nguyễn Vi ôm miệng, sống mũi cay cay. Diệp Tĩnh Hiên nói tiếp: “Bởi sắp làm cha nên con tin các bậc phụ huynh đều mong con cái mình được hạnh phúc, những chuyện khác hoàn toàn có thể cho qua. Con cảm ơn hai vị đã nuôi dạy A Nguyễn nên người. Hôm nay, con xin phép được đưa cô ấy về nhà mình. Con nguyện chăm sóc cô ấy suốt quãng đời còn lại.”

Nguyễn Vi không thể kiềm chế, kéo Diệp Tĩnh Hiên đứng lên rồi ôm chầm lấy anh. Diệp Tĩnh Hiên đột nhiên thông suốt một chuyện. Cuộc đời có nhiều con đường, nhiều phương hướng và sự lựa chọn. Mọi người mỗi ngày đều phải đưa ra quyết định, chỉ cần sơ suất là có thể đánh mất mãi mãi. Giữa con người với con người có quá nhiều sự ngẫu nhiên, nhưng hằng số chỉ có một. Anh và cô để lỡ mất mười năm cũng chỉ vì giây phút này.

Mùa đông ở tỉnh Nam, cây cối xác xơ, chỉ còn lại lơ thơ vài phiến lá. Lúc rời khỏi nhà bố nuôi, Nguyễn Vi đột nhiên không muốn ngồi xe nên đề nghị Diệp Tĩnh Hiên đi dạo bộ. Gần đây nhiệt độ giảm thấp, mọi người đều không cho cô ra ngoài, khiến cô buồn bứt rứt tay chân.

Diệp Tĩnh Hiên kiểm tra cúc áo khoác và khăn quàng của Nguyễn Vi rồi dắt tay cô đi về phía trước. Chợt nhớ ra một chuyện, anh quay sang nói với cô: “Theo gia phả, tên con sẽ có một chữ “Niệm”. Chúng ta phải nghĩ ra một cái tên thật ý nghĩa mới được.”

Nguyễn Vi gật đầu. Giây tiếp theo, cô nghiêm giọng: “Anh đừng học các bậc cha chú. Nếu là con trai cũng đừng có nuông chiều quá đáng.”

Diệp Tĩnh Hiên khẽ chau mày: “Em trách anh đây à?”

“Chính vì anh được nuông chiều nên tính tình mới như vậy.” Nguyễn Vi không kiêng dè, nói thẳng: “Chúng ta không thể để con trai cảm thấy mình có đặc quyền, cầu gì được nấy, mà nên để con trưởng thành như những đứa trẻ bình thường.”

Diệp Tĩnh Hiên im lặng nhìn cô. Cậy mình là bà bầu, bây giờ nói gì anh cũng nghe nên Nguyễn Vi ngang nhiên nhìn anh chăm chăm.

Diệp Tĩnh Hiên phì cười, ôm cô vừa đi vừa nói: “Con cũng không thể giống em, chuyện gì cũng giấu trong lòng, trốn trốn tránh tránh xong rồi tự quyết định.”

Nghe câu này, Nguyễn Vi bặm môi, giơ tay đánh anh. Diệp Tĩnh Hiên túm cổ tay cô, cười cười: “Được rồi, chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa. Bất kể là con trai hay con gái, cũng gọi là Niệm Duy nhé.”

Thời tiết giá lạnh, một cơn gió thổi qua khiến Nguyễn Vi bất giác rùng mình. Diệp Tĩnh Hiên ôm cô vào lòng, hai người dính chặt vào nhau, tạo

thành một cái bóng dài dưới mặt đất.

Nguyễn Vi nhắc lại cái tên. Cảm thấy hơi lạnh, cô rụt người trong lòng Diệp Tĩnh Hiên. Cuối cùng, cô nhắm mắt, lắng nghe nhịp tim của anh, cười khẽ một tiếng rồi trả lời: “Được, chúng ta đặt tên con là Niệm Duy.”

Đây chính là tình yêu của họ, trong tâm niệm chỉ có duy nhất một người, đời này không đổi thay.

Ngoại truyện Trọn kiếp yêu

Thỏa mãn

Buổi chiều ở thành phố Mộc, bầu trời âm u, mây đen giăng phủ. Hoa Thiệu Đình đích thân đến trung tâm thương mại Hải Phong đón Bùi Hoan. Trên đường về, cô chẳng nói một lời. Lão Lâm đoán ngay phu nhân vẫn còn giận Tiên sinh.

Về đến nhà, Hoa Thiệu Đình cũng không dỡ vợ mà đi thẳng lên gác thay quần áo. Anh vào phòng ngủ, Bùi Hoan liền đi theo, thuận tay khép cửa.

Hoa Thiệu Đình đương nhiên hiểu rõ nguyên nhân khiến cô tức giận. Cô không cho anh quay về Lan Phường nhưng anh cứ làm theo ý mình. Trước kia anh mắc bệnh hiểm nghèo, khó khăn lắm mới có thể bày ra màn kịch mình đã qua đời để thoát khỏi Kính Lan Hội. Hôm nay, để giải quyết phiền phức liên quan đến nhà họ Diệp, anh đã phải mạo hiểm lộ diện.

Con gái Sênh Sênh đi học thư pháp chưa về nên trong nhà vô cùng yên tĩnh. Sau khi thay quần áo xong, Hoa Thiệu Đình đi ra ngoài, bắt gặp Bùi Hoan tựa vào cánh cửa nhìn anh chằm chằm.

Cô kém anh mười một tuổi, bất kể là quá khứ hay hiện tại, cô vẫn mãi mãi là cô bé mà anh nâng niu. Vì thế, anh đâu nỡ làm cô tức giận.

Hoa Thiệu Đình định mở miệng giải thích nhưng thấy viền mắt Bùi Hoan đỏ hoe, anh chỉ khẽ gọi: “Bùi Bùi.”

Bùi Hoan nhào tới ôm anh. Cô rất lo lắng, sợ anh xảy ra chuyện nhưng anh có bao giờ nghe lời. Cô giận anh, cũng giận bản thân, cuối cùng trong lòng đầy ảm ức.

Cô vẫn y hệt quá khứ, đến khi vượt quá sức chịu đựng mới tỏ ra yếu thế trước mặt anh. Hoa Thiệu Đình vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng mở miệng: “Chuyện nhỏ ấy mà. Kính Lan Hội đâu thể vì chút việc cón con này mà giải tán.”

Anh nói có vẻ dễ dàng. Bùi Hoan ôm anh một lúc lâu mới ngẩng đầu, trừng mắt: “Đối với anh, chuyện gì mà chả là chuyện nhỏ. Nếu hôm qua không thể khống chế được tình hình thì anh...”

Đêm qua Bùi Hoan ở cùng Nguyễn Vi. Cô phải cố gắng giữ tâm trạng bình tĩnh mới có thể khiến cả hai vượt qua thời điểm khó khăn đó. Nguyễn Vi kiệt quệ về mặt thể xác lẫn tinh thần, gần tới ngưỡng suy sụp. Trên thực tế, cô cũng chẳng khá hơn Nguyễn Vi là bao, đến mức dạ dày đau lâm râm. May thay, nhiều năm qua cô đã luyện được thói quen, càng căng thẳng lại càng có thể nhẫn nhịn.

Hoa Thiệu Đình vuốt tóc cô, mỉm cười: “Em vẫn cái tính một khi mình đã đúng thì chẳng chịu nhượng bộ. Chắc em không nhớ, lần đầu tiên anh gặp em, em đang đánh nhau với Trần Phong ở ngoài cổng Hủ Viện, còn Bùi Hi trốn sau lưng em khóc. Bao nhiêu năm trôi qua, em chẳng thay đổi gì cả.”

Bùi Hoan ngẩn người. Đúng là cô quên mất vụ đó, bởi hồi ấy cô mới tám, chín tuổi, đến Lan Phường chưa bao lâu.

Thật ra, buổi gặp gỡ ban đầu của hai người cũng hết sức bình thường. Hôm đó, Hoa Thiệu Đình từ Hủ viện đi ra ngoài, tự dưng dừng bước ở hành lang. Ngoài trời nắng chói chang, dù còn nhiều việc chờ anh giải quyết nhưng anh chẳng buồn nhúc nhích.

Thời gian trước, Hoa Thiệu Đình có nghe nói Hội trưởng đưa hai con gái của người bạn quá cố về Lan Phường nhưng anh đâu có bận tâm. Hội trưởng để hai cô bé sống ở đằng sau Hủ viện, rồi bố trí một người họ hàng chăm sóc.

Mãi tới ngày hôm ấy, Hoa Thiệu Đình mới lần đầu tiên nhìn thấy họ. Bùi Hi tính hướng nội, là chị nhưng lại trốn sau lưng em gái, lặng lẽ rơi lệ. Thấy chị gái bị bắt nạt, Bùi Hoan vô cùng tức giận, gầm gừ như con sư tử nhỏ, khiến đám con trai, dẫn đầu là Trần Phong không dám làm quá.

Cảm thấy đáng về phận nọ của cô bé tương đối thú vị, giống con mèo lông dựng ngược, Hoa Thiệu Đình bất giác không thể rời mắt. Đối với anh, bất kể chuyện gì cũng chẳng liên quan đến bản thân, điều duy nhất anh có thể làm là bàng quan đứng nhìn. Thật ra anh thích hoa cỏ nhưng chẳng bao giờ tự tay trồng, anh thích những người nồng nhiệt nhưng không bao giờ tiếp cận. Anh đã quen lãnh đạm và thờ ơ với tất cả. Nhưng hôm ấy, anh đã lãng phí cả một buổi chiều. Điều này chỉ có thể giải thích, duyên phận giữa người với người đôi khi hết sức kỳ lạ.

Tầm chạng vạng, Lan Phường bắt đầu bật đèn sáng trưng, Bùi Hoan cuối cùng cũng nhận ra trên hành lang còn có người khác. Cô nhìn chăm chăm về phía Hoa Thiệu Đình một lát rồi kéo chị gái bỏ đi.

Hoa Thiệu Đình gọi người làm tới hỏi, mới biết tên cô. Anh buột miệng gọi: “Bùi Bùi”, cô liền dừng bước.

Đây là lần đầu tiên Hoa Thiệu Đình gọi tên cô, cũng chẳng vì nguyên nhân gì đặc biệt. Anh còn nhớ, cô quay đầu nhìn anh, nhưng không đáp lại mà nhanh chóng chạy mất.

Lần gặp tiếp theo là vào dịp Tết âm lịch. Hội trưởng cho cả chị em Bùi Hoan dự tiệc nhà. Bùi Hoan linh lợi và hoạt bát nhất đám trẻ nên thu hút sự

chú ý của mọi người. Hội trưởng dỗ cô, bảo cô gọi Hoa Thiệu Đình là “anh trai”. Cô còn đang do dự, Hoa Thiệu Đình đã lên tiếng gọi: “Bùi Bùi” rồi giơ tay về phía cô. Cô cũng không sợ, lon ton chạy đến, ngồi cạnh anh.

Mọi người đều biết Hoa Thiệu Đình tính tình kỳ quái, đám anh em cùng độ tuổi phần lớn đều né tránh anh. Vì thế, lúc đó Hội trưởng đã cười nói với anh: “Trong nhà chỉ có mỗi hai cô bé này, anh hãy nhận làm em gái đi.”

Kỳ thực đây là một câu nửa đùa nửa thật, nói cho có vẻ có tình người, hợp với bầu không khí ngày Tết. Hoa Thiệu Đình cười cười, cũng chẳng để tâm.

Buổi tối hôm ấy, Bùi Hi cứ cúi gằm mặt suốt, chẳng chịu nói chuyện với ai. Bùi Hoan ngược lại không chịu ngồi yên, muốn chạy ra ngoài xem bắn pháo hoa. Hoa Thiệu Đình đã trao mọi sự nhẫn nại cho cô, dắt tay cô đi ra ngoài. Lúc đó không ai có thể ngờ, hành động nắm tay này lại kéo dài cả cuộc đời.

Nhiều năm sau, Hội trưởng tuổi tác đã cao, bệnh tình nguy kịch. Ông không có con cái, hai cháu trai Trần Phong và Trần Dữ còn quá non trẻ, lại không nên người, kém xa Hoa Thiệu Đình.

Đối với Kính Lan Hội, đó là thời kỳ vô cùng nhạy cảm. Việc ai sẽ ngồi ghé Hội trưởng nhiệm kỳ tiếp theo ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Hội trưởng tỉnh lại vào lúc trời vừa hửng sáng. Phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có Hoa Thiệu Đình ở bên cạnh. Hội trưởng đột nhiên dặn dò: “Tôi giao bang hội cho anh, sau này anh thay tôi điều hành.”

Hoa Thiệu Đình im lặng hồi lâu. Thực ra đây không phải tin tức tốt lành. Nhà họ Trần vẫn còn người nối dõi, trong khi Hoa Thiệu Đình chỉ là con nuôi. Hơn nữa, sức khỏe của anh không tốt, sống được ngày nào hay ngày ấy.

Hội trưởng chậm rãi nói tiếp: “Bởi vì chúng không đấu nổi anh nên tôi mới giao cho anh. Ít nhất, anh có thể dung nạp chúng mấy năm. Nếu giao cho Trần Phong, nó sẽ chẳng chịu để yên, sẽ động đến anh đầu tiên. Tôi hiểu rõ con người anh, chắc chắn anh đã có sự chuẩn bị. Anh và nó mà đấu đá, cái nhà này sẽ loạn mất.”

Kính Lan Hội yên bình bao năm đương nhiên Hội trưởng không mong xảy ra nội loạn. Hoa Thiệu Đình không phản bác lời của Hội trưởng, dù biết rõ hơn ai hết, Lan Phường không phải Phật đường, làm gì có chuyện Hội trưởng cho không anh tâm huyết mấy đời nhà họ Trần. Biết anh chẳng sống được bao lâu, trước sau gì Kính Lan Hội cũng lại trở về với người nhà họ Trần nên Hội trưởng chỉ lợi dụng anh mà thôi.

Hoa Thiệu Đình chìm trong hồi ức. Bùi Hoan đi châm một lò trầm hương rồi bảo anh nghỉ ngơi cho khỏe. Chợt nhớ tới một chuyện, cô cười nói: “Ngày xưa anh thích gọi em là Bù Bù.” Thanh âm dịu dàng và yêu chiều của anh khi gọi cái tên này khiến cô luôn có cảm giác mình mãi mãi không trưởng thành.

Hoa Thiệu Đình cũng thấy buồn cười. Bùi Hoan nhướn mày nhìn anh. Thời gian này tư tưởng thoải mái nên khí sắc của anh khá hơn nhiều. Cô cũng chỉ vì anh nên mới lo lắng.

Bùi Hoan chọc tay vào ngực anh, nói nhỏ: “Anh bớt lo chuyện bao đồng đi. Dù không nghĩ đến em, cũng nên nghĩ đến Sên Sên một chút.”

Hoa Thiệu Đình cười khẽ một tiếng, xuống nước nhận lỗi với vợ: “Được rồi, lần này là anh sai. Phu nhân hãy tha thứ cho anh.” Nghe anh nói vậy, Bùi Hoan muốn tức cũng chẳng tức nổi.

Thời tiết u ám khiến con người cũng trở nên lười biếng. Trong phòng thoang thoang mùi trầm hương dễ chịu. Bùi Hoan cùng Hoa Thiệu Đình

nằm nghỉ một lúc. Chợt nhớ tới chuyện nhà họ Diệp, cô lật người nhìn anh. Dường như biết cô định nói gì, Hoa Thiệu Đình làm động tác suyt. Cô nhoèn miệng cười, giơ tay ôm anh, cố tình hỏi: “Anh quen thầy Nghiêm từ lúc nào mà em không biết nhỉ?”

Hoa Thiệu Đình ngẫm nghĩ một lát mới lên tiếng: “Từ lâu rồi.” Bùi Hoan càng có hứng thú, nằm sấp lên người anh rồi hỏi: “Trước khi anh gia nhập Kính Lan Hội à?”

Cô đột nhiên nhận ra, mình chẳng biết một tí gì về cuộc sống của Hoa Thiệu Đình trước năm anh mười sáu tuổi. Bởi vì xưa nay không có ai hỏi dò hay tìm hiểu về điều đó nên ấn tượng ban đầu của Bùi Hoan về người đàn ông này cũng chính là dáng vẻ của anh bây giờ. Thành viên của Kính Lan Hội đến từ mọi nơi trong cả nước, nhưng khi bước qua cánh cửa này, họ đều phải tuân thủ quy tắc của bang hội, chỉ nhận một chủ nhân. Hoa tiên sinh là chủ nhân của bọn họ nhưng không một ai biết câu chuyện về người chủ nhân này.

Hoa Thiệu Đình kéo gối để Bùi Hoan nằm xuống mà cô không chịu. Mái tóc dài như lụa của cô xoa trên người anh. Anh hôn lên má cô, bảo cô nghe lời. Cô liền ôm cổ anh, cười nói: “Anh mau kể đi, đừng nghĩ đến chuyện qua quýt với em.”

Hoa Thiệu Đình vuốt ve lưng cô, khai thật: “Mẹ anh là giảng viên đại học, là đồng nghiệp của bố mẹ Nghiêm Thụy. Hồi bọn anh còn nhỏ, hai nhà đều sống ở khu tập thể giáo viên nên thường xuyên qua lại.” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Mãi tới năm mười bốn tuổi, anh mới được bố anh đưa đi.”

Mọi người ở Lan Phường đều biết Hoa tiên sinh chú trọng từ những chi tiết nhỏ trong cuộc sống, chứng tỏ xuất thân không tồi. Tuy nhiên, nhìn thế nào vẫn thấy anh chẳng ăn khớp với nơi đó.

Bùi Hoan ngạc nhiên, ngồi dậy nhìn chồng bằng ánh mắt khó tin. Hoa Thiệu Đình nói: “Bên nhà ngoại anh cũng theo ngành giáo dục như nhà Nghiêm Thụy. Mẹ anh nhất quyết đi theo bố anh đến thành phố Mộc. Sau này hai người xảy ra trục trặc nên bà lại quay về nhà.”

Sự việc sau đó, Bùi Hoan cũng đại khái nắm được. Anh từng nói, mẹ anh cô tình sinh ra anh nên bị phát bệnh tim, cuối cùng không thể cứu sống.

Kể xong, Hoa Thiệu Đình ngồi dậy, tựa vào đầu giường. Tuy gương mặt anh hơi nhợt nhạt nhưng ánh mắt trầm tĩnh như nhìn thấu tâm tư của mọi người. Bùi Hoan quan sát anh từ đầu đến chân, hỏi: “Hồi nhỏ chắc anh rất nghịch đúng không?”

Có lẽ không ngờ mình lại nghe được nhận xét này, anh tỏ ra ngạc nhiên: “Đâu có, thành tích học tập của anh rất khá, tuy không bằng loại thiên tài như Tùy Viễn nhưng cũng lọt vào top đầu của lớp.”

Bùi Hoan không nhịn được cười. Ngẫm đi nghĩ lại, cô vẫn không thể tưởng tượng nổi, Hoa Thiệu Đình hồi nhỏ lại là học sinh ngoan và xuất sắc. Bị cô chọc cười, anh cầm tay cô, hỏi nhỏ: “Em nghĩ anh là người thế nào?”

Bùi Hoan nâng mặt anh, nghiêm túc trả lời: “Cáo già như anh hồi nhỏ nên tác oai tác quái, mọi người phải nghe theo mới đúng.”

Bắt gặp gương mặt đỏ hây hây, đôi mắt sáng lấp lánh đầy vẻ tinh nghịch của vợ, Hoa Thiệu Đình thò vào trong áo cô: “Em thì sao? Em có nghe lời anh không?”

Bùi Hoan liền giữ tay anh, cất giọng đặc biệt thành khẩn: “Đang giữa ban ngày đấy... Được rồi, em tin anh là người đàn ông tốt.”

Vì Bùi Hoan nhắc tới nên Hoa Thiệu Đình bắt đầu nhớ về quá khứ trước năm mười sáu tuổi. Nhưng nói đi nói lại, tuổi thơ của anh cũng chẳng

có gì đặc biệt.

Anh được bên nhà ngoại nuôi dưỡng. Vì gia đình gia giáo nên thời đi học, anh không bao giờ làm chuyện gì vượt quá khuôn khổ.

Trong trí nhớ của Hoa Thiệu Đình, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự kiêng dè của người xung quanh là hôm trường học xảy ra sự cố bất ngờ.

Trong trường có một học sinh kết giao với phần tử ngoài xã hội, xảy ra xích mích nên đánh nhau một trận toí bời khói lửa. Cậu học sinh đó bị nhà trường kỷ luật, phải mời phụ huynh đến. Cậu ta không dám nói với bố mẹ, cuối cùng vì áp lực lớn nên nhảy từ nóc nhà xuống sân khấu ở sân trường, chết ngay tại chỗ.

Sự việc xảy ra đột ngột, cả trường náo loạn trong giây lát. Hoa Thiệu Đình chỉ đứng cách sân khấu có mấy bước chân. Vì nguyên nhân sức khỏe nên anh không bao giờ tham gia các hoạt động tập thể. Những lúc rảnh rỗi, anh thường tìm nơi mát mẻ nghỉ ngơi, không ngờ lại đứng gần nạn nhân nhất.

Các bạn học vô cùng sợ hãi, la hét ầm ĩ. Chỉ có anh vẫn đứng yên, nhìn chằm chằm người nằm dưới đất, sắc mặt không thay đổi. Thầy giáo đến giải tán đám đông, đuổi anh mới đi. Sau này có rất nhiều người còn nhớ câu nói lúc đó của anh. Một đứa trẻ mười mấy tuổi, bình thân nhìn vũng máu dưới chân rồi thốt ra một câu: “Chết ngay cũng tốt.”

Sau này, rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh lựa chọn Kính Lan Hội, Bùi Hoan thắc mắc nhiều lần nhưng anh không chịu tiết lộ, chỉ nói: “Lâu quá nên anh quên mất rồi.”

Hai người trò chuyện thêm một lát, Bùi Hoan chuẩn bị xuống dưới nhà pha trà. Đúng lúc này, Lão Lâm gõ cửa thông báo cô giáo Sênh Sênh gọi điện, báo phụ huynh đến đón sớm. Sợ con gái xảy ra chuyện, Bùi Hoan vội

vàng gọi điện cho cô giáo. Hóa ra trong giờ học thư pháp, Sênh Sênh bôi đầy mực lên người nên cô giáo bảo cô mang quần áo đến thay cho con bé.

Bùi Hoan cúp máy, đi xuống tầng dưới. Hoa Thiệu Đình đang ở ngoài hành lang xem Hắc Tử. Mấy hôm trước, Lão Lâm mới cho người dọn một chỗ trên tầng hai, đặt hòn non bộ và dây leo, dẫn cả nước vào, tạo thành một nơi cho Hắc Tử hoạt động. Anh gọi cô, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Trẻ con nghịch bản ấy mà.” Mặc dù trong điện thoại, cô giáo không nói rõ nhưng Bùi Hoan có thể nghe ra, chắc chắn Sênh Sênh lại gây chuyện ở trường học.

“Anh sẽ đi cùng em.”

“Không cần đâu.” Bùi Hoan vội ngăn anh lại. Hoa Thiệu Đình chiều con kinh khủng, chuyện bé đến mấy cũng có khả năng xé ra to. “Anh yên tâm, chẳng ai dám động đến con gái anh.”

Bùi Hoan nhanh chóng đón Sênh Sênh về nhà. Quả nhiên chẳng có chuyện gì ghê gớm, là bọn trẻ tranh giành vị trí bên cửa sổ mà thôi.

Bây giờ Sênh Sênh đã hoạt bát hơn nhiều. Con bé cũng được di truyền tính bướng bỉnh của bố mẹ. Hôm nay Sênh Sênh đến sớm nên chọn vị trí bên cửa sổ. Sau đó có bạn học muốn con bé đổi chỗ nhưng nó không chịu. Cuối cùng, hai đứa đánh nhau, hất mực vào người đối phương.

Trên đường về nhà, Sênh Sênh vẫn cảm thấy mình chẳng làm sai điều gì nên cúi đầu lặng thinh. Bùi Hoan chợt nhớ Hoa Thiệu Đình từng nói, hồi nhỏ, bộ dạng của cô mỗi khi tức giận cũng y như vậy.

Thế là Bùi Hoan không hề đá động đến sự việc vừa rồi, chỉ hỏi buổi tối con gái muốn ăn món gì. Sênh Sênh lặng lẽ nhìn mẹ, đột nhiên ôm cổ cô, thỏ thẻ: “Con sai rồi hả mẹ?”

“Sênh Sênh không sai, nhưng sau này con sẽ hiểu, đối với những chuyện con con thế này, con không cần thiết phải tức giận.”

Sênh Sênh chớp chớp mắt, cất giọng y hệt bố: “Bố đã nói rồi, trừ khi con nhường nhịn, không thì chẳng ai có thể cướp của con.”

Đúng là nguyên tắc điển hình của nhà họ Hoa, Bùi Hoan véo má con gái: “Bố không thể dạy con đạo lý tử tế hơn sao?”

Lúc này, mây đen đã tan hết, trời sáng hơn một chút. Sênh Sênh từng mồ tim nên không thể tham gia các hoạt động mạnh. Bùi Hoan và con gái xuống xe từ ngoài đường, đi bộ về nhà.

Sênh Sênh nhảy chân sáo, cho thấy tâm trạng vui vẻ. Đi một đoạn, con bé đột nhiên quay sang mẹ, cất giọng lạnh lạnh: “Cô giáo dạy chúng con phép cộng trừ, bảo chúng con tính tuổi mẹ. Hóa ra mẹ trẻ nhất lớp.”

Thấy con gái thờ hồn hển, Bùi Hoan liền kéo tay con bé, cố tình nghiêm giọng: “Trẻ nhất thì cũng là bậc phụ huynh. Con không nghe lời mẹ thì tìm ai khóc cũng vô dụng.”

Sênh Sênh ngoan ngoãn đi bên cạnh mẹ, cười toét miệng. Một lúc sau, con bé lắc lắc tay Bùi Hoan, nói nhỏ: “Con mà tìm bố, mẹ cũng chẳng có cách nào cả.”

Bùi Hoan hết nói nôi. Sênh Sênh nhảy lên thành vườn hoa, đi chậm chậm từng bước một. Bùi Hoan cầm tay con gái, đỡ con bé đi về phía trước.

Bùi Hoan vô tình liếc nhìn gương mặt nghiêng của Sênh Sênh. Dù còn nhỏ nhưng con bé đã rất hiểu chuyện, không bao giờ thắc mắc về quá khứ. Cô đột nhiên có chút cảm khái. Nhớ năm xưa, cô tìm mọi cách để giữ lại con gái. Lúc bấy giờ, cô mới hai mươi tuổi, tương lai hoàn toàn mờ mịt.

Ngay cả cô hộ lý cũng khuyên cô nên cân nhắc kỹ càng không sau này lại hối hận. Mặc dù đã vô cùng tuyệt vọng, dù biết rõ sẽ có vô vàn khó khăn, trắc trở ở phía trước nhưng cô vẫn không chịu quay đầu. Cô nghĩ, trong quá khứ cô từng làm sai nhiều chuyện, chỉ riêng với Hoa Thiệu Đình là cô may mắn đúng từ đầu đến cuối.

Bùi Hoan dừng bước. Sênh Sênh bị mẹ kéo lại nên ngoảnh đầu, vẫy tay với cô. Thấy Bùi Hoan không có phản ứng, con bé tưởng mẹ vẫn lo lắng cho mình nên đứng thẳng người, nói rất nghiêm túc: “Sau này con sẽ không tranh cãi với bạn học nữa.”

Bùi Hoan định thần, lắc đầu mỉm cười. Sênh Sênh đứng trên thành vườn hoa, dáng vẻ y hệt Hoa Thiệu Đình, đồng thời cũng có sự bướng bỉnh của cô. Cô nắm chặt tay con gái, trái tim trở nên vô cùng mềm mại.

Huyết thống là mối quan hệ khăng khít nhất trên thế gian, mà không ai có thể cướp đoạt hoặc cắt đứt. Bất kể sau này ra sao, cô và anh đã có sự tiếp nối đó.

Bùi Hoan đỡ Sênh Sênh nhảy xuống đất. Vừa quay người, cô liền nhìn thấy Hoa Thiệu Đình đang đi tới đón hai mẹ con.

Bao năm qua, anh đã hình thành một thói quen, ra ngoài tuyệt đối không bắt tay người khác. Trời chưa lạnh nhưng anh đã đeo đôi găng tay màu đen.

Nhìn thấy anh, Sênh Sênh liền gọi to: “Bố ơi”, Bùi Hoan dắt con bé đi đến bên Hoa Thiệu Đình. Ba người cùng về nhà.

Trong cả cuộc đời, có lẽ chỉ gặp chuyện của con gái là Hoa Thiệu Đình không thể ngồi yên. Thấy anh không mở miệng hỏi, Bùi Hoan cố tình nói: “Anh không xem con gái anh có bị bắt nạt hay không à?”

Sênh Sênh đang tập trung đếm cây nên không để ý đến câu hỏi này của mẹ. Hoa Thiệu Đình xoa đầu con bé, cất giọng bình thản: “Con gái anh không bắt nạt người khác thì thôi, ai dám động đến nó?”

Bùi Hoan đập vào vai anh. Anh mỉm cười kéo cô vào lòng. Sênh Sênh tung tăng phía trước, ngoảnh đầu nói với họ: “Con nghe lời mẹ, mẹ nghe lời bố.” Nói xong, con bé nhìn bố bằng ánh mắt đặc ý.

Bùi Hoan phục hai bố con. Sênh Sênh mới sống với Hoa Thiệu Đình hơn một năm mà đã “thoát xác” trở thành “cáo nhỏ” rồi.

Về đến nhà, Bùi Hoan nhận được điện thoại từ cửa hàng. Hai hôm nay nhiều việc nên cô quên mất có người hẹn mình đến cửa hàng xem đồ.

Mấy tháng trước, vợ chồng cô mở một cửa hàng bán đồ cổ ở ngoài phố. Cửa hàng được trang trí theo sở thích của Hoa Thiệu Đình nhưng anh chẳng để tâm, chỉ thỉnh thoảng mới ghé qua, ngắm đồng bảo bối của mình. Phần lớn là do Bùi Hoan phụ trách.

Gần đây có người phải qua mấy cầu mới liên hệ được với Bùi Hoan để mua hai cái chặn giấy bằng sứ từ thời nhà Đường. Vật phẩm quý giá trong cửa hàng đều là đồ sưu tầm của Hoa Thiệu Đình, nên ban đầu Bùi Hoan từ chối. Tuy nhiên, đối phương tìm cô mấy lần, tỏ ra thành tâm thành ý, nói bà ngoại ao ước có chúng nên anh ta muốn thực hiện tâm nguyện cuối cùng của bà. Bùi Hoan về thương lượng với Hoa Thiệu Đình. So với những thứ khác trong đồng đồ của Hoa Thiệu Đình, hai cái chặn giấy chẳng phải là hàng cực phẩm gì, chỉ có niên đại lâu đời mà thôi. Hoa Thiệu Đình chẳng bận tâm, nói cô muốn bán thì bán.

Bùi Hoan vội vàng đến cửa hàng. Đối phương đã chờ từ lâu. Cô giải thích: “Xin lỗi anh, gần đây nhà tôi có nhiều việc, hôm nay lại phải đi đón con nên trễ hẹn.”

Người mua hàng tên Trang Hoa. Nhà họ Trang cũng được coi là một gia tộc lâu đời và khá có tiếng tăm ở thành phố Mộc. Trang Hoa chưa đến ba mươi tuổi, là bậc con cháu trong gia tộc. Hồi còn hoạt động trong làng giải trí, Bùi Hoan từng nghe nhắc đến tên anh ta nhưng chưa bao giờ gặp mặt.

Trang Hoa lắc đầu, tỏ ý không vấn đề gì. Bùi Hoan sai nhân viên đi lấy hai cái chặn giấy. Trong thời gian chờ đợi, hai người trò chuyện vài câu. Trang Hoa vô tình mà hữu ý nói với cô: “Tôi cũng vì người nhà nên mới bỏ tiền ra mua hai cái chặn giấy này. Trước đó không rõ tình hình, bây giờ nghe nói cô Bùi một mình nuôi con nhỏ. Nếu cô có khó khăn gì... chúng ta có thể thương lượng.”

Cảm thấy câu này nực cười, Bùi Hoan khẽ chau mày. Tuy nhiên, cô cũng chỉ lắc đầu chứ không giải thích rõ ràng. Trang Hoa nhắc tới điều này chứng tỏ đã dò hỏi về cô. Đối với bên ngoài, mọi người trong cửa hàng đều thống nhất nói chủ nhà đã qua đời.

Bùi Hoan ngồi trên chiếc ghế gỗ đàn hương phía đối diện anh ta. Vào thời khắc này, cô hơi nghiêng mặt, để lộ đường nét tinh tế. Trang Hoa cảm thấy chuyến đi này của mình rất có giá trị, người phụ nữ kia còn đáng chú ý hơn đồng đồ cổ quý báu xung quanh.

Bùi Hoan... Anh ta nhớ trước kia cô từng là diễn viên tham gia mấy bộ phim. Cô cũng dính vào mấy tin đồn lá cải. Nhưng sau vài lần tiếp xúc, Trang Hoa lờ mờ cảm thấy người phụ nữ này không giống như những gì báo chí từng viết.

Anh ta biết, chắc chắn cô đã kiếm được mối giàu có nên mới lặng lẽ rút khỏi làng giải trí. Đây là con đường mà nhiều ngôi sao nữ lựa chọn nên không ai bận tâm. Khi anh ta đến cửa hàng này, không ngờ bà chủ lại là cô, cũng không ngờ chồng cô mất sớm, phải một mình nuôi con nhỏ. Mặc dù vậy, cô không có vẻ gì là gia cảnh khó khăn.

Hôm nay Bùi Hoan không trang điểm, chỉ mặc áo sơ mi đơn giản. Tuy nhiên, trông cô vẫn xinh đẹp rạng ngời. Trang Hoa bất giác nhìn cô chăm chăm. Thật ra trong làng giải trí, ngôi sao nữ xinh đẹp không thiếu, nhưng từ người Bùi Hoan toát ra một khí chất hết sức thu hút. Mặc dù đã làm mẹ, nhưng ở cô ẩn giấu một vẻ ngang ngược và bá đạo của vị tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ.

Đàn ông thích mạo hiểm và chinh phục. Đối với Trang Hoa, Bùi Hoan tựa như một câu đố thú vị khiến anh ta vô cùng hứng thú.

Phát hiện đôi phương không rời mắt khỏi mình, Bùi Hoan vẫn giữ nụ cười lịch sự trên môi, tiếp tục trò chuyện với anh ta. Trang Hoa đột nhiên hỏi: “Nhóc nhà cô là con gái phải không?”

“Vâng. Bố nó cũng thích con gái.” Ý cười trên môi Bùi Hoan càng đậm hơn. Người đàn ông này đến đây vài lần, không ngừng dò hỏi về cô. Cô cũng không phải là kẻ ngốc nghếch mà không đoán ra ý đồ của anh ta.

Trang Hoa nói: “Con gái cũng tốt, lúc nhỏ dễ thương, lớn lên hiếu thảo với cha mẹ.” Anh ta hạ giọng: “Xin lỗi. Không phải tôi cố ý nhắc tới chuyện buồn của cô.”

Bùi Hoan cố nhịn cười. Đúng lúc này, nhân viên bán hàng mang đồ lên tầng hai, bày ra bàn. Trang Hoa đứng dậy xem xét, sau đó lại quay sang nhìn cô.

Bùi Hoan cười nói: “Tôi thấy anh Trang cũng không vội, chi bằng chúng ta ngồi xuống uống chén trà trước đã?”

Đến tầm chạng vạng, Bùi Hoan vẫn chưa về nhà. Lão Lâm gọi điện tới cửa hàng rồi lên tầng hai báo cáo với Hoa Thiệu Đình: “Phu nhân vẫn đang bàn chuyện với khách hàng. Xem ra hôm nay, cô ấy có thể chốt vụ chuyển nhượng hai cái chận giấy.”

“Vẫn là người khách đó à?”

Lão Lâm gật đầu. Hoa Thiệu Đình chẳng nói gì, đưa vở bài tập cho Sênh Sênh làm phép tính. Sênh Sênh đột nhiên kéo tay anh, làm động tác suýt, ra vẻ thần bí.

Con gái anh mỗi lần có chuyện nhưng không dám nói đều có dáng vẻ này. Hoa Thiệu Đình mỉm cười, bế con bé đặt ngồi trên tay vịn sofa, hỏi nhỏ: “Sao thế con?”

“Con biết chú đó. Chú ấy tưởng con không có bố.” Sênh Sênh có chút không vui, đung đưa hai chân: “Chú ấy đến cửa hàng mấy lần, toàn nhìn mẹ thôi.”

Lão Lâm cười, giải thích: “Bên ngoài đều tưởng Tiên sinh đã mất nên khó tránh khỏi sự hiểu nhầm.”

Hoa Thiệu Đình véo má con gái, hỏi: “Mẹ không nghe lời thì nên làm thế nào?”

Sênh Sênh nhoèn miệng cười, ánh mắt lấp lánh tia tinh quái: “Bắt mẹ về xử theo gia pháp.”

Lúc chiếc ô tô màu đen đến tiệm đồ cổ, Bùi Hoan đang tiễn Trang Hoa ra cửa. Anh ta mời cô mấy hôm nữa đi đánh golf ở ngoại thành. Hai người đứng trên hè phố, chuyện trò rôm rả.

“Sợi dây chuyền của cô Bùi chắc cũng là đồ cổ đúng không? Loại Opal này tương đối khó kiếm.” Trang Hoa nhìn chăm chăm vào cổ Bùi Hoan. Cô đang đeo một sợi dây chuyền, mặt ánh lên màu tím nhạt, trông giống mắt mèo.

Bùi Hoan gật đầu: “Tôi đeo chơi ấy mà... Anh Trang thích đồ cổ à?”

Biết đồ cổ là lĩnh vực của cô nên Trang Hoa gật đầu, càng nói càng hưng phấn.

Khóe mắt phát hiện ra chiếc xe từ từ tiến lại gần nhưng Bùi Hoan vẫn giả bộ không nhìn thấy. Khó khăn lắm, cô mới có thể nhin cười.

“Cô Bùi cứ sắp xếp thời gian. Lúc nào cô rảnh, tôi sẽ đến đón cô.” Trang Hoa cất giọng chân thành.

Bùi Hoan lộ vẻ khó xử: “Chuyện này... tôi sợ người nhà không đồng ý.”

Tương cô nhắc đến con gái, anh ta liền nói: “Không sao. Cô hãy đưa cả cháu đi cùng. Chị gái tôi cũng có hai con nhỏ, tụi trẻ có bạn chơi sẽ rất vui.”

Hiếm có dịp phát huy khả năng diễn suât, Bùi Hoan tận dụng triệt để. Sắc mặt lộ vẻ do dự, nhưng cô chưa kịp lên tiếng, có người dừng lại bên cạnh cô, tùy tiện hỏi một câu: “Đi đâu vậy?”

Mặt trời vừa khuất bóng, đèn đường đã bật sáng, tạo thành một cái bóng dài trên mặt đất. Cái bóng không xa không gần nhưng vừa vặn cắt giữa Bùi Hoan và Trang Hoa.

Bùi Hoan thản nhiên khoát tay Hoa Thiệu Đình, tựa má lên vai anh: “Đi chơi ngoại thành. Trời sắp chuyển lạnh là em lại chẳng muốn ra ngoài.”

“Được.” Hoa Thiệu Đình lại hỏi cô: “Em đã bàn chuyện xong chưa?”

Bùi Hoan gật đầu, giới thiệu qua về Trang Hoa với anh. Nói xong, cô cười tủm tỉm, vẻ mặt ngây thơ vô tội. Trang Hoa cố gắng đè nén sự nghi hoặc, đứng bất động. Anh ta không biết người vừa xuất hiện là ai nhưng đối

phương có vẻ kỳ quặc, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Bùi Hoan chứ chẳng mảy may để ý đến anh ta.

Trang Hoa có chút khó chịu. Trong hai mươi tám năm cuộc đời, anh ta chưa từng bị coi là không khí bao giờ. Anh ta miễn cưỡng cất giọng lịch sự với Bùi Hoan: “Vị này là...”

“Anh cả của tôi.” Bùi Hoan nghiêm túc giới thiệu rồi nhìn trộm Hoa Thiệu Đình nhưng anh không hề tỏ ra tức giận.

Trang Hoa thở phào nhẹ nhõm, giơ tay về phía Hoa Thiệu Đình: “Chào anh. Tôi tên Trang Hoa. Anh cũng sống ở gần đây à?”

Hoa Thiệu Đình vẫn nắm tay Bùi Hoan, chẳng hề có ý khách sáo với đối phương. Trang Hoa ngượng ngập thu tay về.

Lúc này, Hoa Thiệu Đình mới nhìn qua đối phương, bình thản mở miệng: “Cậu có thể mang cái chặn giấy đi, khỏi cần tính toán giá cả. Tổ tiên nhà họ Trang là người của hoàng thất nên coi như cái chặn giấy cũng là đồ của nhà cậu. Nể mặt bà ngoại cậu nên tôi trả vật về với chủ cũ.”

Đây là quyết định chứ không phải thương lượng. Trang Hoa không rõ lai lịch của người đàn ông trước mặt. Còn chưa kịp phản ứng, anh ta vô tình chạm phải ánh mắt của đối phương, thế là bao nhiêu nghi vấn cũng không thể thốt ra miệng. Hơn nữa, Hoa Thiệu Đình một câu hàn huyên cũng không có, như thể anh ta mấy lần đến cửa hàng cũng chỉ vì mục đích đợi đối phương quyết định.

Trang Hoa không chịu tỏ ra lép vế, lập tức từ chối. Dù sao anh ta cũng là người họ Trang, đâu đến nỗi không thanh toán nổi. Nhưng không đợi anh ta lên tiếng, Hoa Thiệu Đình tựa như đã giải quyết xong phiền phức, vừa chỉnh lại áo của Bùi Hoan vừa nói: “Em chẳng rút kinh nghiệm gì cả. Đừng để bị cảm rồi lại than vãn với anh đấy nhé.”

Bùi Hoan cười, phản bác: “Em than vãn hồi nào?” Thật ra hôm nay cô mặc đồ hơi mỏng nên đã cảm thấy hơi lạnh. Thế là cô áp sát vào Hoa Thiệu Đình như ở chốn không người.

Dù ngốc đến mấy, Trang Hoa cũng nhìn ra mối quan hệ của hai người. Không tin được mình đã bị Bùi Hoan chơi xỏ, anh ta kinh ngạc mở miệng: “Cô Bùi...”

Bùi Hoan mặc kệ đối phương, thản nhiên nép mặt vào ngực Hoa Thiệu Đình. Cuối cùng không nhịn nổi, cô bật cười thành tiếng.

Hoa Thiệu Đình thở dài. Bùi Hoan cố tình đùa giỡn người khác, còn kéo dài thời gian để anh đến giải quyết hậu quả. Tật xấu này của cô từ nhỏ đến lớn cũng không thay đổi. Trang Hoa là bậc hậu bối nên Hoa Thiệu Đình vốn không định ra mặt gặp anh ta. Nhưng anh thấy Bùi Hoan chỉ mặc đồ mỏng manh, sợ cô bị nhiễm lạnh nên anh mới xuống ô tô.

Trời đã tối hẳn, Hoa Thiệu Đình cũng đã mất hết kiên nhẫn, nhanh chóng kéo Bùi Hoan lên xe. Trước khi rời đi, anh để lại một câu: “Đây không phải tôi tặng đồ cho cậu, mà muốn cậu ghi nhớ một điều, lần sau hãy chú ý xem người nào cậu có thể dòm ngó, người nào không đến lượt cậu.”

Tối hôm đó, Hoa Thiệu Đình tựa như đã quên mất, không hề nhắc tới chuyện này. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Bùi Hoan nhìn thấy anh ngồi bên giường, đang che một bên mắt.

Cô đi tới, hỏi anh: “Sao thế?”

Anh thả tay xuống: “Không sao. Đột nhiên anh có cảm giác mắt bên này không nghiêm trọng như Tùy Viễn nói.”

Bùi Hoan đứng trước mặt anh, toàn thân vẫn còn hơi nước. Hoa Thiệu Đình nhướn mày nhìn cô, mới phát hiện mình luôn quên mất một điều, Bùi của anh xinh đẹp biết bao. Thịnh thoảng, cô giờ mấy trò xấu xa, thịnh thoảng cô tỏ ra bướng bỉnh và tùy hứng nhưng có lúc vô cùng dũng cảm. Bất kể thế nào, bây giờ cô đã yên phận làm vợ anh.

Bùi Hoan không biết suy nghĩ của Hoa Thiệu Đình, cứ chăm chú quan sát con mắt bị thương của anh. Anh đột nhiên ôm thắt lưng cô, kéo mạnh. Cô không để ý, bị mất đà ngã xuống người anh.

Chợt nghĩ tới chuyện ngày hôm nay mình bày trò mà anh chưa tính sổ với mình, Bùi Hoan vội hôn chụt lên môi anh giải thích: “Trang Hoa không biết tình hình của em nên mới thế. Em giờ trò thực ra là để anh ta tắt hy vọng. Sau này anh ta không còn mặt mũi nào đến tìm em nữa.”

Hoa Thiệu Đình nửa nằm nửa ngồi, vuốt tóc cô: “Cũng tại năm xưa anh hơi mềm lòng. Lẽ ra, anh không nên để em đi quay quảng cáo mới phải.”

Bùi Hoan biếng nhác nằm trên người Hoa Thiệu Đình. Thấy anh vẫn đề tâm đến chuyện này, cô cố tình nói: “Chuyện nhỏ ấy mà.”

Anh liền nâng cằm cô lên, hai người mắt đối mắt: “Em còn muốn xảy ra chuyện lớn nữa à?”

Bắt gặp ánh mắt của anh, Bùi Hoan liền nở nụ cười ngọt ngào, trêu anh: “Anh cả... cũng biết ghen sao?” Cô vừa tấm xong, thân thể mềm mại, thom ngát. Cô còn cố tình cọ cọ vào người anh.

Hoa Thiệu Đình kéo cô ngồi dậy. Mặt Bùi Hoan vừa vịn chạm vào cổ anh. Cô thì thầm: “Anh từng nói, tính cách em xấu xa như vậy. Rời xa anh, em biết phải làm thế nào.”

Hoa Thiệu Đình nâng mặt cô, hôn một đường từ trên xuống dưới, cắn nhẹ xương quai xanh của cô. Anh cất giọng trầm khàn: “Em có bản lĩnh chọc giận anh thì phải có bản lĩnh gánh chịu hậu quả.”

Bùi Hoan liền lăn xuống giường, quay lưng về phía anh, kéo chăn trùm kín mít: “Muộn rồi, chúng ta ngủ thôi.”

Hoa Thiệu Đình nhanh chóng giữ thắt lưng cô. Cô vừa định kháng nghị, anh liền hôn dọc sống lưng cô. Váy ngủ mỏng tang, đằng sau có một hàng cúc nhỏ. Hoa Thiệu Đình rẽ tóc cô, dùng miệng cởi từng chiếc cúc.

Bùi Hoan rùng mình, toàn thân nóng ran. Hoa Thiệu Đình đưa tay ra phía trước, dừng lại ở mặt dây chuyền Opal. Sau đó, anh đột nhiên giật đứt sợi dây chuyền.

Mặt Opal rơi xuống giường, Bùi Hoan không rõ anh định làm gì. Cô chỉ biết một điều, vào thời khắc này, bất cứ hành động nào của anh cũng trở thành sự căm dỗ chí mạng.

Hoa Thiệu Đình thậm chí còn chưa nói câu nào, Bùi Hoan đã hít một hơi sâu, cơ thể mềm nhũn. Ý thức được tối nay đừng hòng ngủ tử tế, Bùi Hoan chấp nhận số phận, túm tay anh: “Đừng mà, em nhột.”

Hoa Thiệu Đình buông người cô. Cúc váy ngủ đã được cởi hết, để lộ tấm lưng trắng nõn. Bùi Hoan lật người, hạ giọng nhắc anh: “Sênh Sênh vẫn chưa ngủ đâu.”

Hoa Thiệu Đình cười, ôm cô vào lòng: “Con gái nói cần dùng gia pháp xử lý mẹ kia kìa.”

Bùi Hoan không nhịn được, giơ tay cởi áo anh. Người anh luôn thoang thoang một mùi trầm hương mà cô rất quen thuộc. Cô kéo chăn trùm lên hai người. Xung quanh tối om, thân thể Bùi Hoan phảng phất không còn là của

cô nữa. Trong chuyện nam nữ, mọi phản ứng của cô đều do Hoa Thiệu Đình tạo ra. Anh nắm rõ cô như lòng bàn tay, khiến cô nhanh chóng bật tiếng rên khe khẽ.

Hoa Thiệu Đình quả nhiên không quên hỏi cô: “Em còn muốn đi chơi golf nữa không?”

Bùi Hoan lắc đầu: “Không... Em đã nhận lời anh ta đâu.”

Cô nhanh chóng bị vắt kiệt sức lực, chỉ có thể không ngừng gọi tên anh, mong anh mềm lòng rồi tha cho cô.

Thấy Bùi Hoan điên đảo thần hồn vì mình, Hoa Thiệu Đình giảm nhẹ động tác, dịu dàng dỗ cô. Thật ra, cũng không phải anh khó chịu về chuyện của Trang Hoa. Chỉ là vào giây phút này, xác định bản thân đã có cô từ thể xác đến linh hồn, anh mới thừa nhận, thật ra lúc đi đón cô, bỗng dưng anh cảm thấy hơi phiền muộn. Bởi vì cuộc đời quá ngắn ngủi, thời gian anh ở bên cô vĩnh viễn không đủ.

Cuối cùng, Hoa Thiệu Đình cũng tha cho Bùi Hoan. Cô cởi bộ váy ngủ đã nhàu nát, cần nhằn anh bắt nạt mình rồi cầm cái gối ném vào người anh. Mặc dù vậy, Hoa Thiệu Đình chỉ dỗ ngọt hai ba câu, cô lại ngoan ngoãn nằm xuống cạnh anh.

Hoa Thiệu Đình nằm nghiêng ngắm vợ, cười khẽ một tiếng. Bùi Hoan mệt đến mức không muốn động đậy cũng chẳng buồn mở mắt. Anh vuốt những sợi tóc lòa xòa trên mặt cô, cất giọng trầm khàn: “Ngoài em ra, kỳ thực anh không cần thứ gì khác.” Bao gồm cả vị trí chủ nhân của Kính Lan Hội, sự nghiệp mà anh bỏ tâm huyết hai mươi năm, bao gồm cả đồng đô cổ trong ngôi nhà này... Cái gì anh cũng có thể từ bỏ, trừ Bùi Bùi của anh.

Bùi Hoan xích lại gần, gối đầu lên vai anh. Bởi vì sớm biết thời gian của mình có hạn nên Hoa Thiệu Đình luôn lãnh đạm trước nhân tình thế thái.

Còn một chút nhiệt tình, anh đã trao cả cho cô. Tuy nhiên, cũng chính vì nguyên nhân này nên cả hai không bao giờ nhắc đến tương lai, bởi vì họ không biết anh có thể ở bên cô đến khi nào, liệu anh có thể chứng kiến con gái trưởng thành hay không.

Hoa Thiệu Đình cúi đầu, hôn lên mắt cô, gọi khẽ một tiếng: “Bùi Bùi!”

Bùi Hoan đột nhiên mở mắt nhìn anh: “Đôi với em, như thế là đủ rồi.” Cô cất giọng chân thành: “Bởi vì có anh ở bên nên em không ngưỡng mộ cuộc sống của bất cứ người nào.”

Bùi Hoan còn nhiều lời muốn nói, nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Hoa Thiệu Đình thì không bao giờ lãng phí thời gian vào những chuyện nhỏ nhặt nên tắt đèn, hôn lên trán cô: “Ngủ đi em.”

Căn phòng dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở của hai người. Mùi trầm hương thoang thoảng, có tác dụng an thần, khiến tâm tình con người nhẹ nhõm hẳn. Bùi Hoan lắng nghe nhịp tim trong lồng ngực người đàn ông bên cạnh, trong đầu nghĩ đến ngày mai. Sáng mai cô sẽ đưa Sênh Sênh đi học rồi rẽ qua cửa hàng. Buổi chiều, cô hẹn nhà thiết kế đi xem sản phẩm mới. Cuối tuần, cả nhà đi đâu đó thư giãn mới được.

Nghĩ đến những chi tiết vụn vặt của cuộc sống, Bùi Hoan chợt hiểu mình định nói với Hoa Thiệu Đình điều gì. Thế là cô thở thê: “Em rất hạnh phúc.”

Cuộc đời ngắn ngủi nhưng nhờ có tình yêu của Hoa Thiệu Đình nên dù mười lăm năm hay mười lăm ngày, Bùi Hoan cũng không bận tâm. Bởi vì cô cảm thấy mãn nguyện rồi.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười trong bóng tối. Anh nghĩ đây là lần đầu tiên Bùi Bùi nhắc tới chuyện này, nhằm mục đích giúp anh thoải mái tư tưởng đây mà.

Đến khi hai người sắp chìm vào giấc ngủ, Bùi Hoan lại thì thầm: “Vào dịp Tết năm đó, anh có biết tại sao em lại gọi anh là anh trai không? Bởi vì Trần Phong cá cược với Trần Dữ, nói còn lâu em mới dám gọi. Em nhất quyết không cho anh ta thắng.”

Đây chỉ là tâm tư đơn giản và thuần túy của trẻ con nhưng bây giờ nhớ lại, Bùi Hoan mới phát hiện, bất kể là quá khứ, hiện tại hay tương lai, số phận đã buộc hai người vào nhau.

Anh rất hiếm khi nói lời tình tứ, nhưng việc luôn ở bên cô chính là sự thô lộ sâu sắc nhất trên cõi đời này. Thế gian có muôn vàn cách yêu đương, nhưng hạnh phúc cũng chỉ là, em biết anh yêu em.

-----HẾT-----

